

Giới thiệu [Đồng Nhân Conan] Ảo Thuật Và Hoa Lửa Kỳ Diệu

Convert: Shiyuka

Edit: Lã Thiên Di

Beta: Đồng Thần Thần

Tính tình của cô vô cùng hồn nhiên, thật đơn thuần, sẽ cười sẽ náo loạn, sẽ nghĩ đến việc yêu và được người khác yêu.

Tuy nhiên vô cùng đáng tiếc, khi cô ở trong thế giới thật của mình chỉ mãi mãi là một cái bóng trong suốt.

Cô đã từng oán trách việc này, đã khóc, đã hận, thẳng cho đến ngày đó, sao băng đi qua, cô dần dần hiểu rõ, hóa ra việc cô hy sinh hiện tại và quá khứ là bởi vì tương lai không tầm thường này.

Xuyên qua đến giới trong Conan, phó thác cho ảo thuật. Tìm kiếm viên ngọc định mệnh Pandora trên đường đi, màu đen của sự xấu xa đen tối cứ tăng tầng lớp lớp, nhưng bên người luôn có anh ở bên cạnh bảo vệ.

Như vậy, cũng đã đủ lắm rồi.

Bạn đang đọc truyện [Đồng Nhân Conan] Ảo Thuật Và Hoa Lửa Kỳ Diệu được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 1: Ước nguyện – Xuyên không

Hữu Đàn Văn, mười bảy tuổi, là học sinh trung học phổ thông. Là người ở thế giới hiện tại, cảm xúc tồn tại gần như lẻ tẻ. Rõ ràng trong lòng cô có rất nhiều ý tưởng, rõ ràng cũng sẽ nghĩ đến việc cùng mọi người cùng nhau vui cười, rõ ràng cũng sẽ nói rất nhiều câu chuyện cười, nhưng không hiểu vì sao cô lại không thể hòa hợp vào thế giới của mọi người. Cô giống như đã bị nguyên rửa, không thể ở trong thế giới này để lại bất kỳ dấu ấn, một ấn tượng nào đó. Vì thế, sự cô độc này đã tạo nên tính cách trạch nữ cho cô, cùng với sự si mê về xuyên không mà người ta không thể giải thích nổi.

Xem xong anime ‘Thám tử lừng danh Conan’ mà cô thích nhất, Tiểu Văn đi ra ngoài sân. Thói quen một mình nằm ở trên mặt cỏ, trong lòng suy nghĩ hàng vạn hàng nghìn lần. Hôm nay là sinh nhật của cô, cũng là một đêm hằng năm, khó được trời ban cho bầu trời đầy sao thế này, ánh sao chiếu xuống trên người cô khẳng định còn thê thảm hơn so với cung trăng của Hằng Nga. Sinh nhật sao? Vậy thì sao kia chứ? Cũng chỉ có thể nhận được mấy trăm đồng tiền chúc mừng của cha mẹ? Sau đó, tìm thấy được một ngôi sao nào đó kể ra nỗi cô đơn vô hạn trong lòng mình. Tiểu Văn nhìn lên trời sao, một tia cười khổ đọng lại nơi khóe miệng. Ở thế giới hiện thực, ý nghĩa của việc cô tồn tại trong thế giới này là gì? Có phải chỉ có thể xuyên không đến thế giới kia, cô mới có thể lại một lần nữa sống một cách hoàn mỹ?

Sự thương cảm theo nước mắt rơi xuống, xuyên không chỉ là sự ảo tưởng tuyệt vọng do con người đặt ra thôi. Sao băng không biết từ khi nào, từng hạt đã chảy xuống tạo thành điệu múa, làm cho bầu trời đen kịt dần dần có ánh sáng. Ngôi sao phương Bắc không biết tên chậm rãi xoay tròn, lôi kéo, mở ra đường hầm thời không sinh mệnh. Tiểu Văn từ từ nhắm hai mắt lại cho nước mắt chảy xuống vẫn chưa để ý tới hoàn cảnh hiện tại.

Thành thị, đèn neon như trước mờ ảo ồn ào náo động, trong đêm đen, màu trắng đèn đường chiếu rọi xuống mặt cỏ yên tĩnh như trước. Người đi đường qua đều không chú ý tới chỉ trong một giây, có một người đã biến mất khỏi thế giới này.

Có đôi khi, xuyên không không cần xe đạp, không cần sét đánh, không cần nhảy lầu, không cần thắt cổ, nó chỉ đơn giản xảy ra ở trên một người nào đó. Phải biết rằng, thế giới này luôn luôn tồn tại bốn chữ – Mệnh trung chú định (Sinh mệnh đã được định sẵn từ trước).

Bạn đang đọc truyện [Đồng Nhân Conan] Ảo Thuật Và Hoa Lửa Kỳ Diệu được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 2: Thiên kim bị mất trí nhớ

Edit: Lã Thiên Di

Beta: Đồng Thần Thần aka Miyuki

Giữa trưa bận rộn, thành phố bận rộn. Tiếng ô tô ồn ào càng làm cho trong lòng người ta thêm nóng ruột. Trong bệnh viện tràn ngập mùi thuốc, là chìa khóa chịu lực thay đổi thế giới.

“Tĩnh tĩnh, tĩnh tĩnh!” Giọng nói sốt ruột đang gọi kia giống như đã gọi thật lâu, thật lâu, thật lâu lắm rồi, theo từ trong giấc mơ đến tận bên ngoài. Tiểu Văn đang mê man, rốt cuộc xác định được có người đang thôi thúc chính mình, cô khó khăn mở hai mắt ra, nhưng mà cô cũng chỉ có thể bảo trì động tác mở mắt như vậy. Cô không thể mở miệng, bởi vì cô không biết đã xảy ra chuyện gì, không biết trong miệng nên nói ra những từ ngữ như thế nào. Cô chỉ có cảm giác mơ hồ, giống như mình đã nằm mơ được một giấc mơ thật dài, vô cùng dài. Nhưng, câu chuyện trong giấc mơ đó cô cũng không nhớ được, thậm chí, cô còn không biết mình là ai, mình từ nơi nào đến. Tiểu Văn liền như vậy, ngơ ngác theo bản năng đánh giá cảnh tượng trước mắt, sau đó xác định được mình đang nằm ở trên một cái giường trắng tinh, ở trong một gian phòng trắng tinh, mà ở trước mặt thì có một ông bác nào đó, tóc cũng đã bắt đầu bạc đi.

“Bác là...” Trong lòng nổi lên dững khí, Tiểu Văn tính thử mở miệng, nhưng âm thanh không thể che giấu được nỗi sợ, làm cho người ta không thể nghe thấy rõ được cô đang nói gì. Mà ông bác trước mặt này hiển nhiên đặt hết lực chú ý lên người Tiểu Văn vừa mới tỉnh lại, ông ấy chính là cùng người bên cạnh nói vài câu gì đó, còn có hai người mặc áo blouse trắng dài chạy tiến vào.

“Bác sĩ Araide, mau nhìn xem con bé có sao không.” Ông bác nhìn thấy bác sĩ đến càng thêm vội vàng. Mà người được gọi là ‘bác sĩ Araide’ kia cũng tiến lên bên người Tiểu Văn làm vài động tác kiểm tra đơn giản, vài phút sau, anh ta lấy ống nghe bệnh từ trên lỗ tai ra: “Tạm thời trước mắt, không có gì vấn đề gì cả.”

Ông bác nhẹ nhàng thở ra, nhớ lại cảnh tượng gặp cô bé vào sáng nay. Sáng nay, khi ông đi ra ngoài thì ngẫu nhiên phát hiện ra cô bé đang ở trong sân, lúc đó, cô bé đang nằm trên mặt cỏ, giống như đang ngủ. Mà điều này, làm cho ông không thể buông được, bộ dáng của cô bé này giống hệt như người vợ đã mất vào 5 năm trước của ông. Cho nên, ông liền đem cô bé vào bệnh viện, vào phòng bệnh tốt nhất, hơn nữa còn có sự quan tâm chăm sóc tốt nhất.

“Cái kia, xin hỏi, nơi này là chỗ nào, tôi là ai?” Tiểu Văn lại mở miệng, nhưng lại nói ra những lời khiến người ta kinh ngạc. Người được gọi là ‘bác sĩ Araide’ liền vội vàng tìm đến chuyên gia y học khác, kiểm tra Tiểu Văn kỹ càng hơn. Kết quả, qua giám định của mọi người, Tiểu Văn bị mất trí nhớ. Không biết nguyên nhân vì sao mất trí nhớ, khả năng khôi phục không lớn. Mới đầu, ông bác rất khổ sở, vì gặp được Tiểu Văn mà khổ sở, gặp được cô bé xinh đẹp nhưng lại mất đi trí nhớ. Nhưng nghĩ đi nghĩ lại, lại trở nên vui vẻ, bởi vì ông đã đưa ra một quyết định làm cho người ta không hiểu nổi, ông muốn nhận cô bé không rõ lai lịch ở Nhật Bản này làm con gái. Chỉ có mình ông biết, ông chính là muốn cho cô bé này trở thành thế thân của con gái ông, con gái ông mười năm trước lạc đường ở Trung Quốc, đến nay tìm kiếm vẫn chưa có kết quả. Ông đột nhiên bắt đầu tin, cô bé này nhất định chính là đứa con gái đã mất tích của ông, là ông trời đã đưa con bé trở về để kế thừa sự nghiệp của ông, để ông an hưởng tuổi già.

Ngày hôm sau, các tòa soạn báo chí lớn để đầu đề tờ báo là: ‘Thiên kim của tập đoàn Nhật Bản xx ra mặt công chúng truyền thông. Mười sáu năm qua luôn bí mật nuôi dưỡng ở Trung Quốc?’ Bên cạnh là ảnh chụp của Tiểu Văn.

Hóa ra ông bác này gọi là Hirota Kimoto, là ông chủ của một tập đoàn lớn, nhưng đứa con gái duy nhất của ông, cô bé lúc bảy tuổi đã lạc đường khi đi du lịch ở Trung Quốc. Ông dùng lời nói dối thiện ý lừa gạt Tiểu Văn, nói Tiểu Văn vì bị tai nạn xe cộ nên mất trí nhớ, mặc dù Tiểu Văn có hoài nghi, nhưng cuối cùng vẫn lựa chọn tin, tin người thể hiện tình thương vô hạn của một người cha dành cho con gái. Sở dĩ việc Hirota Kimoto nói nuôi dưỡng Tiểu Văn ở Trung Quốc là bởi vì có một nguyên nhân chính, ông phát hiện ra Tiểu Văn hình như biết rất rõ về Trung Quốc. Cô bé là một người vô cùng thích hợp, tin tức con gái ông lạc đường ở Trung Quốc cũng không lộ ra với người bên ngoài, bởi vậy ông càng thêm yêu thương Tiểu Văn.

Bạn đang đọc truyện [Đồng Nhân Conan] Áo Thuật Và Hoa Lửa Kỳ Diệu được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 3: Ryoko khôi phục trí nhớ

Thời gian trôi qua thật mau, Ryoko tỉnh lại đã được hai tháng. Mặc dù trong đầu vẫn là một mảnh trống rỗng, nhưng ít nhất trong lòng Ryoko có được người nhà. Ba ba nói, tên của cô là Hirota Ryoko, cô có một tập đoàn rất rất rất là lớn, chỉ là không có mẹ.

Bác Hirota vừa làm một người cha vừa làm một người mẹ, làm cho Ryoko cảm nhận được sự ấm áp mà từ trước đến nay cô chưa từng có. Mặc kệ cho dù lúc trước đã xảy ra chuyện gì, bây giờ cô chỉ biết mình thật hạnh phúc. Hôm nay lại là một ngày hạnh phúc, bởi vì cô muốn cùng người cha mà mình yêu quý nhất đi tham dự một bữa tiệc.

“Ryoko, con đã thay trang phục xong chưa? Chúng ta phải xuất phát thôi.” Hirota Kimoto hô.

“Dạ!” Ryoko ở trên lầu đáp lại.

———— Ta đây là đường phân cách yển hội ————

Hai người ngồi xe riêng nên rất nhanh tới được hội trường. Bữa tiệc bên trong hội trường thật náo nhiệt, mà Ryoko toàn thân mặc bộ lễ

phục màu đen, tương tự là mái tóc đen dài được dùng một cái kẹp kẹp thẳng đứng lên, khuôn mặt thì được trang điểm nhẹ nhàng, tôn lên nét cao quý nhẹ nhàng nên nã không nói nên lời. Ryoko thật ra không hề biết, sau khi xuyên không, bộ dáng của cô không còn là bộ dáng xấu xí của ngày xưa, mà đã trở thành một mỹ nữ cao quý.

Bác Hirota rất vừa lòng với vẻ mặt kinh điển động lòng người của Ryoko trên bữa tiệc rượu này. Cũng không nhìn thử xem đó là con gái của ai, có thể không xinh đẹp được sao? Ông bác Hirota trong lòng đặc ý đào tạo, gặp ai cũng giới thiệu: “Đây là Ryoko, con gái của tôi.”

Chỉ chốc lát sau, cũng có một ông bác đáng người cường tráng dắt một thiếu nữ đến trước mặt Hirota Kimoto.

Hirota Kimoto quay đầu đối với Ryoko nói: “Đây là chú Suzuki, mau gọi chú Suzuki đi con.”

“Cháu chào chú.” Ryoko ngọt ngào kêu lên. Người con gái bên cạnh đột nhiên chen vào nói: “Cậu chính là Ryoko đó à.” Ryoko bị liên phát hoảng, quay đầu nhìn thoáng qua. “Cậu là...?”

“Tớ là Suzuki Sonoko. Ôi, Ryoko cậu là một mỹ nữ đó!”

Suzuki Sonoko? Ryoko ở trong lòng yên lặng nhớ kỹ tên này, một cảm giác quen thuộc như đợt sóng lớn đập vào phần trống rỗng trong đầu cô. Chỉ chốc lát rồi biến mất. Ryoko không nghĩ đến việc buông tha cho cơ hội này. “Ba ba, con có thể cùng với Sonoko đi dạo một chút không?”

Hirota Kimoto: “Được chứ, khó lắm con mới tìm được người bạn ‘nhất kiến như cố’ (gặp lần đầu đã quen thân), đi đi.”

“Tốt tốt, Ryoko, chúng ta đi thôi, tớ sẽ giới thiệu cho cậu vài anh đẹp trai!” Sonoko nghe vậy hưng thú tăng vọt lên, liền kéo Ryoko sang một hướng khác.

Mà lúc này ở phía bên kia. “Oa, đây thật sự là rượu ngon! Ha ha ha —” Không sai, đây thật sự đúng là Mori Kogoro, không để ý hình tượng đang tìm kiếm vui vẻ ở trong rượu. Ran Mori đứng ở một bên chỉ có thể oán giận: “Otosan!” (Cha). Sonoko liếc mắt một cái, dùng ánh mắt tập trung nhìn ông chú không giống người thường, lôi kéo Ryoko rồi đi qua. Ryoko nhìn ông chú có cá tính trước mắt này, cảm giác quen thuộc lại xuất hiện thêm lần nữa.

“Ryoko, đây là Ran Mori, ông chú già kia là ba của cậu ấy, thám tử lừng danh Mori Kogoro.” Sonoko đứng ở một bên chịu khó giới thiệu. Nháy mắt, có một tia chớp nổ tung ở trong đầu cô, đầu có chút đau. Ryoko đề huyết thái dương, áp chế cảm giác kỳ quái trong đầu. Nhưng lúc cúi đầu xuống vô ý nhìn đứa bé ở bên cạnh Ran, cô nhận không được lập tức hỏi: “Đứa bé này là em trai của cậu sao? Thật đáng yêu.”

“Đây là Conan, cậu bé đang ở nhờ ở nhà tớ.” Ran lần thứ n giới thiệu giống y như giới thiệu với người khác nói.

‘Conan? Conan? Conan! Thám tử lừng danh Conan!’ Trí nhớ cùng với đau đớn ùn ùn kéo đến. Ryoko ngã xuống, trước khi cô nhắm mắt, cô dường như nhìn thấy vẻ mặt ba ba giống như mất đi toàn bộ thế giới.

———— Ta đây là đường phân cách bệnh viện ————

Lại là một cái giường màu trắng tinh, lại là một căn phòng màu trắng tinh, chẳng qua, bên cạnh có vài người đang đứng ở bên giường, Ryoko cũng nhận thức được hết bọn họ. Không sai, vào lúc vừa rồi, cô đã khôi phục trí nhớ. Khôi phục lại phần trí nhớ làm cô cảm thấy bị tổn thương kia. Nhưng, cô cũng không bối vì vậy mà quay trở lại làm một Tiểu Văn hay u buồn nữa, bởi vì cô cũng đã từng nói qua, nhân sinh của con người chỉ có hai tình huống, một là xuyên không, hai là chết đi. Bây giờ, cô đã xuyên không sống lại, cô muốn bắt đầu một cuộc sống thật sự có ý nghĩa.

Quay đầu, cô nhìn thấy Hirota Kimoto một mặt vui mừng vì thấy cô đã tỉnh dậy, Ryoko hiểu ý nở nụ cười. Có được một người cha như thế, còn có thể cầu gì hơn nữa? Tôi muốn bắt đầu một cuộc sống mới tràn đầy sức sống hơn, không còn là một Tiểu Văn u buồn của ngày xưa nữa. Ryoko âm thầm hạ quyết tâm.

“Ryoko, con sao rồi?” Hirota Kimoto từ vui mừng hỏi lại tinh thần, vội vàng hỏi.

“Con không sao, thực xin lỗi đã khiến cho người lo lắng.” Mặc dù Ryoko đã khôi phục trí nhớ, nhưng cô cũng không muốn nói. Nếu cô nói ra, nhất định mọi người sẽ hỏi cô những vấn đề linh tinh như cô từ đâu đến này nọ, cô lại không thể nói mình là người từ thế giới khác đến, nếu có nói cũng không có người tin.

Cuối cùng Ryoko được cho là do mệt mỏi quá mức, khí huyết không đủ nên té xỉu. Sonoko cũng bối vì cảm thấy áy náy không hiểu từ đâu ra mà càng thân thiết với Ryoko hơn.

Bạn đang đọc truyện [Đồng Nhân Conan] Áo Thuật Và Hoa Lửa Kỳ Diệu được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 4: Gặp gỡ Kid

Từ khi khôi phục lại trí nhớ, Ryoko dù chỉ một phút cũng không ngừng được. Cô đã từng sớm nói qua, bởi vì ở thế giới hiện thực, có người không hiểu, có người không thêm đếm xỉa đến cô, cho nên rõ ràng dù cô rất muốn cùng với tất cả mọi người hòa hợp với nhau nhưng không cách nào hòa hợp được. Rõ ràng cô nói rất nhiều câu chuyện hay nội dung rất tức cười nhưng lại không có người lắng nghe, rõ ràng có rất nhiều ý tưởng nhưng lại biểu đạt không ra. Chỉ có thể mong sao mình được đổi sang một thế giới khác, để sống được một cuộc sống đầy đặc sắc và ngoạn mục. Hiện tại, âm dương xê dịch, không ngờ được, việc xuyên không đã biến giấc mơ của cô thành hiện thực. Cô đã không còn là cái người quái lạ hay bị mọi người bỏ qua nữa. Cô hiện tại chính là Hirota Ryoko, thiên kim tiểu thư của tập đoàn xx Nhật Bản, là tiêu điểm mỗi tháng của công chúng. Vì thế cô bắt đầu khai triển đầy đủ những khả năng bị áp chế của mình ở thế giới thực, đưa ra cho chính mình một kế hoạch lâu dài trong cuộc sống xuyên không này. Mà bước đầu tiên trong kế hoạch chính là chuyển trường đến trong lớp học của Ran Mori. Cô là một trạch nữ, tất nhiên cũng chỉ có thể ngồi ngốc ở nhà, cũng đã từng xem qua rất nhiều tiểu thuyết xuyên không, nếu như cô thật sự muốn làm nữ chủ xuyên không chân chính, nhất định phải làm chủ cảm giác có người hầu ở bên cạnh.

Sonoko đối với việc Ryoko chuyển đến cùng một lớp với các cô là một chuyện vô cùng kinh ngạc, cũng có một chút mất hứng, bởi vì, Ryoko là một mỹ nữ, các nam sinh độc thân trong lớp có khả năng truy đuổi cô đã vơi đi hết một nửa. Nhưng mà, Sonoko chính là người có tình hữu nghị cao nhất, lúc phát hiện Ryoko có rất nhiều quan điểm chung với bản thân thì rất nhanh sau đó liền ném chuyện này ra sau đầu, còn cứng rắn lời Ryoko đi đến nhà Ran cùng nhau làm bài tập, nói là muốn giúp Ryoko học bổ túc những bài học trước kia.

Mà Ryoko cũng vô cùng vừa lòng với đề nghị của Sonoko. Mình đang lo không tìm được cơ tiếp cận Ran Mori và Edogawa Conan, không ngờ, Sonoko liền trực tiếp tạo sẵn một cái cơ cho cô. Vì thế, sau khi tan học, Ryoko dọn dẹp sách vở nhanh như chớp, cực kỳ hứng thú bắt đầu xuất phát về văn phòng thám tử lừng danh Mori. Đọc trên đường đi, Ryoko luôn luôn tưởng tượng trong nhà của ông chủ Mori Kogoro sẽ giống như đồng rúc, có phải sẽ đúng lúc nhìn thấy cảnh ông chủ ôm TV hô gọi ‘A, Yoko-chan’. Nhưng hết thấy mọi chuyện đều ngoài ý muốn, Mori Kogoro rõ ràng đang ngồi nghiêm túc ở trên ghế sofa cau mày giải ám hiệu gì đó. Đương nhiên, không thể thiếu “cảnh cây” Conan không rõ cao độ làm người ta không thể xem nhẹ.

“Otosan, hai người đang làm cái gì.” Ran đi qua nhìn nhìn gì đó ở trong tay Mori Kogoro. “Đây là..... Bức thư thông báo của Kaito Kid!”

Sonoko vừa nghe tới Kid là hưng phấn ngay, lấy tốc độ “thi chạy trăm mét” chạy tới: “Ở đâu? Ở đâu? A! Kid-sama của lòng em!” ‘Soạt –’, tất cả mọi người ở đây đều thập phần ấn ý đồng thời xuất hiện vài vạch đen. Ryoko chịu khó quay người nhìn qua liếc nhìn bức thư báo trước của Kid, nói không chừng chính mình vẫn như cũ nhớ được nội dung của bức thư đó.

Lời nhắn trong bức thư:

“Sư tử bóng đêm gửi công nương ánh trăng.

Khi đồng hồ không dây điểm đến ký tự thứ 12, ta sẽ lấy Easter Egg từ trung tâm Shining Sky. – Phù thủy cuối cùng cuối thế kỷ, Kaito Kid”

Hóa ra là ‘Phù thủy cuối cùng cuối thế kỷ’, là một movie vô cùng nổi tiếng, may mà cô đã xem qua, Kaito Kid và Edogawa Conan, còn có Hattori Heiji đều rất xuất sắc để mạo hiểm. Nếu không thì, cô cũng đi để góp phần nào nhiệt? Kết quả, dưới sự “không từ thủ đoạn” của Ryoko, cô đã chen chân vào xe ô tô của ông chủ Mori Kogoro thuê được.

Ở trên xe, Ryoko phát tiết kích động mà ở thế giới thực không thể phát tiết được, cùng với Sonoko nói Kaito Kid xuất hiện như thế này, Kaito Kid phong thái như thế kia, bị Sonoko xếp vào hàng ngũ từng trải, là bạn bè phải mượn sức hỗ trợ lẫn nhau.

———— Ta đây là đường phân cách gặp gỡ ————

Xe lái một hồi, liền đến địa điểm. “A, nhìn thấy Heiji rồi!” Ryoko hô lên.

“Ryoko nee-chan quen biết Heiji nii-chan sao?” Conan vĩnh viễn vẫn là bắt được chút ít manh mối, không chịu buông tha.

Trong lòng Ryoko thầm kêu không tốt. “Đó là bởi vì, bởi vì Heiji là thám tử lừng danh! Tựa như ——” Tiểu Văn cố ý tha dài ngữ khí của mình: “Kudo Shinichi.” Nhìn đến sắc mặt Conan càng thay đổi, tâm tình Tiểu Văn vô cùng khoái trá, muốn đấu với chị ư? Nhóc con, cưng còn non lắm!

Sau khi đoàn người xuống xe xong, Heiji nhìn thấy Conan, quả thực như trong kịch bản, mở miệng ra chính là ‘Kudo’. Mà lúc này Ryoko đang do dự là nên để cho Heiji ngã xe hay không ngã xe đây? Nếu không ngã, thì phải thay đổi kịch bản, nếu ngã, Ryoko lại không đành lòng. Nói như thế nào nhỉ, dù sao Heiji cũng là soái ca thứ hai sau Conan. Cuối cùng vẫn là.....

Mà lúc này, Heiji chưa kịp thu hồi lời nói khiến cho mình hối hận.

“Thật là, Heiji vì sao luôn gọi Conan là Kudo vậy?” Ran oán giận nói, trong lòng đã có một tia hoài nghi.

“A? Chuyện này, đây là bởi vì, bởi vì.....”

“Bởi vì ánh mắt của Conan rất giống Kudo đó.” Đã đưa ra quyết định, Ryoko vừa vặn gặp phải Hattori không tìm ra được cái cơ nào liền nói tiếp lên.

“Ê?” Ran, Hattori, Conan, Sonoko đều nhìn Ryoko.

“Cậu hẳn là đang muốn nói thế đi, thám tử học sinh trung học Hattori Heiji.” Cô nghĩ rằng, ngoài khả năng đồng ý, cậu ta không còn sự lựa chọn nào khác, Ryoko chắc chắn nói.

Heiji tuy hoài nghi, nhưng cũng thật sự trừ ngoài việc đồng ý nói hòa theo không còn sự lựa chọn nào khác. Nhưng mà... “Cậu là ai? Cậu có quen biết với Kudo?”

“A, quên tự giới thiệu, tên tớ là Hirota Ryoko. Kudo Shinichi cậu ta nổi danh như vậy sao tớ có thể không biết chứ? Trên báo chí đều có ảnh chụp của cậu ta. Lúc ở nhà Ran tớ đã xem qua ảnh chụp khi còn bé của Kudo, ngoại trừ việc thiếu mất kính, quả thực cùng với Conan giống y như đúc. Với trí tưởng tượng phong phú của tớ, tớ còn cho là Conan chính là Kudo Shinichi bị teo nhỏ đó!” Ryoko giả bộ rất tùy ý vừa cười vừa nói, thật ra chính là lòng dạ hẹp hòi trả thù Conan. Ai bảo tên nhóc đó dám tùy tiện hoài nghi làm chi! Cho nên cô mới khiến cho trái tim nhỏ bé của hắn không chịu nổi, tề bào nào sẽ phải chết đi nhiều lần! Nhưng Ryoko lại không biết, như vậy càng gia tăng thêm hoài nghi của Ran.

Hattori đi đến bên cạnh Conan ngồi xổm xuống nhẹ giọng nói: “Kudo, cô gái đó biết thân phận của cậu sao? Thật khả nghi!”

“Đồ ngốc, làm sao có thể, cô ta chỉ là tùy tiện nói một chút thôi!” Thái độ khác thường Conan, không chút để ý.

Lúc này, Ryoko lấy giấy bút ra, háo sắc đuổi theo Heiji nói: “Đại thám tử, cho tớ chữ ký đi!” Mọi người ở đây lập tức đều dấy vạch đen, Hattori còn hơi hoài nghi nheo mắt lại: Nhìn cũng không giống! Nhưng không đợi Heiji hoàn toàn yên tâm, cậu liền ngoài ý muốn phát hiện ra trên vở ghi những chữ viết: “Hôm nay không nên lái xe ra ngoài.” Sau đó, Heiji nói cho Conan, Conan lại nói: “Cậu suy nghĩ nhiều quá, cô ấy sinh hoạt tại Trung Quốc, khả năng đối với này đó là tương đối mê tín, trùng hợp ghi lại ở trên vở thôi.” Heiji nghĩ mãi không ra về biểu hiện của Conan, chỉ có Conan bắt đầu nhớ lại cảnh tượng khi ở trên xe, mắt thêm híp lại, khóe miệng run rẩy: Ha ha, người nào đó cùng họ tồ ‘Kid-sama, em yêu anh’ với Sonoko háo sắc thì có gì đáng hoài nghi chứ!

—— Ta đây là đường phân cách ở tháp Tsuunten ——

Màn đêm buông xuống, Ryoko bình tĩnh kiên định, giấu đi thanh sắc (tiếng nói và nét mặt) cùng với mọi người ở địa điểm đã hẹn chờ Kaito Kid. Nhưng cô cũng không nghĩ đến việc buông tha cho cơ hội gặp mặt Kaito Kid, cho nên nhìn thời gian cũng không sai biệt lắm, tìm cơ rời khỏi đó. Không sai, cô đang ở trên tháp Tsuunten cũng chính là đài khí tượng, một mình ở trên đây đứng chờ Kaito Kid. Ở giữa cơn gió lạnh, Ryoko vừa xoa cánh tay vừa run run nói thầm. A ha ha, Kaito Kid, gió lạnh như vậy còn không thổi ngã được tôi, người liền ngoan ngoãn bị dọa đến chân kinh đi!

Các khu phố chồng chất lên nhau, đứng ở trên đỉnh nhìn toàn bộ cảnh sắc không sót một thứ gì. Ryoko vừa mới đầu còn biết chờ đợi thường thức một chút cảnh sắc, nhưng khi một phong cảnh đẹp hơn vừa mới xuất hiện thì toàn bộ cảnh vật xung quanh đều thành hư không. Ngay cả khi gió lạnh lùa vào trong cổ áo cô cũng không có cảm giác nào. Trước mắt, sau khi Kaito Kid phát tín hiệu và tắt đèn thành xong, một thân màu trắng đứng trong gió, từ trên cao nhìn xuống cả thành phố rơi vào một mảnh tối đen, khóe miệng khẽ giương lên, giống như thiên sứ đang nở nụ cười.

Ryoko giấu mình ở trong chỗ tối, hoàn toàn ngây ngốc, nước miếng chảy ròng ròng, lâm vào trạng thái háo sắc, trong cơn gió lạnh nhấc nhờ chính mình vô số lần lắc đầu thanh tỉnh, sau đó mới miễn cưỡng điều chỉnh tốt tư thái đi ra:

“Hi! Kaito Kid.”

Bạn đang đọc truyện [Đồng Nhân Conan] Áo Thuật Và Hoa Lửa Kỳ Diệu được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 5: Thuận nước đẩy thuyền

“Aizz, bị phát hiện sao?” Trên mặt Kid vẫn duy trì trạng thái tươi cười ngàn năm không đổi, nhưng trong lòng cũng không xóa bỏ được một tia kinh ngạc. Ngay cả cảnh sát, thám tử lừng danh miền Đông và miền Tây đều tính sai địa điểm hắn xuất hiện, cô gái ngay cả tên tuổi hắn còn chưa biết này làm sao mà biết được? Là do trùng hợp? Không, nhìn bộ dáng của cô chính là như trong dự kiến. Xem ra, lại thêm một đối thủ xuất hiện nữa rồi.

Ryoko hiển nhiên không vừa lòng với việc biểu cảm không đổi sắc của Kaito Kid. Cho nên, cô quyết định lại cho thêm một cú quyết định.

“Chắc chắn.” Xem nhẹ câu trần thuật cùng với câu nghi vấn của Kid, Ryoko điều chỉnh tư thế, hai tay khoanh trước ngực bình tĩnh đứng đó, lắc lắc đầu. “Thực thất vọng, chỉ là bộ mặt của bài tú lơ khơ (bài Tây) thôi.”

Quả nhiên, biểu cảm trên mặt Kid có một tia gọn sóng. Nếu như không phải hắn lập tức còn có việc phải làm, hẳn nhất định sẽ ‘hỏi thăm nghe ngóng’ người trước mắt này thật tốt. Dù sao, bạn thù chưa phân.

Giữa lúc Ryoko đang ở trong lòng tung hô thắng lợi vì biểu cảm trên khuôn mặt Kid có một tia thay đổi, Kid lại ngoài ý muốn đi đến về phía cô. Hic... Đây là làm chi? Ryoko hơi hơi sững sốt một chút, sẽ không phải là muốn giết người diệt khẩu chứ? Ánh mắt Ryoko hướng về phía trước lờ mờ một tí ‘Hay cho một đêm trời cao trăng sáng, đây là một thời cơ tuyệt vời để giết người diệt khẩu!’. Đương nhiên, điều ở trên chỉ là do Ryoko tưởng tượng. Chỉ thấy Kid không nhanh không chậm đi đến trước mặt Ryoko, đột nhiên quỳ một gối xuống, dáng người thân sĩ đang thể hiện ra, bởi vì kinh ngạc mà hai tay cô bỏ xuống, Kid cầm lấy tay Ryoko, kèm theo đó là một nụ hôn nhẹ nhàng đặt lên.

“Tiểu thư mỹ lệ, xin hãy chấp nhận lời xin lỗi của tôi. Vì ảo thuật cùng với khán giả đang chờ tôi, nên chúng ta sau này sẽ còn gặp lại nhau.” Âm thanh từ tính phụ họa cùng với nụ hôn trên tay kết thúc. Mà Ryoko thì lại hoàn toàn đang chìm đắm vào sự khiếp sợ ở trong lòng mình. Tuy rằng ngay lúc đó, đối với việc trong nguyên tác, tôi vô cùng khinh bỉ Kaito Kid hôn tay với con gái vì sự mê gái của mình, nhưng không may, khi trai đẹp đang ở trước mặt, tôi đã ngoài ý muốn gia nhập vào trong giáo đoàn của đám con gái được Kid hôn tay rồi.

Nhìn nhìn Ryoko hiện ra biểu cảm ngẩn ngơ, Kid đã thẳng đứng dậy, bên miệng giơ lên một chút tà ác mỉm cười vì gian kế đã đạt được. Sau đó, trở lại tại chỗ — ở trên vách ngăn mái nhà kia, tay nhấn công tắc, mở ra lướt đi cánh, như thiên sứ trong đêm tối bay đi, bay khỏi đây.

Rốt cục, Ryoko phục hồi lại tinh thần, nhìn người kia đã nhảy xuống lầu, vội vàng đuổi theo đi qua, kế hoạch ‘thuận nước đẩy thuyền’ của cô còn chưa có đưa tặng đi mà. “Kid, cẩn thận, khi anh đang ở trong không trung bay lượn sẽ có tay súng bắn tỉa nhắm vào ngay mắt phải!”

Tuy rằng tốc độ đôi cánh lướt đi rất nhanh, Kid cũng đã bay ra rất xa, nhưng Ryoko chắc chắn hẳn nghe được. Bởi vì thị lực 2.00 của cô thấy được thân hình hẳn rõ ràng bị kiềm hãm.

Ok, nhiệm vụ hoàn thành. Hiện tại sẽ chờ ‘Shiratori cảnh quan’ xuất hiện. Đương nhiên, còn phải vơ vét một cái nhân tình.

“Hô —” Lại một trận gió lạnh thổi qua, cả người Ryoko run lên, thật sự vị trí trên cao không thắng nổi cái rét. Tên Kid kia, dưới áo somi màu xanh nhạt định mặc rất nhiều áo ấm, bằng không làm sao có thể mặt không đỏ sặc chứ? Chính mình vừa rồi hóa trang thành vẻ mặt tàn bạo đùa giỡn trai đẹp thật sự quá vất vả...

Bạn đang đọc truyện [Đồng Nhân Conan] *Áo Thuật Và Hoa Lửa Kỳ Diệu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ebook Full . Net.

Chương 6: Nhạc đệm trên đường

Sau khi Ryoko nhìn bóng dáng Kid biến mất ở trong tầm mắt, cô mới chậm rãi xoay người rời đi. Phía bên Heiji không biết thế nào rồi. Nếu như cô đoán không sai, cái người có chỉ số thông minh cao ngất ngưỡng kia hẳn là có tư tưởng chính nghĩa không chùn bước, bị té xe không đường về rồi.

Thấy tiên đoán dành cho mình trở thành sự thật, cố chấp không nghe cảnh cáo liền gặp khổ thì cậu ta sẽ có cảm xúc gì nhỉ? Nếu không biết, vậy thì xin mời mọi người hãy nhìn biểu hiện vui sướng của Ryoko khi có người gặp họa.

“Thảm tử lừng danh, làm sao mà cậu bị thương vậy? Sao rồi, có nghiêm trọng lắm không?” Lúc quay lại Ryoko vừa nhìn thấy miệng vết thương trên người Heiji liền làm bộ lo lắng. Nhưng người biết chân tướng trong chuyện này đều có thể cảm thấy được lời nói kia vô cùng vui sướng khi có người gặp họa. Ý nghĩa trong câu nói kia có thể hiểu là “Bị thương sao? Tôi đã sớm nói cho cậu biết là phải nên cẩn thận, không nghe lời tôi kết quả chính là như vậy đây, đáng đời cậu!”

Hattori Heiji vốn còn đang bối vì ‘đối đầu với kẻ mạnh’ mà không có để ý Ryoko rời đi cùng với tiên đoán của cô, hẳn lập tức bị hấp dẫn lực chú ý. Là cô ta? Những chữ viết ngày hôm nay... Cái mũ Heiji đang đội ngược chính thức chuyển thành mũ lưỡi trai, cậu lấy tay chống đỡ cảm lâm vào suy nghĩ sâu xa.

Được lắm, không thềm để ý tới cô? Hừ, tôi hoàn toàn mặc kệ cậu. Hoàn toàn xứng đáng bị ngã xe. Ryoko trợn trừng mắt, tự giác mình bị mất mặt, lùi sang một bên. Cậu đã gặp qua nữ chủ xuyên không, chân chính biến mất ở trong đám đông mà không bị phát hiện sao? Hẳn là không có đi. Cho nên, Ryoko thân là nữ chủ xuyên không còn chưa có người nào phát hiện.

“Ryoko, cậu đã trở lại rồi!” Sonoko hưng phấn từ trong đám đông chen chúc đi ra. “Cậu có nhìn thấy Kid-sama không, có hay không vậy? Sonoko lôi kéo cánh tay Ryoko, vô cùng kích động la làng, nhất thời làm cho Ryoko không biết nên làm gì.

“Chính là đài khí tượng, bọn họ nói Kid-sama thật ra chính là ở đài khí tượng. Ryoko không phải mới vừa vừa vịn đi qua sao?” Sonoko nhìn nhìn Ryoko không có phản ứng, gia tăng biên độ lay động, đồng thời cũng gia tăng độ vang cổ họng mình. Kết quả chính là, Ryoko lần đầu tiên ở dưới một đám ánh mắt hoài nghi giết người, nhịn xuống xúc động muốn đem những người to mồm đi giết hết.

Trốn? Nơi này hiện tại đông nghẹt đến nỗi con kiến chết còn không có đường chui lọt, còn cộng thêm một đám cao thủ ở đây, biết chạy đi

đâu đây? Giải thích lý do? Ở trước mặt hai vị thám tử lừng danh, cô thật sự tin tưởng mình có thể đưa ra được một lý do hoàn mỹ sao? Cho nên, dưới sự suy xét phương pháp lần thứ n, Ryoko vẫn quyết định dùng kỹ thuật diễn ca siêu nửa thật nửa giả của mình để qua được cửa ải này.

“Kid-sama!” Ryoko di chuyển người một chút, chuyển tư thế bị động sang tư thế chủ động, cánh tay giữ chặt lấy Sonoko, hai mắt tỏa sáng như đóa hoa. “Thấy chứ, thấy chứ. Dưới sự kết hợp giữa thiên sứ và ác ma. Một thân màu trắng dưới bầu trời đêm đen cùng với vì sao tranh nhau tỏa sáng! Vô cùng đẹp trai, không không, sự đẹp đẽ này chỉ xuất hiện giữa không trung, nhân gian chỉ có thể có vài lần nhìn thấy được!”

“Thật sự thật sự!” Trình độ hào sảng của Sonoko tuyệt đối sẽ không thua kém với người nào đó đang chìm đắm vào nhân vật mà mình đang sắm vai. “Nếu sớm biết thì tớ đã đi theo Ryoko rồi, không nên đi theo ông chú này.” Người nào đang cực kỳ hối hận ở trong lòng.

Ryoko thừa cơ dùng dư quang nhìn thoáng qua Heiji và Conan, hưởng ứng của bọn họ không lớn. Thật sự vững chắc như núi mà, nội tâm của bọn họ sao lại cường đại đến như vậy, chỉ đây đã diễn đến nước này mà dám không có phản ứng. Cô ở trong lòng phần hận la làng la lối. Vì thế Ryoko quyết định tung ra đòn sát thủ. Chỉ thấy cô đột nhiên ẩn tình, đưa tình nâng chính tay trái mình lên, một hồi đặt lên bên má mình, nhắm mắt lại rơi vào trạng thái hào sảng, một lát sau lại ngơ ngác nhìn mu bàn tay mình mà cười ngây ngô, cuối cùng thậm chí còn nhẹ nhàng hôn lên mu bàn tay chính mình. Mà đoàn người, bao gồm Heiji cùng Conan đều bị tình huống không hiểu rõ này khiến cho không biết làm sao. Cuối cùng, Sonoko có một ý nghĩ phản ánh lại trong đầu.

“Ryoko, cậu... cậu... cậu... sẽ không phải là...” Sonoko che miệng đang lớn dần ra, một mặt không thể tin nổi.

Ryoko vừa thấy có người nhập diễn, nhất thời động lực cũng tăng lên nhiều, càng ra sức diễn hơn. Đương nhiên, cô khẽ gật đầu, chăm ngòi cho quả bom Sonoko này phát nổ.

“A!” Một tiếng thét chói tai, Sonoko cầm lấy tay trái Ryoko lên. “Kid-sama, Kid-sama hôn. A...”

Biểu diễn thành công! Ryoko ở trong lòng thủ thế một chữ “V” rất to. Một bên đã sớm suy luận ra chân tướng trong lời nói của Sonoko, Heiji và Conan cùng nhau liếc mắt một cái, sau đó đó là khóe miệng run rẩy, mặc niệm trong lòng: “Trùng hợp — là trùng hợp thôi — cô gái này thật độc đáo!”

Bạn đang đọc truyện [Đồng Nhân Conan] Áo Thuật Và Hoa Lửa Kỳ Diệu được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

Chương 7: Mua bán lỗ vốn

Tất cả mọi chuyện chẳng qua chỉ là bài nhạc đệm nho nhỏ. Bây giờ, Ryoko đang muốn chuẩn bị ‘thuận nước đẩy thuyền’ lần thứ hai. Tiên đoán chính là tốt nhất, rõ ràng sẽ không có chuyện gì xảy ra, nhưng cô lại muốn khiến cho mọi người nghĩ nếu như không có lời nhắc nhở của cô, tất nhiên tai họa sẽ ập đến. Nhưng mà cũng vì vậy mới có thể thấy được một chút bản tính của một người khi bị áp chế thật lâu, như vậy thì vào ngày bùng nổ sẽ tuyệt đối là kinh thiên động địa, quỷ kinh thần khiếp.

Ryoko lại lần nữa đứng ở nóc nhà, chịu gió lạnh. Chờ nào chờ nào, nhưng chờ đến nỗi hoa cũng phải xin lỗi, cái máy bay trực thăng kia còn chưa có đến. Tác phong của thanh tra Megure thật chậm!

“Tiểu thư, xin đừng đứng ở chỗ đó.” Đột nhiên, có một giọng nói nghiêm khắc vang lên, thành công làm cho cái đầu đang buồn ngủ của Ryoko cúi xuống liền nâng lên. Ai chứ, quán trời quán đất còn quán cả chị đây đang ôm cây đợi thỏ à. Ryoko phần hận quay đầu, lại bị một người một thân mặc cảnh trang làm cho ngẩn ra.

“Cảnh quan Shiratori? Không.” Ryoko phục hồi tinh thần, thấp đầu, làm cho phần tóc mái che khuất ánh mắt. “Là Kaito Kid.” Rốt cục cũng đã đến, là người mà tôi đã ‘thuận nước đẩy thuyền’ đi, và là người sẽ thực hiện ‘thuận nước đẩy thuyền’ part 2.

Trong mắt Kaito hàm chứa ý xúc không rõ ràng, lại bị nhận ra? Tôi vô cùng tự tin vào trò cải trang không che vào đầu được của mình đấy. Chính là đoán sao? Theo bản năng giờ tay sờ sờ lên mặt nạ, phát hiện vẫn vô cùng hoàn hảo, lại khôi phục tự tin:

“Siêu trộm Kìa không thuộc vào phạm vi trách nhiệm của tôi. Mặc kệ như thế nào, vẫn xin mời cô rời khỏi đây.”

Ai — Ryoko buông hai cánh tay đang đan chéo ở trước ngực xuống, lắc lắc đầu, hướng về phía ‘Shiratori’ đi đến. Người này thế nào luôn như vậy đầu.

“Được được, tôi cũng đã nhận ra, cậu cũng đừng có giả bộ nữa, tốt xấu gì thì tôi cũng đã cứu cậu một mạng, không phải sao?” Ở trong ánh mắt đề phòng của ‘Shiratori’, Ryoko đi đến trước mặt, vỗ vỗ bả vai ‘Shiratori’ bả vai, thể hiện bộ dáng ‘Nhóc con, nhà mi thật sự vọng ân phụ nghĩa’.

“Này này —” ‘Shiratori’ rốt cục ở trên đầu xuất hiện vài vạch đen nhận thua. “Nhưng mà sao cô có thể nhận ra tôi?”

“Tôi có thể nói cho cậu biết, chỉ có điều cậu phải ứng trước với tôi một điều kiện.” Ryoko lại bắt đầu ‘Đã kiếp’.

“Điều kiện gì?” ‘Shiratori’ càng ngày càng có hứng thú với nữ sinh thần bí vừa mới gặp qua hai lần này liền bắt đầu đưa ra điều kiện. Mặc dù đã sớm tra ra được thân phận của người này – thiên kim tiểu thư duy nhất của tập đoàn Nhật Bản xx, mấy tháng trước đột nhiên xuất hiện — Hirota Ryoko.

“Cái này, cũng không khó, chính là cái trang thành Shinichi Kudo xuất hiện ngay trước mặt Ran cùng Conan là được.” Ryoko tự hỏi tự trả lời. Đây là phần ‘thuận nước đẩy thuyền’ part 2 của cô.

Cái trang thành Shinichi Kudo xuất hiện ngay trước mặt Conan? Chẳng lẽ cô gái này biết thân phận thật sự của Conan? Kaito nghi hoặc.

“Không sai, tôi chính là biết chân tướng việc Edogawa Conan chính là Shinichi Kudo.” Ryoko nhìn nhìn Kaito, đoán được nghi hoặc của đối phương. “Thế nào, đồng ý với điều kiện của tôi chứ nhỉ.”

Đối với việc Ryoko cũng biết đến chuyện này, Kaito đã không còn nhiều phản ứng lắm, bởi vì ở giữa sự khiếp sợ lần lượt như thế này, hắn hoàn toàn chết lặng. Sửa sang lại nỗi lòng, Kaito hy vọng thông qua cuộc đối thoại này sẽ thu thập thêm càng nhiều tin tức. Hắn vẫn luôn cảm thấy, cô gái ‘Hirota Ryoko’ này tuyệt đối sẽ không đơn giản như vậy. “Vì sao tôi lại phải đi trợ giúp cho kẻ địch khó giải quyết của mình?”

“Bởi vì tôi là ân nhân cứu mạng của cậu, tục ngữ có nói, ‘tích thủy chi ân đương dùng tuyên trương báo’ a. Hơn nữa, tôi đã biết thân phận cùng và cách nhìn thấu qua lớp mặt nạ của cậu, cậu có chắc là mình sẽ không đồng ý sao?” Ryoko rút cục để tay vẫn luôn chỉ vào trên người Kaito xuống, một bộ dáng đương nhiên.

“Được, tôi đáp ứng cô, vậy còn đáp án của cô đâu?” Cúi đầu suy nghĩ lừng lừng trước lời lẽ, ngẫm lại cô gái trước mắt này sẽ không dùng chuyện này lừa mình, rốt cục đáp ứng.

“Nào có vụ phải trả tiền trước chứ, cậu khi nào hoàn thành xong thì lại đến tìm tôi.” Ryoko khôi phục lại tư thế hai tay đan chéo để trước ngực, khi rời đi còn thuận tay giơ lên hết tóc đi.

Thật sự là tiểu gia hỏa ngạo mạn! Kaito oán thầm nói. Không biết Ryoko là nhân vật vừa mới tiến vào cuộc chơi.

———— Ta đây là đường phân cách mặt trời ————

Nhiều ánh đèn neon màu đêm Tokyo chiếu sáng lên như ban ngày. Ngay trước văn phòng thám tử lừng danh Mori, ‘Shinichi’ mặc bộ đồng phục học sinh trường Teitan lặng lẽ đứng yên đó.

“Shinichi.” Người Ran ngày đêm tưởng niệm rốt cục đã xuất hiện. Cho dù còn chưa chính thức trở thành người yêu, vui sướng trong lòng cũng không hề giảm. Vì quay người đi lên lầu nên cô không còn cách nào nhìn thấy những cánh chim bồ câu như ảo mộng bay đi ở trước mắt.

“Ngốc quá đó, đây chẳng phải là bí mật, cậu đến đây chỉ cảm ơn vì tôi đã chữa lành vết thương cho chú chim bồ câu của cậu thôi.” Chẳng trình thám vĩnh viễn tự tin cũng biết bánh xe vận mệnh đã sớm thay đổi, chân tướng của sự thật đã không còn xuất hiện trước mắt.

“Thật khá, quả nhiên Kid làm chuyện gì cũng đều hoa lệ mà!” Ryoko tránh ở trong góc nhìn Kaito biến mất trong đàn chim bồ câu trắng, không chút keo kiệt nào tán thưởng.

“Cảm ơn khích lệ.” Giọng nói của Kaito giống như quỷ xuất hiện tại phía sau Ryoko, Ryoko liền phát hoảng.

“Cậu có bệnh à, đi đứng không biết phát ra tiếng động sao? Cậu không biết một đêm trời cao trăng sáng sẽ dễ rất dễ dọa người, tạo thành lời ai oán thiên cổ không?” Ryoko vỗ về trái tim bị dọa đến nỗi đập nhanh, phần nộ quát tháo lên. Nếu như không phải bởi vì cách nhà Ran quá gần, cô hiện tại hẳn là đã như sư tử Hà Đông rống lên, nhào lên đánh Kaito cho một trận.

“Hóa ra cũng có người sẽ thừa nhận chính mình có tật giật mình. A, không nói những lời vô nghĩa nữa, tôi đến để lấy thù lao.” Kaito ẩn nhẫn cười gian vì mục đích đã đạt được, một mặt nghiêm túc nói.

“Biết rồi. Cậu hãy nghe cho kỹ, tôi chỉ nói một lần. Bản thân mình biết, tên không đối, cũng không đối họ, Hirota Ryoko. Cảm kỳ thi họa mọi thứ đều tinh thông, Tarot trong tay, ma quỷ hiện hành.” Bùm bùm, Ryoko nói ra lời kịch đã nghĩ ra rồi học thuộc lòng.

Tarot? Lại thêm một ma nữ giống như Koizumi Akako sao? Thật sự đúng là không thể chọc vào. Kaito đỡ trán, nhưng hắn còn có một nghi hoặc. “Vì sao cô lại phải giúp Shinichi Kudo?”

“Chắc chắn, nghe nói cậu là thiên tài với chỉ số IQ 400 thì sao lại không biết kia chứ? Đương nhiên là vì khiến cho Conan nợ tôi một ân huệ, về sau để dễ hành động thôi.” Ryoko trợn trừng mắt, một mặt hèn mọn nói.

Này này, người này rốt cục đến cùng có suy nghĩ hay không chứ. “Cho dù là nợ ân huệ thì cũng là hắn thiếu tôi, cô chắc chắn có thể nói là cô kêu Kaito Kid hóa trang thành Shinichi Kudo xuất hiện, giúp cậu ta rửa sạch hiềm nghi sao?”

“Vi sao không...” Ryoko lại trợn trắng mắt, đáng tiếc lúc này cô lại giờ giọng một phần ra. “Đúng vậy, nếu đúng là như vậy, thì không phải là tôi đã thừa nhận việc mình biết được thân phận thật sự của cậu ta à, hơn nữa tám phần còn có thể bị thanh tra Nakamori bắt giam nghiêm hình bức cung hỏi Kaito Kid ở đâu. Xong rồi xong rồi, lo mò vớt ân huệ mà quên mất có thể thực hiện được hay không. Ô ô ~~~ lúc này mệt lớn.”

Ryoko cứ như vậy giờ giọng kiêu ngạo, sau đó lằm bằm lầu bầu vài câu, phất tay áo nức nở. Khiến cho Kaito ở một bên, mắt hoàn toàn biến thành hai hạt đậu. Cảm tình thật đúng là bởi vì một ý nghĩ mà quên.

Bạn đang đọc truyện [Đồng Nhân Conan] Áo Thuật Và Hoa Lửa Kỳ Diệu được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull(chấm)Net.

Chương 8: Gặt hái của Hakuba

Thời gian không có sự lo lắng, lo âu, luôn trôi qua thật nhanh, nháy mắt, khoảng cách trước sự kiện đó đã trôi qua hơn vài tuần lễ. Gần đây, tâm tình của Ryoko tốt đến kinh khủng, các bạn hỏi vì sao ư? Bởi vì ba Hirota sẽ tổ chức một bữa tiệc sinh nhật cho cô! Được rồi, mặc dù ngày sinh nhật này là của con gái chân chính ba Hirota, là cái người lạc đường ở Trung Quốc nay vẫn chưa rõ tin tức, nên đây không phải là sinh nhật thật sự của Tiểu Văn, nhưng cô không để ý chút nào. Cô để ý chính là có người thật sự quan tâm đến chính mình thôi. Cuộc sống hiện tại so với người bị khắp nơi bỏ rơi ở thế giới thực hạnh phúc hơn rất nhiều. Có đôi khi, Ryoko thậm chí còn nghĩ đến, có lẽ chính mình không phải là người của thế giới kia, cô nhất định phải rời khỏi, cho nên mới không thể để lại dấu ấn hay dấu vết nào. Đúng rồi, còn có một việc, đó chính là ba Hirota muốn tại ngày đó công bố việc đem viên ngọc gia truyền — “Lệ Nguyệt” làm quà sinh nhật cho Ryoko, đồng thời đó cũng chính là dấu hiệu xác định quyền thừa kế của ông. Những người ở ngoài khi biết được tin tức này, họ đều cảm nhận được, Hirota Kimoto đối với con gái mình vô cùng yêu thương cùng coi trọng.

“Ba ba, con đã về rồi.” Ryoko vừa vào tới cửa liền hô lên, trong giọng nói tràn ngập vui mừng. Phòng khách trống rỗng bên trong căn bản không có âm thanh của ba Hirota như mọi ngày khi đợi cô về nhà. Ryoko nóng nảy, vội vàng gọi điện thoại cho quản gia xác nhận đã xảy ra chuyện gì, thế mới biết, ông ấy cùng ba Hirota đều ở trong nhà của Ran. Điều này làm cho Ryoko nghi hoặc, ba ba cùng quản gia đi đến nhà của Ran để làm gì a? Ryoko cứ như vậy một bên nghĩ, một bên đi hướng về phía nhà Ran, cô đã hoàn toàn quên mất nhà Ran có một vị “thám tử lừng danh” — Mori Kogoro.

“Bin — Bin —” Tiếng còi xe thật dài vang lên ở phía sau Ryoko. Nhưng Ryoko đang chuyên chú suy nghĩ, căn bản không hề nghe thấy, cũng không biết chính mình đã sớm đi tới giữa đường xá. “Bin — Bin —” Lại là một trận còi xe dồn dập, lần này rốt cục Ryoko cũng đã phản ứng lại, phản xạ có điều kiện bỗng nhiên quay người lại, nhưng mà ô tô đang chạy nhanh kia đã nhằm vào chính mình. Ryoko không kịp tránh né chỉ có thể khiếp sợ cùng với hoảng hốt, tại một giây kia chỉ có thể vươn tay ngăn cản theo bản năng, hơn nữa quay đầu nhắm hai mắt lại kêu to:

“Dừng lại —”

“Két —” Âm thanh tiếng lốp xe ma sát mặt đất, làm nhói cả màng tai của người đi đường qua lại, nhưng may mắn thay, va chạm trong suy nghĩ cũng không có xảy ra. Chiếc xe kia, không phù hợp với quán tính định luật, trong nháy mắt khoảng cách dừng ngay 1 cm ở thất lưng của Ryoko. Ryoko tâm tình chưa ổn định chậm rãi quay đầu lại, nửa tin nửa nghi ngờ mở hai mắt ra, nhìn đến chiếc xe đã dừng lại ngay trước mắt mình, nổi căng thẳng trong lòng cô rốt cuộc cũng thả xuống dưới. Thân thể ở trạng thái căng thẳng quá mức đồng thời không chịu nghe theo không chế, tê liệt ngã xuống dưới.

“Xoạch —” Ngay tại lúc Ryoko há mồm ra thở dốc, trấn an trái tim đang đập nhanh loạn xạ ngẫu của mình. Cửa xe được mở ra, một người con trai tóc vàng mặc áo xanh đi xuống xe, mang theo âm thanh từ tính, nói lời xin lỗi: “Tiểu thư, cô không sao chứ.”

“Vù vù —” Ryoko tiếp tục thở phì phò, tâm tình trở lại bình thường. Thẳng cho đến khi nhìn thấy đôi giày ở trước mắt mình mới phản ứng lại, là người lái xe đang xin lỗi cô. Thật ra rõ ràng là do cô đi hiên ngang giữa đường, làm nhiễu loạn giao thông, người này khi nói ra toàn là những lời xin lỗi, làm cho tâm tình vốn chán kinh mà phiền muộn của Ryoko đột nhiên tốt hơn.

“Không sao, không sao.” Ryoko nắm lấy tay đã sớm vươn ra chuẩn bị kéo mình lên, mượn lực đứng lên. Ryoko phủ bụi ở trên người mình, ngẩng đầu chuẩn bị nói lời cảm ơn cùng với xin lỗi. Nhưng khi cô nhìn thấy bộ dáng của người trước mắt, ngay cả một câu cô cũng đều không nói ra. Thế giới quả nhiên thật nhỏ a, hiện tại đứng trước mặt cô chính là đối thủ đầu tiên của Kaito Kid — Thám tử học sinh vừa mới du học học từ Anh quốc trở về Hakuba Saguru.

Nhưng mà sao cậu ta lại xuất hiện ở đây? Ryoko nghi hoặc, cô nhớ là Hakuba Saguru không xuất hiện nhiều trong Detective Conan lắm, nhiều lắm thì cũng là kịch bản nhỏ thôi. Hiện tại, cậu ta đã xuất hiện, chẳng lẽ gần đây có kịch bản nhỏ nào đó cần cậu ta lên diễn sao?

Sau khi Ryoko đứng lên không nói một lời nào, một mặt khiếp sợ tìm hiểu Hakuba, đồng thời Hakuba đã tìm hiểu Ryoko. Bầu không khí này...

Đợi chút, Ryoko suy nghĩ nửa ngày, không nghĩ ra được nguyên do vì sao Hakuba xuất hiện, đột nhiên cô nhớ tới một việc khác. Không phải cô đang muốn đi tìm ba ba sao? Hiện tại cô đang làm cái gì thế này? Chuyện của Hakuba Saguru lần sau lại nói tiếp.

“Thực xin lỗi, đã làm ảnh hưởng đến chuyến đi của cậu. Tôi là Hirota Ryoko, chính là người gần đây xuất hiện trên tin tức, nếu như cậu cần tôi bồi thường gì thì lần sau mời cậu đến nhà tôi tìm tôi. Hiện tại tôi đang có việc gấp cần phải đi trước. Bye bye!” Vội vội vàng vàng, Ryoko làm bộ như không biết Hakuba Saguru, nói xong lời xin lỗi liền chạy một mạch về hướng nhà Ran.

“Hirota Ryoko? Hóa ra chính là cô ấy.” Hakuba đứng tại chỗ nhìn Ryoko chạy xa lắm lắm.

—— Ta đây là đường phân cách bức mặt hàm ——

“Leng keng — leng keng —”

“Đến ngay đây.” Ran chạy tới mở cửa. “Là Ryoko, là tới tìm bác Hirota đúng không.”

Ai, không hổ danh là Angel mà, vĩnh viễn luôn ‘thiện giải nhân ý’ [1] như vậy. Ryoko thở dài ở trong lòng, theo Ran đi vào cửa. Nhưng, không khí trong phòng làm cho cô không thể thoải mái được. Chú Mori, quản gia, ba ba Hirota, Conan, Ran, một đồng người như thế này đáng lẽ ra phải tràn đầy năng lượng mới đúng, hơn nữa không có bất kỳ tiếng nói của người nào, làm cho bầu không khí xung quanh không được bình thường. Áp lực, đó là từ duy nhất mà cô có thể tìm được để hình dung cảnh này. Đến tận cùng đã xảy ra chuyện gì? Ryoko nhanh bước chân hơn. Lúc này, ba Hirota đang ngồi ở trước bàn thấp, đối diện là ông chú Mori, mà Conan cùng quản gia thì lại đứng bên cạnh bọn họ. Bốn người đều đang nhìn chằm chằm vào một tấm card màu trắng ở trên bàn.

[1] Thiện giải nhân ý: Hiểu rõ lòng người, tâm ý của người khác. Thiện giải nhân ý: Giỏi trong việc coi quần áo của người khác. Hai từ này trong tiếng Hán phát âm gần giống nhau, chơi chữ “ý” và “y”.

Đó là cái gì, thế nhưng có thể khiến cho ba ba cảm nó đi tìm đến thám tử lừng danh Mori Kogoro? Chẳng lẽ là thư uy hiếp? Từ cửa đến bàn thấp ngắn ngủn vài bước chân, trong lòng Ryoko liền suy đoán qua vô số khả năng có thể xảy ra. Đáng tiếc, chân tướng bất ngờ. Kia căn bản không phải là thư uy hiếp, mà là thư thông báo. Không sai, chính là cái tên chán ghét nhưng lại có khuôn mặt đẹp trai cướp đi trái tim của bao thiếu nữ — Kaito Kid hay còn gọi là siêu trộm Kid.

‘Ánh trăng sáng trong bầu trời đêm, phù thủy thế giới ma thuật, nước mắt tình nhân sẽ rơi xuống trong yến hội Tarot.

Quái đạo Kid’

Tuy rằng chỉ là vài chữ ngắn ngủi và đơn giản, nhưng đối với dạng câu đố mà nói, càng ngắn thì càng khó tìm lời giải. Giống như bây giờ, từ lúc tan học cho tới tận bây giờ, không nói đến Mori Kogoro ngay cả Conan cũng đã nghiền cứu đến tận hai giờ, vẫn không thu hoạch được gì.

“Ba ba, đã xảy ra chuyện gì vậy?” Ryoko cầm lấy tấm card báo trước kia lật qua lật lại, sau khi hiểu rõ, cô hỏi ông.

“Là như vậy, buổi chiều hôm nay, tôi đang giúp ông chủ thu dọn hộp thư ngày hôm nay, sau đó ở trong hộp thư liền phát hiện ra nó. Vì thế tôi liền lập tức đưa nó cho ông chủ, ông chủ nói đây là thư báo trước của siêu trộm Kid, sự việc liên quan đến việc trọng đại, hy vọng Mori tiên sinh có thể giải mã được ám hiệu.” Lão quản gia làm hết phận sự thay bác Hirota hỏi đáp. “Đáng tiếc, đến bây giờ, ngay cả Mori tiên sinh cũng chưa có giải mã ra được.” Giọng điệu của ông quản gia có chút bất đắc dĩ. Ngay cả ba Hirota cũng là một mặt lo lắng.

Kaito? Tarot? Thế giới? Phù thủy? Nước mắt tình nhân? Chẳng lẽ là... Hồi tưởng lại hình ảnh từ mấy tuần trước, Ryoko bỗng nhiên bừng tỉnh hiểu ra mọi chuyện. “Không cần giải, con hiểu rồi.” Ryoko nhìn những người tốt với mình ở thế giới này hiện có dáng vẻ lo lắng kia, trong lòng một trận đau nhức, lập tức cầm tấm card lên nói.

“Cái gì?” “Cái gì?” “Cái gì?” “Cái gì?” “Cái gì?” Năm người trằm miệng một lời hô lên, bác Hirota và quản gia là một mặt vui sướng, Mori và Ran là không thể tin được, Conan càng là hai mắt chấn động muốn rớt ra ngoài.

“Tuần sau ở trong bữa tiệc sinh nhật của tiểu thư Hirota, buổi tối vào lúc 21:01, ta sẽ lấy đi ‘Lệ nguyệt’.” Cầm lấy tấm card báo trước, giống như đang đọc những chữ đã được cất giấu đi nơi khác. “Phiên dịch lại thì chính là như vậy.” Ryoko nhìn nhìn bộ dáng của mấy người kia, nhanh chóng giải thích ra.

“Ryoko nee-chan, làm sao chị có thể biết được?” Conan là người đầu tiên không nhận được, gấp gáp chạy tới, nhảy lên, cầm lấy quần áo Ryoko giả bộ uốn éo hỏi.

“Làm sao mà chị có thể biết? Chị đương nhiên biết, cái này không phải rõ ràng viết cho chị xem sao? Hay cho một tên KID, dám trộm này trộm nọ ngay trên đầu của chị, chị sẽ cho người biết thế nào là chết không có chỗ chôn!” Ryoko bị Kaito chọc giận đến mất đi lý trí hoàn toàn quên mất Conan đang ở đây, trực tiếp đem phần nộ ở trong lòng nói ra. Một cô khí phách tràn ngập trong ánh mắt của Ryoko, khí thế dường như muốn đem người ta ‘thiên đao vạn quả’ làm cho những người ở xung quanh không hẹn nhau mà cùng tun rầy.

Nhà Kaito:

“Ách xì -” Kaito ở nhà đang cân nhắc ở bữa tiệc sinh nhật nên dùng đạo cụ ảo thuật nà, đột nhiên hắt xì một cái. “Làm sao mà mình cảm thấy hơi lạnh nhỉ?”

Ai nha, mặc kệ, vẫn nên làm chính sự trước đi. Nhưng là, vì sao bộ bài Tây lại thiếu nhiều như vậy, bài Tarot lại nhiều như vậy chứ? Kaito

bị buồn bực vậy vô hạn ở giữa.....

*****

Ps của tác giả: Thư thông báo là Kaito căn cứ vào của lời nói Ryoko. “*Cậu không biết một đêm trời cao trăng sáng sẽ dễ rất dễ dọa người, tạo thành lời ai oán thiên cổ không?*”; “*Cầm kỳ thư họa mọi thứ tình không, Tarot trong tay, ma quỷ hiện hình.*” Dự tính là sẽ như vậy. Bữa tiệc sinh nhật của vừa khéo trùng với số hiệu 2 lá bài, ‘Thế giới’ (XXI – The World) cùng ‘Phù thủy’ (I – The Magician) đều là bài Tarot, một lá xếp thứ tự thứ hai mươi mốt, một lá xếp thứ tự thứ nhất. Nước mắt tình nhân là chỉ ‘Lệ nguyệt’, điều này cũng là một cách lý giải rất hay, tên vốn rất giống, vừa vặn lại là tín vật đính ước của bác Hirota cùng với người vợ đã mất của mình.

Bạn đang đọc truyện [Đồng Nhân Conan] Áo Thuật Và Hoa Lửa Kỳ Diệu được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ebook Full . Net.

Chương 9: Giao phong mang thù

Mặc dù có chút bán tín bán nghi với lời giải thích của Ryoko, nhưng vào lúc không còn cách nào, cũng chỉ có thể lựa chọn cách tin. Ngày đó, khi Ryoko vừa mới về nhà, chuyện đầu tiên cô cần làm là đổi những món ăn trong bữa tiệc đã được dự tính trước, hết thấy toàn bộ đều đổi thành những món có liên quan tới cá. Không sai, đây chính là “Chết không có chỗ chôn” như trong lời nói của Ryoko. Không phải nhà người sợ cá sao? Không phải nhà người muốn trộm ‘Lệ nguyệt’ sao? Chết đây sẽ khiến cho ‘bầy cá’ phối hợp diễn với màn ảo thuật hoa lệ của cung, hừ!

Chờ đợi vốn là buồn chán, nhưng trong lòng của quân gia và những người hầu sợ ngày đó đến lại trôi qua cực nhanh. Chính là thời gian trong nháy mắt, đã đến ngày đó của bữa tiệc sinh nhật.

Bữa tiệc sinh nhật của Ryoko cũng không tổ chức ở khách sạn, mà là tổ chức ở một trong những căn biệt thự của ba Hirota. Bởi vì biết siêu trộm Kid muốn xuất hiện, biệt thự vùng ngoại ô nguyên bản hẳn là không quá náo nhiệt hiện tại đây tiếng ồn ào của mọi người. Ngoại trừ các thiếu nữ ôm băng hiệu hô to ‘Kid-sama, em yêu anh.’ ra, còn có nhóm cảnh sát một mặt đang cảnh giác. Đương nhiên, trong đó người kích động nhất trong phần truyện của Kaito Kid, cha vợ đại nhân — thanh tra Nakamori.

“Kid — lần này ta nhất định sẽ bắt lấy ngươi!!!” Thanh tra Nakamori càng bị áp chế lại càng hăng hái tinh thần, vẫn là đáng được khen thưởng đầu.

Mà lúc này Ryoko cũng không phải không có việc gì để làm. Mặc dù đã bày binh bố trận ra vùng lưới “cá yêu”, nhưng Kid, người này nếu như nhất định phải làm, liên khẳng định sẽ không dễ dàng buông tha cho. Cho nên, vì để phòng ngừa vạn nhất, Ryoko đã sớm đem bảo thạch mang ở tại trên cổ, nếu Kid dám ra tay, cô sẽ mượn chuyện biết thân phận thật của hắn ra uy hiếp.

“Ryoko, Ryoko.” Bên này, Ryoko cúi đầu nắm bảo thạch nghĩ vô số loại khả năng, Sonoko ở bên kia háo sắc hưng phấn mà nhào tới.

“Ryoko, Ryoko, là Kid-sama đến, là Kid-sama.” Sonoko vừa phe phẩy Ryoko, vừa ngẩng đầu trong trạng thái háo sắc.

Ryoko ở dưới tần suất lay động 50hz của Sonoko rốt cuộc đã khôi phục lại tinh thần. “Sonoko, đừng lắc nữa, thật choáng váng a!”

“Nhưng mà, nhưng mà cậu không biết đây là sự kiện làm cho người ta kích động nhất sao, Kid-sama muốn đến nhà của cậu, Kid-sama muốn đến nhà của cậu cướp đi ‘Nước mắt thiếu nữ’. Chúng ta có thể được gần gũi quan sát anh ấy.” Sonoko tuy rằng dừng lay động, nhưng cảm xúc mạnh mẽ đang dâng lên chứ không giảm chút nào, cầm lấy cánh tay của Ryoko, nửa thân thể đều dựa vào Ryoko.

“Tớ nói này Sonoko, hẳn là đang trộm ở nhà tớ chứ không phải ở nhà cậu đâu.” Ryoko đỡ trán, đối với nhân vật độc đáo, hoàn toàn không biết gì hơn trong [Thám tử lừng danh Conan] này, cô cảm thấy thật đuối lý.

Sonoko vĩnh viễn là người tiên phong mở đường đi đầu, ý nghĩa việc này là tất nhiên là Ran đang đi theo ở phía sau, mà đi bên người Ran tất nhiên là Conan. Cho nên, mọi hành động của Ryoko và Sonoko đều bị Conan xem hết ở trong mắt. Kỳ lạ, cô gái này khi ở Osaka rõ ràng giống hệt như Sonoko, đều cực kỳ si mê Kid, thậm chí còn hơn chứ không kém, nhưng tuần trước, thư báo trước của Kid lại có thể bình tĩnh giải mã ra được ám hiệu, hiện tại cô ta không hề có cảm giác hưng phấn. Chẳng lẽ từ trước đến giờ tất cả đều là cải trang? Nếu thật sự là như vậy, cô ta thật sự không đơn giản.

Đối với sự nghi ngờ Conan, Ryoko cũng không phải hoàn toàn không biết gì, nhưng cô vẫn là nhịn không được làm như vậy, chỉ vì người cha đối xử với cô rất tốt sau khi xuyên không kia. Đã từng bao nhiêu lần, cô nhìn thấy người kia cô đọc ở trong phòng nắm chặt ‘Lệ nguyệt’ thương cảm. Mỗi lần cô hỏi ông ấy về chuyện quen biết mẹ như thế nào, trên khuôn mặt đầy nếp nhăn ấy sẽ hiện ra ánh sáng long lanh suy nghĩ về hạnh phúc tuổi trẻ kia. Ông ấy, kể từ sau khi mẹ mất ông cũng chưa bao giờ cưới người khác, thậm chí khi nghe có người khuyên ông nên lấy vợ thì ông liền nổi giận, trong lòng ông chỉ có mỗi hình bóng của người đã mất kia. Tình yêu cố chấp của ông dành cho người đó khiến Ryoko rung động, tuy không biết vì sao người mẹ kia vì sao lại rời khỏi cõi đời này, nhưng hiện tại mà nói, điều duy nhất cô cần phải làm chính là bảo vệ ký ức duy nhất của ba về mẹ. Cô tuyệt đối sẽ không để cho Kid thành công, mặc dù sẽ phải làm tổn hại đến thần tượng đã tồn tại rất lâu trong lòng.

“Hai mươi mốt giờ, chỉ còn một phút!” Đột nhiên trong đám người có một tiếng kêu to kéo Ryoko đang suy nghĩ trở về. Nắm thật chặt bảo thạch trong tay, Ryoko khấn trương nhìn lên không trung. Kid hẳn là sẽ từ không trung đột kích xuống đi.

“Ryoko, không cần khấn trương.” Ran đứng ở bên người Ryoko vỗ vỗ bả vai, an ủi nói.

“Ừ, cảm ơn cậu, Ran.” Cô hướng về phía bên cạnh tươi cười cảm kích, tâm tình Ryoko hơi thả xuống, “Tớ chỉ là...” Ryoko lời nói vẫn chưa nói xong liền cảm thấy đầu mình có chút choáng váng. ‘Ran’ trước mắt bỗng nhiên cười có chút kỳ quái.

“Lần này, rốt cục cậu không có nhận ra tôi.” ‘Ran’ đỡ cả người Ryoko vô lực, té xỉu ở trên người mình, cảm thán nói.

“Ting —” Kim giây rớt cuộc ở dưới sự chờ mong của mọi người chỉ về hướng số 12, hai mươi mốt giờ một phút, nhà ảo thuật của thế giới ma thuật sẽ bắt đầu phần biểu diễn tiết mục hoa lệ của hắn.

Đem Ryoko đỡ ngồi ở trên một ghế tựa, Kid lấy xuống ‘Lệ nguyệt’ mà Ryoko đang nắm chặt, nắm thật sự rất chặt đầu, thật đúng là một người quật cường. Đồng thời, tay kia thì giương lên, áo choàng màu trắng liền hiện ra. Hiện ra nguyên hình.

“A ——, là Kid, là Kid!” Cũng ở nháy mắt, bốn phía bắt đầu kích động kêu lên.

“Ladies and gentlemen! Hoan nghênh mọi người đã đến tham dự bữa tiệc Tarot.” Kid đứng ở trên bàn cùng với âm thanh từ tính vang lên, hầu như đồng thời, tay phải giương lên, vô số bài tarot bay xuống. “Nước mắt thiếu nữ, ta đã nhận được!” Tay trái giờ bảo thạch lên, Kid lại dùng giọng nói mỉa mai, cùng với nụ cười tà ác mê người, nháy mắt phóng ngã hết toàn bộ cánh hoa si tình của thiếu nữ.

“Kid!” Conan không biết vì sao biến mất đột nhiên xuất hiện, liếc mắt nhìn Ryoko hôn mê ở trên ghế một cái, hướng mắt về Kid, trong mắt đầy phẫn nộ.

“Nha, Biểu trình diễn tới đây liền kết thúc, chúng ta sau này còn gặp lại!” Khiêu khích nhìn thoáng qua Conan cùng với thanh tra Nakamori đang xông về hướng mình. Áo choàng màu trắng của Kid lại giờ lên, làm một ánh mắt sâu xa, cả người nháy mắt biến mất, chỉ để lại những lá bài Tarot đầy màu sắc ở trong không trung bay lượn. Mà lá bài rơi ở trên người Ryoko, đúng là XXI —The Word!

Bạn đang đọc truyện [Đồng Nhân Conan] *Ảo Thuật Và Hoa Lửa Kỳ Diệu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 10: Chuyển trường

Căn phòng màu trắng, quần áo màu trắng, đây là lần thứ ba Ryoko ở trong tình huống như thế này. Xem ra, nữ chủ xuyên không cho dù không xuyên đến cổ đại, cũng cùng ở trong bệnh viện thế này à, bác sĩ gì đó cũng không chia ra đầu. Mà lúc này, ba Hirota đang ngồi bên giường, một mặt đầy lo lắng, từ sau khi Ryoko đến trong căn phòng này, ông ấy vẫn duy trì trạng thái này.

Thật choáng váng, cô cảm thấy cả người không chút khí lực. Ryoko mê man bỗng nhiên nhú nhú mày. Biến hóa rất nhỏ kia vừa khéo rơi vào trong tầm mắt của Hirota Kimoto, ông nhìn cô chăm chăm. “Con gái bảo bối!”

Một bàn tay xoa huyết thái dương, người trên giường rốt cuộc cũng đã chậm rãi mở mắt ra, đây là thế nào? Ý thức vẫn còn mơ hồ, Ryoko nghi hoặc đảo mắt tuần tra bốn phía, đồng thời liền nhớ lại mọi thứ. Cô nhớ được mình đang đợi Kid đến, sau đó Ran đến bên cạnh làm cho tôi không còn khấn trương, lại sau đó, đợi chút... lại sau đó là cô bị hôn mê. Mạnh mẽ trợn tròn hai mắt, tay ấn huyết thái dương bị kiểm hãm, Ryoko giật mình tỉnh ngộ.

“Con gái bảo bối, con làm sao vậy?” Nhìn sắc mặt cô thay đổi nhiều lần, Hirota lo lắng hỏi.

Nghe được giọng nói quen thuộc còn mang theo lo lắng, Ryoko quay đầu lại, khi nhìn thấy người trước mắt trong nháy mắt cô đã đứng hình. Trời ạ! Người kia thật sự là ông chủ hãng hái của tập đoàn xx Nhật Bản sao? Ryoko triệt để bị kinh sợ. Người trước mắt rõ ràng nếu một lát không thấy lại già đi vài phần, tóc bạc trước trán ông nhẹ nhàng phân tán, biểu hiện sự thất lạc của ông. Mặc dù lúc này trong ánh mắt ông tràn ngập vui mừng nhưng vẫn không che giấu được sự tiêu tụy của ông. Đúng vậy, tôi đã té xỉu, vậy thì ‘Lệ nguyệt’ nhất định cũng đã bị Kid lấy đi. Cuối cùng tôi vẫn không bảo vệ được hy vọng duy nhất của ông ấy.

Trong mắt Ryoko lóe lên một tầng lệ quang.

“Như thế nào, có phải con cảm thấy không được thoải mái không?” Hirota thấy người trước không nói chuyện bỗng nhiên hiện lên nước mắt, tâm tình nhất thời hoảng hốt.

“Thực xin lỗi, con đã không bảo vệ được ‘Lệ nguyệt’.” Giọng điệu cô mang theo tự trách, mang theo đau xót và áy náy.

“Không sao, không sao, chỉ cần bảo bối không có việc gì là tốt rồi, ‘Lệ nguyệt’ đã mất thì cũng đã mất rồi.” Lời nói bình thản tựa như mây

trôi, giống như chỉ đơn giản là đánh mất một viên đá bình thường. Chỉ có Ryoko biết, trong lòng ông ấy đang đè nén tuyệt vọng cùng đau lòng vô cùng lớn.

Nâng tay lên nước mặt nơi khoe mắt, Ryoko khó khăn bài trừ một chút tươi cười: “Vậy bảo bối có yêu cầu ba ba nhất định sẽ đồng ý chứ?”

“Hả?” Hirota lão bá có chút phản ứng không kịp với suy nghĩ con gái bảo bối này.

“Con muốn chuyển trường, chuyển trường, chuyển trường, chuyển trường! Ba ba không thể cự tuyệt đâu!” Nụ cười của Ryoko mang chút vô lại, miệng làm nũng nói.

Chuyển trường? Trường học bây giờ không phải đã rất tốt rồi sao, mặc dù nghi hoặc, cuối cùng Hirota vẫn gật đầu. Ai biết đây là con gái bảo bối của ông chứ, làm ông không có biện pháp nào.

“Ba ba tốt nhất!” Nhìn đến Hirota gật đầu, Ryoko cao hứng lên, theo trên giường đứng dựng lên, ôm lấy ông bác mặt mày cuối cùng cũng đã giãn ra. Trong lòng lại nghĩ đến: Kaito Kid, người chờ xem, chị đây đến để trả thù!

————— Ta đây là đường phân cách chuyển trường —————

Trường trung học Ekoda năm hai lớp B hôm nay ngoài ý muốn có náo nhiệt. Bởi vì hôm nay trong lớp có học sinh chuyển trường, hơn nữa theo đường tin tức nhỏ, người chuyển đến là một mỹ nữ, cho nên, các nam sinh trong lớp phần lớn đều rất hưng phấn một cách dị thường. Đương nhiên trong đó bao gồm cả cái vị đã cõi bỏ lễ phục màu áo trắng, hóa thân thành ‘sắc lang’ – bạn học Kuroba Kaito.

“A, Kaito cũng thật chờ mong học sinh chuyển trường đến hôm nay sao?” Aoko với tư cách là người ngồi cùng bàn rầu rĩ hỏi.

“Đương nhiên rồi, nghe nói là đại mỹ nữ, không biết sẽ là như thế nào, thật sự làm cho người ta chờ mong mà!” Kaito một mặt chờ mong hoàn toàn làm người nào đó phát hỏa, Aoko đem sách giáo khoa cắm giận hướng trên bàn vỗ, lại không thêm để ý Kaito. Mà Kaito nhìn Aoko tức giận rõ ràng như vậy chính là ngượng ngùng cười. Từ nhỏ cùng lớn lên với nhau, tính tình vẫn cứ là như vậy đâu.

“Cô giáo, cô giáo đến!” Không biết là nam sinh nào ở trong lớp khó kìm nén được sốt ruột đột nhiên hô lên, phòng học ngay lập tức yên tĩnh lại, mấy chục ánh mắt như tia laser quét về phía cửa. Mà lúc này Ryoko cách cửa chỉ có vài bước đột nhiên run lên không biết lý do. Đây, lúc này cũng không phải là mùa đông đi! Cô áp chế cảm giác kỳ quái trong lòng, Ryoko tiếp tục theo thầy giáo đi đến phòng học.

Cô giáo giống bình thường đi vào trong phòng học, là do bởi vì phòng học an tĩnh đến kỳ lạ, thoáng kinh ngạc một chút, hôm nay làm sao mà hai người kia không náo loạn? Sau đó sửa sang lại nỗi lòng đứng ở trên bục giảng, đương nhiên tính cả Ryoko.

“Thật xinh đẹp!” Cô giáo còn chưa giới thiệu, phần lớn các nam sinh bên dưới đã biến thành mắt hoa đào. Sỡ dĩ nói phần lớn, là vì có hai người ngoại lệ.

“Là cô?” ; “Sao lại là cô?” Hai âm thanh từ trong góc truyền đến, vừa khéo rơi vào tai Ryoko. Ryoko theo hướng hai âm thanh kia nhìn qua, người đầu tiên cô nhìn đến là cậu nam sinh tóc vàng mặc đồng phục màu xanh – Hakuba Saguru, Ryoko hơi gật đầu hướng về cậu ta chào hỏi, Hakuba Saguru cũng mỉm cười đáp lại.

“Xoẹt –” Ánh mắt ghen tị trong nháy mắt tập trung ở trên người Hakuba, ánh mắt của những nam sinh này như muốn toát ra lửa. Hakuba Saguru không hổ danh là đại thám tử, hoàn toàn không bận tâm đến những ánh mắt này, vẫn cười nhìn người ở trên bục giảng.

Mà lúc này ánh mắt Ryoko lại chuyển hướng sang giọng nói của người thứ hai – Kuroba Kaito. Kaito tự cho là Ryoko còn chưa biết thân phận thật sự của mình, tránh né ánh mắt, làm bộ như cái gì cũng chưa từng xảy ra. Được lắm, đám giả bộ như không quen biết chị, đợi đến khi tan học chị sẽ khiến cho chúng phải nhận người! Ánh mắt giết người kia Kaito nghĩ không muốn nhìn cũng không được, thật sự rùng mình một cái. Tiếp đến, lại là “Xoẹt –” một tiếng, chẳng qua lúc này ánh mắt toàn bộ đều biến thành đồng tình, những ánh mắt kia dường như đều đang nói ‘Sáng sớm như vậy, liền chọc tới mỹ nữ, cậu chết chắc rồi!’

“Ây... Cái kia, để cô giới thiệu với mọi người một chút.” Nhìn học sinh đều chơi trò đá mắt, cô giáo rốt cuộc không chịu nổi nữa, mở miệng nói. “Đây là học sinh mới chuyển trường đến lớp của chúng ta – Hirota Ryoko, hi vọng mọi người hãy cùng nhau giúp đỡ bạn ấy.”

“Hirota Ryoko? Là thiên kim tiểu thư mấy tháng trước đột nhiên xuất hiện?” ; “Tớ nghe nói...” Nhất thời, phía dưới lại là một mảnh nói nhỏ. Đối đám học sinh đầu đầu kia cô giáo quyết định không nhìn bọn họ, chỉ đối Ryoko nói: “Chỗ ngồi của bạn học Ryoko sẽ ở đâu nhỉ?”

Lời vừa nói ra, những đợt nói chuyện riêng lập tức đình chỉ lại, không giống lúc trước khi Haibara chuyển trường, nam sinh trung học vẫn có chút thái độ đúng mực, không có tranh nhau gọi người ngồi vào bên cạnh mình, nhưng những đôi mắt này lại nhanh chóng nhìn chăm chăm, mang theo khát vọng vô hạn.

Ryoko nhìn thấy những ánh mắt này, lập tức lại rét lạnh, quyết định tìm người quen biết bia đỡ đạn. Vì thế, bất hạnh thay, Hakuba Saguru không có người ngồi bên cạnh liền trở thành người duy nhất được chọn. Dù sao vừa rồi, nhìn cậu ta cũng có khả năng chịu đựng, hẳn là không có việc gì. Kết quả, tại trong âm thanh trái tim bị tan nát ‘crack’ của các nam sinh khác, Ryoko ngồi xuống bên người Hakuba Saguru.

“Lại gặp mặt rồi, mong cậu chỉ giáo nhiều hơn!” Kéo ghế dựa ra, Ryoko hoạt bát trừng mắt nhìn về phía Hakuba Saguru. Nhất thời, toàn

bộ phòng học như ngọn lửa ở trong đám cháy tranh nhanh bùng cháy, giữa không trung còn kèm theo tiếng phi đao điên cuồng bay đi. Nhìn thoáng qua ánh mắt của các nam sinh trong lớp, Hakuba Saguru cười khờ nhìn Ryoko, dường như đang nói ‘Cậu hại tớ!’ đương nhiên, đương sự của chúng ta tuyệt đối sẽ không đồng tình với cậu ta, ánh mắt kia cô hoàn toàn không thèm nhìn đến.

“Được rồi, mọi người, chúng ta bắt đầu buổi học.”

“Vâng!” Một mảnh lên tiếng trả lời.

Bạn đang đọc truyện [Đồng Nhân Conan] Áo Thuật Và Hoa Lửa Kỳ Diệu được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 11: Đến nhà thăm hỏi

“Fa Mi Re Do — Fa Mi Re Do—”

“A ~” Ryoko lười biếng duỗi thắt lưng lên. “Rốt cuộc cũng đã tan học rồi!” Hiện tại cô muốn đem ‘Lệ Nguyệt’ trở về.

“Ryoko đồng học!”; “Ryoko đồng học!” Kết quả, sự thật vĩnh viễn không tốt đẹp như trong tưởng tượng, đám nam sinh lại xông về phía cô. Vừa mới kết thúc tiết học thì chính là loại cục diện này, thật đúng là làm cho người ta phải đau đầu a! Ryoko vỗ trán.

“Cái kia, các bạn học, hôm nay mình có việc nên phải về nhà trước. Tớ.....”

“Để tớ đưa cậu về!”; “Để tớ đưa cậu về!” Nam sinh trong lớp trăm miệng một lời.

“Ai hôm nay không tiễn tớ, tuần sau tớ phát thiệp mời cho người đó!” Ryoko rốt cuộc phát hỏa.

“Xoạt —” Toàn bộ nam sinh trong lớp chồm tề lùi hai bước.

Như vậy cũng không sai, cô tránh về trước đi. “Saguru, ngày mai gặp!” Nói lời chào hỏi xong, trong nháy mắt Ryoko liền biến mất.

Dò xét ư? Vâng, ánh mắt giết người lại tập trung ở trên người Hakuba.

Này, Ryoko, cậu vẫn nên gọi tớ là ‘Hakuba đồng học’ đi! Nhưng mà, hiện tại xem ra việc thoát thân vẫn tương đối quan trọng hơn. “Tớ cũng có việc cần phải đi trước, hẹn gặp lại!” Hakuba sờ cái trán đỏ mề hôi lạnh. Rốt cuộc không chịu nổi ánh mắt của mọi người, Hakuba Saguru cũng phải chạy trốn.

Hakuba chính là đối thủ số một, Kuroba hoàn toàn vô hại! Đây là hiệp định bí mật mà trong vòng một ngày ban nam sinh đã hiểu rõ và đặt ra. Kế tiếp, bắt đầu cuộc chơi!

———— Ta đây là phân cách theo dõi theo dõi ————

Ryoko vừa ra khỏi cửa là đi thẳng đến siêu thị. Đi siêu thị để làm gì? Cái này còn phải hỏi nữa sao? Tất nhiên là mua ‘kẻ thù thiên nhiên’ của người nào đó. Sau đó, chuyển tuyến tàu điện ngầm lần thứ N, rốt cuộc Ryoko cũng đã đuổi kịp Kaito.

Nhóc con, dám trộm vật gia truyền của nhà chị, còn dám làm cho chị hôn mê bất tỉnh, nếu chị dễ dàng bỏ qua cho cứng như vậy, thì chị đây sẽ không mang họ Hirota. Cô không hề ý thức được chính mình vốn không mang họ Hirota.

“Này!” Ngay giữa lúc Ryoko đang YY một cách cực kỳ hưng phấn, thì giọng nói của Kaito vang lên như hắt một gáo nước lạnh vào đầu Ryoko. Ách — Nhanh như vậy đã bị bại lộ, xem ra bản lĩnh theo dõi người khác cần phải được bồi dưỡng.

Bên này, trong lòng Ryoko chảy mồ hôi lạnh ròng ròng, Kaito ở bên kia thấy Ryoko không trả lời hắt lại lên tiếng. “Hirota đồng học, vì sao cậu luôn đi theo sau tôi?”

“A? Ai, ai nói tôi đi theo cậu, đường này cũng không phải là nhà của cậu, tôi không thể đi được sao ? Hừ!” Ryoko giả bộ cầm túi cá trong tay để ra sau lưng, rất có khí thế ngược đầu lên, quăng cho Kaito một ánh mắt sắc bén.

“Tùy cậu.” Bởi vì biết Ryoko ở trước mắt mình là nhân vật không hề đơn giản, Kaito lúc này vốn là nên đùa giỡn mỹ nữ, nhưng thật hiếm thấy cậu ta quyết định không nhìn cô. Bây giờ tuyệt đối không nên trêu chọc Ryoko để tránh bại lộ tâm lý, Kaito tận lực làm cho chính mình không nhìn cái người trước mắt, tiếp tục đi về phía trước. Mà Ryoko cũng thật tự nhiên đi theo phía sau, chẳng qua là vừa đi vừa làm bộ nhìn trái nhìn phải thôi.

Lại đi không được vài bước, Kaito đang đi phía trước đột nhiên ngừng lại. Ryoko cũng ngừng lại theo sau đó. “Tôi đã về đến nhà, cậu xác định còn muốn đi theo sao?”

Ách..... Này, hần còn chưa mở cửa mà đã không được vào nhà, đây chính là chuyện khó nói. Trong lòng Ryoko xoay chuyển mấy vòng. Đột nhiên, ánh mắt Ryoko chợt lóe sáng. Chỉ vào ngôi nhà cách vách kia nói: “Tôi cũng về nhà mà, vậy cũng không được sao?”

Này này, cô ấy chẳng lẽ không biết cách nói dối này rất dễ dàng bị vạch trần sao? Chỉ cần tùy tiện đi tìm một người nào đó đi hỏi là biết ngay! Hần nhớ được ngôi nhà cách vách này đã được bỏ trống từ rất lâu rồi. Ngay tại lúc Kaito nghĩ muốn vạch trần lời nói dối này, người ở trong căn nhà kia bỗng nhiên mở cửa ra. Nhìn thấy người đó đi ra ngoài, trong lòng Kaito mừng thầm, không phải là tôi nghĩ muốn vạch trần cô, là do lời nói dối của cô rất thiếu độ sâu.

Lúc này, khi Ryoko thấy cánh cửa ngôi nhà kia mở ra, cô cũng đã hoảng sợ đến nỗi đổ mồ hôi lạnh. Khi cô định nói vòng vo sang chuyện khác, một bóng người quen thuộc xuất hiện.

“Bác quản gia?” Ryoko kêu lên tiếng.

“Tiểu thư, không nghĩ tới nhanh như vậy lão gia đã nói cho tiểu thư biết rồi.” Người đi ra đúng là quản gia nhà Hirota, là người lần trước đã cùng ba ba Hirota đi đến văn phòng thám tử Mori.

Này này, không thể nào, nữ sinh này thật sự ở ngay tại cách vách nhà hần sao? Chuyện xảy ra khi nào vậy chứ ??? Trên đầu Kaito xuất hiện ba đường vạch đen rõ ràng.

Ha ha ha ha, thật sự là trời cũng giúp cô, lão ba, con thật sự rất yêu người. Ryoko ở trong lòng hưng phấn nửa ngày lập tức liền trở lại bình thường, tiếp tục làm chính sự. “Vâng, nhưng mà, con phát hiện ra bạn học mới của mình, Kuroba đồng học lại ở ngay cách vách. Cho nên con chuẩn bị đi sang nhà của bạn học Kuroba làm khách, túi sách đưa trước cho quản gia!” Nói xong cô liền ném túi xách vào trong lòng bác quản gia, trên tay chỉ mang theo gói to chứa cả kia.

Làm khách? Làm sao mà hần lại không biết? Nhìn cái người hiện ra về mặt ‘sự việc vốn là như thế’ đi về phía mình, Kaito hết chỗ nói rồi.

“Mở cửa nhanh lên!” Ryoko thúc giục.

Aizzz!!! Kaito thở dài, cho dù không muốn bằng mọi cách, trước mặt người khác cũng không thể biểu hiện về mặt không tốt ra ngoài. Kaito rầu rĩ mở cửa, tiến vào trong nhà. Một bên còn suy nghĩ Ryoko có mục đích gì.

Khà khà, rốt cuộc có mục đích gì, Kaito ơi Kaito, đây chính là ‘lưới trời lồng lộng, tuy thưa nhưng khó lọt’, cho dù nhà người có mười đôi cánh bay lượn trong không trung cũng không thể thoát được. Vừa vào cửa, Ryoko liền thuận tay khoá cửa lại.

“Này, tôi nói với cậu... A – Cá a a a a –” Kaito quay đầu vừa định nói chuyện, đã bị mất cá đột nhiên phóng đại ở trước mặt mình làm cho sợ hãi đến mức liền lui vài bước. “Cậu cậu cậu, đến cùng là muốn thế nào?”

“Hừ! Tôi chỉ biết cậu chính là sợ thứ này nhất.” Ryoko đem cá được gói trong cái bọc to ra ngoài. “Kể thức thời mới là trang tuần kiệt, ngoan ngoãn giao ‘Lệ nguyệt’ ra, chị đây sẽ bỏ qua cho cậu, nếu không, toàn bộ số cá còn giữ lại trên bữa tiệc sinh nhật kia liền dâng tặng hết cho cậu.”

Làm sao có thể, cái cô gái này cư nhiên biết? Chuyển trường, theo dõi, di cư, chẳng lẽ đều kế hoạch đã được sắp đặt từ trước? Kaito hoảng sợ, lúc này tâm tình càng hoảng sợ hơn so với việc đối mặt với ‘cá honey’ khi nãy. Nhưng trong lúc nguy cấp, Kaito cũng bình tĩnh hơn bao giờ hết. “Cậu nói cái gì vậy, tôi đúng là sợ cá, nhưng sao lại có liên quan với ‘Lệ Nguyệt’ kia chứ. Hôm nay chúng ta mới quen biết nhau mà.”

“Cậu thôi ngay đi, bớt giả bộ ngay với khuôn mặt ‘Poker Face’ của cậu đi. Tôi hỏi thêm một lần nữa, cậu có trả hay không?” Ryoko đưa tay vào trong gói đồ, lại có xu hướng muốn lấy cá ra.

“Đừng, quản gia mau đến đây!” Kaito sợ cá nhưng lại không muốn bại lộ thân phận nên bất đắc dĩ đành phải tìm tới quản gia. Quả nhiên vẫn là một đứa trẻ mà, Ryoko nhìn thấy tính trẻ con của Kaito mà cười khanh khách.

“Cậu chủ, đã xảy ra chuyện gì? Vị tiểu thư này là...” Động tác của Jii Konosuke rất nhanh, ngay lập tức liền xuất hiện ra, làm cho người ta hoài nghi có phải vừa rồi ông ta đang trốn ở một góc nào đó để nhìn xem hay không.

Ryoko chính là đang vô cùng sốt ruột, truyền thống dân tộc Trung Hoa chống Mĩ cứu nước nhất thời bùng cháy lên, cô không hề lễ phép chính là ném một câu như thế này: “Ông già Jii Konosuke, ông mau tránh sang một bên ngồi ngốc đi!”

“Cạch –” Tiếng cái cầm trật khớp, sao ngay cả quản gia của hần mà cô ấy cũng đều quen biết? Kaito triệt để hoang mang.

“Kuroba đồng học, cậu có chắc còn muốn dựa vào địa thế hiểm trở chống lại tôi sao? Cùng đừng quên, chị đây có bài Tarot, chuyện của cậu chị đều biết rõ ràng rành mạch, hơn nữa, còn rõ hơn Akako nhà! Quái đạo Kid tiên sinh, hoặc là hần nên xưng cậu là Quái Đạo Kid Đệ Nhị!” Ryoko nghiêng mình về phía trước, tuyệt đối không hề buông tha bất kỳ chi tiết trên khuôn mặt nào của Kaito.

Người này cũng biết sự tồn tại của cha sao? Chẳng lẽ là người của tổ chức kia sao? Nhưng, trên người cô cũng không hề có khí chất ác độc này, cuối cùng là đang xảy ra chuyện gì a?

Còn không chịu thừa nhận, chẳng lẽ cậu ta thật sự muốn đem cá ném lên trên người thật sao? Ryoko rói rầm. Lúc này, Kaito thể nhưng đứng thẳng người lại, ý vị thâm trường nhìn Ryoko liếc mắt một cái, xoay người bước đi trên lầu.

“Này! ‘Lệ nguyệt’ của tôi.” Vừa thấy Kaito xoay người, Ryoko cho rằng chính mình không được để vào mắt, nhanh chóng đuổi theo.

“Dù sao tôi đây là đang muốn đi lấy nó cho cậu!” Kaito quay đầu nhìn thoáng qua cái người rất sợ chính mình chạy trốn, bất đắc dĩ lắc lắc đầu.

“À.” Xem chính mình hiểu lầm người khác, Ryoko nhất thời không phản đối đứng ở tại chỗ, không phát ra bất kỳ âm thanh nào.

Kết cục tự nhiên là Ryoko cảm lại ‘Lệ nguyệt’, nhưng mà cô vốn nghĩ rằng Kaito sẽ khoan kháng cự, nhanh chóng hỏi thẳng vấn đề biểu diễn tại nhà cô như thế nào, cuối cùng cái gì cũng chưa nói liền khiến cô rời khỏi đây. Ryoko thật sự nghi hoặc, nguyên nhân có thể là do nhà ở ngay tại cách vách, cho nên cái gì cũng đều rất thuận tiện đi. Nhất thời có việc cũng không cần vội vã nói ra. Ryoko nghĩ như vậy, liền ném nghi hoặc này lên đến tận chín tầng mây. Bây giờ, nếu như cô muốn đem bảo thạch về lại đưa cho ba ba, nói cho cùng thì phải nói cho ông ấy rất nhiều lời giải thích, mà lời giải thích này là tuyệt đối không thể nói.

Mà hiện tại, bề ngoài thì cô giống như có một ý kiến cực kỳ tốt.....

Bạn đang đọc truyện [Đồng Nhân Conan] Áo Thuật Và Hoa Lửa Kỳ Diệu được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ebook Full(cham)Net.

Chương 12: Dáng vẻ của phép thuật

Gần đây bởi vì đủ loại nguyên nhân, tập đoàn Hirota xuất hiện trên tuần san báo chí đạt tần số cao nhất trong lịch sử, đứng tiếp theo sau đó là sự xuất hiện của thám tử lừng danh Mori Kogoro. Bởi vì vậy mà trước cửa nhà gia đình Hirota đã bị người người chen lấn như ‘nước không ngấm qua được’, mà nguyên nhân hết thảy là đến từ bức mặt hàm báo trước màu tím có từ một tuần trước kia:

‘Nước mắt tình nhân’ làm rung động một vị thần, ẩn núp trong đêm tối quay trở về với nữ thần Athena.

Thiên sứ với đôi cánh màu tím kính gửi.

Hai tuần trước, siêu trộm Kid đã ở trong bữa tiệc sinh nhật của thiên kim tập đoàn Hirota trộm đi ‘Lệ Nguyệt’, thì cách một tuần sau đó có người gửi thư thông báo muốn ở bữa tiệc đưa ‘Lệ Nguyệt’ trở về, trình độ làm người khác phải chấn động này không hề thua kém với bức mặt hàm báo trước của Kaito Kid. Cho nên, mặc dù chỉ là giống như từ phía đông sang tây, mọi người xung quanh vẫn đến đây vây xem gia đình Hirota, cảnh sát, phóng viên trong ngoài đều bao quanh lấy ba tầng trong nhà.

Ánh mắt mọi người đều tập trung trong tử kính trưng bày được làm bằng thủy tinh ở trên mái nhà biệt thự. Đó là do đại tiểu thư Hirota đã cho người chuyển lên trên đó, nghe nói nó được chuẩn bị để cho vị thiên sứ kia đem ‘Lệ Nguyệt’ trở về.

“Ran, cậu đã đến rồi, lần trước đã khiến cho cậu bị quái đạo Kid đánh thuốc mê, tớ còn chưa kịp nói lời xin lỗi với cậu đâu.” Ryoko nghênh đón Ran, vô cùng áy náy nói lời xin lỗi. “Bất quá, may mà có Conan đáng yêu của chúng ta, mỗi lần như vậy Conan đều rất lợi hại đâu.” Ryoko cúi người, nhân cơ hội xoa xoa lấy đầu Conan, một mặt ý tứ hàm xúc không rõ ràng.

Ngu ngốc! Conan nghiêng mình, mặt hơi híp lại oán thầm.

“Đúng rồi, thế nào mà Sonoko còn chưa có tới à?” Ryoko có ý hỏi, ánh mắt lại liếc nhìn lên bầu trời.

“Ừm, Sonoko cậu ấy...” Ran cũng chưa có nói xong, một tiếng quát to đánh gãy lời giải thích của Ran. Chỉ thấy bộ dáng của Ryoko vô cùng kinh ngạc, chỉ vào bầu trời hô lớn: “Thiên sứ, tớ nhìn thấy thiên sứ bay ngang qua!”

“Cái gì?”; “Cái gì?”; “Thiên sứ ở đâu?” Nhất thời kích thích không khí gia tăng lên như gợn sóng, đám người vốn là đang tranh cãi ầm ĩ nay càng thêm xôn xao. Conan vội vàng quay đầu, nhìn lên trên bầu trời đêm tìm kiếm thân ảnh của người gọi là thiên sứ.

Ryoko ở sau lưng mọi người lộ ra nét mặt cười gian, ở phía sau nhẹ khẽ nhả một cái, “Phách —” Một tiếng kỳ lạ không biết từ đâu ra ở giữa không trung vang lên, ‘phép thuật’ đã được hoàn thành.

Ngay tại lúc Ryoko còn đắm chìm trong sự đắc ý của mình thì Conan đột nhiên quay đầu qua, làm cho Ryoko vừa mới hoàn thành động tác nhỏ có chút trở tay không kịp. Cô vội vàng thu hồi tươi cười, che giấu, tính dòi đi ánh mắt.

Mà bên kia, sau khi mọi người tìm kiếm không có kết quả xong, đành phải quay đầu lại thêm một lần nữa, nhìn sang phương hướng ngay từ đầu kia thì thấy. “Trời ạ, ‘Lệ Nguyệt’.” Thì ngay tại đây, trong đám người có người vang lên một tiếng hét chói tai, mọi người ngẩng cả người. Ánh mắt mọi người đồng thời nhìn sang đây, tầng mây chậm rãi lướt qua, ánh sáng vàng trắng lẳng lặng rung động, ở ngay giữa tử kính thủy tinh, ánh sáng của viên bảo thạch tỏa sáng yên ổn nằm nơi đó.

“‘Lệ nguyệt’; ‘Lệ nguyệt’ đã trở lại.” Một âm thanh già nua cùng với thân ảnh của ba bà Hirota truyền đến. Ấn chứa bao nhiêu kích động cùng vui sướng.

“Làm sao có thể?”, “Vô thanh vô tức (Im hơi lặng tiếng) xuất hiện.”; “Là phép thuật của thiên sứ!” Đám người an tĩnh tuân ra vô số âm thanh nghị luận, mỗi người đều nghi hoặc, tất cả mọi người đều không thể tin được nhân vật không tiếng tăm, không biết tên, với danh hiệu ‘Đôi cánh thiên sứ màu tím’ này hóa ra cũng xuất quỷ nhập thần giống như Kaito Kid. Vừa mới đây, sự việc xảy ra chỉ trong chớp mắt khiến mọi người nghi hoặc bóng dáng vừa rồi của thiên sứ chẳng lẽ chỉ là do hoa mắt.

Âm thanh nghị luận dưới lầu đã dần dần cao lên, nói như vậy có nghĩa là nội dung trang đầu trên tờ báo ngày mai đã có tiêu đề. Mà những người ở trên lầu, ngoại trừ ba ba Hirota vô cùng bình tĩnh nằm ngoài ý muốn. Conan không nhanh không chậm đi đến trước tủ kính thủy tinh, xong, một nụ cười nửa miệng vô cùng tự tin giờ lên. Thì ra là thế, ra đây là phép thuật của thiên sư.

“Ryoko Onee-chan, em muốn đi toilet!” Ryoko còn đang đắm chìm trong sự đắc ý của mình đột nhiên bị trở ngại của một âm thanh làm cho tỉnh lại. Cúi đầu vừa thấy, hóa ra là Conan – Shinichi, làm ơn đi, đừng làm ra vẻ không ai biết nhà người không phải là trẻ con có được không? Bị một thằng nhóc học sinh trung học lôi kéo như vậy làm cho người ta không chịu nổi a. Mạnh mẽ đè nén xúc động một nỗi lên một tầng da gà, Ryoko miễn cưỡng nở một nụ cười thật tươi: “Được, onee-chan mang em đi.”

Hơn mười phút sau.....

“Ryoko.” Rốt cuộc ở một góc lầu nào đó Ran cuối cùng cũng đã tìm thấy Ryoko. “Thật là, Ryoko, làm sao cậu lại ra đây a, mọi người đều đang tìm cậu đấy..... Ế? Ryoko, cậu làm sao vậy, vì sao nhìn qua giống như mất hứng a, ‘Lê nguyệt’ đã trở về rồi mà.”

“ .. ”

Ở giữa góc trầm lặng vắng vẻ nào đó, sự tĩnh lặng đã bùng nổ ở ngay giữa góc trầm lặng đó. Trên đỉnh đầu đang bốc hỏa của Ryoko xuất hiện N cái ký hiệu (𐄂) ((𐄂—𐄂)), C-O-N-A-N K-U-N — Nhà người chờ đó cho chị!!!

Bạn đang đọc truyện [Đồng Nhân Conan] Ảo Thuật Và Hoa Lửa Kỳ Diệu được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Trái tim cảm động

Ngày hôm nay khí trời thật trong lành, phong cảnh khắp nơi thật tốt đẹp, phong cảnh thật tốt đẹp..... So với cảnh sắc tươi đẹp thì còn có ánh nắng tươi sáng của ngày thứ hai, nhóm đồng học đều rất vui vẻ với nhau. Nhưng ngoại trừ một người nào đó nằm ở khu vực – lớp B năm hai. Bởi vì tâm tình của một vị tiểu thư nào đó vô cùng khó chịu, nên đã làm cho toàn bộ lớp học đều bao phủ bởi một tầng áp suất thấp.

“Ryoko hôm nay cậu ấy làm sao vậy? Tâm tình giống như không được tốt a.” Momoi Keiko nhỏ nhẹ theo sau Aoko nói. Từ sau khi Ryoko đến lớp, khí hậu trong lớp học của các cô liền bắt đầu thay đổi thất thường.

“Không biết, nói không chừng lại là do người nào đó đã chọc tới cậu ấy.” Aoko cố ý đem ba chữ ‘người nào đó’ gia tăng thêm ngữ điệu, dùng ánh mắt của mình lườm liếc Kaito ở bên cạnh. Mặc dù cô cũng rất hiền lành, rất thông tình đạt lý, nhưng loại sự tình ghen tuông này không hề có ngoại lệ. Ai kêu Kaito luôn chú ý tới Ryoko làm chi.

Kaito gần đây cũng cảm thấy thật phiền muộn, lúc đầu, nữ sinh Ryoko dường như biết hết tất cả mọi chuyện này là kẻ thù hay là bạn hắn còn chưa phân rõ, thì đã bị cưỡng ép tiếp nhận lời khiếu kiện của cái thứ gì đó là ‘Đôi cánh thiên sứ màu tím’. Tuy rằng hắn biết đến tám chín phần thì người đó chính là Ryoko, nhưng việc này luôn làm người ta cảm thấy không thể tìm ra được đáp án. Hiện tại lại thấy Ryoko bày ra một mặt khó chịu, còn bị Aoko oan uổng thành người khởi xướng mọi chuyện, cơn tức hiếm thấy của hắn cũng bắt đầu nổi lên: “Này, cậu có ý gì vậy chứ, không cần cậu nói bóng nói gió như vậy!”

Aoko nghe vậy, cũng lập tức rối rắm chuyển hướng về phía Kairo phát hỏa: “Có phải là nói bóng nói gió hay không thì trong lòng cậu biết rõ, chọc tới mỹ nữ, có phải cậu đã cảm thấy hổ hân rồi không?”

“Aoko! Cậu không nên quá mức như vậy!”

“Hừ! Ai sợ ai!”

.....[Sau đây là tác phẩm kinh điển cuộc chiến ác liệt quy mô lớn, tình hình cụ thể xin vui lòng mời mọi người hãy nhìn dưới ngòi bút của tác giả.]

Một bên, khi Momoi Keiko nhìn thấy hai người bắt đầu âm ỉ thì cô cũng rất thức thời lùi về sang một bên, phải nên biết rằng dựa sát, ôm khư khư giữ kín gần người thật dễ dàng làm người khác bị thương.

Rốt cuộc hai người lại gây gỗ a, thế giới lại trở về bình thường. Cô giáo vừa mới tiến vào lớp học nghe tiếng ồn ào tập mãi đã thành thói quen kia, bắt đầu cảm thán. Aizzz... từ khi Ryoko chuyển trường về đây, đây chính là lần đầu tiên nghe thấy Kaito cùng Aoko gây gỗ với nhau, cũng khó trách hai người bọn họ. Lúc này đây Ryoko ở một bên gần xanh không ngừng tuôn ra, rốt cuộc đã không thể nhịn được nữa. Phải nên biết rằng, bởi vì chuyện của Conan mà cô không thể chuyên tâm, tâm tình vô cùng khó chịu, bây giờ ngay cả sự yên tĩnh cũng không được yên, làm cái quái gì vậy chứ!

“Tớ nói hai người các cậu này, làm ơn có thể có chừng có mực được không? Sao hai người không đi ra ngoài tha hồ ầm ĩ đi???”; “Rầm—” một tiếng, Ryoko đập bàn đứng lên, đem cả lớp bao gồm cả Akako giật nảy mình. Cũng bởi vì vậy mà chiếm được sự chú ý của Akako.

Nhưng hai đương sự đang gây chuyện hoàn toàn không thèm nhìn đến Ryoko. Đùa, nếu bọn họ có thể tùy tiện kêu dừng lại thì việc này còn có thể trở thành thói quen hằng ngày của thầy cô giáo sao?

Được! Coi như hai người lợi hại, không thể quản hai người thì tưởng chị đây không thể tránh được sao? “Hai người không đi đứng không? Tớ đi! Cô giáo, sau tiết học em sẽ không lên lớp, khi nào cô có thể quản lý được hai người bọn họ thì chuyện đó nói sau!” Nói xong, Ryoko một thân tức giận, cầm tức đi ra khỏi phòng học.

Này... Vì sao học sinh bây giờ đều có cá tính như vậy chứ? Cô giáo phát bạo, không thể trêu vào, không thể trêu vào a!

————— Ta đây là đường phân cách nhớ lại nhớ lại —————

Nói là không lên lớp, Ryoko cũng không chạy đi đâu xa, chẳng qua là đi lên sân thượng mà thôi. Nơi đó có rất ít người, là một nơi yên tĩnh để một người có thể ổn định lại tinh thần. Lúc này, Ryoko chính là không biết khi nào đã bước lên trên bậc, thuận tay lấy viên phấn vẽ vài vòng, một bên nhớ lại ngọn nguồn bị phản, cảm tức của ngày hôm qua.

Hóa ra, ngày hôm qua Conan vốn chính là lấy cớ để kéo Ryoko ra ngoài mà không phải là đi toilet, chính là ở dưới lầu, ở một góc đó ngừng lại.

“Ryoko Onee-chan, công tác trong túi chị có thể cho em mượn chơi một chút được không?”

Hửm? Công tác? Đợi chút, bật công tác!!!

“A.” Conan cúi đầu, thấu kính trở nên trắng kèm theo đó chính là nụ cười nửa miệng tràn đầy tự tin, “Phép thuật mà Ryoko Onee-chan tự biên tự diễn đã kết thúc a!”

“Nhóc, nhóc đang nói cái gì vậy, Conan-kun, ngay cả một câu chị cũng không hiểu. Trẻ con không cần phải chơi trò chơi trinh thám.” Sẽ không, sẽ không, kỹ thuật diễn cao siêu như vậy của chị đây, cùng với thủ pháp không dấu vết như thế, làm sao tên nhóc này có thể biết được nhanh như vậy. Ryoko đề sự hoảng hốt xuống, bắt đầu giãy dụa như sắp chết.

“Em nhìn thấy nha, nhờ phản chiếu qua mắt kính, khi mọi người đều đang quay đầu tìm kiếm thiên sứ thì nét mặt của Ryoko Onee-chan lộ ra nụ cười kỳ quái, sau đó liền đem tay phải cho vào túi áo, tuy rằng âm thanh rất nhỏ, nhưng mà em lại nghe thấy được, đó là âm thanh tấm gỗ ván bay qua. Trên miếng lót tờ tầm trong tủ kính thủy tinh có dấu vết đã được dịch chuyển. Em khẳng định Ryoko Onee-chan đã làm như thế này, đầu tiên là làm ra bức mặt hàm báo trước đưa ra ngoài để kéo nhiều người đến đây vây xem. Sau đó tìm một người nói chuyện để gây phân tâm, khi đến đúng thời điểm thì giả bộ họ to nhìn thấy thiên sứ để hấp dẫn lực chú ý của mọi người. Rồi lén lút nhấn chốt mở trên bàn thủy tinh, làm cho tấm ván bằng gỗ xoay một vòng, để cho tấm ván gỗ khác có viên bảo thạch đã được để sẵn từ trước đột nhiên xuất hiện, cuối cùng là đợi cho mọi người phục hồi tinh thần nhìn thấy vật trước mắt. Chủ ý đài thủy tinh cùng với bài trí đều là do Ryoko Onee-chan an bày, làm chuyện mờ ám nên cần phải thật dễ dàng. Em nói rất đúng đi? Ryoko Onee-chan?”

Này, này, tên tên nhóc này, toàn bộ suy luận của hắn hoàn toàn chính xác, cứ tưởng rằng chỉ cần không để lại dấu vết nào thì sẽ không bị phát hiện, nhưng hiện tại..... Chẳng lẽ đây mới chân chính là thám tử học sinh trung học – Kudo Shinichi. Nhưng, nhưng dựa vào cái gì chứ, màn biểu diễn đã được chuẩn bị lâu như vậy chỉ cần một cái liếc mắt của tên nhóc này thì đã bị nhìn thấu? Thiên lý ở đâu!!!

“Ryoko Onee-chan.” Conan thật vừa lòng khi nhìn thấy một mặt muốn khóc khi bị người ta bắt quả tang của Ryoko, cậu ta lại lợi dụng vẻ bề ngoài của mình thêm một lần nữa. “Ryoko Onee-chan, có thể nói cho em biết chị đã từ chỗ nào tìm về viên bảo thạch lấp lánh kia không a!”

Buồn bực, cực kỳ buồn bực, Ryoko thật phát hỏa, ngọn lửa đang phát hỏa đặc biệt lớn! “Con nít con nôi hỏi cái gì mà hỏi, chị đây là ăn trộm đến đây! Hừ!” Lỗ mắng mắng Conan vài câu, Ryoko cực kỳ phát hỏa cất bước đi vào một góc khác để buồn bực.

Trộm sao? Lấy lần biểu hiện đầu tiên khi cô lấy bức mặt hàm báo trước của Kid xem, thì thật sự có khả năng a. Kaito Kid giúp đỡ — Hirota Ryoko.

Nhớ lại xong, Ryoko tiếp tục giận dữ, lần lượt vẽ thêm vài vòng: “Chị vẽ cái vòng này để nguyên rửa nhà người, nguyên rửa người, nguyên rửa người!!!”

“Vù vù—” Ngay tại lúc Ryoko sắp dùng khí lực đem bức vẽ trên mặt đất hoàn toàn thay đổi, thì có một trận thờ dài vang lên bên tai

Ryoko. “Phù, Ryoko, cuối cùng, rốt cuộc cũng đã tìm thấy cậu rồi.”

Hửm? Giờ phút này ai tới tìm cô? Không phải đã hết tiết học rồi sao? Áp chế nghi hoặc trong lòng, Ryoko ngẩng đầu. Mồ hôi đầy đầu, Kaito chính là đang chống đầu gối, thở phì phò từng ngụm từng ngụm ánh vào mí mắt cô. Ryoko trừng mắt nhìn, không rõ nguyên nhân vì sao.

Nhưng mà, Kaito căn bản không có ý tứ muốn dừng lại để chậm rãi giải thích, một tay kéo Ryoko đang ngồi trên đất hướng về cửa thang lầu chạy đi.

“Này, cậu...” Ryoko nhìn cái người đang cầm lấy tay cô cạn kiệt sức lực chạy đi, cô cảm thấy có chút kinh ngạc. Tên nhóc này, sẽ không phải là do cuộc đại chiến khi này, bị Aoko đánh cho đầu hồng rồi chứ.

“Sau tiết học chính là khóa học của hiệu trưởng ác ma, bắt buộc phải đến nghe giảng, không thể xin phép nghỉ, nhất định phải nhanh chóng trở về lớp học ngay lập tức.” Kaito tiếp tục lôi kéo Ryoko chạy, thuận tiện giải thích mọi chuyện. Đầu là do chính mình quá xúc động, vừa rồi nếu chịu đựng không cùng Aoko cãi nhau thì tốt rồi. Không biết vì sao, Kaito chính là không muốn nhìn đến cảnh tượng Ryoko bị hiệu trưởng ác ma trừng phạt.

Bộ dáng bồn ba chạy gấp rút kia chính là vì để tìm cô sao? Vì không muốn để cho hiệu trưởng ác ma trừng phạt cô? Ryoko càng thêm nghi ngờ, vì sao cậu ta phải làm như vậy chứ? Từ khi chính cô xuất hiện thì luôn luôn bắt đầu trên tay cậu ta mà. Vì sao chẳng những không nghi ngờ chính cô mà còn giúp đỡ cô như vậy? Đến cùng là vì sao, vì sao?

“Cậu buông tay!” Đột nhiên, Ryoko bỏ tay Kaito ra. “Vì sao phải làm như vậy, chẳng lẽ cậu không biết làm như vậy sẽ có khả năng chính cậu cũng sẽ bị liên lụy, bị hiệu trưởng ác ma trừng phạt sao?”

Ổn định lại thân thể của mình, Kaito rốt cuộc ngừng lại, xin lỗi nói: “Thực xin lỗi, là do tớ cùng Aoko quá tùy hứng, đợi đến lúc tớ ra ngoài tìm cậu thì đã không thấy cậu đâu. Chỉ còn có một phút.” Kaito nhìn đồng hồ. “Không còn kịp rồi rồi.”

Thật sự chỉ là vì không muốn để hiệu trưởng xử phạt cô? Nhưng, vì sao cậu ta lại muốn đem toàn bộ lỗi lầm đều ôm hết về chính mình? Sau khi so đo về ‘Lệ nguyệt’ thì chúng ta không phải là kẻ thù sao? Dù nói thế nào thì cũng chính là đối thủ đi! Một phút kia, Ryoko thật sự chột ngậy ngẩn người ra. Tại thế giới thực, cô lúc nào cũng bị người khác xem nhẹ cùng với không thèm nhìn tới, chính mình luôn theo khuôn phép cũ làm tốt một sự kiện. Bởi vì chỉ cần làm sai một chuyện, sẽ quấy rầy đến cuộc sống của người khác, sau đó sẽ đón nhận toàn bộ ánh mắt khinh bỉ cùng chán ghét của mọi người, cuối cùng lại càng bị mọi người bỏ qua. Cho dù cha mẹ chỉ chú trọng đến thành tích của cô, thì bọn họ cũng chưa từng thật sự quan sự quan tâm đến cô. Nhưng, sau khi cô xuyên không thì toàn bộ mọi chuyện đều thay đổi, cô có ba ba Hirota yêu thương chính cô, có Sonoko cùng Ran quan tâm đến mình, còn có, cái tên ngốc trước mắt đều ôm hết lỗi về cho chính bản thân cậu ta.

“Đồ ngốc, đồ ngốc!” Nghĩ, nước mắt cảm động theo lời lời mãnh liệt mà chảy ra, cảm ơn cậu, Kaito. Trước đó, tôi phải nhanh chóng đem cậu cùng tôi chạy nhanh đến tiết học của hiệu trưởng ác ma cái đã.

“Theo tớ đi!” Ryoko kéo Kaito, nhảy qua một hàng lang khác, bắt đầu hành trình đường tắt chạy đi: “Rõ ràng là do tâm tình của tôi không tốt nên mới tìm người để trút giận, vì sao cậu lại ôm hết lỗi về chính mình, cậu sẽ không vì chính mình mà suy nghĩ lại sao?” Nhanh chóng chạy đi, nước mắt cô không ngừng chảy, Ryoko oán giận mưng theo cảm động, nói chuyện có chút giọng mũi nhưng không hề đứt đoạn.

“Bởi vì, người hay bình tĩnh giống như Ryoko rất ít hay giận dữ chính bản thân mình, dù nhìn thế nào thì cũng đều là do tớ cùng Aoko đùa giỡn làm cho Ryoko phải chạy ra khỏi lớp học.” Kaito bị Ryoko lôi kéo cùng nhau hướng về phía phòng học chạy tới, một bên còn nhìn chăm chăm vào trên sườn mặt của Ryoko, trên mặt Kaito lộ vẻ tràn đầy xin lỗi cùng với tươi cười ngây ngốc. “Nha, vậy cậu có thể nói cho tớ biết đến tột cùng vì sao cậu nổi giận không?”

“Cậu cái đồ ngu ngốc này, cái gì mà gọi là người bình tĩnh rất ít hay nổi giận. Nếu thất tình thì người nào cũng sẽ phản ứng như vậy hết!” Lại một lần nữa, trong lòng Ryoko tràn đầy cảm động, tay đang cầm lấy tay Kaito không tự giác nắm chặt lại.

Thất tình sao?

“Vù vù—”; “Vù vù—” Tiếng chuông vào lớp vang lên trước một giây, hai thân ảnh chạy không kịp thở đồng thời xuất hiện ở ngay tại cửa phòng học. “Có mặt—”; “Có mặt—”.

“Fa Mi Re Do — Fa Mi Re Do —”

Tiếng chuông vang lên, Kaito cùng Ryoko rốt cuộc cũng đều ngồi xuống trên vị trí của mình. Tuy mệt xụi lơ đến mức như người tàn tật, nhưng tốt xấu gì cũng đã có mặt kịp lúc trong thời gian quy định rồi.

Trong nháy mắt, hiệu trưởng ác ma bụng phê đã đi vào trong phòng học, hai người nhìn nhau cười cười, dường như đang cùng nhau nói may mắn ‘Rốt cuộc vượt qua kiếp nạn!’

Bạn đang đọc truyện [Đông Nhân Conan] Áo Thuật Và Hoa Lửa Kỳ Diệu được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](http://Ebook Full(cham)Net).

Chương 14: Cùng nhau đi ăn trộm

Theo tiếng chuông trường vang lên, chương trình học một ngày rốt cuộc cũng đã kết thúc. Cổng trường là nơi mà các bạn học sinh cầm lấy cặp sách vừa đi vừa nói. Mặc dù hiện tại Kaito cùng với Ryoko là hàng xóm, cùng nhau về nhà thì chính là đạo lý thường tình, nhưng bình thường thì Ryoko đều đi về nhà một mình. Bởi vì trước đó Kaito luôn đưa Aoko về đến nhà rồi sau đó mới về nhà của chính mình. Nhưng mà, hôm nay không biết vì sao, các nam sinh trong lớp B năm hai đột nhiên phát hiện ra một chuyện, Kaito lại có thể đi cùng một chỗ với Ryoko! Theo sau đó, trong vòng nửa giờ, toàn bộ nam sinh đều biết chuyện này, cuộc bàn luận về ‘Kaito hoàn toàn vô hại’ bắt đầu dao động.

Bên này, bởi vì một chuyện nhỏ mà náo nhiệt đến mức long trời lở đất, bên kia đường sự của chúng ta lại hồn nhiên không biết gì cả. Kaito cứ như vậy cùng Ryoko lẳng lặng đi ở trên con đường vốn chỉ nên có một thân ảnh.

“Bác Suzuki lại gửi lời khiêu chiến cho cậu!” Trái lại, không khí vô cùng yên tĩnh này lại làm cho Ryoko có chút không quen, lời nói cảm tạ trước đó dường như rất giả, cho nên cô không thể làm gì khác hơn là đành phải tìm một chuyện nào đó để nói.

Kaito vốn cũng muốn tìm câu chuyện nào đó để nói, bởi vì cái dạng phương thức ở chung này với Ryoko thật sự không thể làm cho người ta thích ứng được. Hiện tại, Ryoko đã tìm được đề tài để nói, tất nhiên hẳn rất thích cùng cô trò chuyện theo xuống dưới.

“VẬY, người giúp đỡ cậu làm trò ảo thuật kia là ai? Là bác Jii sao?” Cô cố ý đưa ra nghi vấn, Ryoko ở trong lòng bắt đầu xây dựng tính toán.

“Ừ, cậu lại biết chuyện nữa rồi.” Chính là nói cái ‘Dịch chuyển tức thời’ mà cậu cũng đã biết rõ chi tiết ảo thuật nằm trong đó sao? Ryoko, đến tận cùng cậu là ai? Trên người cậu còn bao nhiêu bí mật.

Đối mặt với ánh mắt tìm tòi nghiên cứu của Kaito, Ryoko bị vây giữa trạng thái hưng phấn hoàn toàn không nhìn thấy nó. “Nhưng, bác Jii đều đã lớn tuổi đến như vậy rồi, cậu làm vậy cũng quá mức không tôn trọng bậc trưởng lão rồi. Phải biết rằng bác ấy luôn đối xử với cậu vô cùng tốt a. Cậu nghĩ thử xem, bác ấy cũng đã theo cậu từ khi cậu vừa mới chào đời, đã phải chịu đựng ‘ngậm đắng nuốt cay’. Mái tóc hoa râm tung bay ở trong đêm gió, mà cậu thì lại bị bắt tập nói tránh ở trong lòng ông ấy. A — nhiều thê lương, a — nhiều thê lương, a — nhiều thê lương. A — A — nhiều —” Ngay tại khi Ryoko chuẩn bị tình ái dào dạt, thao thao bất tuyệt (nói liên tục không ngừng nghỉ) thì Kaito rất có nhân tính lựa chọn đánh gãy. Người này rốt cuộc lại có chủ ý gì nữa đây!

“Nói đi, cậu lại muốn thế nào?”

“Hắc hắc!” Ryoko thật giống chân chó cười cười, “Thật ra cũng không có gì, tớ chính là nghĩ muốn cảm thông với sự vất vả của bác Jii, chính là muốn hiếu thuận với người già thôi.”

“Thưa thiên tài, nói trọng điểm!”

Được rồi, cùng với một người có chỉ số IQ 400 pha trò thì không phải là một quyết định sáng suốt. “Trọng điểm chính là tớ muốn cùng cậu đi trộm này nọ!” Ryoko rốt cuộc không sợ chết nói ra. Chính xác, đây chính là quyết định của cô, cùng với người đẹp trai và ảo thuật lợi hại nhất trên thế giới này, kiêm chức đạo tặc cùng nhau đi trộm này nọ, không đúng, là cùng nhau đi biểu diễn màn ảo thuật hoa lệ. A — Rất tốt đẹp! Hiện tại Ryoko đang bị bao trùm trong trạng thái như đi vào cõi thần tiên...

“Không được!” Một câu nói kiên quyết đánh nát mộng đẹp của Ryoko, “Tuy rằng không biết vì sao cậu sẽ đưa ra yêu cầu như vậy, nhưng chính là không được!”

Rắc — Âm thanh mảnh gương ảo tưởng bị vỡ cùng với tiếng rống giận của Ryoko: “Kuroba Kaito! Cậu dám không đáp ứng?”

“Hừ, không đáp ứng, lại nói... A — Cá a a a!”

“Hắc hắc — có đáp ứng hay không a? Có đáp ứng hay không!” Ryoko cầm cái túi lấy bé cá mắt to chạy đuổi theo Kaito đang chạy trốn chết!

“Cậu là đồ ma nữ! Đến trường còn mang theo cá nữa!!! A — quản gia cứu mạng!”

.....

Con đường nhỏ cô đơn rốt cuộc lại không còn cô độc nữa, hai thân ảnh cười đùa đuổi nhau xuất hiện tại đó, quanh quẩn trong đó thật lâu...

———— Ta đây là đường phân cách đi ăn trộm ————

Nói, dưới sự uy hiếp không từ thủ đoạn của Ryoko, bạn học Kaito đáng thương của chúng ta rốt cuộc bị bắt thỏa hiệp. Hiện tại, người người tấp nập trên đường bị một thân ảnh màu trắng hấp dẫn ánh mắt.

Ai — Người, tên quý lòng tham không đáy, lão ba của người đã nói không thể biểu diễn một tiết mục ảo thuật đến tận hai lần mà người lại không nghe. Lần này cũng đã bị bạn học Conan nhìn xuyên thấu a. Ryoko tránh mặt núp ở chỗ tối, nhìn xem “cậu bạn đẹp trai” kia đùa giỡn đắc ý còn không biết bé Shinichi đã nở nụ cười nửa miệng vô cùng tự tin, Ryoko thở dài.

“Bắt lấy!” Một âm thanh nhắc nhở truyền đến.

A nhanh như vậy đã chạy trốn, Kaito, phiền toái cậu lần tới có thể để tôi xem nhiều hơn chút nữa có được không?

Phách — Âm thanh bàn tay nắm lấy lẫn nhau, bắt được rồi. Nhưng mà, vào lúc này Kaito đem Ryoko đang nắm chặt ném về phía trước. Tư thế ban đầu vốn là Kaito nắm Ryoko kéo lên giữa không trung nay đã biến thành kiểu ôm công chúa ở trong lòng Kaito.

“Hô —, vừa rồi làm người ta sợ muốn chết, tôi còn tưởng rằng cậu muốn quăng tôi rồi đâu.”

“Người nhát gan!” Kaito nhìn nhìn Ryoko kinh hồn chưa định, tâm tình rất tốt nói.

“Cậu nói cái gì? Hừ! Cậu có tư cách gì để nói tôi, vậy còn cậu thì sao? Này nọ đâu? Không tới được trong tay đi! Chỉ biết cậu không lợi hại bằng Shinichi.”

“Hiện tại tớ sẽ không để ý việc đem cậu bỏ lại đâu.” Tươi cười biến mất, khẩu khí của Kaito khi nghe đến câu ‘Không lợi hại bằng Shinichi’ thì có vẻ vô cùng không tốt.

“Cậu dám!” Ryoko lập tức ôm sát cổ Kaito. Hảo hán như chị đây nhất định không bỏ qua với kẻ như cậu, chờ đến khi chân tôi chạm mặt đất xem!

Đương cong màu trắng xẹt qua giữa bầu trời đêm, Trong nháy mắt, ngọn đèn dường như đang nở nụ cười với hai con người đang đấu võ mồm ngay giữa bầu trời kia.

Người người qua lại vẫn như trước, Conan nhìn hai người bay khỏi kia thì thảo tự nói: “Cái thân ảnh kia giống như đã gặp qua ở đâu rồi.”

Bạn đang đọc truyện [Đồng Nhân Conan] Ảo Thuật Và Hoa Lửa Kỳ Diệu được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ebook Full.Net.

Chương 15: Quà tặng bất ngờ

Lại là ánh nắng ban mai vào sáng sớm, trường trung học Ekoda vẫn giống như mọi ngày, tốp năm tốp ba học sinh đeo túi sách đi vào ngôi trường yên tĩnh, một ngày huyền ảo cũng theo đó bắt đầu.

Bất quá, học sinh Nhật Bản có bao giờ nhàn rỗi như vậy chưa? Vì sao sáng sớm tinh mơ không phải là tiết học đầu giờ mà là tiết học nhiều chuyện. Trong khu vực năm hai lớp B, Ryoko ngồi ở trên vị trí của mình nhìn một đám người cầm báo chí thảo luận đề tài Kaito Kid đã thất bại vào tối hôm qua mà sinh ra buồn bực. Nếu như bọn họ nói chuyện chỉ nhằm vào Kaito Kid thì cô cũng sẽ không có phản ứng lớn như vậy. Vấn đề ở đây chính là, vì sao ngay cả bản thân cô, một nhân vật mặc trang phục màu đen ‘ở phía sau hậu trường’ cũng bị người khác đưa vào bàn nghị luận a.

“Theo tin tức đáng tin cậy, người này chính là nữ, rất có khả năng là hồng nhan tri kỷ của siêu trộm Kid.”; “Rất có thể không đúng, tớ nghe nói người luôn giúp đỡ cho Kaito Kid chính là một người đàn ông trung niên.”; “Rất có khả năng gia đình anh ta chính là làm nghề trộm cướp, cha mẹ là người giúp đỡ, con là người ra tay đi ăn trộm.”; “Ừ, tớ đồng ý, tớ khẳng định người giúp đỡ Kaito Kid vào ngày hôm qua chính là mẹ anh ta!”

.....

Nghe những lời dự đoán không ra vào đầu thế này, những vạch đen trên đầu Ryoko có thể thấy đang được sản sinh với tốc độ cực kỳ nhanh. Mẹ anh ta? Người giống như cô đây, người gặp người thích, hoa gặp hoa nở, chim sa cá lặn, bể nguyệt tu hoa, Hằng Nga hạ phàm, là một mỹ nữ làm sao có thể là mẹ của người khác chứ? Các người rốt cuộc có mắt nhìn người không vậy! Ryoko hoàn toàn quên mất chính mình vào ngày hôm qua một thân trang phục màu đen, ngay cả giới tính cũng không thể biết rõ chứ đừng nói chi đến diện mạo, cô tiếp tục ngồi đó bị phần chờ Kaito. Đều là do lỗi của cậu ta, nhất định phải tìm tên đó để nói chuyện cho rõ ràng mới được.

“Kaito đến, Kaito đến, mọi người chuẩn bị a.” Đột nhiên một nam sinh cao gầy đeo mắt kính chạy vào báo cáo với toàn bộ nam sinh trong lớp.

Hừ? Đến rồi sao? Bất quá, bọn họ làm gì mà phải kích động như vậy chứ, trong “Thám tử lừng danh Conan” chưa có nói đến một mối tình BL nào a! Ngay tại lúc Ryoko đang YY một cách hưng phấn, Kaito cầm chiếc cặp lớn hơn so với bình thường đi đến đây.

Toàn bộ nam sinh trong lớp, mỗi người đều có vị trí và chức vụ riêng. Tuy rằng vẫn là vị trí nói chuyện phiếm, nhưng ánh mắt đều cố ý vô

tình liếc qua Kaito.

“Hôm nay cậu làm gì mà mang theo nhiều đồ như vậy?” Đi đến gần Kaito, Ryoko nhìn nhìn vào chiếc cặp đang phình to lên của Kaito.

Kaito vẫn chưa trả lời, mà thay vào đó là tự kéo dây khóa chiếc cặp ra, một chiếc hộp quà tặng hình vuông ngay ngắn xuất hiện ngay tại trước mắt.

Quà tặng? Hôm nay là sinh nhật ai sao? “Không tệ, vô cùng xinh xắn, đây là đưa cho Aoko sao? Đáng tiếc, cậu ấy còn chưa có lên lớp đầu.” Ryoko cầm lấy chiếc hộp kia ngắm nghía hai bên trái phải của nó. Tuy rằng đây chính là món quà nhỏ không đáng để nhắc tới, nhưng trong lòng cô có chút không được thoải mái, ngay cả lời nói ra của mình đều có chút thay đổi.

“Đó là đưa cho cậu, chẳng qua cậu chỉ được mở khi về đến nhà.” Nghe thấy khẩu khí có chút kỳ quái kia, Kaito chẳng những không có sinh khí, ngược lại càng vui vẻ. Lúc này không suy đoán ra sao? Hóa ra ma nữ cũng sẽ có thời gian lười biếng a.

“Cho tớ?” Ryoko có chút ngoài ý muốn, chẳng lẽ là để cảm ơn ngày hôm qua đã trợ giúp cậu ta sao, hay là bồi thường cho cô vì bị mọi người đoán là mẹ của cậu ta? Bất quá, mặc kệ là thế nào thì cô cũng đều xứng đáng nhận nó. “Tớ nhận, nhưng mà cậu xác định phải về nhà mới được mở ra sao?”

“Nếu cậu không nghĩ muốn có phiền toái thì tốt nhất nên làm như vậy.”

“Hừ, còn bày đặt giả bộ thần bí!” Ryoko khinh thường bĩu môi, trên thực tế vô cùng vui vẻ cầm quà tặng về lại chỗ ngồi của mình.

Bất quá, làm sao mà cô có cảm giác mình giống như đã quên mất chuyện gì đâu? Dem gói quà để vào trong ngăn bàn, Ryoko có chút nghi hoặc.

“Ryoko cậu... Quả nhiên rất thích hăm hại người khác!” Hakuba ngồi cùng bàn với Ryoko truyền đến âm thanh yếu ớt, rốt cuộc cũng đã thức tỉnh lại phần trí nhớ kia của cô. Cái kia, hình như vừa rồi toàn bộ nam sinh trong lớp đều nhắm về phía..... Kaito, lần này thì tớ thật sự không hề muốn hăm hại cậu a!

Kết quả chính là —

Vào ngày tháng năm nào đó, một tổ chức nằm ở khu vực năm hai lớp B của trường trung học Ekoda đã được thành lập, đó chính là tổ chức ‘Hội những người theo đuổi Ryoko’. Bởi vì sự yêu mến của nam sinh dành cho Ryoko mà đã thành lập ra một tổ chức như vậy, kể từ ngày tổ chức được thành lập nên, có thể nói không dự tính được tốc độ lan truyền ngày càng lớn mạnh. Bạn là một nam sinh có mắt thẩm mỹ sao? Bạn thích Ryoko tiểu thư sao? Vậy thì hãy gia nhập tổ chức của chúng tôi đi. Sẽ luôn cập nhật những tin tức mới nhất về hành tung của Ryoko, những bức ảnh mới nhất về mọi hoạt động của Ryoko đều ở trong ‘Hội những người theo đuổi Ryoko’. Nhưng yêu cầu lớn nhất khi gia nhập vào tổ chức của chúng tôi thì phải xác định rõ ràng kẻ thù của chúng ta. Các bạn có biết kẻ thù lớn nhất của tổ chức chúng ta là ai chẳng? Không sai, chính là người mà chúng ta đã đưa ra phán đoán sai lầm chỉ là kẻ ‘vô hại’ — Kuroba Kaito! Nói đến tên Kuroba Kaito này thì sự phẫn nộ thật sự dâng trào a, nhớ ngày đó..... [Đằng sau lược bỏ vô số nghị luận].

———— Ta đây là đường phân cách quà tặng ————

Ánh tà dương trì hoãn soi chiếu đường đi, bên trong căn biệt thự màu đỏ phát ra ánh sáng bầu trời lấp lánh. Một tay Ryoko cầm nắp hộp quà tặng, một tay che miệng mình lại, hai mắt mở thật to ra, kinh ngạc không nói ra được lời nào. Làm sao có thể, cô rõ ràng nhớ được... Đây chính là vật báu ‘đôi hài tím’, mỗi bên mũi chiếc hài được gắn một viên thạch anh tím 100 cara đang lấp lạng nằm ở trong chiếc hộp kia, Ryoko phục hồi lại tinh thần, cầm lấy tấm card đọc thần: ‘Nguyện nỗi đau khổ vì thất tình rời xa khỏi cậu.’

“A.” Một chút mỉm cười theo ánh tà chiều ngoài cửa sổ chiếu lên trên mặt Ryoko, ảm áp mà hạnh phúc. Hai mắt hơi rung rung tràn ngập sương mù dịu dàng. Tên ngốc này, cái đó chỉ là suy luận của cô thôi mà.

‘Ring ring —’ Tiếng chuông di động vang lên, là tin nhắn của Kaito.

“Quả nhiên tớ lợi hại hơn tên thám tử ngu ngốc kia đi!”

“Ít đặc ý lại đi, thứ này còn không phải là muốn tớ hoàn trả lại đi.”

“Cậu có thể không cần trả lại.”

Ryoko cầm di động nằm ở trên giường, một bên lau đi nước mắt nơi khóe mắt, một bên cắn mạnh cùng Kaito đầu miệng. Nhưng cô vẫn không thể nhận được sự cảm động này, lời nói cảm ơn bất tri bất giác đã được gửi đi.

“Thật sự cảm ơn cậu!”

Ryoko, cô ấy... Kaito cầm di động nhìn lời cảm ơn hiện ở trên màn hình, Kaito khó có được bị lời ôn hòa làm cho chột ngắc người ra. Ít khi một chút tươi cười dịu dàng xuất hiện ở trên mặt Kaito. Đồ ngốc! Cái đó vốn chính là do chúng ta cùng nhau đi lấy đấy.

“Chính là như vậy a! Không đủ thành ý chút nào!”

“Được rồi, tớ sẽ cho cậu hưởng một chút ánh sáng mặt trời để cậu tỏa sáng! Ngày mai, hai giờ chiều hẹn gặp ở khu vui chơi ở công viên!”

Lần đầu tiên hẹn gặp mặt đi chơi giống như một cặp người yêu, lần đầu tiên hẹn hò giống như khiến cho người ta phải tràn ngập chờ mong.

Bạn đang đọc truyện [Đồng Nhân Conan] *Ảo Thuật Và Hoa Lửa Kỳ Diệu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 16: Chị gái tự kỷ

Sau giữa trưa, ánh mặt trời mùa thu cũng vô cùng nóng bức, trong không khí tràn ngập hương hoa thoang thoang. Bên cạnh căn biệt thự hoa mỹ, những bụi cây màu xanh lục vẫn phát triển như cũ, từng chút từng chút một trào lên trái tim của người ta.

Rõ ràng trong lúc đó, chỉ đơn giản là bạn bè bình thường dạo chơi với nhau mà thôi, vì sao bắt đầu từ sáng hôm nay trái tim cô liền nhảy loạn xạ không ngừng vậy chứ. Đứng trước gương, Ryoko chải mái tóc đen dài của mình, một lần, lại thêm một lần nữa hít một hơi thật sâu. Có vấn hóa, cô là người lạnh lùng có vấn hóa, làm ơn không cần phải tiếp tục khấn trương vậy nữa có được không, lạnh nhạt, phải lạnh nhạt. Không phải chẳng qua chỉ là đi chơi thôi sao. Ryoko lại yên lặng ở trong lòng lặp đi lặp lại vài lần rồi mới buông lược xuống, vồ nhẹ khuôn mặt có chút nóng hồng lên, rồi đeo túi xách đi ra khỏi cửa.

Ngày hôm qua hẹn gặp mặt Kaito ở công viên, mặc dù thời gian bây giờ còn sớm, cô đi đến công viên vừa đi dạo vừa chờ cũng là một ý hay. Ryoko đi đến công viên, ngồi xuống trên băng ghế đá đối diện đài phun nước. Người ở trong công viên vào buổi chiều cũng không nhiều lắm, chỉ có vài đứa trẻ tùm năm tùm ba vào chơi đùa các loại trò chơi. Ryoko ngẩng nhìn đài phun nước kia, tâm tình yên tĩnh xuống, chậm rãi lâm vào trầm tư.

Cô đã đến thế giới này được bao lâu rồi, hai người cha mẹ chỉ khi cầm lấy phiếu điểm của cô thì mới dừng chân lại thoáng nhìn cô một cái bây giờ đã ra sao rồi? Là sốt ruột, thương tâm, hay vẫn như trước là lạnh lùng, không một chút quan tâm nào. Hẳn là không một chút quan tâm nào đi, bọn họ làm sao có thể quan tâm, để ý đến cô chứ, làm sao có thể chứ..... Một người không có được cảm giác tồn tại của mọi người thì cho dù có biến mất cũng không một ai để ý. Nghĩ nghĩ, trong đầu cô cũng không tự giác được hiện lên vài khuôn mặt khác nhau: Ba ba Hirota từ ái và tốt bụng, Sonoko đầu không được bình thường nhưng lại vô cùng thẳng thắn, Conan thông minh bình tĩnh, Ran dịu dàng luôn quan tâm đến người khác, chú Mori không biết suy nghĩ, Ai-chan lãnh đạm nhưng lại thiện lương, Hakuba khí chất thân sĩ và vô cùng đẹp trai, còn có... Kaito ngốc nghếch.

Khỏe miệng không tự giác được hạnh phúc bắt đầu giờ lên, Ryoko nhắm hai mắt lại, tất nhiên cô đã chìm đắm trong thế giới của bản thân, nhìn đài phun nước không theo quy luật lúc nhỏ lúc lớn ở trước mặt kia.

———— Ta đây là đường phân cách không gian ————

Vâng, Kaito khi cười lên thật sự rất mê người, kỳ thật siêu đạo chích Kid đẹp trai cũng rất có mị lực đó. Đúng rồi, hẳn là Kaito sắp tới rồi, ừ, cô nên đi tìm Kaito đi. Nói xong, cô mở hai mắt vẫn luôn khép chặt lại, cực kỳ hứng thú muốn đi tìm người thì bị cảnh tượng trước mắt làm kinh ngạc không nói nên lời.

Một màu trắng như tuyết vô biên vô hạn trông trái giống như Nam Cực, mà nơi này không chỉ có đất liền màu trắng, khoảng không sông núi trời mây đều là màu trắng. Cũng bởi vì nguyên nhân như vậy cô mới có thể nhìn thấy một người thân mặc chiếc váy hồng đỏ như đang khiêu vũ. Khi Ryoko còn vây ở trong trạng thái hiện tại, từ trên xuống dưới, ngay cả tóc của chị gái này cũng đều là màu đỏ yêu kiều, chị gái mở miệng nói: “Ây ya ya, Saki-chan cuối cùng cũng đã từ trong trạng thái hão sắc quay trở lại, Tứ tỷ đây còn tưởng rằng còn phải đợi đến khi hoa phải héo tàn đâu.” Nói xong còn không quên che miệng cười khẽ, giấu không được vẻ phong tình vạn chủng.

Ryoko cũng không có tâm tình để thưởng thức mỹ nữ, cô cũng không phải là nam sinh, hiện tại trong đầu cô chỉ có một ý niệm đáng sợ: Cô, cô sẽ không phải là lại xuyên không đó chứ? Không cần a, Kaito còn đang chờ cô đấy!

Gặp Ryoko nhìn chằm chằm chính mình không nói chuyện, cô gái mặc trang phục màu đỏ chẳng những không có sinh khí, ngược lại là đang cười, càng cười càng khiến người ta phải run rẩy hết cả người: “Ai ~ bộ dạng xinh đẹp của người ta chính là không có biện pháp nào a, nhìn thấy cưng là Saki-chan nên liền miễn phí cho cưng lại nhìn thêm một tí nữa.” Chị gái nói xong còn dùng tay quần mấy lọn tóc đỏ trước ngực mình, hoàn toàn là tiêu chuẩn của trạng thái tự kỷ.

Tuy rằng Ryoko còn đang lo lắng chính mình đến tột cùng có phải lại xuyên không rồi hay không, cái người ở trước mắt này... Cô đã từng nhìn thấy người tự kỷ, nhưng cũng chưa từng nhìn thấy mức độ tự kỷ nặng như thế này. Chị gái, chị thật mạnh mẽ đấy!

Thật ra không gian màu trắng này là một khe hở độc lập dành cho thế giới ‘Thăm từ lòng danh Conan’. Lúc trước, khi Tứ Linh mở ra một không gian đặc biệt thì đã để lại một không gian như vậy, sợ Diệt Linh lại không tuân thủ thành tín, nên đã phái người âm thầm can thiệp. Mấy ngày trước Akako đã báo cáo giữa không gian xuất hiện một nhân vật không rõ tính danh, nên liền phái Tứ công chúa ở gần không gian này nhất, cũng là chính cô đến để điều tra, quả nhiên phát hiện tung tích của phép thuật bóng tối. Lần này cô đã phải hao phí một lượng lớn ma lực để đem Ryoko không hề có tu vi phép thuật mang đến đây, vì để báo một chuyện cho Ryoko biết. Nhưng ít nhất cũng có thể cho cô ấy học cách sử dụng phép thuật trên chiếc lắc tay ‘Tứ Liên’ kia để tránh bị người ta ám sát. Cho nên, không gian này thật ra

cần một lượng lớn ma lực để duy trì xuống dưới, hơn nữa còn mang tính tuyệt mật, không thể duy trì trong thời gian dài. Lời cô vừa mới nói chẳng qua chỉ là lời nói đùa, có thể không tiếp tục kéo dài được hơn nữa. Cho nên, cô chỉ có thể bắt đầu nghiêm túc lên.

“Saki-chan, Tứ tỷ biết bây giờ em rất nghi hoặc, em đừng vội, để chị giải thích chậm rãi cho em hiểu.”

Nhìn chị gái đột nhiên trở nên nghiêm túc, rốt cuộc Ryoko cũng không thiếu suy nghĩ, nghe lời gật đầu, lẳng lặng nghe chị gái kia nói một đoạn chuyện xưa thật dài không hoàn chỉnh kia.

.....

“Nói như vậy, kể từ sau lần xuyên không này thì chiếc lắc tay màu tím có tên gọi là ‘Tứ Liên’ kia đã thoát ra khỏi người không phải chủ sở hữu nó, mà linh hồn của em liên ố giữa nó mà tồn tại, chỉ là do được dùng ma pháp để làm đông cứng hình dạng mà thôi.” Nghe xong câu chuyện xưa không hoàn chỉnh kia, Ryoko có chút hiểu được một loạt chuyện bất khả tư nghị này.

“Không sai, đây là [Ma pháp tâm linh thời cổ], làm theo nó thì cũng có thể học được một chút ma pháp cần thiết.”

“Thật vậy chẳng? Thật tốt quá.” Ryoko tiếp nhận sách ma pháp, hưng phấn nói, đây chính là ma pháp a. Giống như cô hiện tại, người luôn sống trong thế giới khoa học tự nhiên sinh ra hứng thú với sinh hoạt trong thế giới này, không có gì có thể so sánh bằng.

“Đừng quên, chú ý mọi thứ xung quanh, người sở hữu ma pháp nhất định sẽ có kẻ địch.” Sakura dặn dò nói.

Nhưng mà lực chú ý của Ryoko đã đều bị sách ma pháp hấp dẫn hết mọi lý trí, làm sao mà còn tâm tư nào để nghe Sakura lái nhái, chính là đăng trí lên tiếng trả lời lại: “Đã biết đã biết.”

Sakura nhìn người em gái làm cho người ta vừa yêu vừa hận này một chút, bất đắc dĩ cười cười, sau đó ánh sáng xuất hiện, không gian biến mất.

Trên đồng cỏ không biết tên, người con gái tóc đen lẳng lặng yên tĩnh nằm đó, chiếc lắc tay màu tím trên cổ tay cô chợt có ánh sáng lóe qua.

Bạn đang đọc truyện [Đồng Nhân Conan] Áo Thuật Và Hoa Lửa Kỳ Diệu được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ebook Full.Net.

Chương 17: Nụ hôn đầu trong công viên

Ánh tà dương màu đỏ vô cùng ôn hòa, sáng rực rỡ chiếu vào trên lá cây, chiếu vào khuôn mặt đang mỉm cười kia. Tiếng chim kêu to, tùy ý ở trong cơn gió nhẹ lay động những cành cây, làm phát ra âm thanh “Xào xào — Xào xào —”.

Mái tóc đen dài như mực phân tán ở trên mặt cỏ xanh mềm mại, Ryoko một thân quần áo màu đen vô cùng nhàn rỗi nằm đó ngủ say, quyền sách hơi trong suốt mà cô đang ôm trong lòng chính là [Ma pháp tâm linh thời cổ].

“*Lưỡi hái từ thần được giấu trong đóa hồng đỏ, ngọn lửa địa ngục thiêu đốt kẻ sát nhân.....*” Di động của Ryoko cùng với tiếng nhạc chuông bắt đầu rung lên, cái người đang ngủ say kia rốt cuộc cũng đã tỉnh lại. Khuôn mặt vốn đang mỉm cười thoáng nhíu chân mày, hiển nhiên là bất mãn với tiếng ồn quấy rầy đến giấc ngủ của mình. Ryoko thoáng cử động một chút, rốt cuộc cũng mở hai mắt ra. Trên đỉnh đầu là một nhánh cây màu xanh lục, ở giữa khe hở đan xen vào nhau thì có thể nhìn thấy một bầu trời rực đỏ mờ nhạt.

Ryoko một lần nữa nhắm hai mắt lại, nhớ lại chuyện đã xảy ra trước đó, cô chỉ cảm thấy không thể tin được, chỉ có cuốn sách trong tay kia chứng minh được chân tướng sự việc. “*Thiếu nữ tấn công bằng vũ khí được giấu dưới làn váy màu trắng, phép thuật bóng tối mất đi nhân tâm.....*” Tiếng chuông di động tiếp tục vang lên thức tỉnh Ryoko còn đang mơ màng. Đem sách ma pháp nhét vào trong túi xách của mình, Ryoko thật tùy ý nhận cuộc gọi kia, bất quá, người ở đầu dây bên kia dường như rất tức giận, đã la lên nói.

“Hirota Ryoko — Cậu đi chết ở chỗ nào vậy!”

Một tiếng quát to với âm lượng đê-xi-ben vô cùng cao, khiến cho Ryoko làm theo bản năng lấy điện thoại cách thật xa khỏi lỗ tai mình, nhưng mà, âm thanh quen thuộc kia quả thực đã làm cho cô hoàn toàn thanh tỉnh. Xong rồi, cô quên mất mình còn có cuộc hẹn Kaito, xem ra bây giờ đều đã gần tới mất rồi, này này này — Ryoko nhìn mọi thứ xung quanh đều hoàn toàn xa lạ. Bị phản ngựa mặt lên trời la làng: “Tứ tỷ tự kỷ, chị đem em ném đi đâu vậy!!!”

————— Ta đây là đường phân cách —————

“Phù — Phù —” Trên đường, Ryoko một bên nhìn đồng hồ, một bên chạy như bay về phía trước, trong lòng còn đang không ngừng nói thầm: Tức chết cô, Tứ tỷ tự kỷ, không thể nào tin được lại đem cô ném trước vườn hoa, hại cô phải tốn tiền kêu taxi đi lại công viên, việc kêu taxi thì còn chưa tính, đã vậy còn cố tình gặp vụ kẹt xe, khiến cho cô hiện tại không thể không chạy tới khu vui chơi trong công viên. A

a a! Sáu giờ rồi, cô xong đời rồi, đến muộn vèn vèn đến bốn tiếng, lúc này thật sự chết chắc rồi!

“Vù vù — vù vù —” Rốt cục, ở ngay cổng khu vui chơi Ryoko nhìn thấy Kaito đang đứng đó, Ryoko thể chất đã sớm cạn kiệt, lúc này hai chống hai tay vào đầu gối, miệng thở hổn hển, một bên còn đang suy nghĩ nên giải thích ra sao với Kaito. Đột nhiên, một đôi giày thể thao màu trắng xuất hiện ở trong tầm mắt cô, người đang đứng trước mặt đúng là Kaito.

Lúc này không thể tránh khỏi việc cô sẽ bị nắng chửi. Ryoko nghĩ như vậy, sau đó ôm đầu ngẩng lên với thái độ ‘thấy chết không sờn’. Nhưng mà, động tác của người đang đứng trước mắt kia lại làm cho Ryoko gần như quên mất mệt mỏi sau khi chạy bộ. Kaito liền như vậy đứng lảng lảng ở trước mặt cô, trên mặt không hề nổi giận, không có không kiên nhẫn, chính là cứ như vậy, dĩ nhiên đem một khối khăn tay đưa tới trước mặt cô.

“Nhanh lau một chút đi, mồ hôi đều dính đầy trán kia.”

Ryoko chính là nhìn chằm chằm vào khối khăn tay kia, không có nửa điểm động tác. Cô đang nghĩ hoặc, cô cảm thấy ngày hôm nay chính là một giấc mơ.

“Nhanh chút, lại trễ liền sẽ không mua được vé mát!” Ánh mắt Kaito không nhìn ánh mắt của Ryoko, tay cũng không tự giác phủ lên trên trán Ryoko, nhẹ nhàng chà lau mồ hôi trên trán cô.

Sự đụng chạm này tựa như một luồng điện báo tin làm cho Ryoko tỉnh lại giữa sự ngây ngốc của mình. Một phen đoạt lấy khăn tay đang được để ở trên trán mình, mặt Ryoko hơi nóng lên.

“Ừm, cái kia, vậy mau vào đi thôi!”

————— Ta đây là đường phân cách đồ mặt —————

Lúc Ryoko cùng Kaito ở trong khu vui chơi thì bắt đầu điên cuồng chơi đùa thỏa thích một hồi. Đặc biệt là khi ở trên tàu lượn siêu tốc, hai người kia căn bản là có ý hét lớn tiếng so với bất kỳ ai đang hét chói tai. Sau khi xuống khỏi tàu lượn, Ryoko bắt đầu tràn đầy hăng hái nói với Kaito chuyện mà cô biết: “Cậu biết không? Sau khi Shinichi ở tại đây phá vụ án tàu lượn siêu tốc xong, ở trên đường trở về thì bị người khác cho uống thuốc độc làm cơ thể teo nhỏ lại.”

Kaito: Hừ, lại là nói về cái tên thám tử tự cao tự đại kia. Kaito rầu rĩ ở trong lòng lên tiếng.

Ryoko vốn còn đang nghĩ muốn nói tiếp, vừa quay đầu lại thì mới phát hiện thái độ của người bên cạnh mình đặc biệt lãnh đạm: “Sao cậu lại thế này? Nghe được chuyện của Shinichi thì không phải cậu nên có hứng thú sao, hôm nay sao lại lãnh đạm như thế?”

Bất thành linh, vô cùng bất ngờ, Kaito không hề có phản ứng muốn đùa giỡn hay phản ứng kích động nào, mà là đột nhiên ngừng lại, bình tĩnh mà lại nghiêm túc nói: “Này, nghe tớ nói đi, Kudo, có phải là đối tượng mà cậu đã thất tình hay không?”

Ryoko bị tra hỏi mà ngừng lại: Hự... Cậu thật sự đem phép so sánh lần trước của tớ ra nghĩ nó là thật a!

Kaito gặp Ryoko không trả lời, càng cảm thấy suy luận của mình là chính xác: “Thế nào, sao cậu không nói chuyện? Thật là, mọi chuyện có phải là như vậy không? Từ lúc tớ biết cậu thất tình thì tớ luôn suy nghĩ người kia đến cùng là ai? Người nam sinh có thể để cho cậu theo đuổi chắc chắn sẽ không phải là người thường đi. Ngày đó khi cậu vừa mới bước vào phòng học thì tâm tình liền không tốt, theo lý thuyết mà nói, khi cậu vừa mới hoàn thành ‘Phép thuật thiên sư’ một cách hoàn mỹ thì phải nên thật vui vẻ mới đúng. Tớ nghĩ như thế này, ngày đó Kudo Shinichi, cũng chính là Conan hiện tại, nhất định đã ngoài ý muốn phá giải ma thuật mà cậu tự nhận là hoàn mỹ, cho nên lòng tự trọng của cậu bị tổn thương, vì vậy cho nên cậu mới nổi giận. Khi cậu nghe thấy tớ cùng Aoko tranh cãi âm ỉ, đột nhiên rất tức giận, là vì tớ cùng Aoko làm cho cậu nghĩ tới Shinichi Kudo cùng Ran Mori. Không chỉ có như thế, mỗi lần nói tới chuyện về Kudo thì cậu đều sẽ vô cùng hưng phấn. Rõ ràng đang nói rất ít nói đột nhiên trở nên nói rất nhiều, chỉ cần khi tớ lấy thân phận Kaito Kid xuất hiện, chỉ cần Kudo ở đó thì cậu đã ở, hơn nữa.....” Kaito đột nhiên tạm dừng một chút, nói tiếp: “Cậu luôn gọi Kudo là Shinichi, mà khi kêu tên nam sinh khác thì luôn gọi họ hoặc tên đầy đủ của họ, tựa như cho tới bây giờ, cậu luôn gọi tớ là ‘Kuroba đồng học’ ‘Kuroba đồng học’. Cho nên, người cậu thích chính là Kudo, bởi vì không muốn cùng bạn tốt Ran Mori của mình đoạt đi bạn trai, cho nên mới khổ sở vì thất tình, đúng hay không?”

Ryoko còn vốn tưởng rằng Kaito sẽ trình bày suy luận có lý cơ sở nào đó của mình ra. Ai biết khi cô nghe xong lời của cậu ta, một ngụm đồ uống cô mới uống vào thiếu chút nữa đã được phun ra, tận lực chống đỡ một trận buồn cười, làm cho Kaito chỉ có thể mặc danh kỳ diệu xấu hổ đứng ở một bên.

“Ha ha ha ha — ha ha ha ha —, xem ra Kuroba đồng học chỉ có thể làm kẻ trộm, tất nhiên không thể đảm đương nổi với chức vụ trình thám. Bỗng không còn không biết sẽ còn bao nhiêu vụ án bị cậu phán oan đầu. Ha ha ha ha, tớ sẽ chết vì cười mất. Tớ nói này, sức tưởng tượng thật sự vô cùng phong phú, cậu tuyệt đối không có tài năng phân tích. Khụ khụ...” Ryoko bình phục lại một chút tâm tình, giả bộ làm động tác ho khan vài tiếng, làm bộ như nghiêm túc, nói: “Được, để người cấp dưới như tớ đây coi bỏ nghĩ hoặc cho ngài siêu đạo chích Kid tôn kính.”; “Đầu tiên, tớ, Hirota Ryoko sẽ thích một người con trai bình thường. Cậu đã căn cứ vào điểm nào mà suy nghĩ ra được ý nghĩ như vậy cơ chứ? Phải nên biết rằng tình yêu là không có giới hạn. Cậu làm sao có thể cho rằng tớ sẽ không thể thích một người bình thường kia chứ? Cậu đây chính là đang bóp méo về quan niệm tình yêu. Tiếp theo, ngày đó tớ tức giận thật sự là bởi vì Conan nhìn thấu mảnh khỏe của tớ nên lòng tự trọng bị tổn thương, nhưng cho dù là bị người khác nhìn thấu thì cũng đều sẽ nổi giận. Về phần cậu và Aoko, là do tớ sợ hai người các cậu làm ảnh hưởng đến các bạn học khác, cho nên mới tốt bụng nhắc nhở, ai mà biết hai người các cậu không thèm để ý đến tớ, tớ vì bảo toàn mặt mũi, nên đành phải ngăn cao đầu lên chạy lấy người.” Nghe đến đó, một bên trên đầu Kaito đã có vài

vạch đen hiện ra rõ ràng. Nhưng mà, đón tấn công của Ryoko còn đang tiếp tục.

“Tiếp nữa, việc tố xuất hiện trong trận quyết đấu giữa cậu và Shinichi chỉ là sự trùng hợp, mỗi lần cậu gửi bức mật hàm thì tên đó đều xuất hiện, mà mỗi lần như vậy tố đều thích cùng mọi người đi náo nhiệt, không phải sao? Cuối cùng, là chuyện khiến tố cảm thấy buồn cười nhất, chuyện như vậy mà cậu cũng nghĩ ra được. Sỡ dĩ tố gọi cậu ta là Shinichi là vì khi ở cùng với Ran và Sonoko gọi tên như vậy nên đã thành thói quen, tố cùng với nam sinh lại không quen, làm gì phải gọi tên của bọn họ chứ? Đây chỉ là thói quen đơn thuần mà thôi. Về phần cậu...” Ryoko bước tiến lên, thần bí nói: “Tố làm vậy là vì tốt cho cậu. Tố sợ khi mình gọi tên thân mật như vậy sẽ bị mọi người công kích mất, càng là vì có khả năng Aoko sẽ hoài nghi, cậu không sợ cả ấy hiểu lầm sao?”

Kaito thu hồi đầu đầy vạch đen, tặng cái ánh mắt nửa vàng trắng cho Ryoko: “Này này, tố cùng Aoko chỉ đơn thuần là bạn từ nhỏ cùng nhau lớn lên thôi, cậu suy nghĩ quá nhiều rồi.”

Ryoko che miệng, nhin cười, vượt đi lên nói: “Ừ ừ, là tố suy nghĩ nhiều quá.”; ‘Hừ, loại chuyện này tố khẳng định cậu sẽ không giờ chịu thừa nhận.’; “Bất quá cậu đã nói như vậy, tố đây liền.....” Ryoko cố ý tạm dừng một chút, khơi dậy lòng ham muốn của Kaito lên. Khi Kaito đang chờ Ryoko nói ra câu tiếp theo, thì Ryoko đã nhẹ nhàng kiễng mũi chân lên, tiến đến bên tai Kaito, nhẹ giọng hô: “Nhanh chóng — thi đua —” Âm thanh ôn nhu vọng lại bên tai Kaito, trên khuôn mặt ngây ngốc của cậu ta nổi lên vết đỏ ửng.

Ryoko thấy bộ dáng đáng yêu kia của Kaito, rốt cuộc không nhịn được nữa, lại ôm bụng cười cười ha hả.

Kaito ngượng ngùng nói: “Cậu cười cái gì?”

Ryoko giả vờ cười nói: “Cậu đỏ mặt sao?”

Kaito càng thêm ngượng ngùng, giả bộ như không có chuyện gì nói: “Nào có, là do ánh sáng của đèn neon chiếu vào.”

Ryoko cười càng thêm lợi hại: “Tuy rằng không phải là cùng một người, nhưng mà muôn vàn biến hóa không rời đi còn ở trong đó a, cậu cùng Shinichi không hổ danh là anh em bà con!”

“Cậu đã điều tra gia phả nhà tố sao? Làm sao mà tố cùng với tên tự cao tự đại kia có thân thích được.”

Ryoko so với Kaito còn nghi hoặc hơn, bọn họ không phải anh em bà con sao? Cô rõ ràng nhớ được đã xem qua ở tập nào rồi mà.

“Không có không có, nhìn thấy hai người các cậu giống nhau quá, nhìn không được tra xét một chút. Nhưng có khả năng tố đã điều tra sai rồi.”

“Hi hi...” Lại là che miệng cười một trận. Sau đó hy vọng được Kaito lượng thứ, giả điên cười cười.

Kaito ngoại trừ chỉ biết đưa ánh mắt nửa vàng trắng cho Ryoko ra thì thật sự không biết nên làm gì bây giờ: “Hừ, cậu thật sự không có biện pháp nữa rồi.”

—— Ta đây là đương phân cách nộ hôn đầu ——

Ryoko cùng Kaito cứ như vậy một bên trò chuyện, một bên về nhà, chính xác mà nói là Kaito đưa Ryoko về nhà. Nhưng mà, ngay tại lúc hai người đang cười cười nói nói, có một người mặc áo đen bành tô vội vã chạy ngang qua trước mặt hai người.

Người kia là... Là Vodka? Là thành viên của tổ chức áo đen? Hắn ở đây, nói cách khác có khả năng Gin cũng ở đây, đuổi theo nhìn thử xem. Người của tổ chức áo đen đột nhiên liền khiến cho Ryoko cảm thấy hứng thú. Nhưng Ryoko vừa định đi theo đuổi, lại nghĩ tới một cái khác vẫn đề: Không được, phải nhanh chóng tách khỏi Kaito mới được. “Kaito, cậu về nhà trước đi, tố sẽ tự mình trở về.”

Bất quá, Kaito sẽ nghe lời như vậy sao? Kaito đuổi theo vừa chạy vừa nói: “Ai, tình cảnh này không phải là tình cảnh Kudo tách khỏi Mori mà cậu vừa nói sao? Còn xui xẻo thì dây giày của tố không đứt.” Kaito dường như không hề nghi ngờ tin tức Ryoko vừa mới nói khi này.

Ryoko nghiêm túc trả lời: “Đừng nói giỡn, bọn họ chính là người của tổ chức áo đen, có liên quan đến cha của cậu. Còn có, cậu cùng Shinichi rất giống nhau, để phòng ngừa vạn nhất, cậu vẫn là đổi thành một hình dáng khác đi.”

Kaito cả kinh: ‘Cái gì? Là bọn hắn?’; “Được.” Nói xong, mặt nạ một người khác đã được dán lên trên mặt Kaito. Ryoko cùng Kaito chạy nhanh, rốt cuộc đuổi theo. Tránh ở phía sau tường.

Chỉ thấy Vodka đi tới nơi mà Shinichi đã từng theo dõi kia, đối với Gin một đầu tóc dài khoa tay múa chân nói cái gì đó.

Thấy được rồi, là Gin. Ẩn nấp sau mái tóc dài của Gin là ánh mắt đầy sát khí làm cho Ryoko cảm thấy không rét mà run. Người này cũng quá... “Thật đáng sợ a.” Ryoko nhẹ giọng nói thầm.

Gin không hổ danh là nhân vật có uy tín nhất tổ chức áo đen, chỉ cần có một âm thanh nhỏ vang lên cũng đều khiến cho hắn phát giác ra được. Hắn theo tiếng động mà đi đến, Kaito tránh ở phía sau mặt tường thầm kêu không tốt, bất quá lúc này chạy trốn cũng đã quá muộn, chỉ có thể kiên trì cùng bọn họ đối mặt.

Gin, người chỉ cần không nhảy bèn một chút thì sẽ liền chết sao, chỉ nói thầm như vậy thôi mà người cũng phát hiện ra, bội phục luôn! Đợi chút, bây giờ không phải lúc để bội phục a. Ryoko nắm đấm tay lại, hồi hận nói. Thường vào những lúc cùng đường, cô chỉ có thể đem hi vọng đặt lên trên người Kaito. “Kaito, cậu thân là siêu đạo chích Kid, chạy trốn hẳn là không có vấn đề đi.”

Nhưng mà, Kaito thật không nể mặt đánh nát ảo tưởng của cô: “Tớ hiện tại là Kuroba Kaito, không có đôi cánh cùng với những thứ khác thì làm sao chuẩn bị chạy trốn được? Siêu đạo chích cũng chỉ người bình thường!”

“Cái này Ryoko cảm thấy hơi choáng váng. Lúc này Gin đã từng bước, từng bước một tới gần a, làm sao bây giờ? Chẳng lẽ chỉ có thể cùng bọn họ đấu trí đấu dũng? Nơi này cách quảng trường rất gần, bọn họ hẳn là không dám dùng súng, chỉ cần kéo dài thời gian, cảnh sát tuần tra gần đây sẽ đến, chỉ cần chúng ta làm bộ như cái gì cũng chưa nghe được, bọn họ hẳn là sẽ bỏ lại chúng ta bước rồi đi. Vấn đề là hiện tại nên làm như thế nào để qua mặt được hắn đây, để cho hắn thấy chúng ta không hề nghe lén bọn họ nói chuyện đây?” Ryoko nghĩ biện pháp, ánh mắt nhưng vẫn nhìn chăm chăm vào sườn mặt của Kaito, bỗng nhiên, một kế sách cũng không quá cao minh xuất hiện ở trong đầu cô. “Cái kia, Kaito, bởi vì bây giờ thực sự khẩn cấp, cậu cũng không nên trách tớ.....” Không được nữa rồi, Gin sẽ đến đây ngay bây giờ, “Thực xin lỗi, Kaito, Aoko, Akako, Sonoko, cùng với toàn bộ những ai yêu thích siêu đạo chích Kid.” Ryoko ở trong lòng mặc niệm. Kiễng hai chân lên, nhắm hai mắt lại, đôi môi ấm nóng mềm mại, dịu dàng phủ lên trên cánh môi của Kaito.

Lúc này Kaito trợn to hai mắt tràn đầy kinh ngạc, cho dù ở trong bóng đêm cũng có thể cảm giác được Kaito bởi vì nụ hôn này mà đỏ nóng mặt lên. Nhưng tốt xấu gì cậu ta cũng là thiếu niên thiên tài với chỉ số IQ 400, Kaito rất nhanh chóng liền tỉnh táo lại, cũng hiểu được ý tứ của Ryoko. Cậu chậm rãi nhắm hai mắt lại phối hợp. Vì thế khi Gin đến gần thì thấy hai thân ảnh đang kề sát vào nhau kia.

————— Ta đây là đường phân cách thẹn thùng —————

“Đến rồi, bắt quá, như vậy hẳn là sẽ không sao chứ, chúng ta chỉ là người yêu đang hôn môi nhau mà thôi.” Ryoko một bên thật nỗ lực cùng Kaito hôn môi, một bên còn phải chú ý đến hướng đi của Gin. Aizzz, cô đã quên mất Gin là ma quỷ giết người không chớp mắt, thà rằng giết sai một nghìn người còn hơn bỏ sót! Ngay tại lúc Ryoko cùng Kaito giả bộ làm như nghe thấy âm thanh, thực tế là bởi vì nụ hôn đầu hai người hôn đến mức không thể được nữa nên mới tách ra, thì hòng súng của Gin đã được chuẩn bị sẵn sàng. ‘Không tốt, là ông giám thanh’ hiển nhiên, Ryoko cùng Kaito đối với thứ đó đã còn gì xa lạ hơn nữa. ‘Đáng chết, tên Gin này quả nhiên không dễ chọc.’

Ánh mắt Gin không có cảm tình lóe ra ánh sáng lãnh khốc giết vô số người. Hắn không chút do dự giơ cây súng đã giết không biết bao nhiêu người kia, chĩa thẳng về phía Kaito.

Ryoko đầu tiên là sửng sốt, sau đó mới ý thức được chính mình có bao nhiêu ngu xuẩn, một tên sát nhân điên cuồng như Gin đây thì hẳn thà rằng giết nhầm còn hơn bỏ sót, cho nên làm gì có chuyện hắn sẽ bỏ qua cho hai người bọn họ một cách dễ dàng như thế được kia chứ!? ‘Không thể, cô không để Kaito bị bất kỳ sự tổn thương nào! Chị gái đó đã nói là muốn cô bảo vệ thể giới [Thảm tử lòng danh Conan]. Đúng rồi, vừa rồi không phải chị gái đó đã nói là chiếc lắc tay màu tím này sẽ bảo hộ cô sao? Chỉ cần cô che chắn ở trước người Kaito là được rồi, sau đó chiếc lắc tay này sẽ phát ra năng lượng mạnh mẽ đem Gin đánh bại. Chính xác, nhất định là như thế này, trong TV diễn thì đều sẽ làm như vậy.’

Ryoko hồn nhiên nghĩ, hơn nữa không dùng đầu óc để suy xét, mà đã bắt đầu đem ý tưởng biến thành hiện thực: “Chờ một chút, người là ai, vì sao muốn giết hai người chúng tôi?” Khi nói chuyện cô lên lút đi sát về hướng Kaito đang đứng. Mặc dù nơi này cách quảng trường không xa, nhưng nếu la làng lên cứu mạng thì không thể nghi ngờ chính là sẽ vô dụng, sẽ chỉ làm cho tên sát nhân điên cuồng này động thủ nhanh hơn mà thôi. Vẫn nên dùng kế hoạch hoãn binh, vì bảo vệ Kaito cô phải biết nên tranh thủ thời gian.

“Người muốn giết thì cứ giết ta, không cho phép người làm cậu ta bị thương.” Ryoko đã nhanh chóng đi về phía che chắn cho Kaito. ‘Hừ, dù sao cô cũng có Tử Liên, cho nên ta không sợ người. Mau nổ súng đi.’ Ryoko sau này mới biết được Tử Liên chỉ khi dính máu của cô thì ma lực mới có thể hoạt động, nếu cô biết trước thì hôm nay đã chẳng chơi đại rồi.

“Hừ!” Gin hừ lạnh một tiếng, cướp cò khẩu súng. Nói xong thì viên đạn bay thẳng về hướng của Kaito. Ryoko xả thân ra chắn đạn cho Kaito, ngay tại lúc cô cho rằng Tử Liên sẽ sáng lên bảo vệ cô thì âm thanh viên đạn bắn trúng thịt vang lên. “A —” Ryoko không khỏi đau nhức thở ra âm thanh, trên bộ quần áo màu đen rất nhanh liền thấm ra một màu u tối. ‘Làm sao lại như vậy, Tử tỷ tự kỷ, không thể tin được chị dám gạt em đó ‘Tử tỷ!!!’ Tay trái bị thương đã không còn thể duy trì được nữa, liền buông xuống dưới, Ryoko ôm miệng vết thương chịu đựng cơn đau như kim châm muối xát, dùng ánh mắt giằng co qua lại với Gin. Đây chính là do cô tự mình tìm lấy, cô sẽ không làm liên lụy đến Kaito.

Lúc này Kaito ở phía sau cảm thấy một trận đau lòng, dường như viên đạn kia chính là đang bắn vào trên người của chính mình, không, so với việc bắn vào trên người bản thân thì trái tim cậu còn đau hơn: “Cậu sao rồi?”

“Tớ. Tớ không sao, cậu — mau — đi!” Ryoko ngay cả nói cũng không thể nói được rõ ràng nữa quay đầu trả lời Kaito.

Khi nói chuyện, chuyện cô hy vọng rốt cuộc cũng đã xảy ra. Chỉ thấy dòng máu tươi kia theo cánh tay chảy xuống phía dưới, chảy qua cổ tay, chảy tới trên Tử Liên. Tử Liên phát ra ánh sáng màu tím nhàn nhạt, khi Gin bắn phát thứ hai tới gần hai người, rốt cuộc ma lực cũng đã xảy ra. Ryoko cùng Kaito liền biến mất trong giây lát, rồi cả hai xuất hiện trong nhà Kaito.

————— Ta đây là đường phân cách nghi hoặc —————

“Biến — biến mất? Đại ca, đây đã xảy ra chuyện gì ?”

Gin không có trả lời nghi hoặc của Vodka đang kinh ngạc, chính là lạnh lùng nhìn nơi hai người biến mất. Ít khi, một tia mỉm cười làm

người ta hít thở không thông xuất hiện tại trong bóng đêm, phảng phất như đóa hoa anh túc trong địa ngục yên lặng phơ phơ. ‘Xuất hiện rồi, như vậy hử, có phải nên bắt đầu động thủ rồi hay không?’

Bạn đang đọc truyện [Đổng Nhân Conan] *Áo Thuật Và Hoa Lửa Kỳ Diệu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](http://EbookFull(cham)Net).

Chương 18: Y tá đạt tiêu chuẩn

Những chú chim ngoài cửa sổ hót líu lo đón chào ánh nắng mặt trời, cứ tiếp tục ca hát xóa tan màn đêm u tối. Ở trong một căn phòng dán đầy những tấm áp phích ảo thuật, Ryoko yên tĩnh nằm ở trên giường. Nhưng ngoại trừ khuôn mặt đang tái nhợt của cô ra còn có tên ngốc khác với sức lực cạn kiệt — Kaito Kuroba. Vứt bỏ toàn bộ những nghi hoặc, đề xuống lòng hiếu kỳ đang nhộn nhịp, vào đêm đó, việc hai người đột nhiên tại phòng cậu, cậu lựa chọn im lặng, lựa chọn gánh vác toàn bộ chuyện chấn động lòng người này. Cổ tay linh hoạt vùng dao phẫu thuật, mồ hôi trên trán chảy theo hai má thấm vào quần áo. Cứ như vậy trấn định lại tâm tình sốt ruột của mình, cậu đã vì một người hôn mê bất tỉnh mà đã một nhọc vên vện cả một buổi tối. Khi bước chân đi nghiêng ngả, rốt cuộc cậu đã không chịu nổi cơn buồn ngủ ập tới, nặng nề rơi vào giấc ngủ.

Ánh nắng mặt trời vẫn luôn nghịch ngợm như vậy đem ánh nắng chiếu vào, che miệng cười trộm người đang rơi vào giấc mộng. Lòng mi mông như cánh ve khẽ rung động, sau khi hôn mê trong một buổi tối dài dằng dặc, cuối cùng Ryoko cũng đã mở mắt. Đau — đau quá — đây là cảm giác đầu tiên sau khi Ryoko tỉnh lại. An ninh của nước cộng hòa nhân dân Trung Hoa rất yên ổn a, lúc này Ryoko có chút tưởng nhớ thể giới nghiêm cấm súng dao kia. Tất cả đều là do tên Gin kia, cái tên biến thái kia, gã sát nhân máu lạnh kia, cô nguyên rửa hần sớm muộn gì thì cũng sẽ chết trong tay cô! Ngay tại lúc cô ở trong lòng bắt đầu ân cần hỏi thăm mui đời tổ tông của Gin, thì có một tiếng quát to vui mừng đem suy nghĩ của cô đánh gãy “Ryoko! Cậu tỉnh!”

Lúc này Ryoko mới phát hiện, hóa ra Kaito luôn nằm ở mép giường bên cạnh cô, cậu ta có vẻ như đã chăm sóc cho cô cả một buổi tối. Cô chuyển qua nhìn miệng vết thương của mình đã được xử lý và quấn băng gạc thật tốt, Ryoko cảm thấy rất là kinh ngạc.

“Đây là do cậu làm?”

“Ừ.” Nhìn đến Ryoko tỉnh lại Kaito đã vô cùng kích động, cậu bình phục một chút tâm tình nói, “Cậu chảy rất nhiều máu, tớ sợ không kịp đưa cậu đến bệnh viện, vừa khéo —” Kaito nói đến đây dừng lại, do dự một chút, lại tiếp tục giải thích nói: “Vừa khéo chúng ta đột nhiên xuất hiện ngay tại trong nhà tớ, cho nên tớ liền giúp cậu băng bó vết thương.”

Đột nhiên xuất hiện tại nhà Kaito? Đúng vậy, cô làm sao có thể nằm ở đây, không phải cô đã bị tên Gin kia bắn đau đến nỗi muốn chết sao? Rửa hần thật lâu như vậy, rốt cuộc Ryoko mới phát hiện hiện ra chính mình thật sự còn sống!

“Cậu nói chúng ta đột nhiên xuất hiện tại nhà cậu?”

“... Phải.” Nghe được lời nói của Ryoko, dường như cô không chút bộ dáng cảm kích nào, Kaito chỉ có thể cho rằng Ryoko có bí mật không thể nói ra. Bởi vì cậu nhớ được khi phát đạn thứ hai sắp dừng lại trên người cậu, thì trên người Ryoko phát ra ánh sáng màu tím chói mắt.

Biến mất trong chớp mắt? Đây là đã xảy ra chuyện gì, thật sự đã được Từ Liên cứu? Xem ra Tứ tỷ tự kỷ này cũng không gạt cô. Ryoko nâng tay lên nhìn chiếc lác tay Từ Liên kia, lần đầu tiên cô ý thức được vận mệnh của mình sớm đã không được bình thường.

Động tác của Ryoko tự nhiên bị Kaito xem ở trong mắt, nhưng cậu vẫn như cũ, cái gì cũng đều không nói. Chính là giống như lúc trước, khi Ryoko đến tận cửa đến đòi “Lệ nguyệt”, cậu cũng yên lặng xoay người rời đi.

Ryoko phát hiện Kaito không biết khi nào thì đã rời đi, cô dùng tay phải không bị thương của mình chống đỡ thân thể, tựa vào đầu giường, trong lòng niệm ý nghĩ, [ma pháp tâm linh thời cổ] liền xuất hiện tại trên chân. Nếu cô đoán không sai, bên trong quyển sách ma pháp này nhất định sẽ có phép thuật chữa bệnh, hiện tại việc quan trọng nhất là khôi phục sức khỏe, là học sinh, cô cùng Kaito không có nhiều thời gian như vậy để đi dưỡng thương, một khi xin phép nghỉ thời gian quá dài thì sẽ khiến người khác nghi ngờ. Cứ như vậy, lần đầu tiên Ryoko mở quyển sách tràn ngập ma lực kia ra, khi ánh mắt Ryoko đảo qua văn tự niệm chú gây sự chú ý kia, đồng thời nó liền khắc sâu vào trong đầu Ryoko.

Rất nhanh Ryoko liền phát hiện, mặc kệ chính mình có lật qua bao nhiêu trang, quyển sách nhìn như ngay cả một tờ cũng chưa được lật qua, cảm giác này giống như đang nhìn một quyển sách có khả năng sẽ không bao giờ được đọc xong. Nửa giờ sau, Ryoko có chút nhụt chí, vài trang phía trước đều ghi chép về nền tảng cơ bản của ma pháp, chính là giống như một đứa trẻ bước đầu đều phải học ghép âm. Khi nào thì cô mới có thể học được phép thuật chữa bệnh a. “Aizzz ~ thật bị thương a!” Ryoko thở dài. Đột nhiên, cái biểu cảm cau mày kia trở nên hòa dịu, sau đó là một mặt tò mò. Chỉ thấy Ryoko thu hồi sách ma pháp, vươn cổ bắt đầu phồng mui mình lên, bắt đầu giống như chú mèo tham ăn nhắm mắt lại dùng mũi ngửi. Thơm quá thơm quá — Vâng vâng, là canh cá mà cô yêu nhất — Ôi —

“Này, nước miếng đều chảy xuống hết rồi kia!” Kaito bưng một cái chén, đánh thức Ryoko còn đang nhắm mắt nằm mơ thấy đồ ăn ngon.

Cần quét một chút, Ryoko mở hai mắt sáng ngời của mình ra, ánh mắt đúng lúc chạm vào ánh mắt Kaito đang quan sát chính cô. Vài giây trôi qua, hai người ý thức được tình huống này sinh ra chút xấu hổ. Kaito không điều khiển được mình quay đầu đi, che giấu bằng cách ho khan một tiếng, đem canh cá đặt ở trên tủ đầu giường.

“Tớ để quần gia làm chút canh cá cho cậu, cậu..... uống nhanh đi.”

“Ừm.” Ryoko cũng rất xấu hổ, kết quả vội vàng lấy canh cá trên tủ đầu giường xử lý, dùng thìa không ngừng múc. Đột nhiên, Ryoko ý thức được có một vấn đề vô cùng nghiêm trọng, canh cá? Có vẻ như trong ấn tượng của cô, cô nhớ được người nào đó sợ cá mà. Ryoko buông thìa xuống, ngẩng đầu nhìn Kaito, lúc này cô mới phát hiện biểu cảm của Kaito có chút không được tự nhiên. Không thể tin được tên ngốc này sẽ đưa canh cá cho cô, liên bởi vì trên bữa tiệc sinh nhật hôm đó biết cô thích uống canh cá sao? Thật sự, cậu thật sự vô cùng ngốc.

“Kaito, cậu có rảnh không?”

Kaito vẫn như cũ nghiêng đầu, nhưng vẫn nhẹ nhàng trả lời lại một câu.

“Tớ kể cho cậu nghe một câu chuyện xưa được không?”

Kaito gật đầu.

“Cậu biết Trung Quốc chứ? Chính là đất nước luôn cùng Nhật Bản có mối thù sâu sắc kia. Từ trước, ở Trung Quốc có một nữ sinh tên là Đan Văn. Cô ấy là một nữ sinh vĩnh viễn luôn bị mọi người bỏ qua. Nhưng mà, chính là ở trên người nữ sinh này, vào đêm Thất tịch đầy mưa sao kia lại bắt đầu một cuộc sống mới không hề tầm thường.....” Ryoko đem cuộc sống lúc đầu của mình tự thuật lại một chút, chẳng qua chỉ là bỏ đi phần xuyên không, biến thành xuyên qua một không gian khác. Bởi vì cô không nghĩ để cho Kaito biết tất cả bọn họ chỉ là một nhân vật hoạt hình được tác giả vẽ ra mà thôi. Về phần hiểu biết của cô về thế giới [Thám tử lừng danh Conan], cô giải thích thành nhìn thấy chúng ở trong giấc mơ như phim truyền hình dài tập. Kể từ chuyện khi cô mất đi trí nhớ đến việc được truyền lại ma thuật, cùng với cậu ta gặp nhau cho tới bây giờ đều là thăng thần, thành khẩn, thành tâm đối đãi. Từng chút, từng chút một cô đều nhấn nạy tự thuật lại mọi chuyện.

“Hiện tại, cậu còn đang nghi hoặc điều gì sao?” Sau khi tự thuật ở trong thời gian không biết đã trôi qua được bao lâu kia, rốt cuộc Ryoko cũng kết thúc câu chuyện xưa.

“Người nữ sinh kia là cậu?”

Ryoko gật đầu.

“Vì sao nói với tớ?” Đột nhiên Ryoko thẳng thắn, thành khẩn quét dọn toàn bộ nghi hoặc trong lòng Kaito, nhưng một nghi hoặc khác lại nảy mầm lên ở trong lòng.

“Bởi vì tớ tin cậu. Tớ biết rất nhiều chuyện về cậu, tất nhiên cũng bao gồm về con người của cậu.”

Kaito lại lâm vào trầm mặc. Thật lâu sau, cậu bưng chén canh cá để trên tủ đầu giường lên, xoay người rời đi.

“Để tớ đi hâm nóng cho cậu!”

“Ừ.” Một chút tươi cười ở trên mặt Ryoko nở rộ. Tớ biết cậu cần thời gian để tiêu hóa hết toàn bộ mọi chuyện này, tớ sẽ chờ cậu.

————— Ta đây là đường phân cách âm áp —————

Bởi vì Ryoko đối với ma pháp thật sự được coi như là mù chữ, cuối cùng Ryoko vẫn buông tha cho ý tưởng tìm phép thuật chữa bệnh, mặc kệ học cái gì đều phải tiến hành theo tuần tự thôi. Ở trường học, Kaito cùng Ryoko đồng thời đều xin nghỉ học dài hạn, một người thì lấy lý do là đồng ý lời mời đi nước Anh để tham gia biểu diễn ảo thuật lưu động (làm việc ở các vùng khác nhau theo một tuyến nhất định), người kia thì lấy lý do là phải đi nước Pháp làm một bản báo cáo về nghiên cứu lịch sử. Nói tóm lại, mặc kệ nhà trường có phê chuẩn hay không thì hai người vẫn “chép trước nói sau.”

Khả năng tiếp nhận thông tin của Kaito thật sự rất mạnh. Ngày thứ hai, cậu ta hoàn toàn liên tin lời nói của Ryoko, hơn nữa còn tiếp tục chiều cô cô đồng thời khôi phục bản tính da mặt dày của cậu ta. Ví dụ như nói hiện tại.

Kể từ khi Ryoko thẳng thắn mọi chuyện với Kaito xong thì liền không bao giờ giấu diếm chuyện gì nữa, cô cứ nằm ở trên giường trắng trợn xem [Ma pháp tâm linh cổ đại], sau đó chờ Kaito tới cửa phục vụ. Dù sao có bất cứ chuyện gì, Kaito nhất định sẽ có cách đối phó.

“Canh cá đến.” Tiếng la đã thành thói quen của Kaito từ cửa truyền đến. Thật sự ít nhiều gì cũng nhờ Ryoko, hiện tại Kaito đối với bàn cơm kiểu Trung đầy cá này đã hoàn toàn miễn dịch.

“Ừ, hôm nay có điện thoại từ ba ba Hirota sao? Bên phía trường học như thế nào rồi?” Ryoko cũng không ngẩng đầu lên, dường như vẫn làm theo thói quen truy xét.

“Điện thoại gọi tới, ba cậu nói cậu vẫn nên trở về sớm một chút.” Kaito đem bàn ăn mini đặt ở trên giường, đem cánh cá để lên trên. Lần trước vì không chú ý, để cho Ryoko tự mình bưng canh cá lên uống, kết quả biến thành đồ cả chén khiến cho miệng vết thương nứt ra, đã vậy người này còn chịu đựng đau làm như không có việc gì. Hiển nhiên, kể từ ngày đó về sau, Kaito tìm một cái bàn ăn mini để cho Ryoko dùng cơm, như vậy dù chỉ cử động được một tay cũng có thể ăn cơm.

“Ừ.” Ryoko đóng sách lại, sửa sang lại tư thế ngồi, chuẩn bị cùng Kaito ăn cơm, “Bất quá, cổ họng cậu thật sự kỳ quái, thay đổi âm sắc cũng đều không cần dùng máy thay đổi giọng nói.”

“Đúng rồi.” Ryoko uống một ngụm canh, hỏi tiếp nói: “Lần trước cậu nói trường học cũng không quá yên ổn là đã xảy ra chuyện gì?”

Kaito tựa hồ cũng không sốt ruột trả lời, vẫn như cũ sắp xếp bàn ăn cơm, thay Ryoko lót khăn ăn, sau đó bỗng chốc ngồi ở trên giường, dựa vào Ryoko, bộ dáng làm bộ như thật bất đắc dĩ, đến gần Ryoko oán giận nói: “Không có gì, chính là cái ‘Hiệp hội những người theo đuổi Ryoko’ kia phái ra một lượng lớn thành viên để cùng nhau bay về phía nước Anh và nước Pháp, với ý đồ tìm kiếm địa điểm hưởng tuần trăng mật của hai chúng ta thôi.”

“Khụ khụ, khụ khụ —” Một ngụm canh Ryoko chỉ mới uống được một nửa thì đã bị lời nói của Kaito làm cho sặc sụa đến. Hưởng tuần trăng mật? Những người đó đang nghĩ cái gì trong đầu a?

“Ây ya, uống chậm một chút, không có người cướp của cậu đâu.” Kaito cầm lấy chén, vỗ nhẹ lưng Ryoko, nhẹ nhàng dùng khăn ăn lau khô miệng dính canh của Ryoko.

Ryoko giãy dụa né tránh, cướp khăn ăn tự mình lau lấy, ánh mắt cứng đờ nhìn chằm chằm Kaito, một bộ dạng như phải tiêu diệt đáng về bây giờ của cậu.

“Được rồi được rồi, nam nữ thụ thụ bất thân, là nạn ngữ Trung Quốc chứ gì, tớ chạy còn không kịp?” Kaito đứng dậy vỗ vỗ quần áo, nói pha trò xong, đi tới cửa lại bỗng nhiên quay đầu đến, làm một bộ mặt đáng đánh đòn “Nhưng mà, chúng ta đều đã ở chung, điều đó có quan hệ gì sao?”

“Hắc — vũ — mau — đến —”

“Ngọn lửa nổi lên — thuật đuổi theo!”

“A — tớ sai rồi, Ryoko!”

Mang theo vui vẻ cười đùa cùng tranh đấu ở trong căn biệt thự rộng rãi vọng lại, cảm tình của hai người bọn họ tại giờ phút này đã được hâm nóng lên. Nhưng lại chưa cảm giác được bên ngoài biệt thự có người mặc áo khoác màu đen với đôi mắt lạnh như băng.

Bạn đang đọc truyện [Động Nhân Conan] Áo Thuật Và Hoa Lửa Kỳ Diệu được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ebook Full . Net.

Chương 19: Cơm trưa miễn phí

“Bảo cáo — Có mặt!”, “Bảo cáo — Có mặt!”

Một buổi sáng đẹp trời đầy nắng, giữa vườn trường đầy ắp những bạn học sinh thảo luận về chương trình học của ngày hôm nay. Ngay cửa lớp B, khu vực năm hai, có hai người nào đó vội vàng, thở hổn hển cùng nhau đồng thanh điểm danh đã hấp dẫn lực chú ý của mọi người.

“Này, chen lấn sẽ chết người đấy, cho tớ vào trước đi!” Một bàn tay Ryoko lôi kéo khung cửa, một bàn tay đẩy Kaito.

“Này này, rõ ràng là tớ tới trước!” Hiển nhiên, Kaito không nghĩ đến việc nhường nhịn.

“Hừ! Vậy thì thế nào? Nếu không phải tớ gọi cậu, bây giờ cậu còn đang ngủ nướng ở trên giường đấy!” Ryoko đau buồn nghĩ tới chuyện sáng sớm hai người đều ngủ quên.

“Này này! Lời nói của cậu sao có thể không biết xấu hổ như vậy? Đêm qua là ai bởi vì bắt đầu ngày đi học lại mà kích động không ngủ được, kéo tớ để lái nhai đến tận nửa đêm mới ngủ chứ?” Kaito cũng y như vậy, nghĩ đến cảnh tượng bị thăm gặp được tối hôm qua, cậu cũng rất đau buồn đó chứ! Bằng không thì ngày hôm nay sao cậu có thể ngủ quên được chứ? Quên gia thì lại cố tình đi về mất. A a a, đầu thật sự muốn nổ tung ra!

“Cậu nói cái gì. Cậu...”

.....

“Cái kia...” Ngay tại lúc hai người đang cãi nhau ầm ĩ tới tấp. Bạn học Fujie đeo mắt kính, có chút mập mạp, lại có chút ngây ngô bị hội trưởng ‘Hiệp hội những người theo đuổi Ryoko’ đẩy về trước mặt hai người hỏi: “Hội trưởng nhờ tớ hỏi hai cậu, tối hôm qua hai cậu ngủ cùng nhau sao?”

Yên tĩnh đến mức kì lạ — Trong một khoảnh khắc, tất cả mọi người trong phòng học đều dừng công việc của mình lại, mỗi người đều dựng lỗ tai lên, cùng đợi hai người đưa ra đáp án. Mà Ryoko cùng Kaito bị câu hỏi đột ngột như vậy hỏi thăm, mới ý thức được cuộc đối thoại vừa rồi của hai người có vẻ thật sự dễ dàng khiến cho người ta suy nghĩ viển vông. Hiện tại, hai người bọn họ đang đối mặt với ánh mắt nóng rực của tất cả mọi người, ngoại trừ dừng tay giảng hòa, cho nhau cái nhìn, sau đó ngoại trừ việc cùng nhau dùng một tay vuốt cái ót ngây ngô cười thì không có bất kỳ lời nào đáp lại. Cái này thì cô biết nên giải thích như thế nào với cậu ta? Chẳng lẽ nói thật ra hai người bọn họ luôn ở cùng một chỗ với nhau kể từ ngày xin nghỉ phép? Ryoko thì tạm ổn, Kaito thì có thể sẽ không dễ dàng tránh được sự đuổi giết của ‘Hiệp hội những người theo đuổi Ryoko’.

Hoàn hảo, khi tiếng chuông vào lớp vang lên tại đây, nhất thời đã cứu hai người bọn họ một mạng. Ryoko và Kaito cùng cúi đầu, yên lặng ngồi vào chỗ của mình, đương nhiên, trong lòng hai người còn đang thầm đọc “Không nhìn thấy tôi, không nhìn thấy tôi!”

Làm cho Hakuba ngồi cùng bàn nhìn thấy Ryoko hiện ra bộ mặt tự an ủi “Sau tiết học đầu tất cả mọi người sẽ quên chuyện này”, làm khoe miệng cậu không khỏi giương lên.

“Tích tách — tích tách —” Kaito cùng Ryoko nhìn cảnh cửa phòng học ngay trước mặt mình, yên lặng ở trong lòng tính toán thời gian tan học. Chỉ còn mười giây. Kaito cùng Ryoko ăn ý liếc mắt nhìn nhau, “Đã chuẩn bị tốt sao?” ; “Đã chuẩn bị tốt.”

“Mười — chín — tám — bảy — sáu — năm — bốn — ba — hai — một, chạy!” Ngay khi tiếng chuông kết thúc khóa học vang lên, Kaito cùng Ryoko đồng thời đứng dậy, hô to một tiếng “Chạy!”. Rồi liền hướng về phía cánh cửa phòng học chạy đi. Đương nhiên, người của ‘Hiệp hội những người theo đuổi Ryoko’ cũng không phải chỉ biết nổi máu ghen. Bạn hội trưởng từ lúc đi học đến giờ đều đã an bài vị trí của mỗi người, lúc này, Fujie có thân hình lớn nhất lớp học mở rộng hai tay ra ngăn cản trước cửa phòng học. Đang lao đầu về phía cửa, Kaito cùng Ryoko hiểu ý cho nhau, hai người bỗng nhiên từ kiểu chạy kẻ vai sát cánh biến thành tách nhau ra chạy, chỉ thấy Ryoko khom người một cái, hai chân khom xuống, mượn lực quán tính từ việc chạy bộ, từ dưới cánh tay của Fujie trượt ra ngoài. Mà Kaito còn lại thì chạy về phía cái bàn, nhảy lên, từ trên bàn chạy đi, mượn sự sắp xếp của những cái bàn này rơi vào một điểm vưon người lên nhảy, xoay người nhảy vọt qua cánh tay của Fujie, xoẹt — hoàn mỹ.

“Mức độ khó khăn của căn bậc hai, động tác vô cùng lưu loát, thêm mười điểm!” Ryoko đồng thời dừng lại, đứng lên reu reo Kaito.

“Fujie! Cậu có thể bắt cóc lại được rồi đấy! Còn không mau đuổi theo cho tớ!” Hội trưởng nóng giận đẩy cánh tay của bạn học Fujie còn chưa thu hồi, cánh tay của cậu ta đã ngăn chặn quân đội ‘Hiệp hội những người theo đuổi Ryoko’, bọn họ chột quất to. Bạn học Fujie vô tội đành phải buông cánh tay xuống, khúm núm gật đầu đồng ý.

Đáng tiếc thẳng đến tận cuối cùng, ‘Hiệp hội những người theo đuổi Ryoko’ vẫn không thể bắt lấy Kaito. Vừa ra khỏi phòng học, Kaito am hiểu dịch dung như vậy thì cậu ta còn có thể cho người ta tìm thấy mình dễ dàng như vậy sao? Về phần Ryoko, bạn cảm thấy trong thời gian dài như vậy ở nhà, cô ấy chỉ đơn giản là lấy sách ma pháp ra xem thôi sao? Về điều này, vừa rồi trên tay cô ấy có thể nhìn thấy được một mảnh đốm nhỏ. Dem khả năng nhận tín hiệu cùng với kỹ năng của nhân vật trong trò chơi chuyển dời lên trên người mình, đây là quà tặng thêm của Tứ tỷ tự kỷ vì chị ấy cấm cô sử dụng phép thuật ở trước mặt người thường.

Bởi vì hai người này dùng xong phương thức khác nhau để né tránh mọi người, một người dịch dung, một người ẩn thân, cho nên rất nhanh liền đi ra khỏi trường học. Lúc này Ryoko đã hiện hình, đang ở một góc nhỏ ở trường học đi dạo.

“Tiểu thư tôn quý, không biết có cần tại hạ giúp đỡ nơi cần đi đến không?” Lời nói thân sĩ rất xứng với âm thanh từ tình đó, không cần phải nói cô cũng biết người kia là ai.

“Hakuba đồng học, sao cậu lại ở đây? Cậu, sẽ không phải là muốn đợi tớ cùng nhau trở về đó?” Ryoko bị Hakuba đột nhiên xuất hiện liền phát hoảng, phải nên biết rằng cô vừa mới hiện hình ra đấy, không biết có bị cậu ta nhìn thấy không.

Hakuba Saguru nhìn thấy Ryoko ở trước mặt mình lộ ra biểu cảm vừa kinh ngạc vừa sợ hãi, cậu lộ ra tươi cười tựa như thiên sứ: “Cậu nói đi?”

“Cậu đang mơ à? Có bản lĩnh thì cậu thu hút tớ đi!” Ryoko không rõ câu nói đùa của Hakuba, lập tức nghiêm túc chuẩn bị tư thế tuyên chiến.

“Ha ha —” Hakuba bỗng nhiên cười ra tiếng đến, trong lúc nhất thời làm cho Ryoko không hiểu gì hết, bày xong tư thế, cô vẫn không biết có nên thu hồi không. “Ryoko quả nhiên rất thú vị a, tớ chỉ đùa một chút thôi. Phải biết rằng, bởi vì Ryoko vừa mới chuyển trường tới đây mà tớ đã được ‘xưng hô đặc biệt’ của cậu, nhờ vậy mà tớ đã trở thành mục tiêu của bọn họ, chúng ta hẳn là ở trên cùng một trận chiến tuyến đó chứ!”

“Hô –” Ryoko thu hồi động tác, nặng nề thở một hơi, “Làm tớ sợ muốn chết!”

Hakuba Saguru nhìn bộ dáng buồn cười của Ryoko, lại nhìn không được cười ra tiếng, mà tiếng cười này rốt cuộc cũng đã chọc giận được Ryoko. Tuy rằng cậu rất đẹp trai, tuy rằng nụ cười của cậu có thể làm mê đảo hàng vạn hàng nghìn thiếu nữ, nhưng, cậu tuyệt đối không thể cười nhạo trí thông minh tuyệt đỉnh của tớ!

“Không cho cười! Không được nhúc nhích!” Ryoko một mặt tức giận ra mệnh lệnh cho Hakuba lập tức thu hồi tươi cười của mình lại, trong mắt hiện ra điều hết sức nghi hoặc. Ryoko không thèm nhìn tới ánh mắt thuần khiết vô tội của cậu ta, đi dạo một vòng quanh Hakuba, sau đó dùng tay che miệng mình lại, giả bộ làm động tác ho khan hai tiếng, lớn tiếng tuyên bố: “Tớ tuyên bố, cậu, Hakuba Saguru, xúc phạm đến [Nước cộng hòa nhân dân Trung Hoa]...” Tạm dừng, Ryoko cúi đầu xuống, thăm than sức mạnh thói quen quá sức mạnh mẽ, vội vàng thay đổi nói: “A... Sai lầm rồi sai lầm rồi, là xúc phạm đến [Phương pháp Hirora Ryoko bảo vệ đại Nhật Bản đế quốc], hiện tại tớ phán cậu cuối tuần này đến nhà hàng cao cấp ở Tokyo mời Ryoko ăn cơm, bắt buộc phải chấp hành, không thể làm sai mệnh lệnh!”

Mồ hôi — Mồ hôi mãnh liệt chảy ra — Hakuba nhìn Ryoko lúc này đang đứng ở một bên đắm chìm trong giấc mộng phán quyết của mình, trên đầu nhất thời hiện lên vài vạch đen. Rốt cuộc trong đầu cô gái này được trang bị những thứ gì? [Phương pháp Hirota Ryoko bảo vệ đại Nhật Bản đế quốc]? Không thể tin được là cô ấy có thể nghĩ ra.

Sau khi Ryoko “Tuyên án” xong, tự mình cảm thấy tốt lên rồi lắc đầu, sau đó liền bị phần phát hiện chính mình bởi vì trong thời kì dưỡng thương, thường đi đến không gian bị đứt đoạn tìm Tứ tỷ tán gẫu, nguyên nhân ít nhiều gì cũng đã bị lấy dính tính cách tự kỷ của chị ấy. Ryoko vội vàng lấy tay vuốt lại tóc, che giấu một chút tâm trạng của mình, sau đó quay đầu liếc Hakuba, lại phát hiện cậu ta cư nhiên đang mở to hai mắt hạt đậu ra nhìn chính cô.

Ryoko lại nóng giận. “Này! Rốt cuộc cậu có đang nghe tớ nói chuyện hay không vậy!”

Hakuba máy móc quay đầu nhìn Ryoko, sau đó vẫn duy trì hai mắt hạt đậu cùng với vô số vạch đen, máy móc gật gật đầu.

“Đã được quyết định như vậy rồi, buổi sáng cuối tuần vào lúc mười hai giờ, ngay cửa trường học, không gặp không về!” Ryoko mặc kệ Hakuba phản ứng như thế nào, cô chỉ biết cuối tuần này đã lừa được một đại tiệc miễn phí.

“Thế giới không có cơm trưa miễn phí.” Sao? Cô — Ryoko, cho tới bây giờ sẽ không rằng là như thế. Cô cũng là từ theo hướng ngây thơ này phát triển, nay quan niệm này cần phải được thay đổi!

Bạn đang đọc truyện [Đồng Nhân Conan] Áo Thuật Và Hoa Lửa Kỳ Diệu được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 20: Màn đêm vĩnh hằng

Những bóng đèn chiếu sáng thành phố còn chưa tới ban đêm, ánh trăng cùng những ngôi sao phát ra một chút ánh sáng yếu ớt. Nhưng, bầu trời đêm ngày hôm nay càng thêm tối tăm, trong nháy mắt những đám mây đen liền che khuất ánh trăng, ngay cả bầu trời đầy sao dường như cũng đều sẽ biến mất vào bất cứ lúc nào. Lúc này, trong một nhà hàng cao cấp nằm ở sân thượng, tòa cao ốc Beika, ánh sáng lấp lánh, Ryoko cùng Hakuba đang ngồi đối diện nhau.

“Tớ gọi món nhé? Cậu xác định là mình đã mang đủ tiền rồi chứ?” cầm lấy cuốn thực đơn tinh xảo hoa lệ, Ryoko một mặt lo lắng nhìn Hakuba.

Câu hỏi này không phải đã quá vô nghĩa rồi sao? Hakuba nhìn người con gái ‘mặc danh kỳ diệu’ này lợi dụng mình để ăn chực một bữa tiệc lớn xa xỉ, không nói gì.

“Yên tâm, tớ có mang theo thẻ tín dụng của ba tớ.” Bỗng nhiên, một âm thanh quen thuộc truyền đến, nhưng lại vừa khéo với lúc Hakuba đang định trả lời nghi vấn của Ryoko. Quay đầu, dĩ nhiên là bộ dáng học sinh trung học của Shinichi cùng với Ran. Ryoko buồn bực, đây là lần đầu tiên Conan có được thuốc giải? Làm sao có thể chứ? Thời gian kịch bản diễn ra sao lại có thể lộn xộn như thế được!

Bên này Ryoko nhìn chăm chăm vào Shinichi nghi hoặc, bên kia Hakuba nhìn chăm chăm vào Ryoko nghi hoặc. Thám tử học sinh trung học Kudo Shinichi? Hóa ra Ryoko thực sự quen biết cậu ta? Nói như vậy...

“Hóa ra người cậu thích là Kudo Shinichi.”

“Hả?” Ryoko còn chưa kịp phản ứng lại, “A!” một tiếng hét chói tai liền đánh vỡ sự im lặng trong tầng cao ốc.

Đúng rồi! Ryoko kích động đứng lên. Chính vụ án kia đã cắt đứt lời Shinichi chuẩn bị nói với Ran, giờ đây nó đang được trình diễn ở ngay trước mặt mình. Lúc này đây nếu cô giúp được Shinichi, có thể bù lại được lần mua bán lỗ vốn lần trước.

Lần này cần phải làm mọi chuyện thành công. Nghĩ như vậy, trong phút chốc Ryoko liền đứng lên, kéo Hakuba đi về phía bàn của Ran và

Shinichi đang ngồi.

“Ran!”

“Ryoko, sao cậu lại ở đây? A, người này là...” Bởi vì ở trong này gặp được Ryoko mà Ran kinh ngạc, khi nhìn đến người nam sinh đẹp trai đang ở bên cạnh Ryoko cô lại càng thêm kinh ngạc. Hai người bọn họ...

Nhưng Ryoko không rảnh để cùng Ran liên lạc cảm tình, cô cũng không thể để cho Shinichi đi phá án.

“Người này chỉ là bạn học bình thường của tớ thôi, bất quá Hakuba Saguru cũng là thám tử học sinh trung học không hề thua kém gì với bạn trai Shinichi Kudo của cậu. Hiện tại đã xảy ra một vụ án mạng, tớ biết cậu đang muốn kêu Shinichi đi điều tra vụ án, nhưng, nếu cậu còn cho tớ bạn của cậu, cậu không cần phải kêu Shinichi đi!”

“Ôi? Vì sao?” Ran vừa mới chuẩn bị mở miệng nói Shinichi đi điều tra vụ án, nghe được Ryoko nói như vậy cô cũng quên hỏi chuyện Hakuba Saguru có phải là bạn trai của cậu ấy không. Mà Shinichi ở một bên đang chuyên chú nghe động tĩnh ở nơi xảy ra vụ án, một bên nghe thấy lời Ryoko nói, người mà cậu vẫn luôn hoài nghi, Shinichi cũng rất nghi hoặc..

“Này, đương nhiên là vì tớ muốn chứng kiến, hiểu biết thêm về sự lợi hại của Hakuba thôi, nếu Shinichi đi thì mọi chuyện chẳng còn ý nghĩa gì nữa. Yên tâm đi, trường hợp vụ án nhỏ nhoi này cho dù là tớ thì cũng có thể thu phục, hai người các cậu vẫn nên tiếp tục hẹn hò cho tốt đi, bọn này đi trước!” Ryoko vẫy tay, không cho Ran cùng Shinichi có bất cứ cơ hội nào để cãi lại, cô bắt đầu lôi kéo Hakuba ở bên cạnh, luôn không phát ra bất kỳ âm thanh nào đi đến nơi xảy ra vụ án, “Có... Có thể lần sau còn có cơ hội gặp mặt, Shinichi phải cố lên nha!” Giống như là bạn bè tốt hiểu ý nhau vậy đó, trước khi mang thân ảnh hai người biến mất thì Ryoko còn không quên nhắc nhở một câu. Trên thực tế chính là muốn lưu lại chứng cứ để nghĩ lần sau đi thu thập nhân tình thôi.

“Ryoko, bọn tớ không phải đang hẹn hò!” Nghe được câu ‘Hẹn hò cho tốt’ kia của Ryoko, Ran đỏ mặt, ngượng ngùng hướng về phương hướng Ryoko biến mất hồ.

“Cái kia, Shinichi, Ryoko cậu ấy chỉ là...” Quay đầu lại, Ran vừa định hướng Shinichi giải thích đây là người bạn mới mà cô mới quen biết, lại phát hiện Shinichi đang nhìn chăm chăm về phương hướng Ryoko biến mất. Cô chợt nhớ tới câu cuối mà Ryoko nói ‘Shinichi phải cố lên nha!’, hai người bọn họ sớm đã quen biết nhau rồi sao? Hạt giống của sự hoài nghi bắt đầu được chôn xuống đất, cũng bắt đầu ngay tại màn đêm đen tối này lặng lẽ này mằm.

Nhưng trên thực tế, Shinichi chính là lại thêm một lần nữa đối với Ryoko sinh ra thêm hoài nghi thôi. Hiện tại cậu càng ngày càng không tin nữ sinh này chỉ đơn giản là trùng hợp xuất hiện.

Lại đến nói hai người Ryoko cùng Hakuba, mặc dù thời gian cách còn xa lắm, quá trình chỉnh sửa vụ án lần này, cơ bản Ryoko đều đem nó quên đi thì cũng không sai lắm, nhưng những manh mối như ‘núi xanh mới được phát triển’ này thì cô còn nhớ rất rõ, cho nên Ryoko cố ý vô tình nói ra, Hakuba rất nhanh liền phá được vụ án. Hiện tại, hai người bọn họ đang đi ở trên đường về nhà, thật hiển nhiên, Hakuba Saguru là hóa thân của hiệp sĩ hộ tống Ryoko về nhà.

Tuy rằng trung tâm thành phố thật ồn ào, nhưng khu dân cư lại vô cùng an tĩnh, hơn nữa Ryoko cùng Hakuba, hai người chính là im lặng bước đi, ngay cả một câu cũng đều không nói, ban đêm yên tĩnh cũng càng thêm an tĩnh đến mức đáng sợ. Ryoko nhìn nhìn về phía trước suy xét. Còn thêm một đoạn ngắn nữa thì mới về tới nhà, nếu cứ tiếp tục như vậy đi xuống, cô thật sự không tiếp thu được nữa. Nên tìm chuyện gì để nói bây giờ? Đúng rồi, cô nhớ được trong thế giới này Hakuba thích Aoko, nhưng trong toàn bộ lớp học chỉ có mình Kaito là không thích mà nữ Akako không đồ lệ thôi? Xem ra vấn đề này vừa khéo lại hỏi trúng câu hỏi mà bản thân đang thắc mắc.

“Này, Hakuba, cậu thích Aoko hay vẫn là Akako?” Ryoko không chút ý thức được chính mình là đường đột, cứ hỏi trắng ra như vậy.

Nhưng, kể từ khi bắt đầu đi vào con hẻm nhỏ này thì lực chú ý của Hakuba liền đặt ở trên người Ryoko đang đi hơi lắc lư ở bên trái mình, Hakuba vẫn chưa trả lời.

Ryoko nhìn nhìn bộ dáng kỳ quái kia của Hakuba, đột nhiên dừng bước. Ryoko dừng ở sau nửa bước mà Hakuba vẫn như cũ, bước về phía trước. Hình như đã tính toán xong, bước chân lại dừng ở bên cạnh Ryoko, đầu hơi cúi xuống rồi cuộc cũng đã ngẩng lên, ánh mắt Hakuba tràn ngập ôn nhu nhìn Ryoko, mang theo sự nghi hoặc thuần khiết y như đứa trẻ vừa mới được sinh ra.

“Sao lại không đi tiếp?”

“Cái kia, Hakuba, cậu, sẽ không phải là cậu đều thích cả hai chứ? Này, tuy rằng cậu rất đẹp trai, cũng rất tài giỏi, nhưng tuyệt đối không thể bắt cả hai tay, phần đông các thiếu nữ nếu biết được thì sẽ rất là thương tâm!” Ryoko đột nhiên có chút kích động sốt ruột làm cho Hakuba có chút không biết làm sao. Hơn nữa vừa rồi cậu không có nghe đến vấn đề mà Ryoko hỏi, cậu liền càng thêm không hiểu.

“Ày ya, làm ơn cậu đừng có làm ánh mắt vô tội như vậy nhìn tớ được không, cậu vốn sẽ không phải là đồng thời thích cả Aoko cùng Akako chứ!” Lại là cái loại ánh mắt này, làm cho Ryoko cảm thấy chính mình giống như sói đang muốn ăn thịt con cừu non.

Lần này xem như Hakuba Saguru nghe hiểu được: “Ai nói tớ thích các cậu ấy?”

Ể? Không thích? Ý Hakuba chính là không đi. Lúc này đến phiên Ryoko mang theo ánh mắt thuần khiết vô tội nghi hoặc nhìn Hakuba.

“Đồ ngốc, cậu cho là mỗi người đều giống như cậu sao, một hồi thì biểu hiện như mình thích Kuroba, một lát thì lại giống như đang thích Kudo chứ?” Hakuba có vẻ sùng nịch gõ đầu Ryoko một cái, Hakuba dắt tay Ryoko đi về phía trước: “Không phải còn muốn về nhà xem buổi biểu diễn hoa anh đào sao, nếu không mau đi thì sẽ không kịp nhìn thấy.”

Trong lúc nhất thời, cô bị câu nói ‘thích Kaito, thích Shinichi’ kia làm chấn động không kịp phản ứng, Ryoko cứ như vậy bị Hakuba kéo đi về phía trước. Lúc bàn tay dịu dàng kia của Hakuba sắp cùng bàn tay của cô đan vào nhau là lúc Ryoko tránh tay ra, lại dừng bước chân.

“Tuy rằng tớ không biết Hakuba vì sao lại cho rằng là như thế, nhưng tớ muốn nói, đối với tình yêu tớ vĩnh viễn duy trì sự tôn kính của mình về nó. Cho nên, tớ tuyệt đối sẽ không có khả năng thích cả hai người.”

Bởi vì Ryoko đột nhiên tránh thoát mà lúc này Hakuba đang hối hận, nghe xong một lời ngôn luận của Ryoko, không biết vì sao cậu lại có một loại xúc động muốn cười ra tiếng, hiển nhiên, cuối cùng vẫn là không cười ra ngoài. Chính là trong lời nói của Hakuba vẫn như cũ có ý tứ hàm xúc không rõ ràng: “Vậy thì vì sao Ryoko chỉ kêu tên mỗi mình Kuroba cùng Kudo đâu?”

Oh My God! Ryoko nghe một câu như thế, loại xúc động muốn đập đầu chết đi này đều xuất hiện ra. Vì sao mỗi người, ai ai cũng đều để ý cách xưng hô này nọ chứ? Chẳng lẽ tùy ý gọi thôi mà cũng không được sao? Nhiều nhất thì chính là lúc Conan kêu Hattori Heiji thì Ran cũng chỉ thấy có chút kỳ quái thôi, đợi chút, sẽ thật sự không có ý nghĩ đặc biệt gì chứ? Ryoko tính toán trong lòng, cô vẫn nên dùng hết phương pháp đi.

“Hakuba, tớ không rõ có phải những người thông minh đều sẽ đem vấn đề đơn giản này phức tạp hóa lên hay không, nhưng một khi đã vậy, từ đây về sau tớ sẽ gọi thẳng tên cậu. Chính là, về sau cậu không thể oán giận vì sao mình bị ‘Hội những người theo đuổi Ryoko’ đuổi giết đâu!”

Hừ! Hakuba cười khỏ, đây là bố thí sao? Chỉ là một cái xưng hô thôi.

“Vẫn là quên đi, người có thể để cho Ryoko gọi thẳng tên nhất định phải là nhân tài đầy ưu tú đi.”

Ể? Ryoko rốt cục phát hiện ra chỗ không thích hợp, lời nói tấn công như vậy sao có thể là Hakuba ôn nhu như nước nói ra được? Là do chính cô đã chọc giận cậu ta sao? Đợi chút, lại nói tiếp, kể từ sau khi phá xong vụ án thì cậu ta liền bắt đầu không thèm nói chuyện với cô. Tuyệt đối không có khả năng là bởi vì vấn đề xưng hô đã thành thói quen này, cô nhớ trước khi phá án thì đã gặp Ran cùng Shinichi, ừ..... Đúng rồi, cô nhớ ra rồi, hình như khi cô giới thiệu cậu ta với Ran thì đã nói như thế này: ‘Người này chỉ là bạn học bình thường của tớ thôi...’. Nay này, Hakuba sẽ không phải người để ý như vậy chứ, chỉ vì vậy mà giận dỗi? Aizzz, xem ra, cô ngẫu nhiên cũng phải làm một chút công việc dỗ dành người khác.

“Không được, tớ đã quyết định làm một dò xét. Hơn nữa, là dò xét một người vô cùng ưu tú đó nha, ôn nhu, biết quan tâm chăm sóc người khác, bình dị gần gũi, là thần tượng trong lòng của hàng vạn thiếu nữ.” Ryoko nói những lời lấy lòng xong, lại nhìn nhìn Hakuba không hề phản ứng, dừng một chút, lại nói tiếp: “Quan trọng nhất là, Hakuba, cậu là một vị thám tử chân chính. Cậu luôn đem hung thủ tự cho là đứng ở trong bóng tối đưa ra trước ánh sáng, giống như thiên sứ cứu giúp ma quỷ.”

Ánh sáng? Thiên sứ? Đây là cảm nhận trong lòng cậu về tớ sao? Ryoko.

“Được rồi được rồi, đừng đứng đây ngốc nữa, nếu không lại đi, tớ thật sự không đuổi theo kịp buổi biểu diễn hoa anh đào được phát sóng trực tiếp này mất.” Cô kéo Hakuba không có chút phản ứng nào, chạy hướng về khu nhà Ryoko, thật không biết là thành ai đưa ai về.

Đèn đường đem thân ảnh hai người kéo thật sự dài ra, nhưng vẫn như cũ có thể thấy rõ, sự xuất hiện của hai người đã không còn nằm trong tầm tay. Trong một khoảnh khắc kia, ánh trăng rõ rệt cũng đã lộ ra một chút khuôn mặt tươi cười ở giữa đám mây đen, mang theo đàn vì sao tinh tú xây dựng thành màn đêm vĩnh hằng

Bạn đang đọc truyện [Đông Nhân Conan] Áo Thuật Và Hoa Lửa Kỳ Diệu được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ebook Full . Net.

Chương 21: Đôi cánh thiên sứ màu tím

“Khi áo choàng của siêu trộm lướt nhẹ qua ánh sao đen trong màn đêm, đôi cánh thiên sứ giáng trần theo bầu trời đêm, vì mọi người bảo vệ những viên ngọc trai đẹp nhất.

Đôi cánh thiên sứ màu tím kính gửi”

Lúc ánh nắng mặt trời ngày hè nhô lên cao là lúc khí trời càng lúc càng nóng bức, những người ở ngoài khung cửa sổ không ngừng than “Nóng quá, nóng quá”. Trong căn biệt thự rộng rãi, Kaito nắm chặt trong tay bức mặt hàm có thể nói là thư khiêu chiến kia, nghiêng răng nghiêng lợi:

“Hirota Ryoko, cậu cái đồ ngu ngốc này lại chơi đùa, giờ thủ đoạn bịp bợm gì nữa đây?”

————— Ta đây là đường phân cách —————

“A... Làm sao bây giờ? Kid-Sama lại muốn tới đây để gặp tớ, ày ya, rất thẹn thùng nha, nên mặc lễ phục dạ hội nào thì mới tốt đây!” Suzuki Sonoko xem xong bức mật hàm mà chú Mori cầm trong tay xong thì liền ôm hai má mình, thể hiện trạng thái háo sắc.

Mọi chuyện vốn là, hôm nay đột nhiên thu được bức mật hàm báo trước của Kid, tuy rằng khiếp sợ nhưng cũng không tính là ngoài ý muốn, dù sao siêu đạo chích Kid là một tên trộm xuất quỷ nhập thần, làm việc gì từ trước đến nay cũng đều không tuân theo bất cứ quy luật nào. Nhưng điều khiến cho mọi người lưu ý chính là, trước khi bức mật hàm của siêu đạo chích Kid được đưa tới, mọi người cũng nhận được bức mật hàm báo trước của ‘Đôi cánh thiên sứ màu tím’, người đã từng trả lại ‘Lệ Nguyệt’. Mà trong bức mật hàm kia lại biết rất rõ ràng ý đồ của Kid. Nhưng vì sao chứ? Vì sao người được gọi ‘Đôi cánh thiên sứ màu tím’ kia sẽ biết trước hành động của Kid? Hơn nữa, cái gọi là ‘đôi cánh thiên sứ giáng trần’ chính là muốn lộ mình trước mặt mọi người sao? Tất cả mọi nghi vấn này không thể không làm cho gia tộc Suzuki tìm đến vị thám tử lừng danh trong truyền thuyết — Mori Kogoro. Trùng hợp là Sonoko và Ryoko đang ở nhà Ran làm bài tập, vì thế liền xuất hiện cảnh tượng khiến cho người ta phải chê bai.

“Chỉ là chút tài mọn thôi, ngài yên tâm đi, chuyện này cứ liền giao cho thám tử lừng Mori Kogoro ta đi! Aha ha ha ha —” Ai... Vì sao ở trên đỉnh đầu của chúng tôi thường có quạ đen bay qua nhỉ? Bởi vì ở dưới đất có người luôn quạ cho chúng bay.

Đôi cánh thiên sứ màu tím? Siêu đạo chích Kid? Hai người kia đều có quan hệ rất lớn với Hirota Ryoko, vậy thì bên trong chuyện này Hirota Ryoko sắm vai là nhân vật nào? Conan một tay chống cằm trầm tư, ánh mắt vô tình liếc về Ryoko đang đứng một bên, trên mặt còn mang theo nụ cười kỳ quái. “Đợi chút, nụ cười này là..... Chẳng lẽ nói..... Thì ra là thế. Hirota Ryoko, quả nhiên là cô! Như vậy thì hiện tại còn thiếu mỗi chứng cứ cùng động cơ.”

————— Ta đây là đường phân cách yến hội —————

Không biết là do phương pháp phòng bị hay là do chính mình thể hiện quá mức tự tin, hay vẫn là do đối với người gọi là ‘Đôi cánh thiên sứ màu tím’ kia chưa gặp mặt lần nào nên rất là yên tâm, toàn bộ bữa tiệc, ngoại trừ những người đến đây để xem siêu đạo chích Kid hoặc ‘Đôi cánh thiên sứ màu tím’, thì những còn lại đều cư xử tựa như ngày thường, không chút dấu vết may mắn nào là bị sự vật ở bên ngoài quấy rầy. Ở trong ánh đèn nhiều màu, có hai kẻ đầu sỏ gây chuyện không muốn người biết kia đang xẹt ngang qua đám đông.

[Ha ha] Là Kaito, thấy được rồi. Chắc chắn, hôm nay làm sao mà cái trang thành cái dạng này thể không biết, thật sự rất không thương tiếc cho khuôn mặt đẹp trai của mình. Hirota Ryoko ở trong trạng thái vô lại, dùng phép thuật của mình tìm kiếm thân ảnh của Kaito ở trong đám đông, tâm lý ma nữ cao ngạo còn đang hoạt động không bỏ sót bất kỳ thứ gì. Ày ya, đã bắt đầu hành động rồi, xem ra cô cũng nên phải nhanh tay một chút. Kaito chết tiệt, ai biểu cậu tranh giành cánh cửa ra vào lớp học của tớ làm chi, lúc này tớ nhất định sẽ khiến cho hình tượng siêu đạo chích hoàn mỹ của cậu bị suy giảm.

“A —” Bỗng nhiên, ngọn đèn đều tắt hết, đưa tới tiếng hét chói tai giữa buổi yến hội. “Phách —” Những chùm đèn máu trắng tụ lại một chỗ trong bóng đêm chiếu sáng lên trên sân khấu, tay kia cầm lấy hắc ám tinh, thân ảnh màu trắng quý một gói đột nhiên xuất hiện ở trước mắt mọi người. “Ladies and Gentlemen, bữa tiệc hoa lệ chính thức bắt đầu —”

“Oa —” Đám người lại hô to, lúc siêu đạo chích Kid nói những lời dạo đầu đầy hoa lệ là lúc. Một đèn pha khác đột nhiên được mở ra, chiếu ra một thân ảnh khiến người ta khó có thể quên được. Mái tóc dài màu tím được uốn xoắn được bới gọn lên tại sau đầu, phần tóc mai dài che đầy diện mạo như ngọc. Long mi cong vút, mắt sáng long lanh, ở tại một phút kia xuất hiện ra, so với tinh thạch còn lóa mắt hơn. Nhưng, khiến cho mọi người phải kinh hô không chỉ có mỗi dung nhan đẹp như tiên ấy, còn có đôi cánh màu tím ở phía sau khiến cho người ta phải chú ý đến.

“Các công chúa, các vương tử, là những đứa con cưng ở thiên đường, hãy để cho ‘Đôi cánh thiên sứ màu tím’ mang mọi người thoát khỏi sự quấy nhiễu của siêu đạo chích đi!” Âm thanh xa xăm truyền đến bốn phương tám hướng, giống như thổi đến hồn khúc làm người ta say mê, kích thích tiếng lòng của mỗi người. Theo làn váy màu xanh nhạt rơi xuống theo làn gió bay đi, khi mọi người đắm chìm trong mộng ảo kia là lúc âm thanh bắt đầu lạng lẽ vang lên.

“A — Thiên sứ! Thiên sứ!” Dường như sau sự yên lặng gần như một thế kỷ, đám đông bắt đầu đột phá lên những tiếng reo hò hoan hô.

Ken kết, không thể tin được cậu lại dám dùng phép thuật để cướp sạch khán giả của tớ, đáng giận. Một người nào đó, ở trong một góc không muốn người biết, Kaito bị mọi người vứt bỏ, nội tâm đang vô cùng căm phẫn bất bình. Nhưng, đây tuyệt đối là lần đầu tiên và cũng là lần cuối cùng bị cậu đánh gãy lời dạo đầu của tớ!

“A, hóa là ‘Đôi cánh thiên sứ màu tím’, cảm ơn cô đã giúp tôi hấp dẫn lực chú ý của mọi người, tôi đã lấy được Black Star trong tay. Như vậy, hẹn gặp lại!”

Không tốt! Kid muốn chạy trốn, chẳng lẽ đây chính là mục đích của Hirota Ryoko?

“Phải đi sao? Nếu không để lại Black Star thì tôi cũng sẽ không để cho cậu chạy thoát một cách dễ dàng như vậy đâu.” Ryoko nói xong, ở bên trong sự khiếp sợ của Conan, Ryoko hung động cánh, bay về phía siêu đạo chích Kid. Trong nháy mắt, cả không gian đều là một mảnh yên tĩnh. Nếu như nói siêu đạo chích Kid là dựa vào sức nâng của đôi cánh bay lượn trên không, vậy thì đôi cánh đang bay lượn trên không của thiên sứ màu tím hoàn toàn nằm ngoài lẽ thường của khoa học.

“Mọi người nói thử đi, không có đôi cánh bay lượn thì siêu đạo chích Kid sẽ như thế nào nhỉ?” Ryoko ở không trung lơ lửng lên một chút nụ cười gian, sau đó ở dưới tình huống mà tất cả mọi người không phản ứng tới được, dãi lụa từ ống tay áo bay ra, cứ kiên quyết như vậy đem đôi cánh bay lượn của siêu đạo chích Kid bẻ gãy. Đồng thời, ở dưới tình huống này đã đem cuộc chiến chuyển sang khu vực ngoài trời.

Hồng бет! Kaito ngã trên mặt đất, hình tượng đã muốn hoàn toàn không có, Kaito không ngừng kêu gào ở trong nội tâm mình, người này thật sự là đồ ngu ngốc sao? Không phải chỉ là tranh giành cánh cửa thôi sao? Lại có thể xem thường việc cậu đã quan tâm chăm sóc cậu ta trong thời gian dài như vậy. Hình tượng của tôi!

Làm sao có thể? Hirota Ryoko, cô ấy? Lần đầu tiên Conan cảm thấy nghi ngờ với sự suy luận bách phát bách trúng của mình.

“Thế nào, lúc này đã có thể đem Black Star giao ra đây rồi chứ?” Ryoko một mặt cân nhắc ngồi xổm trước mặt Kaito đang quỳ một gối chống đỡ thân thể, sau đó dùng một loại âm thanh mà chỉ có hai người mới có thể nghe được nói: “Ai biểu cậu tranh giành cánh cửa với tớ!”

“Cậu cái đồ ngu ngốc này, không thể tin được cậu dám làm loại chuyện này để phá hư hình tượng của tớ!” Kaito đè nén âm thanh không giảm chút phần nộ nào.

“Tớ đây là lòng dạ hẹp hòi đấy, thế nào? Thuận tiện tớ còn muốn cho ‘Đôi cánh thiên sứ màu tím’ là tớ đây có cơ hội để thể hiện nữa chứ!” Ryoko hồn nhiên, hiển nhiên không biết ‘tức nước vỡ bờ’ được viết như thế nào, tiếp tục đổ thêm dầu vào lửa.

“Ryoko, cậu nói tớ nên phản kháng như thế nào đây?” Kaito đang phần nộ đột nhiên bình tĩnh trở lại, trong lòng Ryoko có loại dự cảm không được tốt.

“Cậu, cậu nghĩ như thế nào — Ừm—” Hôn, cứ đột nhiên tới như vậy đấy, nhanh chóng làm cho người ta không thể nhận ra được đây là màn vui đùa hay vẫn là chân tình. Chỉ có nụ hôn điên cuồng đoạt lấy kia chứng minh ít nhất đây cũng là một loại trừng phạt.

Dưới sự ôm ấp và sự xâm nhập của nụ hôn kia mà cả người Ryoko căng cứng, vô lực phản kháng ở dưới ánh trăng trở thành triền miên, âm thanh chiếc ly vỡ vụn vì rơi xuống trong yến hội đã làm cho các thiếu nam, thiếu nữ tan nát cõi lòng. Ngay cả mặt kính của vị thám tử lừng danh không biết khi nào thì đã ngã xuống. Mỗi người đều bởi vì cuộc ‘quyết đấu’ từ trước tới nay chưa hề có mà há hốc mồm kinh ngạc, chỉ có những vệ sĩ trong đêm tối kia nhẹ nhàng lướt qua không thể gọi là chăm chú.

Bạn đang đọc truyện [Đồng Nhân Conan] Áo Thuật Và Hoa Lửa Kỳ Diệu được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ebook Full.Net.

Chương 22: Trái tim thất lạc giữa bầu trời

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Cơn gió sáng sớm không biết vì sao mang theo chút hơi nóng, làm cho tâm tình mọi người càng thêm nhiệt huyết. Mặc kệ có là học sinh tiểu học, trung học, đại học, hay vẫn là văn phòng luật sư, văn phòng thám tử, công ty tập đoàn, nơi nơi đều đầy rẫy những tin tức trọng tâm nói về cuộc quyết đấu giữa Kaito Kid và Thiên Sứ. Vào buổi tối ngày hôm đó, ngay khi nhóm cảnh sát cảm thấy là sẽ nhân cơ hội này để bắt Kid, Thiên Sứ đột nhiên phát ra ánh sáng màu tím đem hai người bao quanh, dần dần, thân ảnh hai người kẻ sát nhau liền ở giữa trong vàng sáng chậm rãi biến mất. Từ đây, những lời đồn đại về Kaito Kid cùng Thiên Sứ chưa bao giờ chấm dứt. Thậm chí các nhà xí nghiệp thích gây chuyện kia vì muốn cho hai người chủ động đến nhà mình, nên đã lấy ra các loại bảo bối khiêu chiến với siêu đạo chích Kid. Nhưng, tỉ lệ thành công chỉ có một, đó chính là người quen của siêu đạo chích Kid, ông già tập đoàn tài chính Suzuki. Lúc này là cuộc quyết đấu ở trên bầu trời, kịch bản trong phim hoạt hình – Con tàu mắc nạn trên không (The Lost Ship In The Sky).

Nhà Kaito, Kaito đang cầm đi động, nhìn chăm chăm vào màn hình đi động, nằm ở trên giường. Trong lòng không ngừng mắng chửi hành vi ghê tởm kia của mình.

Đồ ngu ngốc này, cậu đã gửi hết mấy chục tin mà ngay cả một tin mà cô cũng không chịu hồi âm lại là sao? Tốt xấu gì thì cô ấy cũng đã cường hôn cậu một lần, nói gì thì mọi người đều huề nhau thôi! Có cần phải tới mức trốn học, không đến trường vài ngày nay để trốn cậu hay không? Thật sự là.....

Cùng lúc đó, Ryoko cũng đang cầm đi động, nhìn chăm chăm màn hình đi động, nằm ở trên giường. Trong lòng cũng y như vậy mắng chửi người nào đó.

Kaito chết tiệt, Kaito thôi tha, gọi một cuộc điện thoại thì sẽ chết sao? Huề nhau? Cái này thì nói làm gì kia chứ? Không thành tâm, không thành tâm!

“*Lưỡi hái tử thần được giấu trong đóa hồng đỏ, ngọn lửa địa ngục thiêu đốt kẻ sát nhân...*” Chỉ hơi hơi để ý đến hình tượng của mình, di động của hai người vang lên.

“Alo!” | “Alo!” Ngay cả tên người hiển thị trên màn hình đều không kịp xem, liền vội vàng nhấn nút trả lời cuộc gọi, trong lòng luôn lưỡng lự đều là tự tính toán.

“Cậu chủ!” | “Ryoko!” Nổi thất vọng vì âm thanh từ đầu dây bên kia truyền tới hiện lên trên mặt hai người.

“Là quản gia à, sự kiện kia cháu đã chuẩn bị tốt, bác không cần phải lo lắng.” Âm thanh trầm thấp của Kaito không hề tức giận. Cô ấy vẫn không chịu tha thứ a.

“Là Sonoko à, tớ đã biết, tớ sẽ đi.” Ryoko không hề vui vẻ trả lời làm người ở đầu dây bên kia kinh ngạc. Cứ như vậy không chịu gọi điện thoại để nói một câu xin lỗi sao? Chúng ta nhất định phải hành động như người xa lạ sao?

Hạt giống hiểu lầm cứ bởi vì vậy mà chôn sâu ở dưới lòng đất, ánh sáng bị nứt ra đó nhất định sẽ làm cho bóng tối nhân cơ hội này tấn công.

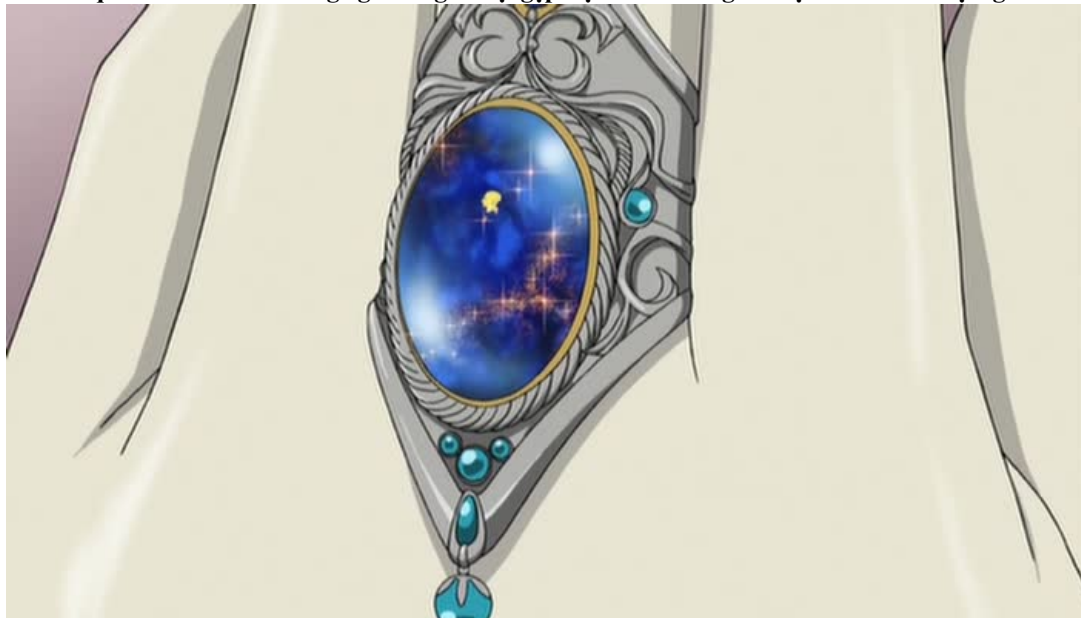
“Ryoko –” Xa xa liền nhìn thấy Sonoko vĩnh viễn là một khuôn mặt sáng lạn tươi cười đang vẫy tay với cô, tâm tình trong lòng vốn đang âm u kia dần dần bay đi. Thật là, đây là lần đầu tiên cô được ngồi trên tàu bay đấy, làm gì phải để sự không vui vẻ này ngược đãi chính mình, đã như thế thì phải chơi đùa cho thật thoải mái mới được.

“Hi! Sonoko, tàu bay nhà cậu thật lớn a!” Ryoko mang theo tươi cười nói.

Lúc này, một âm thanh quen thuộc truyền đến.

“Cẩn thận!” Quay đầu, phát hiện đúng là ‘phi thuyền viên Kaito’ đỡ lấy Conan sắp sửa ngã xuống. Tươi cười của Ryoko trong nháy mắt liền biến mất, nhìn hai người khách khí đi qua, không nói gì hết, chính là giận dữ từ phía sau Ran đi qua, đi lên tàu bay. Điều này, hết thấy Conan đều thu hết vào trong mắt, trong lòng tổng cảm thấy có chút khác thường, nhưng cũng không nghĩ ra được bất kỳ manh mối nào.

Trên tàu bay, Ryoko vẫn như thường cùng mọi người chơi đùa vui vẻ, còn ngoài ý chạm mặt với Hakuba Saguru — người thay thế cho Shinichi Kudo, đến đây để bảo vệ cho ‘Nữ hoàng bầu trời’ (Lady Sky). Sau khi Sonoko phát hiện hai người là bạn học xong, lại bắt đầu tính bát quái của mình. Ran cũng nghĩ đứng lên lại gặp mặt Hakuba Sugaru một lần. Sau đó mọi người đều quen thuộc làm quen với nhau.

“Saguru, trước kia cậu đã từng ngồi qua tàu bay chưa?” Ở trên đường đi đến nơi trưng bày Lady Sky, Ryoko tùy tiện cùng Hakuba trò chuyện. Tâm tình không biết vì sao lại phá lệ sung sướng. Đường như tất cả mọi phiền não ở trong đầu cô đều quên hết.

Hakuba hơi lắc đầu, “Đây cũng là lần đầu tiên tớ được đi tàu bay. Chính là lấy đi phần phức của thám tử học sinh trung học Kudo Shinichi chẳng biết đã đi về đâu kia!”

“Ha ha, thật ra năng lực trinh thám của Hakuba cũng không hề thua kém gì Shinichi, chính là bởi vì Hakuba luôn đi du học ở nước Anh, cho nên ít người Nhật Bản biết đến cậu thôi! Cái này gọi là ‘rồng mạnh không áp chế được đầu xà’!” Ryoko bước đi, đối mặt với Hakuba nói.

“Cậu đó, cái này sao có thể so sánh được — Ryoko cẩn thận —” Lời còn chưa dứt, Ryoko cũng đã bị Ran đang lôi kéo ‘Shinichi’ (Kaito) chạy đi dưng ngã.

“Ryoko, cậu không sao chứ?” Hakuba vội vàng nâng Ryoko đang kêu đau dậy, vô cùng thân thiết hỏi.

“Thực xin lỗi!” Ran quay đầu vội vàng nói một câu như vậy, không dừng lại tiếp tục kéo ‘Shinichi’ (Kaito) chạy ra ngoài.

Kaito quay đầu lại, lo lắng nhìn Ryoko té trên mặt đất, Ryoko cũng gắt gao nhìn chăm chăm Kaito đang rời đi. Khi ánh mắt hai người chạm đến đối phương thì đều tự giác dời đi ánh mắt.

“Đi thôi!” Ryoko đứng vững vàng lại, kéo tay Hakuba hướng về hướng khác mà đi.

————— Ta đây là đường phân cách trên sân thượng —————

Giống như Ryoko vốn đã biết rõ mọi chuyện là sẽ như vậy, mọi chuyện rồi cuộc cũng đã được định sẵn, từ đầu đến cuối cô cũng chưa hề nói qua một câu gọi là tính chất của lời nói, lời kéo Hakuba đi sang chỗ khác để cho cậu ấy không cần phải giúp đỡ gì hết. Cô cứ tiếp tục để cho sự kiện dựa theo nguyên tắc mà phát triển đi xuống, chính là chỉ muốn biết cuối cùng cái kết cục kia sẽ giống y như vậy hay không.

Trên sân thượng, Ryoko ẩn thân ở một góc bên trong. Nhìn Ran bị thân ảnh màu trắng kia ôm lấy. Cho dù không nghe được âm thanh, nhưng cũng có thể thấy rõ được mỗi một động tác của Kaito.

“Tốt, nếu Ran đã nói thế thì tớ sẽ làm như vậy, tớ sẽ tự nộp mình cho cảnh sát!” Kaito kéo thắt lưng của Ran, cậu không hề biết nguy hiểm đang tiếp tục đùa giỡn với trái tim của cậu.

Đột nhiên, ngay tại lúc Ran giây dụa, đang suy xét thời điểm thích hợp, đột nhiên đôi môi của Kaito dính lên đôi môi kia. “Chụt —” Người trợn to mắt không chỉ riêng nỗi mình Ran, ngay cả trong mắt Kaito cũng tràn đầy kinh ngạc. Rõ ràng cậu đang muốn nhân cơ hội này để đem bảo thạch hoàn trả và đào tẩu, rõ ràng không có thật sự tính toán đến việc hôn môi, hiện tại đang xảy ra tình huống gì vậy?

“Hừ —” Âm thanh cười nhạo từ trong một góc nào đó truyền đến trong tai Kaito, Ryoko xuất hiện làm cho Kaito cảm thấy bầu trời như sụp đổ, rơi vào lòng đất mà vùng vẫy. Kaito bị Ran đẩy mạnh ra, đứng đó ngơ ngác nhìn xem Ryoko, mặc kệ lời nói Ran vừa nói ra đã nhìn thấu được thân phận thật sự của cậu.

“Kid — Nụ hôn của cậu vẫn mãi mãi luôn uyên bác như vậy sao?” Câu hỏi đậm khoét như vậy của Ryoko khiến cho trái tim Kaito như ngừng đập, như ngừng lưu thông máu, lời giải thích ở giữa yết hầu bị bịt kín lại, không nói nên lời.

“Kẻ trộm không chỉ có đơn giản là trộm này nọ, còn trộm đi trái tim của người thiếu nữ à? Siêu đạo chích Kid quả nhiên không giống với người thường?” Hakuba Saguru không biết khi nào thì đã xuất hiện bên người Ryoko, cậu đỡ lấy thân thể đang run rẩy, gần như đã muốn ngã xuống của Ryoko, làm cho Ryoko càng thêm nói những lời gay gắt bay về phía Kaito.

“Ryoko — Tớ —” Kaito thật vất vả mở miệng cũng không thể nói được, khi nhìn thấy Conan đã đuổi tới nơi thì cậu đã tiến vào bên trong ánh trăng rét lạnh ấy. Chậm rãi bay lên, cậu không hề xem nhẹ con người đang tan nát cõi lòng với khuôn mặt đầy nước kia.

Ran còn đắm chìm ở giữa nụ hôn vừa rồi, cho nên đối với chuyện trước mắt không hề có năng lực để phán đoán, liền ngay cả hộp đựng trí nhớ của mình cũng không gửi gắm một chút nào vào đó. Trái lại, thám tử tí hon đeo mắt kính không hề bỏ qua vẻ mặt đỏ bừng của bạn gái cùng khuôn mặt đầy nước mắt của Ryoko.

Kaito Kid, đến tận cùng nhà người đã làm cái gì?

————— Ta đây là đường phân cách —————

Tuy rằng, cuối cùng Ran vẫn không có đem chuyện bị hôn môi nói ra, nhưng Hakuba, người đã nhìn thấy hết tất cả chính là ở ngay dưới sự giả diễn đáng yêu của Conan hỏi ra chân tướng. Hakuba đối với chuyện Kaito chính là siêu đạo chích Kid là rất tin tưởng không hề nghi ngờ, cho nên nước mắt của Ryoko đã hoàn toàn giải đáp hết tất cả, Mà Conan cũng đã sớm hoài nghi Ryoko chính là kẻ đồng lõa với siêu đạo chích Kid, đồng thời cũng là Thiên Sứ huyền ảo xôn xao mọi chuyện, cho nên khi nghe đến câu “Nụ hôn của cậu vẫn mãi mãi uyên bác như vậy sao?” kia, cậu cũng đã phi thường thấu hiểu hết mọi chuyện. Hiện tại, điều mà hai người bọn họ đang suy nghĩ đến chính là, siêu đạo chích làm sao sẽ cứu vớt được tất cả mọi chuyện đây?

Bạn đang đọc truyện [Đồng Nhân Conan] Áo Thuật Và Hoa Lửa Kỳ Diệu được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 23: Phép thuật trộm trái tim

Rõ ràng là đang là một cảnh sắc tươi đẹp, bầu trời trong lành bắt đầu từ giữa trưa đã có mưa tuyết. Sau bữa trưa, có nhóm bạn học may mắn có đem theo dù để che, một số nhóm tốp năm tốp ba đi về phía trường học, có chút bất đắc dĩ dùng hai tay che mưa vội vàng chạy về hướng phòng học, còn có cả thân ảnh cô đơn tùy ý để mưa đánh vào người.

Siêu đạo chích Kid? Trái tim thiếu nữ? Hừ — là do cô đã quá mức vọng tưởng sao? Cho rằng chính mình đã từng trải qua việc xuyên không, có được phép thuật thì có thể tùy tâm sở dục sao? Thật sự buồn cười a! Từ đầu đến cuối, ngay tại thế giới này không phải cô chỉ là người dư thừa thôi sao, là người dư thừa đấy! Từng hạt mưa giống như từng sợi dây theo bầu trời rơi xuống, quán lấy trái tim trống rỗng của Ryoko.

“A—” Một tiếng thở nhẹ.

“Ai vậy? Đi đường không có mắt nhìn sao!” Người bị Ryoko đụng vào lên tiếng mắng.

“Thực xin lỗi.” Ryoko cũng không ngẩng đầu lên, âm thanh nghẹn lại ở trong cổ họng rước lấy một câu mắng ‘Bệnh thần kinh.’ của đối phương. Người thiếu nữ tóc dài màu đỏ nhạy bén neho hai mắt mình lại, lạnh lùng nhìn xem thu hết vào mắt.

Ryoko tiếp tục không có mục đích gì bước đi, phép thuật dẫn đường đương nhiên sẽ đưa cô vào trong lớp học. Những hạt mưa trên đỉnh đầu không ngừng rơi xuống, tiếp tục rơi cho đến khi có một chiếc dù che khuất, Hakuba mặc một thân quần áo màu xanh nhạt đứng ở bên cạnh Ryoko. Ryoko chẳng quan tâm, Hakuba cũng không đáp, chính là yên lặng giúp đỡ cô cùng nhau đi, mặc dù một bên bả vai cậu đã ướt đầm. Cậu không biết trong lòng mình, giờ khắc này đã vì người con gái trước mình mà sinh ra thương tiếc.

Đường đi vốn không dài, chỉ trong chốc lát liền đã đi đến lớp học. Một đám người của ‘Hội những người theo đuổi Ryoko’ tránh ở bên cạnh, lúc này bọn họ không dám đi chọc giận Ryoko. Hakuba lôi kéo Ryoko về chỗ bàn học ngồi xuống, một dòng ghi chú được để trong trang sách của Ryoko.

“Nghĩ muốn quên đi, ngày mai không cần phải nghĩ học.”

————— Ta đây là đường phân cách sân trượt tuyết —————

Màu trắng tinh khôi của tuyết được ánh nắng mặt trời chiếu rọi lên, trên mặt của người không có tâm tư cũng hiện ra được tươi cười có chút tình cảm.

“Ryoko, nghĩ muốn quên đi sao? Vậy thì hãy vui vẻ đứng lên đi! Khi cậu chìm đắm mình ở giữa niềm vui sướng tốc độ ấy, dù là gì thì cũng đều có thể lãng quên.” Hakuba đã thay xong trang phục và đồ trang bị trượt tuyết, đứng ở bên cạnh Ryoko. Hôm nay cô giáo dẫn bọn họ đi đến sân trượt để tập trượt tuyết, buổi tối còn cuộc thi trượt tuyết với trang phục hóa trang, người nào người nấy đều bận rộn lên hết. Ví dụ như Koizumi Akako.

“Ha — Kaito, tớ đi trước đây.” Akako nhân cơ hội trượt tuyết vỗ vào phía sau lưng Kaito, nhân cơ hội này dán miếng dán phép thuật có hình trái tim vào phía sau lưng Kaito, Kaito quay đầu, nghĩ hoặc nhìn Akako. Bất chợt, lực chú ý của cậu bị Ryoko cùng Hakuba ở phía xa hấp dẫn.

“Nhưng mà, tớ sẽ không trượt tuyết.” Ryoko có chút khó xử cầm lấy hai cây gậy trượt tuyết. Trước kia cô được sinh ra ở Giang Nam, trời không có tuyết nhiều, trượt tuyết thì lại càng không thể, ngay cả trượt băng thì cũng chỉ là học trượt trong vài ngày, không có việc gì là kết thúc có hậu cả.

“Không sao cả, chỉ cần làm theo tớ là được rồi.” Vẫn luôn luôn dịu dàng như vậy, vẫn luôn thân sĩ như vậy, Hakuba nắm lấy hai tay cô, bắt đầu dạy cô trượt tuyết. Ryoko ngẩng đầu lên quan sát người ở trước mắt mình, trái tim trống rỗng chậm rãi được sự ấm áp lấp vào chỗ trống.

“Saguru, vì sao cậu luôn đối xử tốt với tớ như vậy?”

“Ha ha, bởi vì Ryoko là đại mỹ nữ, là một thân sĩ, vì mỹ nữ cố gắng sức lực là nghĩa vụ của tớ.” Nụ cười dịu dàng của Hakuba chiếu vào trong mắt Ryoko, đôi lấy trái tim Ryoko một lần nữa có được tươi cười.

“A—” Một tiếng kêu to đánh gãy tươi cười giữa hai người. Là bạn học Fujie đáng thương ngã sấp ở giữa trong tuyết.

“Cậu không sao chứ, Fujie-kun đồng học.” Ryoko chạy tới, nâng dậy hắn.

“Ryoko tiểu thư, tớ — tớ —” Mặt Fujie không biết nguyên do vì sao lại đỏ hết cả lên. Nhìn bộ dáng thật thà phúc hậu kia của Fujie, Ryoko cảm thấy vừa buồn cười lại đáng thương. Trong anime và manga thì Fujie-kun thích Akako, đáng tiếc là ma nữ cao ngạo ấy vĩnh viễn không hề quay đầu lại liếc nhìn cậu ấy một lần, chỉ có miếng dán phép thuật hình trái tim kia đã giúp cậu ấy đạt được giấc mộng. Ryoko đã hoàn toàn quên mất mình đã trở thành hoa hậu giảng đường, đã khiến mọi người thành lập nên ‘Hội những người theo đuổi Ryoko’, vậy mà cô vẫn còn ần theo lẽ thường suy xét, khờ dại cho rằng Fujie vẫn thích Akako như trước.

“Fujie-kun, đừng nản chí, hôm nay là ngày may mắn của cậu đấy!” Ryoko an ủi Fujie, quay đầu tìm kiếm trong đám người, rốt cuộc tìm được người mà cô không mong đợi nhìn thấy nhất, “Fujie-kun, Saguru, ở đây chờ tớ một lát, tớ lập tức sẽ quay lại ngay!”

Cởi ván trượt tuyết ra, Ryoko hướng về phía Kaito chạy tới. Kaito đang cùng Akako dây dưa không rõ, khi cậu nhìn thấy Ryoko đi đến thì bất giác vui sướng. Kaito đã sớm luôn tìm cơ hội, nghĩ muốn đem chuyện ở trên tàu bay kia giải thích rõ ràng, thế nhưng Ryoko vẫn luôn luôn trốn cậu, lúc này đã có cơ hội.

“Ryoko, tớ có lời muốn cùng với cậu nói.”

“Lấy nó xuống đi!” Ryoko không để ý tới lời nói của Kaito, lời nói mệnh lệnh làm cho Kaito nghi hoặc, Akako thì kinh hãi.

“Nga.” Không muốn buông tay, ngơ ngác xoay người, đầu vẫn còn xoay qua nhìn người bên cạnh.

“Xoẹt—” Miếng dán hình trái tim bị kéo xuống, Ryoko không có nói nhiều lời, liền xoay người hướng về nơi khác đi đến. Kaito giữ cô lại, vừa định nói ra miệng, Akako đã giành trước, ngăn chặn ở trước mặt Ryoko.

“Cô là ai?” Lời nói chất vấn, mang theo khí thế mà nữ hướng Ryoko đánh úp lại.

“Hửm?” Ryoko trong lúc nhất thời, đều đem tâm tư đặt hết ở trên người Kaito, không phản ứng đi lại. Akako hướng về phía miếng dán trong tay Ryoko nhìn thoáng qua, ý bảo là nó, Ryoko hiểu được.

“A! Cậu nói cái này. Akako, tớ biết là cậu thích Kai — không, là Kuroba đồng học.” Ryoko đột nhiên sửa miệng, làm cho trái tim Kaito nguội lạnh một nửa, “Nhưng mà, nếu dùng phép thuật trộm trái tim để có được cảm tình thì nó không hề chân thật. Cho nên, Akako, cái này cậu vẫn nên để tớ mang nó đi đi.”

Người này làm sao có thể biết được rõ ràng như vậy? Akako lại đánh giá Ryoko một chút, một đáp án xuất hiện tại liền trong đầu, tự tin tươi cười bởi vì vậy mà bày ra: “Hừ — xem ra là do ta quá sợ ý, không nghĩ tới nhanh như vậy mà người đã trả trộn được vào đây. Hôm nay ta không rảnh để đánh nhau với người, đạo cụ phép thuật nhỏ nhoi này coi như quà gặp mặt ta dành tặng cho người đi!” Nói xong, Akako liền ngáng đầu, cao ngạo rời khỏi.

Trà trộn vào đây? Cô ta nói cái gì vậy chứ? Thật sự mạo danh kỳ diệu đấy. Ryoko gãi gãi đầu, một mặt mờ mịt nhìn theo Akako đã đi xa.

“Ryoko!” Kaito vội vàng bắt lấy tay Ryoko, ngay tại một phút kia, Kaito rất sợ hãi sẽ vĩnh viễn mất đi cô, là do thích có phải không? Kaito còn chưa thể xác định được. “Tớ có lời muốn cùng với cậu nói, chỉ vài phút là được rồi.”

Thân hình Ryoko hơi dừng lại một chút, khí tức âm u đã biến mất không lâu lại bắt đầu tràn ngập trở lại.

“Thực xin lỗi, Kuroba đồng học, có người đang chờ tớ, tớ đi trước.” Bỏ bàn tay đã từng bùng và dứt canh cá cho cô, bàn tay đã quan tâm chăm sóc cô ra, Ryoko hướng về phía xa xa đi đến. Khoảng cách xa xôi làm cho Kaito cảm thấy hít thở không thông, cũng làm cho cậu cảm thấy điên cuồng.

Không phải Ryoko không thể cảm giác được tâm tình của Kaito, chỉ là do nụ hôn kia ở trên bầu trời ngày hôm đó khiến cho cô không thể nào quên được.

“Ryoko, không có việc gì đi.” Cảm giác được âm u ở trên người Ryoko có xu hướng quay trở lại, Hakuba vội vàng bắt lấy tay của Ryoko, dùng chính độ ấm của mình để cho cô có được ấm áp.

“Không có việc gì.” Ryoko miễn cưỡng cười cười, xoay người nhìn về phía Fujie-kun, “Cái này cho cậu. Chờ một chút đến cuộc thi trượt tuyết liền dán trên lưng mình, có biết không?”

“Miếng dán — Ryoko tiểu thư —” Fujie-kun gất gao cầm lấy miếng dán hình trái tim, tuy rằng không hiểu gì cho lắm, nhưng tâm tình kích động không hề có xu hướng giảm, “Tớ — tớ nhất định sẽ dán nó ngay tại sau lưng, mãi mãi sẽ không lấy xuống!”

“Ha ha, đi thôi, hãy luyện trượt tuyết cho thật tốt nhé, chờ một chút nữa chúng ta còn phải tham gia thi đấu đó!”

“Được!” Fujie kích động chống đỡ gây trượt tuyết, hai ba bước té ngã rồi chạy ra.

“Hakuba, chúng ta tiếp tục luyện tập đi!”

“Ừ.” Chính mình không nói, Hakuba cũng không hỏi. Ở trong mắt Ryoko, Hakuba giống như vĩnh viễn sẽ luôn như vậy, vì người kia mà suy nghĩ, vì người kia mà quan tâm chăm sóc. Khắp nơi đều là màu trắng, người người đùa vui, không biết vì sao, trong lòng Ryoko không tự giác được nhớ tới màn đêm vĩnh hằng kia. Kỳ thật, luôn luôn cùng Hakuba tiếp tục vui vẻ như vậy thì cũng không sai lắm.

Bạn đang đọc truyện [Đồng Nhân Conan] Áo Thuật Và Hoa Lửa Kỳ Diệu được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ebook Full.Net.

Chương 24: Sự phối hợp hoàn mỹ

Màn đêm rồi cuộc cũng đã buông xuống. Những đôi bạn học hóa trang thành đủ loại nhân vật khác nhau, mỗi người đều có vị trí và cương vị riêng của mình. Ryoko ở trong nhà vệ sinh hóa trang thành ‘Đôi cánh thiên sứ màu tím’, nhưng cũng không biến thành khuôn mặt như

tiên nữ hạ phàm kia, mà là dùng khe mặt màu trắng bằng vải voan. Như vậy là được rồi, để tránh cho người khác hoài nghi. Không biết Hakuba hóa trang thành nhân vật nào. Lại vắn ve tóc, Ryoko mở cửa, đi đến nơi Hakuba đang ở.

Cùng lúc đó, ở phòng nghỉ của Hakuba.

“*Thiên sứ lương thiện sẽ xả thân cứu giúp, bầu trời bị đốt cháy khiến cho phần kỷ ức bị lãng quên...*” Giờ phút này sẽ là ai gọi điện thoại chứ? Hakuba nhấn nút nghe cắt đứt tiếng vang của cửa chuông điện thoại di động.

“Xin chào? Hóa ra là cậu. Có chuyện gì?” | “Nhưng mà...” | “Được, tớ sẽ lập tức tới ngay.” Hakuba cắt đứt điện thoại di động, xoay người nhìn về hướng cửa, do dự một lát nhưng vẫn là lựa chọn rời đi. Ở nơi này tất nhiên có chuyện quan trọng cần phải làm, nhưng có một chuyện còn quan trọng hơn.

“Saguru—”

“Kết—” Ryoko vừa gọi vừa mở cửa phòng nghỉ Hakuba ra, chẳng qua có chút kỳ lạ, Ryoko không hề nhìn thấy thân ảnh của Hakuba, không phải cậu ấy đã nói là sẽ ở chỗ này chờ cô sao? Chẳng lẽ đã đi đến sân trượt tuyết trước rồi? Ryoko gãi đầu, có chút không hiểu. Có điều, lúc này chính cô không có mang theo điện thoại di động, không thể gọi điện thoại tìm cậu ta được, chỉ có thể đi nơi khác để tìm xem. Nghĩ vậy, Ryoko xoay người chuẩn bị rời đi, lúc này, cô không chú ý đến cái bàn, trên bàn có một tờ giấy ghi chú. Là thư để lại sao? Ryoko đi qua cầm nó lên. Chỉ thấy trên tờ giấy đó được viết như thế này:

“Thực xin lỗi, Ryoko. Tớ có việc gấp cần phải đi trước.

Sugaru Hakuba”

Cái gì vậy chứ? Thật sự là thư để lại. Thật là, rõ ràng đã nói là sẽ cùng nhau tham gia cuộc thi, hiện tại đã tham gia cuộc thi rồi mà giờ phải lùi bước, chỉ có một mình cô thì biết nên làm thế nào? Aizz... không có biện pháp, chỉ có thể bỏ cuộc thôi! Ryoko bắt đầu đi nhìn bản thân đã tự mình chuẩn bị trang phục như vậy, thì ma pháp thật thật kỳ, chỉ cần vẫy tay vài cái thì liền có thể biến đổi, một chút cũng không hề phiền toái. Nhưng tốt xấu gì thì cô cũng dùng ma lực của mình. Đây là đang tự chế giễu mình đấy, coi như cô đã làm công vô dụng rồi. Ryoko thất vọng thở dài, hướng về phía sân trượt tuyết đi đến. Ngay tại trên đường đi, trong lúc vô tình cô bị hai âm thanh hấp dẫn, hình như là âm thanh của cô giáo. Đi qua đó mới phát hiện ra, thì ra đó là Aoko và cô giáo. Lại nghe một lát, Ryoko cũng hiểu được. Hóa ra, Aoko rõ ràng là cùng một tổ với Kaito nhưng không biết vì sao cũng thành chỉ có một người, cho nên Aoko mới xin phép với cô giáo, nghĩ không muốn tham gia cuộc thi trượt tuyết hóa trang.

Có Aoko làm người mở màn cho việc này, Ryoko cũng biết nên làm gì bây giờ. “Cô giáo! Em cũng không tham gia. Em cũng không tìm được bạn đồng hành với mình.”

Cô giáo đang khuyên Aoko đột nhiên bị âm thanh của Ryoko đánh gãy, quay đầu lại, lại ở trong nháy mắt bị vẻ bề ngoài của Ryoko kinh hãi. Phải nên biết rằng, ‘Đôi cánh thiên sứ màu tím’ tuy rằng không có lên sân khấu nhiều lần, nhưng lực ảnh hưởng cũng có thể đem ra so sánh với siêu đạo chích Kid. Hơn nữa ‘Đôi cánh thiên sứ’ lại là người làm chuyện tốt, lại cùng với siêu đạo chích Kid đấu đá lẫn nhau như vậy. Hiện tại ngay cả bọn Ayumi, Genta, Mitsuhiro cũng đều biết có một chị gái thiên sứ. Cho nên, thời điểm khi Ryoko xuất hiện trước mặt cô giáo cùng Aoko với bộ dáng ‘Thiên sứ’ thì hai người bọn họ đều tự nhiên sợ hãi than lên.

“Đôi cánh..... Thiên sứ màu tím?” Aoko hô xuất ra khỏi miệng.

“Hả? À, cậu nói cái này sao?” Ryoko nhìn Aoko hiện ra bộ mặt ‘bất khả tư nghị’ (không thể tưởng tượng nổi), có thể này mới ý thức được chính mình đang là ở trong bộ dáng của ‘Đôi cánh thiên sứ màu tím’, Ryoko nhanh chóng tháo khăn che mặt xuống để phòng ngừa vạn nhất. “Em là Ryoko đây, đây chỉ hóa trang vì cuộc thi trượt tuyết thôi. Có điều, em cùng với Aoko giống nhau, không tìm được người đồng hành, cho nên, cô giáo, em cũng có thể giống như Aoko xin phép không tham gia cuộc thi trượt tuyết này chứ?”

“Không được!”, “Không được!” Cô giáo cùng Aoko đồng thanh nói ra lời cự tuyệt mang tính tuyệt đối, nhưng đồng thời cũng làm cho Ryoko phát hoảng. Vì sao chứ? Ryoko cảm thấy kỳ quái.

Lúc này, Aoko đi một vòng quanh Ryoko, lôi kéo tay áo dài màu xanh nhạt của Ryoko, lại đùa nghịch lần vấy màu xanh nhạt của Ryoko một chút, đánh giá một hồi lâu rồi đưa ra lời cảm thán nói: “Ryoko hóa trang thành như vậy nhất định đã tốn rất nhiều thời gian đi? Chính là bởi vì không có người đồng hành cùng nhau tham gia thi đấu thật sự rất đáng tiếc!”

“Đúng vậy, nếu Ryoko-chan tham gia cuộc thi, chỉ bằng bộ trang phục này thì sẽ làm chấn động toàn trường!” Sau khi cô giáo xoa xoa hai mắt mình xong cũng vọt lên nói.

“Nhưng mà—” Ryoko còn nghĩ muốn từ chối, Aoko thì lại ngay tại đây chủ động yêu cầu cùng Ryoko kết thành một đội. Mặc dù quy định là một nam một nữ cùng nhau trượt tuyết, nhưng cô giáo cũng liền đồng ý, Aoko lại tự nguyện ‘nữ phần nam trang’, Ryoko cũng chỉ có thể thuận theo.

Khi màn đêm vừa buông xuống thì trận đấu cũng từ đó mà bắt đầu. Một cặp đôi tuyển thủ giống như một trận gió mang theo sự tự tin ở giữa làn tuyết trắng bay lượn. Ngọn đèn lồng lầy ở các góc được chiếu sáng lên theo đường trượt, chiếu rọi lên những bông tuyết hiện ra một tầng ánh sáng. Rốt cuộc cũng đã đến lượt của Ryoko cùng Aoko. Ryoko đứng ở hàng xuất phát, lại vắn ve tóc của mình, mang khăn

che mặt lên, ở nơi điểm xuất phát đợi Aoko.

Làm sao mà cậu ấy còn chưa có đến? Ngay cả phần thi của cặp đôi Akako cùng Fujie-kun cũng đã kết thúc! Rốt cuộc Aoko nghĩ muốn cải trang thành cái gì vậy? Ryoko đứng đợi một hồi lâu cũng cảm thấy có chút sốt ruột.

“Tít tít —” Tin nhắn nhắc nhở. Ryoko tìm ra được điện thoại di động.

“Ryoko bắt đầu trước đi, tớ ở giữa đoạn đường chờ cậu.

Aoko”

Không thể nào? Aoko cứ nhiên đi trước để hiểu rõ đường đi? Làm thế nào mà cô không phát hiện ra được cậu ấy? Sẽ không phải là vì biết trình độ của chính mình quá kém nên ăn gian đi trước nửa đường đi? Ryoko thật sự hết chỗ nói rồi, bộ dạng cùng với Ran rất giống, nhưng tính cách ngay cả một chút cũng không hề giống. Đáng tiếc, cô cũng chỉ có thể oán giận ở trong lòng, lại không thể biết nên làm thế nào. Đành phải nắm chặt gậy trượt tuyết trong tay, tìm cảm giác chuẩn bị xuất phát. Vì để công bằng với những người khác, ngoại trừ hóa trang thành như vậy ra, mọi thứ khác cô cũng không hề dùng ma pháp. Cho nên, cô chỉ là một tay lính mới, được Hakuba chỉ dạy trượt tuyết trong vòng một ngày, cô nên bắt đầu hay muốn nên chuẩn bị một chút.

Nghĩ đến tốc độ, chỉ cần trượt lên thì sẽ quên hết tất cả mọi thứ. Lời nói của Hakuba vọng lại bên tai cô. Cố lên, Hữu Đàn Văn! Cậu nhất định có thể làm được. Sau khi làm một lần cổ động tinh thần cuối cùng cho mình xong, Ryoko giẫm lên ván trượt, huy động gậy trượt tuyết, bằng bất cứ giá nào cũng bắt đầu tiến lên về phía trước.

“A —” Ryoko căn bản vẫn không thể khống chế được phương hướng trượt, khi vừa mới bắt đầu trượt ra ngoài thì cô liền bắt đầu hét chói tai, hai cây gậy trượt tuyết giống những nhánh cây, khi còn bé thường hay dùng chúng để vẽ và vung lung tung.

“Nhìn kia — là ‘Đôi cánh thiên sứ màu tím!’” Không biết là ai trước tiên kinh hô một tiếng, mọi người ở vạch kết thúc liền thấy một thân ảnh màu tím bay đến, đương nhiên còn có tiếng thét chói tai của bạn nào đó.

“Aoko! Cậu ở đây vậy? Tớ không cảm cự được nữa!”

“A —” Lại là một tiếng thét chói tai, Ryoko rốt cục bị vấp chân, bay đi ra ngoài. Ngay tại lúc cô sắp chống đỡ không được nữa, nghĩ muốn tung đôi cánh ra thì có một đôi tay nâng cô lên.

“Không thể bay nha? Bằng không thì Ryoko sẽ bị lộ tẩy mất!” Kaito hóa trang thành siêu đạo chích Kid, khuôn mặt đeo kính lúp ở một bên mắt liền xuất hiện, phóng to ở trước mắt Ryoko.

“Là Kid, là Kid cùng Thiên sứ!” Nháy mắt, phía dưới bắt đầu điên cuồng hô lên. Ở trong mắt của mọi người, Ryoko cũng không phải là do kỹ thuật trượt kém nên mới bị sẩy chân, bọn họ cảm thấy trước đó Ryoko đã dùng ám hiệu để kêu gọi siêu đạo chích Kid, sau đó cố ý bay vào giữa không trung, rơi vào vòng tay ôm ấp của siêu đạo chích Kid. Mà bọn họ cùng nhau trải qua màn đánh lừa như vậy, trận trượt tuyết kèm theo JQ cũng theo đó mà bắt đầu. Nhóm giám khảo ít nhiều gì thì cũng biết màn hôn nhau của siêu đạo chích Kid cùng ‘Đôi cánh thiên sứ màu tím’, cho nên đó là lí do bọn họ vờn dài cổ ra để nhìn trường hợp huyền diệu mộng ảo này, trong tay không biết khi nào thì đã xuất hiện cây bút, liên tục không ngừng chấm điểm một con số và số không ở trên tấm bảng. Bên kia, Akako nắm chặt miếng dán hình trái tim ở phía sau lưng Fujie-kun xuống dưới, hung hăng nhìn Ryoko ở cách đó không xa. Hay cho một cái Ryoko Hirota, hãy chờ đó!

Trên bục lĩnh thưởng, Kaito cảm lấy tay Ryoko đang không ngừng giãy dụa kia, cười nhận lời tán thưởng cùng hoan hô của đám bạn học, hoàn toàn không nhìn đến Ryoko ở bên cạnh với đôi mắt sắc bén như dao kèm theo chữ ‘Hận’. Ryoko cảm giận đành phải âm thanh dùng ma pháp truyền âm.

“Hay lắm Kaito, ngay cả thanh mai trúc mã của mình mà cũng dám lợi dụng!”

“Ha ha, ai biểu Ryoko nhất thời thả lỏng cảnh giác, không thể nhận ra được dấu hiệu dịch dung của tớ chứ?” Kaito cũng không cam lòng tỏ ra yếu thế, một mặt đáng đánh đòn suy nghĩ ở trong lòng cùng Ryoko đối thoại.

“Cậu — Cẩn thận coi chừng bây giờ tớ liền đem cậu ra đánh đến mức răng rơi đầy đất đấy!”

“Đến đây đi? Nếu Ryoko không cần hình tượng thực nữ của mình nữa?”

“Cậu — Hừ!”

“Ha ha ha!”

Bạn đang đọc truyện [Đồng Nhân Conan] Ảo Thuật Và Hoa Lửa Kỳ Diệu được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 25: Trái tim nhộn nhịp dưới ánh trăng

Đêm rồi cuộc ở trong sự nhộn nhịp trôi qua đi, lại quay trở về với sự tĩnh lặng. Ánh trăng mệt mỏi dựa vào đám mây bắt đầu ngủ gật, ánh sao phản chiếu trong đôi mắt bắt đầu xuất hiện một tầng hơi nước, say mê ngắm nhìn thành phố, mí mắt phân chia cao thấp bắt đầu một cuộc chiến tranh.

Mà ngay tại con đường nhỏ kia, nó đã từng rất cô đơn vì thời kỳ chiến tranh lạnh của hai người nào đó. Sau một đoạn thời gian dài như vậy, rồi cuộc nó cũng đã chờ và nghênh đón được hai bóng đen thật dài kia, một cái bóng là của Kaito, cái còn lại là của Ryoko.

Chỉ thấy Ryoko đang giận dữ, bước đi thật nhanh về phía trước, có ý đem Kaito bỏ đi thật xa. Kaito vẫn luôn bảo trì tốc độ một cách chính xác như thế, khiến cho khoảng cách của hai người trong lúc đó không hề thay đổi.

Kaito chết tiệt, Kaito thối tha, đừng tưởng rằng chỉ bằng một màn thi đấu như thế thì có thể khiến cô tha thứ cho cậu ta, nằm mơ, cô sẽ không thêm để ý đến cái tên củ cải đầy hoa tâm như thế nữa đâu! Cô muốn thực thi chính sách của cuộc chiến tranh lạnh, giống như hai nước Liên Xô – Mỹ không thể cùng tồn tại được. Hừ! Trong lòng Ryoko đang thật sự vô cùng tức giận, nhất là khi nghĩ đến cảnh tượng vừa rồi ở trên bục nhận giải thưởng, chỉ nghĩ đến đó thôi mà cô càng phát hỏa lớn hơn. Nhưng mà, đại khái trong một giây phút kia, cũng chỉ có chính cô không nhận thấy được Kaito hóa trang thành siêu đạo chích Kid bắt lấy chính mình, cảm giác sẽ bị thương, kinh hãi, tất cả cảm giác bất lực đó trong nháy mắt đều tan thành mây khói. Ngay tại một giây kia, hình đó dường như đã mãi mãi ngưng đọng lại.

“Rất mệt! Ryoko cậu đi chậm lại một chút đi!” Kaito vẫn như trước đi theo sau Ryoko, trong lòng cậu, bởi vì Ryoko không có đuổi mình đi, cũng không có như trước dùng ma pháp ẩn thân trốn tránh mình mà mừng thầm. Bất quá, chính là muốn Aoko hi sinh một chút. Trong đầu Kaito đã có thể tưởng tượng được đến biểu cảm của Aoko khi phát hiện chính mình té xỉu trong nhà vệ sinh. Aizzz, kể từ khi vào nhà trẻ thì hai chúng ta đã ngồi cùng bàn với nhau, việc này cậu hãy coi như là đang giúp đỡ tớ đi nhé Aoko. Kaito ở trong lòng mặc niệm xin lỗi, tiếp theo, cậu liền bắt đầu giở thủ đoạn trên ghẹo Ryoko.

Ryoko nghe xong nhất thời sôi gan lên, nghe dạng khẩu khí này, làm thế nào mà lại giống như mẹ kế đang ngược đãi con dâu thế? Cô chạy một hơi mà còn chưa có than một tiếng mệt, cậu ta đuổi theo cô như thế mà còn không biết xấu hổ. Đến cùng là ai đang chọc ai a? Ryoko đã hoàn toàn quên mất mình vừa mới kiên trì chính sách chiến tranh lạnh, có ‘Hừ!’ một chút rồi liền chạy lại trước mặt Kaito, sau đó là hàng loạt những câu chữ ký tự, nổ bùng nổ ra khỏi miệng:

“Mệt? Cậu không biết xấu hổ mà than mệt sao? Tớ bị cậu đuổi theo nhưng vẫn hề nói ra một tiếng mệt! Còn nữa, là ai không biết xấu hổ đi theo tớ? Tớ có nói muốn cùng đi với cậu sao? Trái tim cậu có biết hô thẹn hay không vậy? Cậu rõ là đang xin lỗi trời, xin lỗi đất, xin lỗi rừng xanh núi cao, xin lỗi dòng suối nhỏ. Bộ dạng của cậu rất đẹp trai và tài giỏi mà, có bản lĩnh so đo với vịt được sao? Phong cách của cậu đầy trắng lẹ như thế sao? Còn có thể mê hoặc được phụ nữ sao? Cậu nhìn lại chính mình đi, thực sự không biết xấu hổ nói đó không phải lỗi của mình, làm cho người ta cảm thấy phản cảm thì tuyệt đối đó là lỗi của cậu. Đuổi theo tớ mà còn dám nói mệt? Có cần tớ phải kêu bác quán gia Jii kêu cậu về ăn cơm rồi ngủ không? A!?”

Kaito cũng không nghĩ đến Ryoko có thể nói ra như vậy, nhưng lại mang theo chút ý gì đó khiến cậu nghe không hiểu gì cho lắm. Bất quá, khi nhìn đến Ryoko đối với mình rộng to hét lớn, cậu không chỉ không có tức giận, ngược lại có chút vui vẻ, còn có thể tiếp tục cười đùa tí tưng: “Hê hê! Được rồi mà, đừng nóng giận nữa mà, chúng ta tiện đường với nhau mà, tiện đường!”

Tiện đường? Đó là bằng chứng của thiên tài à. Ryoko khinh bỉ nhìn Kaito liếc mắt một cái, nhìn Kaito đến mức như đang run lấy bầy: “Hừ! Lấy cớ! Chẳng lẽ việc đánh thuốc mê với thanh mai trúc mã của mình, sau đó lợi dụng dáng vẻ bề ngoài của cô ấy để gạt tớ cũng là thuận tiện, chỉ vì không muốn tớ cô đơn lẻ loi sao, đừng quên, tớ có Saguru giúp đỡ tớ!” Một mặt Ryoko hiện ra biểu cảm ‘đừng cho là cô không biết’.

“Hừ! Cái tên thám tử tự cho mình là đúng kia không phải là đã để cậu lại một mình à!” Kaito nghe được tên Hakuba Saguru, thì trong lòng liền cảm thấy không thoải mái, Saguru — Saguru — Saguru — cái tên thám tử tự kỷ kia có gì tốt tốt kia chứ, bộ dạng thì không đẹp trai như cậu, chỉ số thông minh cũng không cao như cậu, cũng chỉ sẽ có thể ở sau lưng cậu ‘bối lòng tìm vết’.

Ryoko nhìn bộ dạng đang nói thầm kia của Kaito, trong lòng cô cảm thấy khó chịu. “Cậu nói cái gì? Đừng tưởng rằng âm thanh của cậu tớ không thể nghe đến, Hakuba là vì có việc gấp nên mới rời đi, có được không vậy, cậu — Đợi chút, sao lại có thể khéo như vậy chứ, để cho cậu có cơ hội nhảy vào? Chẳng lẽ — Nói! Có phải là cậu đã giở trò quỷ rồi đúng không!”

“Lần này không phải là do tớ làm!” Kaito vội vàng xua tay. “Cho dù cậu thích hấn ta thì cũng không thể oan uổng cho người khác được, dựa vào cái gì mà chuyện tốt thì đều là nói do tên đó làm, chuyện xấu thì đều lại nói là do tớ làm chứ?”

“Dựa vào cái gì? Chỉ bằng cậu ta là thám tử, là thám tử, như thiên sứ quan tâm chăm sóc đến người khác, mà cậu thì lại là kẻ vô lại, là tên trộm, là tên sắc lang chỉ biết khao khát nhìn trộm lấy trái tim của thiếu nữ!” Ryoko không nghĩ tới mấy ngày qua, tình cảm dồn nén cứ lên như vậy, đột nhiên ở trong lúc đó bùng nổ ra hết. Mang theo ủy khuất, mang theo không cam lòng.

Kaito bỗng chốc bị chấn động, người trước mắt cậu rõ ràng vẫn chính là người luôn giữ bình tĩnh ở trước mặt người khác, nhưng cũng sẽ có khoảng thời gian đột nhiên mất đi không chế, là bởi vì chính cậu. Bởi vì nụ hôn ngoài ý muốn kia sao?

“A —” Ryoko hít thở một hơi, cũng không có đi nghĩ Kaito đang nghĩ cái gì, chính là sau khi nói ra cảm giác trong lòng mình xong, sự căng

thăng trong cơ thể đột nhiên được thả lỏng hết xuống dưới. Cô vẫn không thể khống chế được mình, vẫn cứ nói ra hết rồi, lúc này có lẽ thật sự nên phân chia rõ giới hạn rồi! “Thực xin lỗi —” Sau khi phát ra âm thanh vô lực, Ryoko xoay người sang chỗ khác. Một tia hi vọng cuối cùng vẫn nên để cô tự mình cắt đứt là được rồi.

Khu dân cư vào lúc nửa đêm an tĩnh đến mức dọa người, không có ánh trăng soi sáng con đường nhỏ, Ryoko một người yên lặng đi trước, trái tim chứa đầy nỗi tuyệt vọng nặng nề cùng sự châm chọc, cùng với mộng tưởng huyền ảo không thực tế này của mình, chỉ biết cười nhạo lấy.

“Bịch – Bịch – Bịch —” Một chuỗi tiếng bước chân dồn dập, ngay tại lúc Ryoko đi được vài bước thì vang lên. Từng hơi thở lộn xộn kéo tới từ phía sau, Ryoko không hề chuẩn bị gì hết bỗng nhiên ngã vào trong lòng một cái ôm ấm áp.

Kaito vươn hai tay ra, từ sau lưng gắt gao ôm lấy Ryoko, dường như đã dùng hết toàn bộ khí lực của mình.

“Saguru – Saguru — Saguru Saguru Saguru – Không cần phải quan tâm đến việc tên đó là thân sĩ hay vẫn là thiên sứ, tớ vô lại hay vẫn là sắc lang? Tớ thích cậu, thích cậu hơn bất kì ai trên thế gian này. Điều này sẽ không bao giờ thay đổi. Cả đời này, tớ chính là cứ như vậy bắt lấy cậu thật chặt, vĩnh viễn sẽ không bao giờ buông tay!”

Lời nói kiên định, niềm tin không hề dao động, lời hứa hẹn kết bạn cả một đời tầng tầng lớp lớp ở trong lòng Ryoko đập gõ, giống như lời hồi âm trong sơn cốc vang ra thật lâu không dứt.

“Nhưng, người Kaito thích hẳn là —”

“Không hẳn là gì hết, cậu nhớ kỹ, tớ chỉ thích cậu, thích cậu đến mức ngay cả một giây cũng không nghĩ muốn rời đi, thích đến mức khi buông tay ra thì liền sợ sẽ vĩnh viễn mất đi cậu! Cho nên, không cần đi, không cần lại rời đi khỏi tớ có được không, tớ cam đoan sự tình lần trước sẽ không bao giờ xảy ra nữa, xin cậu đừng trốn tránh khỏi tớ như vậy nữa.”

Lời thông báo tỏ tình cứ như vậy đột nhiên xuất hiện, từng câu từng chữ giải thích cẩn thận như vậy. Mỗi một lời giống như một luồng sức mạnh, hóa thành một bàn tay, ngay tại lúc cô ngã xuống vực sâu là lúc đột nhiên có một bàn tay nắm lấy tay cô. Luôn luôn nghĩ chính mình luôn tự đa tình, là chính mình không chịu rời khỏi thế giới ảo tưởng để đối mặt với hiện thực, ngây ngốc làm ra vẻ như nhân vật chính đang ở một góc chờ người kia xoay người lại. Lại không nghĩ rằng cái cảm giác theo cô ngay từ đầu kia chưa từng lừa gạt qua chính mình, ngay tại ở một góc nhỏ kia, người kia cũng luôn luôn nhìn chăm chú vào mình. Ryoko hoàn toàn bị bao phủ ở trong làn sóng kinh ngạc, ngay cả bàn tay, dường như không chịu nghe theo khống chế, đem trái tim của người trong lòng nắm thật chặt.....

“Ryoko, không cần lại nổi giận với tớ được không? Ngày đó thật sự chỉ là hiểu lầm!” Kaito ôm cánh tay Ryoko, nắm lại thật chặt, dường như đang hi vọng dùng phương thức này có thể khiến cho đối phương tin tưởng mình. Bởi vì, loại cảm giác bị người trong lòng hiểu lầm thành phản bội thật sự rất khó chịu. Cậu thậm chí có thể cảm giác được rõ ràng trái tim theo mỗi lần đó nhảy lên đều có cảm giác đau âm ỉ.

Đồ ngốc — tươi cười rất cuộc cũng đã xuất hiện ở trên khuôn mặt Ryoko, cảm giác hạnh phúc ở trong lòng đang tràn lan. Tớ luôn luôn đều tin tưởng, luôn luôn đều tin tưởng cậu mà. Chỉ là, ánh mắt của tớ đã ngăn cản tầm nhìn của trái tim tớ. Ryoko kéo hai tay đang ôm cô thật chặt kia của Kaito ra, xoay người lại, một đôi mắt sáng ngời ở trong bóng đêm lấp lánh.

“Kaito, cậu thật sự không nghĩ tới việc hôn Ran? Cái kia, vì sao tớ sẽ nhìn đến?”

“Tuyệt đối không nghĩ tới! Tớ chính là chỉ nghĩ muốn đùa một chút, nhân cơ hội đem viên bảo thạch về cho cậu ta. Tớ cũng không biết vì sao vào thời điểm đó cảm thấy như có người đẩy từ phía sau, sau đó liền...”

Nhìn Kaito khổ sở muốn nói nhưng lại không nói ra được rõ ràng, bộ dáng oan uổng không thể tìm thấy chứng cứ, Ryoko đột nhiên nghĩ tên Kaito này thật ngốc. Dù sao ở trong anime cũng không thể dễ dàng nhìn thấy được biểu cảm như thế này

“Ừm – Cậu có dám để tớ dùng ma pháp kiểm tra một chút không?”

“A? Ha — ha ha — còn có loại ma pháp này à!” Kaito miễn cưỡng, tươi cười có vẻ có chút mất tự nhiên, dường như có một loại cảm giác có chút chột dạ.

“Thế nào? Không dám?” Ryoko chỉ biết cái tên củ cải hoa tâm này khẳng định có nghĩ tới, nhưng cô cũng tin tưởng, trong lòng Kaito cũng chỉ có một mình cô.

“Dám! Có cái gì không dám? Đến — đến đây đi!” Kaito làm bộ dáng thấy chết không sờn, nhắm hai mắt lại.

Hi hi — Kaito ngu ngốc, nếu thực sự có loại ma pháp này thì tớ còn có thể để cho đôi mắt của mình cản trở trái tim của mình như vậy sao? Ryoko ở trong lòng che miệng cười trộm.

“Vậy cậu phải chuẩn bị tốt nha? Tớ sắp xuất chiêu rồi đấy!”

“Ừ!” Kaito như trước từ từ nhắm hai mắt, hung hăng gật đầu.

Ryoko nhìn chăm chăm Kaito, càng ngày càng dựa vào gần hơn, đến cuối cùng, gắt gao hướng về phía trước. Đôi môi đỏ hồng nhân cơ hội này hôn lên đôi môi Kaito — cái người đó còn đang nhắm mắt ấy mà.

“Chụt —” Bị đụng chạm đến, Kaito kinh ngạc mở to hai mắt, bên tai vang lên giọng nói Ryoko dùng ma pháp truyền ra:

“Huề nhau hay không huề nhau, là do tớ quyết định!”

Ánh trăng lúc đầu còn đang ngủ say, lén lút đẩy chiếc gối mây lộ đầu mình ra, quang minh chính đại nhìn lên hình ảnh tươi đẹp ở dưới đó, những ngôi sao ngay tại giây phút này ngay cả một chút buồn ngủ cũng đều không có, nhiều đám vượt lên trước tiếp tục nhìn hai người trước mắt đang hôn nhau. Hôn, trái tim hai người vẫn còn đang tiếp tục đập mạnh mẽ, lúc này đây không có ánh mắt hắc ám đen tối nhìn chằm chằm vào tình yêu trong sáng, hồn nhiên ấy.

Bạn đang đọc truyện [*Đông Nhân Conan*] *Áo Thuật Và Hoa Lửa Kỳ Diệu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 26: Ma pháp quyết đấu

Tất cả mọi hiểu lầm ở ngay tại buổi tối này đều giải trừ hết, hai người hòa thuận cùng nhau nắm tay, trầm mặc đi trên đường về nhà. Đêm, bỗng nhiên trở nên thật yên tĩnh, yên tĩnh giống như báo hiệu trước lúc giông tố đi đến.

Kể từ khi bắt đầu đi thì trên mặt Ryoko luôn mang theo do dự, không có biện pháp, nghi hoặc trong lòng cô xảy ra ở trong hoàn cảnh này khiến cô bất an. Tuy Kaito luôn ngẩng đầu lên nhìn sao, nhưng trái tim cậu luôn nhìn người bên cạnh cậu hiện ra về mặt muốn nói gì đó nhưng lại thôi. Trong tay cảm giác được mồ hôi lạnh khiến cậu quyết định dừng bước chân lại để hỏi cô.

“Hửm?” Cảm giác được tay bị giữ chặt, Ryoko không thể tiếp tục về phía trước nữa quay đầu lại. “Sao đột nhiên dừng lại vậy?” Giữa giọng điệu có chút oán trách, cũng có chút — chột dạ. Dù sao cũng là do chính mình thất thần.

“Cậu có vấn đề gì thì liền hỏi đi.” Sau khi Kaito dừng lại vài giây, rốt cuộc cũng mở miệng, chính cậu thật sự không muốn nhìn đến bộ dạng này của Ryoko.

Ryoko buông lỏng tay đang nắm tay Kaito ra, nếu cậu đã để cho tớ hỏi, tớ đây sẽ không khách khí. “Cái kia, Akako cô ấy, cô ấy thật sự không hạ một đòn sát thủ nào với cậu sao?”

Vốn tưởng rằng Ryoko có cái vấn đề gì đó rất quan trọng, hoặc là có liên quan đến việc ‘tiếp xúc’ tràn đầy hiểu lầm kia, không nghĩ tới bất đầu từ chỗ kia đến tận đây thì Ryoko chỉ để hỏi vấn đề thiếu chất dinh dưỡng đến vậy. Kaito bất đắc dĩ cười khổ.

“Tớ nghĩ đáp án này có vẻ như tớ đã nói ra rất nhiều lần rồi.”

Câu trả lời như bên trong dự kiến này khiến cho Ryoko có chút buồn phiền: “Tớ biết, nhưng mà tớ thật sự cảm thấy rất kỳ quái sao, Akako đã biết cậu chính là Kaito Kid, cuộc thi trượt tuyết cũng đều đã qua, làm thế nào mà cô ấy còn chưa cảm lưởi hái tử thần đến tìm cậu được chứ? Phải nên biết rằng nếu không có một màn valentine kia, thì cô ấy cũng sẽ không thích cậu, thế thì Akako làm sao có thể dùng phép thuật trộm trái tim với cậu chứ? Sẽ không thật sự chính là bởi vì muốn chinh phục đây chứ?”

Kaito nhìn bộ dạng rối rắm của Ryoko, cậu thật sự không đành lòng, đành phải nói lời an ủi:

“Tớ biết cậu còn đang suy nghĩ về giấc mơ mà cậu nhìn thấy liên tục trong thời gian gần đây, tuy rằng có rất nhiều khả năng sẽ trở thành sự thật, nhưng giấc mơ chính là một giấc mơ, không cần phải tin tưởng vào nó nhiều như vậy! Có lẽ Akako nhìn thấy có cậu — tiểu ma nữ ở bên cạnh tớ nên không có xuống tay đi!” Bởi vì trong thời gian chiếu có Ryoko, Ryoko không thể nói về loại sự tình xuyên không này, nên đã đem tất cả nội dung về [Thám tử lừng danh Conan] mà cô đã xem qua, nói nó là những giấc mơ kỳ lạ mà cô đã nhìn thấy nó từ lúc nhỏ. Cho nên Kaito mới thật tự nhiên nói ra những lời an ủi như vậy. Nhưng, tất cả mọi sự thật cũng không phải đều như cậu biết như vậy, loại an ủi này của Kaito tất nhiên cũng không có hiệu quả.

Ryoko không có nói cái gì nữa, tùy ý để Kaito dắt tay của mình đi về nhà. Bất an trong lòng theo từng đêm thâm trầm càng ngày càng nặng. Đến tận cùng, có phải bởi vì do chính cô xuất hiện nên đã làm thay đổi tình tiết hiện thực ở trong câu chuyện hay không?

———— Ta đây là đường phân cách mưu kế ————

Nói trở về cuộc thi trượt tuyết được bắt đầu trước đó vài phút, Hakuba đột nhiên nhận một cú điện thoại từ một người thần bí, sau đó liền bỏ Ryoko ở, lại rời sân trượt tuyết. Chuyện sau đó không có người nào biết. Chính là đến nửa đêm, một tay Hakuba cầm tờ giấy đi đến trên đỉnh tháp Tokyo.

Tờ giấy được phát hiện vào giữa trưa ngày hôm nay trong một cuốn sách, nội dung ghi là: Tám giờ tối, trên Tokyo Sky Tree, không gặp không về. Chữ viết này cùng với chữ viết của Ryoko có vài phần giống nhau, nhưng cậu vẫn nhận ra được đó không phải là cô. Cho nên, rõ ràng người này cố ý muốn hẹn cậu ra ngoài. Nếu là người thường như lời nói, thì khi nhìn thấu được loại tình huống này sẽ biết ngay đây là cái bẫy được thiết kế tốt để có người nhảy vào. Nhưng, Hakuba không phải là người thường. Cho nên, cậu không chút do dự nào đi

đến nơi này.

Trên bầu trời hôm nay là trăng tròn, nhưng ánh sáng trăng cũng không sáng rõ. Đám mây đen bên cạnh ánh trăng giống như vào bất cứ lúc nào cũng có thể đem ánh trăng che khuất, để mang theo một hồi hắc ám.

—— Ta đây là đường phân cách rửa mặt ——

Ryoko vừa về nhà là gục ở ngay tại trên sofa, sau cuộc thi trượt tuyết thì cô đã cùng với Kaito giải hòa, nhưng cái cảm giác không hiểu bất an này vẫn luôn luôn không ngừng gia tăng, cả người Ryoko đều trống rỗng. Phiền chán gội tóc mình, Ryoko bất mãn đứng dậy, vô lực đi vào phòng tắm. Cô vẫn nên nhanh chóng tắm rửa rồi đi ngủ đi.

“Um a — thật thoải mái —” Hơn mười phút sau, cả người hình chữ đại của Ryoko thoải mái nằm trên chiếc giường lớn mềm mại. Rốt cuộc cũng đã có thể ngủ, buồn ngủ quá!

Đáng tiếc đời không được như mơ, sự thật chính là không để cho con người được toại nguyện. Ngay tại lúc Ryoko nhắm mắt lại muốn ngủ, thì chuông cửa lập tức vang lên.

“Leng keng — leng keng —”

“A — A! Ai vậy chứ? Thật đáng ghét!” Ryoko vùi đầu chôn vào trong gối với ý đồ ngăn cách tạp âm, đáng tiếc hoàn toàn thất bại. Bất đắc dĩ đành phải vứt bỏ cái gối trên đầu mình ra, híp mắt đi về hướng cửa.

“Leng keng — leng keng —” Âm thanh chuông cửa vang lên có chút dồn dập.

“Đến đây, đến liền đây, đến cùng là ai vậy?”

“Là tớ.” Âm thanh quen thuộc từ sau cửa truyền đến. Là Kaito. Thật ra, vốn đã trễ như vậy rồi, cậu cũng không muốn ra cửa, nhưng không biết sau khi về nhà, vì sao cậu luôn có cảm giác không yên tâm về Ryoko, nên đành phải đi lại đây nhìn xem. Dù sao cũng là hàng xóm với nhau, cũng không cần đi quá xa.

“Cạch —” Ryoko mở cửa, bắt buộc chính mình mở mắt đã muốn nhắm để nhìn Kaito rõ hơn. “Sao cậu lại thế này chứ? Hơn nửa đêm, sao còn [không để cho người khác ngủ nữa?]-” Lời nói cũng chưa có nói xong, cảnh tượng trước mắt đã làm cho cô nói không ra lời. Mở to hai mắt, cô thật sự cảm thấy đây là một giấc mộng.

Ánh vào mi mắt là những ngọn lửa màu đỏ, máu tươi cũng là một loại màu đỏ, đèn đường, đèn xe, đèn neon, mặt trăng màu đỏ, không có nơi nào ngoại lệ, tất cả đều biến thành một màu đỏ. Những ngọn lửa đỏ tràn lan vào toàn bộ thành phố như đã đem thế giới Atula phục chế lại đưa vào nhân gian.

“Đây là có chuyện gì? Làm sao mà tất cả đều biến thành màu đỏ?” Theo tầm mắt của Kaito nhìn qua cũng đã bị chấn kinh rồi.

Ryoko ngơ ngác nhìn cảnh tượng trước mắt giống như mình đã từng quen biết, lại quay đầu nhìn Kaito, bỗng nhiên nghĩ đến hôm nay Hakuba Saguru vội vàng rời đi, Akako cảm giận. Đột nhiên, có một loại cảm giác bất khả tư nghị xuất hiện ở trong đầu Ryoko. Làm cho Ryoko nhất thời hoảng hốt, lo sợ.

Saguru, Saguru! Hóa ra là Saguru. Người mà Akako sẽ đối phó không còn là Kaito mà là biến thành Saguru. Ma pháp trận, ma pháp trận hình ngôi sao năm cánh, đây là chi trận địa ngục mà người thường không thể chịu đựng được. “Tớ nên làm cái gì bây giờ, làm sao bây giờ?”

Đây là lần đầu tiên Kaito nhìn thấy bộ dạng này của Ryoko, trong ấn tượng của cậu, Ryoko sẽ luôn có bộ dáng phúc hắc, cũng sẽ là giả dạng thành bộ dáng háo sắc. Tại mấy ngày nay, cậu còn nhìn thấy bộ dáng thương tâm của cô ấy, nhưng cho tới tận bây giờ chưa từng nhìn thấy qua bộ dáng hoảng hốt, lo sợ này của cô ấy. Đường như đã đi vào khu rừng mê cung vĩnh viễn không thể đi ra, lâm vào tuyệt cảnh.

“Này, cậu hãy bình tĩnh lại một chút!”

“Kaito —” Ryoko nghe lời, yên tĩnh xuống dưới, nhìn chăm chăm vào Kaito, suy xét cái gì đó. Cô nhớ được ma pháp trận nằm ở trung tâm thành phố, ở..... ở..... ở nơi Kaito trộm ‘con dấu hoàng đế’ ở gần tòa tháp cao nào đó. Là tòa tháp gì nhỉ?

“Kaito, lần trước nơi cậu trộm ‘con dấu hoàng đế’, ở gần nơi đó có tòa tháp cao nào không?” Ryoko bắt lấy cánh tay Kaito sốt ruột hỏi.

“Nếu là tháp cao như lời nói, là tháp Tokyo Sky Tree đi! Như thế nào?” Kaito trả lời có chút thật cẩn thận.

“Tòa tháp Tokyo, tòa tháp Tokyo. Không sai, Saguru nhất định đang ở tại đó.” Ryoko hỏi tưởng vào trong trang truyện tranh trước kia, xác định địa điểm xong, trong chớp mắt Ryoko liền kéo Kaito đi qua. Dù sao đã không lại là Saki cố chấp của lúc trước nữa, trong nháy mắt sử dụng ma pháp thật sự rất thuận lợi. Nếu lúc trước trái tim cũng giống như bây giờ, thì sẽ không đi đến thế giới này trải qua nhiều trò đời bị ép buộc. Ryoko không có ký ức của thế giới địa ngục, tất nhiên cũng sẽ không suy nghĩ đến loại chuyện này, nghĩ đến loại chuyện này chỉ có con người trước kia là hiểu rõ hết tất cả đi.

—— Ta đây là đường phân cách hạ ma pháp trận ——

Trong chớp mắt, Ryoko cùng Kaito đã đi đến đỉnh tháp, Hakuba đã ở trong vòng vây lửa đỏ trải qua vài phút thống khổ. Mà Akako đâu? Một tay cầm lưỡi hái tử thần, một tay cầm chocolate, không hề có một chút sốt ruột chờ Hakuba đầu hàng.

“Saguru!” Ryoko vọt đi lên, hoàn toàn không để ý Akako lại kinh ngạc một lần nữa.

“Hiroya Ryoko!” Akako nghiêng răng nghiêng lợi kêu tên Ryoko, tổng cảm thấy mang theo địch ý rất lớn.

“Ryoko.” Mặc dù không kịp tiêu hóa sự chấn động ở trước mắt, Kaito vẫn theo bản năng muốn vươn tay bắt lấy Ryoko, cậu cảm thấy nơi ở phía trước tràn ngập nguy hiểm. Chính là, Kaito chỉ mới bước ra được nửa bước, liền bị ai phát hiện chính mình không thể cử động được.

“Akako, mau dừng tay.” Ryoko kích động nói. Bộ dáng thống khổ của Hakuba giống như một thanh kiếm sắc bén không ngừng đâm vào trái tim cô.

“Hừ, cậu dựa vào cái gì mà đến đây nhúng tay vào chuyện của tôi? Ban ngày tôi không có mang theo dụng cụ ma pháp, giống như thả một con ngựa cho cô, hiện tại bây giờ cũng không giống nhau! Mặc kệ cô là thủ hạ của ai trong Âm U Điện, tôi — là người thừa kế chính thống của xích ma pháp, tuyệt đối sẽ không nương tay!”

Vào thời điểm Akako ở bên kia nói những lời độc ác, Ryoko đã ở trong đầu không ngừng tìm kiếm biện pháp giải trừ ma pháp của Akako. Hơn nữa, Ryoko đối với lời nói của Akako cũng không hiểu cho lắm, nghe xong cũng không hiểu cái gì.

“Tuy rằng tớ không rõ cậu đang nói cái gì, nhưng rõ ràng cậu không hề đồng ý thả Saguru, một khi đã như vậy, tớ đành phải tự mình động thủ!”

“Cái gì?” Akako kinh ngạc, không có khả năng, muốn giải trừ một ma pháp trận không chỉ nên biết đến thuộc tính của ma pháp trận, mà còn phải biết rõ cách thức bày pháp trận của đối phương, sử dụng ma chú, sau đó mới có thể tùy bệnh mà hốt thuốc, loại bỏ từng cái một cách phù hợp nhất. Tuy rằng cũng có thể dựa vào ma lực mạnh mẽ của bản thân để giải trừ, nhưng, tại thế giới này, ma lực quá mạnh mẽ của người trong Âm U Điện cũng không thể đi vào? Cho dù có tiến vào cũng sẽ bởi vì cái ước định kia mà bị trói buộc ma lực mạnh mẽ. Nếu như theo lời của nữ sinh kia nói thì động thủ chính là —

Akako còn đang suy nghĩ các loại khả năng, tính chất, Ryoko đã bắt đầu ngâm xướng chú ngữ. Không sai, để giải trừ một ma pháp trận, nếu bản thân không có được ma lực mạnh mẽ như lời nói thì cũng chỉ có thể dùng phương pháp tùy bệnh hốt thuốc, loại bỏ từng cái một. Cô — Ryoko, là một người mới học tập ma pháp, cho dù thân phận của kiếp trước có là công chúa của thế giới Tân U thì cũng không có ma lực mạnh mẽ như vậy. Cho nên cô chuyển sang phương pháp loại bỏ từng cái một. Mặc dù cô không có điều tra đến phương pháp bày trận cùng ma chú của Akako, nhưng bởi vì trong truyện tranh [Magic Kaito] đã từng nhắc tới một phần tuyệt của mùa đông sẽ giải trừ pháp trận. Cho nên, cô chỉ cần đưa tuyết đến là được rồi.

“Lấy màu tím tiêu diệt lấy màu đỏ, lấy ánh trăng khuyết tiêu diệt ánh trăng tròn. Thần linh vĩ đại, hãy ban tặng cho tôi sức mạnh. Ngôi sao sáu cánh hãy sáng lên, giải phóng nút thắt tình cảm của tôi. Hãy rơi xuống đi, hàn băng tiến về đối phương. Phá tan ánh sáng ngọn lửa!”

“Làm sao có thể, cô đến tột cùng là ai?” Nhìn đến Ryoko triệu hồi ma tuyết, phát ra ánh sáng màu tím, Akako phần nộ hỏi. Mà Ryoko, khi phát hiện ma pháp trận đã được phá, trước tiên phải đi lên nâng Hakuba Saguru, thế nào còn có thời gian đi trả lời câu hỏi của Akako. Một câu, cô cũng chưa nghe lọt đi vào lỗ tai.

“Trả lời tôi, cô đến cùng là ai?” Akako trở nên có chút cuồng loạn.

Ryoko nâng Saguru dậy, cậu ta có chút hư thoát (hạ đường huyết do mất nước, mất máu) nhưng vẫn chưa bị thương, cuối cùng thở dài nhẹ nhõm một hơi, cũng bởi vậy mới nghe được lời nói của Akako. Bất quá, Ryoko hiển nhiên còn đang tức giận với Akako. Chỉ vì chinh phục Hakuba Saguru mà hạ thủ độc ác như thế này, đã vậy còn mạ danh kỳ diệu nói chính cô là người của ‘Âm U Điện’ lung tung gì đó. Thật sự là làm cho người ta cảm tức.

“Hỏi cái gì mà hỏi, không phải bộ dạng của cô đang thể hiện là cái gì cô cũng đều biết hết đấy thôi!”

“Đùa giỡn cái gì chứ.” Xem nhẹ khẩu khí không tốt của Ryoko, Akako thật kích động, “Ma pháp của cô căn bản không phải hắc ma pháp, cô không phải là người của Âm U Điện!”

Ryoko đỡ Hakuba đã dần dần rơi vào hôn mê, không kiên nhẫn trả lời: “Âm U Điện, Âm U Điện, cái đó đến cùng là cái gì kia chứ? Nếu như cậu hỏi tôi xuất xứ của ma pháp thì tôi đây còn có khả năng sẽ thẳng thắn nói cho cậu biết. Tôi đây đến từ thế giới Tân U, tên gọi trước kia là Saki, có một Tứ tỷ tự kỷ tên gọi là Sakura.”

“Saki? Sakura? Cô — người thừa kế xích ma pháp đời thứ tư Koizumi Akako tham kiến công chúa!” Akako tựa hồ như đang tiêu hóa chuyện thực làm cho cô khiếp sợ, sau đó, dưới ánh mắt không thể tin được của Ryoko cùng Kaito quỳ một gối xuống.

“Cái kia, đã xảy ra chuyện gì?” Vừa rồi còn tức giận đến rối tinh rối mù, Ryoko bị động tác này của Akako làm cho mơ hồ, đành phải quay đầu lại nghĩ xin Kaito giúp đỡ.

“Đừng hỏi tớ, tớ so với cậu còn mơ hồ hơn a.” Ma pháp trận bị phá, Kaito mới có thể sống động đối mặt với nghi vấn của Ryoko, vô tội trả lời.

Ryoko đối với chuyện kiếp trước mình là công chúa, không phải một chút chuyện cũng đều không hiểu biết, điều này Tứ tỷ tự kỷ cũng đã từng nói qua. Nhưng, chị ấy cũng chưa từng nhắc tới việc Akako cũng là người từ thế giới Tân U a. Chiều theo tình huống hiện tại để xem thì, tám phần Akako cũng là một thành viên từ thế giới Tân U. Ryoko nhìn Saguru hôn mê, đỡ trán, Akako không phải kẻ thù, vậy là tốt rồi, trước hết vẫn nên để cho Akako cứu Hakuba Saguru trước đi.

“Chuyện ma pháp, ngày mai chúng ta lại nói tiếp đi, cậu vẫn nên cứu Hakuba Saguru trước đi!”

Akako nhìn Hakuba Suguru bởi vì vô lực mà đem nửa thân thể nằm ở trên người Ryoko, giàu kinh nghiệm đứng lên. Sau đó nhìn thoáng qua Kuroba Kaito đứng ở một bên.

“Công chúa, có phải người đã đem tất cả mọi chuyện nói cho Kuroba Kaito?”

“Đúng vậy, yên tâm đi, tớ tin tưởng Kaito, cậu ấy sẽ không chuyện này nói đi ra ngoài!”

“Công chúa –” Bộ dáng Akako có chút chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, “Đã như vậy, công chúa, Hakuba giao cho người, Kuroba liền giao cho ta đi!”

Nháy mắt, ánh sáng màu đỏ của lửa ở tại lúc người nào đó không có phản ứng liền đánh úp về phía Kaito. Lưỡi hái tử thần ở tại trong làn tuyết vẽ ra một đường ánh sáng. Ryoko kinh ngạc nhìn một màn ở trước mắt mình, ngay cả chú ngữ cũng không kịp niệm, liền đánh về phía Kaito.

“A –” Tiếng kêu thê lương thâm thiết vang lên, bùng tỉnh mọi người. Ánh sáng màu đỏ xuyên qua trái tim Ryoko, giống như một mũi tên hút máu, đem hơi ức của Ryoko cùng Kaito biến hóa thành một đoạn phim, từng bước không ngừng xâm chiếm, bao trùm lấy.

“Ryoko –” Kaito không thể tin tưởng hai mắt của mình.

“Công chúa –” Tay Akako nắm chặt lưỡi hái tử thần có rất nhiều vô hạn ý nghĩ ân hận.

Mà Ryoko chỉ có thể nhớ được chính mình khi chậm rãi ngã xuống, giống như đang nói:

“Không cần thương hại bọn họ!”

Bạn đang đọc truyện [*Đồng Nhân Conan*] *Áo Thuật Và Hoa Lửa Kỳ Diệu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 27: Chỉ là người xa lạ

Ban đêm không ánh trăng. Ở một góc nào đó không muốn người biết, ở trong không gian ma pháp che giấu. Tòa thành thời trung cổ châu Âu, trong bóng tối lan tỏa ra một tia hương vị âm u lạnh lẽo. Nhưng lại khiến cho hai chiếc xe ngựa cùng nhau tiến bước đi vào, trên cửa thành có hai chữ “Thành Tarot” được dùng dạng chữ dị thể viết lên. Mà lúc này ở trong thành, ở trong căn phòng được gắn bảng hiệu “Thế giới”, có một người con gái đang nằm ở trên chiếc giường màu đỏ cau mày lại.

“Ryoko thế nào?” Là âm thanh của Kaito, dù thế nào thì cậu cũng không nghĩ đến Ryoko sẽ dùng thân thể của chính mình để đỡ thay cậu một đòn kia, cảm giác khiếp sợ, cảm động, đau lòng trong lúc nhất thời đều tràn ngập hết vào trong trái tim cậu. Hóa ra, yêu đã sớm xâm nhập vào trong cốt tủy.

“Rất nhanh sẽ tỉnh lại, loại này ma pháp chỉ biết xóa đi trí nhớ, sẽ không đã thương người.” Âm thanh Akako không mang theo nửa điểm cảm tình trả lời. Chính là cô không có nói đến việc loại ma pháp này vĩnh viễn sẽ không giải trừ được. Tại nạn xe cộ, va chạm, theo khoa học thì việc mất trí nhớ chính là do vỏ đại não bị tổn hại nên mới dẫn đến nguyên nhân bị mất trí nhớ. Nhưng ma pháp thì không giống như vậy, ma pháp chính là dùng đòn tấn công đem trí nhớ đánh nát thành nguyên tố. Nếu không phải dựa theo quỹ đạo lúc ban đầu của từng nhóm lặp lại, như vậy thì vĩnh viễn không có khả năng nhớ lại, tựa như cái cốc bị đập nát, không thể khôi phục lại được y như lúc đầu.

“Vì sao không xóa đi trí nhớ của tớ đi?” Là nghi hoặc, cũng chính là dùng ngữ khí lạnh nhạt phẫn nộ. Nếu như mới vừa rồi, người bị tấn công trúng là cậu thì tốt biết bao nhiêu. Thật ra hiện tại cũng không muộn, chỉ cần để cho Akako cất trí nhớ của chính cậu, như vậy thì cậu sẽ không cần phải chịu đựng việc sau khi Ryoko tỉnh lại sẽ nhìn cậu bằng ánh mắt xa lạ.

“Công chúa cần cậu trợ giúp.” Tuy rằng lý do rất nhiều phức tạp, nhưng Akako vẫn đơn giản nói trở về. Cô, chán ghét nhất nói những lời vô ích.

“Ừm.” Kaito cũng không muốn nói những lời vô ích. Nguyên nhân trong đó cậu đã sớm hiểu được. Hiện tại Ryoko mất đi những ký ức có liên quan đến cậu, cũng có nghĩa là cô sẽ quên đi rất nhiều chuyện quan trọng nào đó, ví dụ như lần đối mặt đầu tiên với Gin ở công viên trò chơi, ví dụ như sự tồn tại của ‘Đôi cánh thiên sứ màu tím’ đối với Kaito Kid, tóm lại tất cả mọi thứ cũng đang yêu cầu chính cậu phải

gạt bỏ đi mọi thứ, khi Ryoko cảm thấy nghi hoặc thì sẽ làm mọi thứ để che giấu lại. Akako cùng cậu cũng không hi vọng Ryoko biết phần chuyện chính mình bị mất đi trí nhớ.

Ngay tại lúc Kaito cùng Akako bởi vì lời đối thoại ngắn ngủi mà lâm vào trầm mặc, tiếng gọi âm ỉ mang theo hoảng sợ vang lên: “Không cần — không cần —” Bỗng nhiên, Ryoko đứng dậy một cái, lòng còn sợ hãi, mở to hai mắt ra. Giấy dựa lắc lắc đầu, cô cố gắng nhớ lại tất cả mọi chuyện ở trong giấc mơ của mình, đáng tiếc không có kết quả.

“Công chúa.”

“Ryoko.” Ryoko nghe tiếng quay đầu, liền thấy Akako vẫn như cũ là một thân trang phục tử thần, chỉ thiếu mỗi lưỡi hái tử thần. Mà người đứng ở phía sau lưng Akako là một người nam sinh xa lạ, Ryoko tiếp tục lựa chọn không nhìn. Bởi vì, cô nhớ tới, cô có một việc rất quan trọng cần phải làm. Chính là Ryoko không nghĩ tới, chuyện mà cô xem nhẹ nhất chính lại chính là chuyện vô cùng quan trọng nhất.

“Saguru đâu?”

“Cất bỏ trí nhớ, được đưa trở về nhà, không có việc gì.” Âm thanh của Akako vẫn như trước lạnh lùng, chính là có hơn một phần tôn kính cùng nghiêm túc, còn có lo lắng mà người khác nghe không ra.

“Vây là tốt rồi.” Ryoko thở phào nhẹ nhõm. Nhưng, cô mơ hồ cảm thấy giống như còn có chuyện gì đó mà cô không hỏi đến, nhưng là đến tột cùng là chuyện gì thì lại không biết, chỉ biết trong lòng ngực trống trơn, chỉ là một khoảng không.

“Công chúa, có muốn tôi đưa người trở về không.”

“A? Ừm.” Ryoko cảm thấy choáng váng với cảm giác kỳ quái kia, nhìn thấy căn phòng quý dị này, thật sự có loại xúc động muốn lập tức chạy lấy người.

“Đúng rồi, Akako vẫn nên gọi tên tớ đi, như thế tớ không quen cho lắm!”

“Không được.” Gọn gàng dứt khoát bác bỏ ý kiến này, khi Ryoko còn chưa có phản ứng, Akako liền dùng ma pháp vận chuyển đem Ryoko đuổi về nhà. Chính là trước khi biến mất, ánh mắt Ryoko liền liếc đến người xa lạ còn chưa nói một lời nào kia, cô đối với thân phận có nghi hoặc, còn có, đối với cảm giác có nghi hoặc.

———— Ta đây là đường phân cách ————

Ngày thứ hai, Ryoko liền ngâm nga lên bài hát [Ký ức bị lãng quên] của Kudo Shikura đi đến trường. Nói đến bài hát này, chính Ryoko cũng cảm thấy rất kỳ quái, bởi vì trước khi xuyên không đến đây, cô cũng không thích nghe nhạc, nếu nói đến việc ca hát thì vĩnh viễn chỉ khi đến trường có tiết học âm nhạc thì mới hát lên mà thôi. Nhưng sau khi xuyên không, khi cô nghe đến bài hát này thì hoàn toàn bị đắm chìm vào nó. Cô không biết vì sao chính mình sẽ yêu thích bài hát này, chỉ biết là bài hát này làm cho cảm thấy có rất nhiều cảm giác quen thuộc, cảm giác thần bí, thậm chí còn có một loại cảm giác biết trước rất đặc biệt này. Đáng tiếc, lời ca từ này cô đã nghiên cứu trong thời gian rất lâu rồi mà vẫn không thu hoạch được gì, có lẽ cô nên đi làm quen với người viết lời ca này đi.

“Buổi sáng tốt lành!” Ngay tại lúc Ryoko ngâm nga, thời điểm vừa mới ra khỏi cửa, một âm thanh ân cần thăm hỏi truyền đến. Quay đầu lại, phát hiện hóa ra là người mà cô đã nhìn thấy ở trong tòa thành Tarot ngày hôm qua.

Mà nhìn đến khi Ryoko xoay người lại nhìn cậu với ánh mắt nghi hoặc kia, Kaito liền hối hận. Cùng đi học chung với nhau vốn đã trở thành thói quen của hai người bọn họ, thế nhưng, người con gái trước mắt bị mất đi ký ức này cũng đã đem thói quen của hai người bọn họ lãng quên.

“Cậu là...”

“A, tớ gọi Kuroba Kaito, là người ở ngay tại cách vách nhà cậu, bởi vì hai người chúng ta là bạn học ở cùng một lớp, cho nên tớ muốn hỏi cậu có muốn cùng với tớ đi đến trường hay không.” Kaito giải thích nói. Trong lòng là vô hạn chua xót. Rõ ràng này hôm qua cậu vừa mới đưa ra lời tỏ tình một cách thành công, hôm nay thì lại trở thành người xa lạ. Ông trời thật sự rất biết lấy người khác ra làm trò đùa!

“A! Ngại quá, bình thường tớ cũng không có chú ý đến cậu, đã như vậy thì chúng ta cùng nhau đi thôi!” Ryoko biểu hiện thật tùy ý, chính là tạm dừng vài giây nghi hoặc một chút, chính mình bình thường không phát hiện ra bộ dáng của người này gần như giống hệt như Kudo Shinichi.

Đường đi đến trường rất dài, nhưng hôm nay đối với Kaito thì lại cực kỳ ngắn, dọc đường đi cậu luôn gượng cười để tìm đề tài nói chuyện, hi vọng có thể tìm về cảm giác thêm một lần nữa, đáng tiếc, mất đi chính là đã mất đi rồi. Đoạn ký ức quý giá kia, hiện tại chỉ có một mình cậu trân quý. Nữ nhân vật chính cùng tạo ra ký ức ấy, chỉ sợ vĩnh viễn cũng không thể lại cùng cậu chia sẻ những khoảnh khắc vui vẻ đã từng được ở bên nhau thôi!

Ps: Ca từ bài hát [Ký ức bị lãng quên]

Lưỡi hái tử thần được giấu trong đóa hồng đỏ,

Ngọn lửa địa ngục thiêu đốt kẻ sát nhân.

Thiên sứ lương thiện sẽ xả thân cứu giúp,
Bầu trời bị đốt cháy khiến cho phần ký ức bị lãng quên.
Tòa thành Tarot, màn ảnh thế giới,
Hai mắt trống rỗng tuyên bố bóng dáng người xa lạ.
Thành tâm che đậy hoài nghi, khiến cho tình yêu ở chân trời xa xăm,
Người bị lãng quên ký ức đều hát ca khúc điên dại.
Thiếu nữ tấn công bằng vũ khí được giấu dưới làn váy màu trắng,
Phép thuật bóng tối mất đi nhân tâm.
Bóng dáng màu trắng xả thân cứu giúp,
Bầu trời bị đốt cháy khiến cho phần ký ức bị lãng quên.
Tòa thành Tarot, màn ảnh thế giới,
Hai mắt đau thương chứa chan đầy nỗi tuyệt vọng chùn bước.
Trái tim chân thành gặp sự phản bội, khiến cho tình yêu ở chân trời xa xăm,
Người bị lãng quên ký ức rớt cuộc thức tỉnh

Bạn đang đọc truyện [*Đồng Nhân Conan*] *Áo Thuật Và Hoa Lửa Kỳ Diệu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.
Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Người bạn ngồi cùng bàn nhiều chuyện

Đại khái là vì đêm qua, sau khi Ryoko tỉnh lại liền vội vã chạy đến nhà Hakuba Saguru để xem xét. Bởi vì liên quan đến vấn đề Hakuba Saguru bị cắt bỏ trí nhớ mà thân thể suy yếu, buổi sáng hôm nay Ryoko tỉnh dậy có hơi trễ một chút, mà vừa khéo gặp được Kaito, tất nhiên cậu cũng chính vì chuyện đêm qua mà trần trọc liên miên. Nói tóm lại, thời điểm khi hai người tới phòng học, cơ bản nhóm đồng học cũng đã đến đông đủ. Nói cách khác, người của ‘Hội những người theo đuổi Ryoko’ cũng đã đến đông đủ. Kết quả, thân ảnh Kaito cùng Ryoko vừa xuất hiện, trong lớp học liền đưa tới một mảnh ồ lên.

Loại người thứ nhất : Làm sao, làm sao có thể? Không phải hai người bọn họ đã chia tay rồi sao? [Ở giữa sự ngạc nhiên.....]

Loại người thứ hai: A, nhanh như vậy liền đã làm hòa với nhau, aizzz..... có lẽ chúng ta sẽ không thể làm trò đùa giỡn nữa. [Ở giữa sự thất vọng.....]

Loại người thứ ba: Hừm, mình chỉ biết ‘đầu giường đánh nhau, cuối giường hòa.’ mà thôi [Ở giữa sự tự tin cho mình là đúng...]

Đáng tiếc Ryoko giờ đây đã bị mất trí nhớ, như vậy căn bản không có khả năng chuẩn đoán chính xác được bọn họ đang suy nghĩ cái gì, tuy rằng trong trí nhớ của cô vẫn như trước là có hình ảnh của ‘Hội những người theo đuổi Ryoko’, nhưng bên trong đã không còn có hình ảnh của Kaito. Liền ngay cả việc vì sao cô sẽ chuyển trường đến đây, trong trí nhớ cũng chỉ là một mảnh mơ hồ. Mà lúc này cô đã đem cảnh tượng mọi người ‘đã từng chứng kiến’ biến đổi thành mọi người kinh ngạc vì cô cùng lên lớp với Kuroba đồng học chưa bao giờ quen biết. Bởi vậy, cô vẫn như trước, cứ như vậy vô tâm phát huy thói quen tự kỷ của Tứ tỷ dính lên trên người mình, được rồi được rồi, các cậu không cần phải làm dạng biểu cảm này, biểu hiện kinh ngạc rất là rõ ràng đấy. Mặc dù cô là tiểu thư xinh đẹp giàu có, nhưng thoát nhìn thì Kuroba đồng học cũng không phải là người nghèo đến vậy a, cho dù thật sự ở cùng nhau cũng thật bình thường. Đương nhiên, Ryoko cũng không có chú ý tới cái ý tưởng kỳ quái này của bản thân, hôm nay cô còn muốn lợi dụng ‘Hội những người theo đuổi Ryoko’ để chính tên Hakuba này đầu. Ai kêu ngày qua chính cô đã vô cùng khổ cực chăm sóc cậu ta thì lại đuổi cô về nhà, đối với cô hạ lệnh trực khách như vậy cũng sẽ không có cái kết cục tốt đẹp nào.

Vì thế, Ryoko làm bộ như không chút để ý, hướng về phía Hakuba ở bên cạnh cửa sổ vẫy tay chào: “Saguru — buổi sáng tốt lành!”

“Buổi sáng tốt lành!” Hakuba lấy ánh mắt u oán nhìn Ryoko, không hề có khí lực trả lời tiếp đón Ryoko đang đi về đây. Cậu chỉ biết, chính là một lệnh đuổi khách mà thôi, chính cậu cũng đã từng nói qua muốn cô không phải đến trễ chỉ vì giấc ngủ không đủ! Đáng tiếc người ta không hề cảm kích.

Ryoko nhìn thoáng qua bộ dáng của Hakuba, trong lòng mừng thầm. Hừ hừ, em trai nhỏ, cậu cho như vậy là đã kết thúc rồi sao? Xưng hô chính là bước đầu tiên. ‘Hội những người theo đuổi Ryoko’ hiện tại đối với việc xưng hô nhỏ nhoi này đã không thèm quan tâm đến, cho nên tớ còn có một chiêu còn ác độc hơn thế! Hakuba Saguru, cậu hãy ngoan ngoãn chịu cho tớ đi! Tính luôn cả việc cậu bỏ rơi tớ ở sân trượt tuyết cả ngày hôm qua. Ryoko bước nhanh đi đến chỗ mình ngồi xuống. Nếu chính cô đoán không sai, Hakuba Saguru nhất định sẽ nói hình như cô đến trễ, sau đó sẽ mượn cớ đó là do vì sao ngày hôm qua cậu ra lệnh đuổi khách.

Quả nhiên, Hakuba Saguru quay đầu, ý vị thâm trường đối với Ryoko nói: “Ngày hôm qua Ryoko không ngủ được sao? Thiếu chút nữa là đến trễ rồi” Ý ở đây thật ra chính là: Nhìn đi, ngày hôm qua tớ đã nói cậu sớm nên trở về, hôm nay suýt chút nữa cậu đã đến trễ. Nếu tớ không ra lệnh đuổi khách, thì ngày hôm nay nhất định cậu sẽ đến muộn, cậu hẳn là nên cảm ơn tớ mà không phải là nên trả thù tớ. Tớ đã khổ tâm một phen như vậy a.

Bất quá, Ryoko cũng không nghĩ như vậy, cô chính là chú ý tới kế hoạch trả thù của mình. Hề hề, mắc câu. Ryoko ở trong lòng cười gian. Đương nhiên, ở ngoài mặt tuyệt đối không thể biểu hiện ra ngoài, ngược lại, Ryoko giả bộ thành bộ dáng ủy khuất, để cho ‘Hội những người theo đuổi Ryoko’ có thể nghe được âm thanh mềm yếu, nói: “Còn không phải là Saguru sao, ngày hôm qua đem người ta đến trên tòa tháp cao như thế ngất mây bay, thế nhưng chính cậu té xỉu. Cho dù ngày hôm qua người ta đã vất vả như vậy, không thể tin được đã trễ như thế mà Saguru còn đuổi người ta về nhà, trong lòng người ta không dễ chịu, đến rạng sáng thì mới ngủ được, cho nên mới đến đây chậm như vậy.”

Ày ya ya, thật sự không thể không nói công phu, trạng thái giả điên này của Ryoko đạt đến trình độ tuyệt đối, quả thật có thể đi nhận giải Oscar. Không thể không nói, mấy câu nói đó, chính cô nghe mà còn phải nổi hết da gà lên, đừng nói đến Hakuba đồng học. Hơn nữa, cái biểu cảm kia, Hakuba đồng học đáng thương cứ như vậy mà bị hăm hại. Khí trời trong phòng học nhất thời trở nên nóng tính đến mủi lòng. Ba loại người trong ‘Hội những người theo đuổi Ryoko’ lại bắt đầu cảm khái.

Loại người thứ nhất: Sao, làm sao có thể? Hoa ra Kaito chính là nạn mù, cậu ta, bọn họ..... [Ở giữa trạng thái vô cùng đau đớn.....]

Loại người thứ hai: Trời ạ! Nhanh như vậy sẽ cùng nhau? Ôi ~ chúng ta thật sự không thể giờ trò đùa giỡn nữa rồi. [Ở giữa trạng thái yên lặng rơi lệ.....]

Loại người thứ ba: Hừ, mình thật sự không nghĩ tới Hakuba Saguru sẽ nhanh như vậy liền đem Ryoko thu phục rồi, lợi hại quá??? [Ở giữa trạng thái phục sát đất.....]

Kaito cùng Akako hiểu rõ lời nói tình hình bên trong, một người thương tâm nhìn Ryoko, một người xem kịch vui nhìn Hakuba.

Ngay từ đầu, Hakuba còn đang suy xét Ryoko đang giữ thủ đoạn bịp bợm nào, nhưng vài giây sau, khi nhìn đến bộ dáng của đám người trong ‘Hội những người theo đuổi Ryoko’, cậu lập tức liền phản ứng đi lại. Mây bay? Vất vả? Té xỉu? Buội tôi? Ôi trời ơi, Ryoko, cậu có thể đừng nói những lời ái muội như vậy có được không, cậu không biết những lời này còn có ý nghĩa khác sao? Không đúng, cậu chính là đang cố ý! Quá độc ác, cô gái này quá độc ác. Không thể tin được vì trả thù tớ mà hy sinh sự trong sạch của chính mình, quả nhiên, khổng lồ phu tử Trung Quốc nói không sai, trên thế giới này, bồi dưỡng nữ nhân cùng tiểu nhân đã vô cùng khó khăn, mà Ryoko vừa là nữ nhân vừa là tiểu nhân, vậy thì vốn đã khó nay lại càng thêm khó khăn.

Vì thoát khỏi hiểm nguy, Hakuba quyết định vẫn nên nói mọi chuyện rõ ràng thì mới tương đối tốt. Nhưng, Ryoko sẽ để cho Hakuba Saguru nói rõ sao? Đáp án chính là không. Đêm qua vừa về tới nhà là Ryoko đã nghĩ ra kế hoạch thật tốt này, tính thời gian rất tốt nữa, hiện tại hẳn là nên:

“Fa Mi Re Do — Fa Mi Re Do —”

“Vào học, vào học thôi.” Hoàn toàn tế nhị, phòng học rất nhanh liền khôi phục lại không khí bình thường, nhưng khi vào lớp, Hakuba vẫn như cũ có thể cảm giác được bất chợt có ánh mắt như dao bay tới. Cái gì gọi là không phân biệt tốt xấu — không biết người tốt tâm, chính là Ryoko. Cái gì gọi là người cầm đầu cam chịu thất bại — có khổ không nói nên lời, liền tuyệt đối chính là Hakuba. Làm sao cậu lại có thể đáng thương đến như vậy chứ, cho dù có bị người ta giờ trò làm hôn mê bất tỉnh, còn bị người ngồi cùng bàn nói nhiều hăm hại, thật sự so với chị gái hạt đậu còn bị oan hơn.

Ryoko cũng mặc kệ cậu ta, mục đích đã đạt được là tốt rồi, dù sao lấy tính cách của cậu ta, sau tan học nhất định sẽ tìm người nói rõ ràng, trong sạch của chính mình cũng chỉ bị mất đi trong tiết học này thôi. Nhưng, Ryoko cậu có biết không, sự vui đùa này khiến cho trái tim của ai đó bị tổn thương? Có lẽ, hiện tại cậu cũng không biết, bởi vì tình cảm cũng theo trí nhớ mà mất đi, mà pháp mang đến, vĩnh viễn theo giờ phút này bắt đầu khảo nghiệm.

Có lẽ đây không phải là cuộc huấn luyện về tình yêu của Nữ Oa, nhưng Ryoko — công chúa nhỏ ở thế giới Tân U đã phải trải qua hết thảy. Có một số việc Saki nghe lén, không có nghe đến được, thì đó chính là năng lượng từ nước mắt tình yêu viên ngọc định mệnh Pandora, đến từ thế gian làm cảm động lòng người. Mà nước mắt đó, chỉ khi Ryoko hiểu được thế nào là tình yêu chân chính thì mới có thể có được. Kaito phải thống khổ, bởi vì Ryoko không có ký ức mà còn đang vui vẻ. Nhưng một ngày nào đó, người chịu đựng thống khổ sẽ biến thành Ryoko. Đây cũng chính là viên ngọc Pandora, nguyên nhân chân chính khiến Saki rơi lệ rời đi. Rõ ràng là yêu, không đồng ý để cho cô thống khổ, rõ ràng không muốn, nhưng lại muốn cầm tay cô đẩy vào vực sâu. Chỉ có như vậy, cho nên bọn họ mới có thể có tương lai hàng tỉ năm.....

“Thực xin lỗi, Saki-chan...” Ở một thời không xa không, một người đang kêu gọi, nhìn Hakuba đắc ý cười vui cùng người kia nhưng người kia lại không thể nghe được lời yêu đã từng nói...

Chương 29: Thay đổi thành mỹ nữ

Mấy ngày nay thật sự làm người ta mệt muốn chết, Akako nói cái tổ chức áo đen kia có khả năng cùng với Âm U Điện có quan hệ rất lớn, làm cô phải sang đó hiểu biết này hiểu biết nọ, sau khi tan học còn phải dốc hết sức mình đi học ma pháp, cảm thấy cô sống dễ dàng đến vậy sao? Cho nên, cuối tuần này cô tìm Akako xin phép nghỉ một ngày nghỉ nho nhỏ. Về phần ngày nghỉ này nên làm gì, Ryoko đã sớm lên kế hoạch hết rồi. Bạn nói thử xem, tốt xấu gì thì cũng đã có một chuyến xuyên không đến thế giới Conan, bạn có thể không cùng đi với Conan phá một vài vụ án à, như vậy thì không phải bạn đã làm cho đại thần xuyên không thất vọng rồi sao? Cho nên, Ryoko dứt khoát, kiên quyết lựa chọn một chuyến đi chơi kỳ công ở Miracle Land trong một ngày này.

Nhưng mà, ý kiến này của cô bị không ít người đưa ra phản đối. Đầu tiên là ông chú Mori Kogoro, chú ấy nói là đi nhận ủy thác của người ta, cho nên không thể mang theo nhiều người như vậy. Ryoko liền buồn bực, vì sao chính mình dùng chiêu mỹ nhân kế trên ông chú không có tác dụng chứ? Sẽ không phải là do ‘thâm tàng bất lộ’ chứ. Bất quá, cuối cùng, ông chú Mori vẫn thật không có cốt khí, bị mấy tấm vé V.I.P buổi biểu diễn ca nhạc của Okina Yoko khuất phục. Tiếp theo, chính là Edogawa Conan, Conan luôn hoài nghi thân phận của Ryoko, cậu cho rằng Ryoko có khả năng vì cái gì đó nên mới không thể cho ai biết bí mật của mình, cho nên cậu không đồng ý. Quả thực, về điểm này Conan tương đối khổ sở, người ta muốn tài thì có tài, muốn tiền thì có tiền, làm sao sẽ có thể hối lộ a? Rốt cuộc sau khi Ryoko vất hết óc ra, cô quyết định dùng Ran mà Conan vẫn hay để ý nhất xuống tay. Sự tình là như vậy:

Ryoko thừa dịp Conan chỉ còn có một mình, lén lút đi tới trước mặt Conan, ra vẻ thần bí hỏi Conan: “Conan-kun? Em vẫn thường xuyên hay đi bên cạnh chị Ran đúng không?”

Conan tròn trắng mắt, không nhìn. Ryoko tiếp tục nói: “Conan-kun? Vậy em có biết anh đẹp trai gần đây hay đi theo bên cạnh Ran là ai không?”

Cái gì? Anh đẹp trai? Conan có chút thay đổi. Ryoko nhìn sắc mặt Conan dần dần biến thành màu đen kìa, mừng thầm. Đồng thời còn làm bộ dáng kinh hô như ngoài ý muốn: “Ồi? Chẳng lẽ Conan-kun không biết? Nói gì thì nói, cậu nam sinh kia thật ưu tú nha, vừa đẹp trai mà lại vừa lợi hại, hơn nữa giống như Ran cũng thật thích cậu ta. Aizzz..... Xem ra Shinichi nii-chan của em không biết gì cả — quên đi, nếu em đã không biết thì chị đi trước đây.”

“Đợi chút —” Ryoko quay người lại làm bộ phải đi, lại bởi vì câu nói kia của Conan như trong dự kiến kia giữ lại, cô gian tà nở nụ cười. “Ryoko onee-chan ~” Là âm thanh giả bộ uốn éo đến phát ngứa kia của Conan.

“Ryoko onee-chan mau nói cho em biết đi, cái người nam sinh kia đến cùng là xảy ra chuyện vậy a?” Ông trời ơi, vì sao Conan vừa nghe đến chuyện của Ran là chuyện gì cũng có thể làm kia chứ? Chỉ cần nghe một chút âm thanh này sao? Bất giác cả người Ryoko đều run lẩy bẩy và nổi da gà lên hết. Vì muốn gia nhập cùng bọn họ, vì muốn cùng đi gặp mặt tên hung thủ kia, chị nhận.

“Chuyện này à, chị vốn là muốn nhân cơ hội trên đường đi đến Miracle Land, sẽ nói cho Conan-kun nghe một chút, nhưng mà các người cũng không đồng ý để cho chị đi đâu, chị vẫn nên về nhà trước đây.” Nước mắt, nước mắt đâu rồi? Lúc này đổi ngược lại là đổ đầy mồ hôi. Hóa ra mục đích của cô chính là điều này à? Quên đi, chỉ cần có cậu ở đây, hẳn là cô sẽ không làm ra chuyện hệ trọng nào, chuyện về Ran vẫn tương đối quan trọng hơn.

“Kia, vậy thì Ryoko onee-chan cùng chúng em đi đi!” Conan cải trang thành bộ mặt đáng yêu. Ryoko ở trong lòng vươn ngón tay hình chữ V ra, thành công! Kỳ thật Ryoko đã sớm đoán được Conan sẽ biết dụng ý của chính mình, nhưng cô vẫn làm như vậy. Bởi vì Ryoko cũng biết Conan nhất định sẽ vì Ran mà đồng ý chuyện này. Không có biện pháp, chính Conan cũng đã tự mình nói qua thôi, một khi đã rớt tình cảm dư thừa vào, cho dù là Holmes cũng không thể thoát được. Conan-kun, ở trước mặt chị đây, nhà người liền nhận mệnh của mình đi.

Thu phục xong Conan, còn có Haibara, con gái nhà người ta thế nhưng là nữ số hai, lực ảnh hưởng cũng rất là lớn. Bất quá, tuy rằng cửa ải này của Haibara không có dễ dàng đi qua như vậy cửa ải của ông chú Mori, cũng không có khổ sở như vậy như cửa ải của Conan. Ryoko chính là xuất phát trước một ngày đi đến phòng thí nghiệm của tiến sĩ Agasa, làm bộ như mình vừa mới phát hiện ra Haibara thích thí nghiệm hóa học. Sau đó, hứa hẹn với Haibara chỉ cần đồng ý cho chính cô cùng đi thì liền sẽ cho Haibara một phòng thí nghiệm cao cấp nhất. Lấy khả năng kinh tế của gia đình mình, điểm ấy vẫn có thể làm cho người ta tin phục.

Cứ như vậy thu phục xong những người mang số hiệu một, hai, ba, Ryoko thành công chen vào trong xe mà ông chú Mori bắt buộc đi phải thuê. Bạn nói nhà Ryoko có tiền như vậy mà sao không tự mình đi lái xe? Đáp án là Ryoko sẽ không lái xe. Ở thế giới thực cô là một học sinh, làm sao sẽ đi học lái xe chứ. “La la la —” Ryoko ngâm nga ca khúc [Ký ức bị lãng quên] mà mình thích nhất kia, bắt đầu xuất phát. Miracle Land, cô đến đây! Chị đây sẽ cho các cưng mở mang thêm kiến thức về khả năng trinh thám vô cùng lợi hại này của Ryoko này, ha ha ha ha ha — ha ha ha ha ha — Ran ở một bên lau mồ hôi, làm sao sẽ cô cảm thấy tiếng cười này giống hệt như của Sonoko vậy chứ?

—— Ta đây là đường phân cách Miracle Land ——

Thời điểm khi còn ở Trung Quốc, Ryoko chưa từng đi đến công viên trò chơi, cho nên bây giờ được đi đến công viên trò chơi lớn nhất Nhật Bản, Ryoko cảm thấy thật hưng phấn. Đi một mình ở phía sau mọi người nhìn xem này, nhìn xem nọ. Còn chưa đến cổng chính liền làm trò cười cho thiên hạ, rất nhiều lần. Không những thế còn làm trò cười cho người đứng đầu ở đây — ông chú Mori đều cảm thấy vô cùng mất mặt. Hoàn hảo chỉ trong chốc lát, người ủy thác liền cho thư ký của mình đi đưa bọn họ vào trong đại sảnh. Nhìn thấy được mọi thứ giống hệt như trong phim hoạt hình, trong đại sảnh liền có một cái bàn thật dài, còn có rất nhiều chiếc ghế dựa được ẩn giấu để dùng quét dấu vân tay. Sau khi Ryoko ngồi vào chỗ của mình, cố ý không để tay lên chiếc ghế dựa. Đùa à, nếu như không cẩn thận thì sẽ khiến cho hân ta phát hiện ra chính cô, cùng với ‘Đôi cánh thiên sứ màu tím’ gần đây đặc biệt huyền ảo là cùng một người thì biết làm sao giờ? Tiếp theo đó là những chiếc ID được gắn bom kia lên sàn diễn, thật ra Ryoko rất muốn nói cho mọi người biết không cần đeo chúng lên tay, thế nhưng ngấm lại về sau, nếu như không mang thì Conan làm sao chú tâm vào việc điều tra vụ án được bây giờ? Dù sao chính cô cũng biết được nội dung vở kịch trong nguyên tác, cùng lắm thì sau cùng chính cô đem đáp án nói ra là được rồi. Lại nói tiếp, mọi người ở đây đều có ánh sáng hào quang của nhân vật chính, cho dù sự xuất hiện của chính cô sẽ quấy rầy nội dung vở kịch thì mọi người cũng không thể chết được. Về phần cô? Vẫn là quyết định không đeo. Chờ một chút còn muốn cải trang thành diện mạo khác để đi đến bên cạnh đám người Hakuba Saguru bọn họ, cùng nhau đi điều tra. Nếu như đeo cái này lên thì sẽ bọn họ nắm bắt được điều gì đó, thân phận liền sẽ bị sáng tỏ. Nhưng mà, hành vi của Ryoko mọi người sẽ không phát hiện ra sao? Cho dù mọi người không thêm để ý, thì người nhân viên tùy tùng kia cũng sẽ để ý a. Quả nhiên, người diễn viên phụ kia liền mới miệng ra nói.

“Mời vị tiểu thư này đeo ID lên, cái này có thể cho tiểu thư ở trong Miracle Land tùy thích chơi đùa ở nhiều nơi.”

Miệng rộng Genta không có ý nghĩ cũng bắt đầu thao thao bất tuyệt: “Đúng vậy, Ryoko onee-chan, sao chị không đeo nó lên? Nếu không đeo thì cho em đeo đi!”

Cho nhóc đeo? Còn không biết là ai chỉ đeo có một cái thôi mà còn suýt chút nữa khiến nó phát nổ mạnh, về sau thì cô cũng không biết tại sao tên nhóc này không bị nổ chết. Chị đây mới không để cho tên nhóc như cứng đeo nó đâu. Cảnh tượng đầy mạo hiểm kia, không biết vì sao dù cô nghĩ thế nào thì cũng không thể nghĩ ra được, ngay cả một chút chắc chắn cũng đều không có. Nếu như đã không nghĩ ra được, lỡ như thật sự bị nổ chết thì nên làm sao bây giờ? Cô vẫn nên cầm nó thì hơn.

“Quý tham lam, nếu nhóc dám lấy của chị, chị đây sẽ không cho nhóc ăn cơm lươn! Mặc dù chị đây không thích đeo cái thứ không hề mỹ cảm này, nhưng vì thuận tiện cho việc đi chơi trò chơi. Chị có thể cầm nó ở trong tay mà. Người thư ký kia? Các người quy định không đeo trên cổ tay thì sẽ không thể sử dụng sao?”

Có thể là do ánh mắt nhìn xem của Ryoko, người nọ có chút chột dạ, cũng có thể là do hân thấy mọi người đều đeo, thiếu một người ông chủ cũng không để ý, cho nên chuyện này cũng không giải quyết được gì. Nhưng thời điểm, lúc Conan đeo ID lên còn đưa ánh mắt khinh thường ném cho Ryoko, rõ ràng đeo trên tay sẽ thuận tiện hơn rất nhiều, con gái đứng là hay trang điểm. Đáng tiếc, chờ một chút nữa cậu ta hẳn là sẽ không khinh thường nữa.

Một lát, người thư ký tên Takada kia liền đem tất cả mọi người đuổi ra ngoài, ngoại trừ Conan cùng ông chú Mori. Ryoko ra cửa, cao ngạo lắc đầu, hừm, cho rằng đem cô đuổi ra khỏi cửa thì cô đây sẽ không biết kế hoạch gian ác kia sao? Nằm mơ đi. Tốt lắm, cô muốn đi cải trang, không cùng tranh chấp với người kém hiểu biết như các người.

“Ran, tớ vừa nhận một cú điện thoại, phát hiện có người bạn ở gần đây, tớ đi qua đó tìm cô ấy, các cậu tự mình đi vui chơi đi nhé.”

“Ừ.” Ran ‘thiện giải nhân ý’ gật đầu, tuy rằng cô cùng với mọi người đều có nghi hoặc giống nhau, khi nào thì cậu nhận cú điện thoại đó chứ?

—— Ta đây là đương phân cách trong nhà vệ sinh ——

Ở nơi công cộng, chỉ có nhà vệ sinh là nơi tốt nhất để cải trang. Ryoko một đầu màu tím đứng ở trước gương cảm khái. Không sai, hiện tại đầu tóc của cô đang là màu tím, tuy rằng quần áo đã đổi thành bộ váy màu đen bó sát người, nhưng người hay để ý tới vẫn có thể phát hiện ra, tại lúc đầu tóc còn chưa biến thành màu tím, bộ dáng của Ryoko chính là bộ dáng của ‘Đôi cánh thiên sứ màu tím’. Được rồi, vì không để cho người khác dễ dàng nhận ra được, Ryoko dùng một cây trâm cài tóc đem tóc quăn lên trên. Bất quá, kiểu tóc một bên dài một bên ngắn hình xoắn ốc này đúng là không có khả năng tất cả mọi người đều làm, cho nên có một bên vẫn như cũ có vài sợi tóc buông xuống. Có lẽ các bạn sẽ cảm thấy cải trang thành bộ dáng này sẽ càng không tiện lợi, đáng tiếc, Ryoko cũng không phải Tôn Ngộ Không, cũng không có bảy mươi hai phép biến hóa, vô căn cứ cải trang thành một nhân vật chưa từng gặp qua là không có khả năng. Dáng vẻ này của cô chính là diện mạo của chính mình từ thế giới Tân U mà cô vẫn thường hay đi đến chỗ của Tứ tỷ tự kỷ.

Ryoko lại nhìn xem chính mình ở trong gương, quần áo hoàn hảo, hoàn toàn hiện rõ được dáng người hoàn mỹ của cô. Giày cao gót màu đỏ là sự lựa chọn vô cùng chính xác, đồ phối đen là sự phối hợp vô cùng kinh điển. Mắt kính cũng tốt, Conan đã từng nói qua, một cặp mắt kính cũng đã đủ làm cho người ta không thể nhận ra. Như vậy hẳn là sẽ không có người cảm thấy chính mình là ‘Đôi cánh thiên sứ màu tím’ thôi. Tốt lắm, hiện tại nên đi theo tung tích của Conan bọn họ, tìm Hakuba Saguru thôi. Let’s go!

Bạn đang đọc truyện [Đồng Nhân Conan] Áo Thuật Và Hoa Lửa Kỳ Diệu được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 30: Tiền bối xuyên không

“La la la —” Nói gì thì nói, Ryoko đối với bài hát này, dù hát cả trăm lần cũng không hề cảm thấy chán. Nếu đây là một bộ phim truyền hình, vậy thì bài hát kia có thể độc tự ôm hết về ca khúc chủ đề, nhạc đệm, nhạc kết thúc. Ryoko cứ liên như vậy tràn đầy hăng hái đi ở trên đường. Không sai, cô đã đi đến trường đại học Hải Dương Yokohama. Mặc dù cô không biết đường đi, nhưng có taxi dùng để làm gì kia chứ, tất nhiên là dùng để đưa những người không biết địa chỉ đến nơi đó thôi. Bất qua, tuy rằng tâm tình của Ryoko vô cùng thoải mái, sung sướng, nhưng vẫn phải có tính nhạy bén. Thế nhưng có liên quan gì đến việc này? Mặc dù đã đeo mắt kính nhưng vẫn không thể ngăn cản được phong thái hào hoa phong nhã của cô. Có một số FAN thì cũng là chuyện bình thường thôi. Ha ha ha ha [há] ha ha ha ha ha! Cứ như vậy, Ryoko ở giữa cảm giác hài lòng bỏ qua hình ảnh đã bị bôi đen của mình.

Ryoko ở một bên vừa cười như điên, một bên vừa lấy đồng hồ ở trong túi ra xem, phát hiện thời gian không còn sớm, bọn Conan và Heiji cũng sẽ nhanh đến đó, cho nên cô nhanh bước chân lên ở giữa vườn trường đại học tìm kiếm. Cô nhớ được lúc Conan và Heiji ở trước bảng thông báo của trường tìm kiếm thông tin thì gặp được Hakuba Saguru. Nhưng cái đầu người xây dựng trường học Nhật Bản có phải đã bị con lừa đá rồi hay không? Làm cái gì mà phải xây dựng lên nhiều bảng thông báo như vậy chứ? Kết quả là, sau vài lần tìm kiếm không có kết quả kia, Ryoko tức giận điên cuồng, không thêm để ý đến hình tượng bắt đầu kêu loạn: “Hakuba Saguru! Lập tức đi ra đây cho tớ! Hakuba Saguru — Hakuba Saguru —” Giữa vườn trường ngoại trừ tiếng vọng lại của Ryoko, còn có một đám người qua đường xem Ryoko như một kẻ ngốc. Đáng tiếc chính là không có Hakuba Saguru. Cô kìm nén một chút, hoàn toàn cắt đứt, không chịu ra đây báo danh à? Trông mắt Ryoko đảo vài vòng, vẻ mặt vốn đã không có ý tốt, nụ cười ở trên khuôn mặt hoàn nỷ nay lại thêm âm trầm.

“Hakuba Saguru, tớ đếm đến ba, nếu như cậu không đi ra, tớ sẽ khiến cho ‘Hội những người theo đuổi Ryoko’ biến đổi thành ‘Hội những người đuổi giết Hakuba Saguru’! Một... Hai...” Ngay tại lúc Ryoko chuẩn bị kêu lên tiếng “Ba”, xa xa xuất hiện một mảnh tro bụi, bản lĩnh công phu của nọ chỉ trong chớp mắt, Hakuba Saguru với mái tóc bị gió thổi thành như đuôi chim liền xuất hiện ở ngay trước mặt Ryoko.

“Tôi ở ngay đây, nữ vương có chỉ thị gì?” Thật ra những người đã xem qua phần movie này của Conan thì đều biết đến, Hakuba Saguru thật ra chính là Kaito Kid cải trang thành. Lúc Ryoko vừa mới kêu tên Hakuba Saguru thì Kaito liền chú ý đến cô. Đáng tiếc, Ryoko cải trang thành bộ dạng khác, trong một thoáng Kaito không thể nhận ra được. Chờ Ryoko nhắc đến ‘Hội những người theo đuổi Ryoko’, Kaito liền có chút hoài nghi. Cậu lại cẩn thận nhìn kỹ bộ dáng của Ryoko, rõ ràng chính là ‘Đôi cánh thiên sứ màu tím’ đeo mắt kính. Cái này Kaito liền hiểu được, tám phần là Ryoko lại muốn chơi đùa. Cậu không rõ vì sao Ryoko lại muốn đến nơi này tìm Hakuba, vẫn là với bộ dáng này. Vì đã biết rõ ràng câu chuyện, Kaito đành phải tương kế tựu kế, tiếp tục cải trang thành Hakuba Saguru. Đáng tiếc, Kaito đã tính sai một chuyện, Hakuba Saguru chân chính, căn bản không hề biết Ryoko chính là ‘Đôi cánh thiên sứ màu tím’.

“Cậu làm sao sẽ biết tớ là ai?” Ryoko bỗng nhiên nhớ tới chuyện mình đã cải trang thành bộ dáng khác, nghi hoặc nói.

“A? Cái này... Cái này... Tớ...”

“Được rồi, tớ đã biết. Dựa vào tình cảm yêu mến của ‘Hội những người theo đuổi Ryoko’ dành cho nữ vương là tớ đây thì còn ai có thể đuổi giết cậu nữa kia chứ? Khả năng trinh thám của cậu rất không có cốt khí đấy.”

“A? A.” Nhìn đến Ryoko tự tạo cho cậu một lối thoát, Kaito vội vàng đi theo nó để chạy trốn. “Đúng đúng đúng, chính là như vậy. Kỳ thật tớ cũng không biết cậu là ai. Nhưng cậu hẳn là quen biết với Ryoko đi.”

“Tớ nói Saguru này, hôm nay cậu làm sao có thể khác như vậy chứ? Ngay cả nói chuyện cũng đều không tốt. Quên đi, cậu đã thành tâm thành ý như vậy đặt câu hỏi, tớ liền đại phát từ bi nói cho cậu biết. Để ngăn chặn thế giới bị phá hoại, để bảo vệ hòa bình cho thế giới. Đại diện cho những nhân vật phản diện, đây khả ái và ngây ngất lòng người. Tớ, Hirota Ryoko hiện tại sẽ cải trang thành Kuroba Haruna. Là em họ đột nhiên xuất hiện của Hakuba Saguru, một tương sáng đang chờ đợi chúng tôi. Chuyện là thế đấy! Meo!!!” Có thể là do Ryoko đã xem Đội Hỏa Tiễn trong Pokemon rất nhiều lần, cho nên, lúc nói những lời này, Ryoko không tự giác được chính mình, bắt đầu vui sướng đứng lên hoa tay múa chân. Một người tự diễn ba vai, diễn xuất vô cùng mãnh liệt thể hiện sự tinh túy của Musashi và Kojirou. [*]

[*] Vâng, là nó đây, những ai còn nhớ tuổi thơ đầy dữ dội của chúng ta không!?

Musashi: Nếu các người thành tâm muốn biết...

Kojirou: Thì chúng tôi rất sẵn lòng trả lời...

Musashi: Để ngăn chặn thế giới bị phá hoại.

Kojirou: Để bảo vệ hòa bình cho thế giới.

Musashi: Chúng tôi đại diện cho những nhân vật phản diện.

Kojirou: Đây khả ái và ngây ngất lòng người.

Musashi: Tôi, Musa!

Kojirou: Còn tôi, Kojirou!

Musashi: Chúng tôi là đội hỏa tiễn bảo vệ Dải Ngân Hà.

Kojirou: Một tương lai tươi sáng đang chờ đợi chúng tôi.

Meowth: Chuyện là thế đấy!

Một bên, Kaito nhìn xem cái dạng này của Ryoko chỉ có thể đỡ trán lau mồ hôi. Đến cùng là ai khác người chứ? Xung quanh bởi vì vài câu rỗng như sư tử Hà Đông của Ryoko, mọi người lại lấy ánh mắt “Người kia đúng là đồ ngốc” nhìn Ryoko, Kaito hồi hận đến mức ruột cũng phải biến thành màu đen. Cho dù hiện tại cậu không có tính toán, ghi nợ vào sổ chép ở trên người Hakuba Saguru, chính mình làm sao có thể xuất hiện ra đây để góp vui như thế này chứ? Hiện tại muốn nói ra thì cô cũng không có khả năng tiếp thu!

“Cái kia, Ryoko, hôm nay cậu đến tìm tớ chính là nghĩ muốn nói với tớ là cậu sẽ cải trang sao?”

“Ôi?” Ryoko bị Kaito hỏi như vậy, rốt cuộc cũng đã từ trong ảo tưởng tốt đẹp phục hồi lại tinh thần, cũng rất may mắn là Ryoko thấy được ánh mắt đồng tình của diễn viên quần chúng, sau đó trong lòng vô cùng xấu hổ, lôi kéo ‘Hakuba Saguru’ chạy trốn với tốc độ ánh sáng. Quãng chết người, quãng chết người, lúc này hình tượng của cô ở trước mặt ‘Hakuba Saguru’ đã hoàn toàn bị phá vỡ.

—— Ta đây là đường phân cách gặp nhau ——

“Phù... phù...” Hai người Ryoko cùng Kaito nhanh chóng chạy trốn, sau khi dừng lại thì càng không ngừng thở phì phò. Nhìn Ryoko chống tay lên đầu gối, mồ hôi đầy đầu, Kaito cảm thấy dường như quay trở về tới ngày lần đầu tiên hai người đi hẹn hò. Khi đó hai người không lo âu, không phiền muộn. Đáng tiếc, ai cũng sẽ không nghĩ đến Ryoko sẽ vì một cái hiểu lầm mà mất đi trí nhớ. Nếu cậu vĩnh viễn không thể nhớ lại, thì chúng ta cũng sẽ không còn có thể trở về giống như trước nữa sao? Kaito âm thầm.

“Này — tớ nói cậu này Hakuba Saguru, cậu, cậu có tìm được bọn Conan không?” So với Kaito, Ryoko lạc quan hơn. Cũng phải, căn bản cô ấy không hề nhớ rõ chuyện gì đã xảy ra. Người thương tâm cũng chỉ có mình Kaito. Bất quá, dựa theo định luật xuyên không hoàng kim, Ryoko hẳn là sẽ tìm lại được ký ức của mình. Nhưng Akako lại nói là như thế kia, sau này đến cùng là sẽ xảy ra chuyện gì chứ? Tại thời điểm chúng ta không thể hiểu hết. Vẫn là nên đi một bước tính trước một bước đi.

“Tớ...” Kaito vừa định giải thích chính mình còn chưa có gặp được Conan bọn họ, một âm thanh tươi ngọt truyền vào trong lỗ tai hai người bọn họ.

“Conan—”

Ôi? Conan ở đâu? Hai người đồng thời ngẩng đầu nhìn quanh, quả nhiên phát hiện cách đó không xa có Heiji cùng Conan. Mà âm thanh vừa mới xuất hiện khi này được phát ra từ một người nữ sinh đội mũ vành rộng và đeo một cặp kính đen. Xem ra giống như quen biết với Conan và Heiji. Cái này Ryoko thực buồn bực. Làm sao cô không thể nhớ rõ trong tập Movie này còn có xuất hiện qua một nhân vật như vậy chứ? Vì làm rõ ràng chân tướng, Ryoko cùng Kaito chậm rãi đi qua đó, đương nhiên lỗ tai còn luôn luôn chú ý đến cuộc đối thoại của bọn họ.

Khiến cho Ryoko cảm thấy kinh ngạc chính là, câu đầu tiên Conan nói không phải là “Cô là ai?” mà là “Bà chị, làm sao chị đã trở về rồi?” Cái này thật sự chính là ‘sấm sét giữa trời quang’ nha, ‘Bà chị’? Kudo Shinichi còn có một người chị, làm sao mà cô không biết chứ? Không đúng, theo cô nhìn thấy thì ngay cả tác giả Gosho Aoyama cũng đều không biết đó là ai! Chẳng lẽ người này chính là mẹ của Kudo Shinichi — Kudo Yukiko cải trang? Như vậy vẫn không đúng cho lắm, cô ấy cải trang đi đến đây làm chi chứ? Trong Movie này không hề có vai diễn của cô ấy! Trong khi Ryoko đang nghi hoặc, trái lại Kaito trong rất tùy ý, thật giống như người này cậu ấy đã quen biết.

Ryoko còn không kịp hỏi Kaito, một câu nói của Heiji như sét đánh vào tai Ryoko. “A, là Shikura, cuộc biểu diễn ở nước Mỹ đã kết thúc rồi sao?” Shi... Shikura? Nếu cô không suy đoán sai như lời nói, Conan gọi cô ấy là chị, vậy thì cô ấy chính là mang họ Kudo? Vậy thì ghép lại chính là — Kudo Shikura? Là người khi mười bảy tuổi đã hát bài [Ký ức bị lãng quên] ra khắp đất nước Nhật Bản, khi mười chín tuổi thì tên tuổi đã vang dội khắp cả toàn cầu — Kudo Shikura? Rối loạn rồi loạn, ca sĩ mình thích nhất ở thế giới này chính là chị gái của Conan, nhưng tác giả Gosho Aoyama chưa bao giờ nhắc tới người này. Này này này, rất kỳ quái thôi. Trừ phi... Một ý niệm lớn mặt xuất hiện ở trong đầu Ryoko.

Mà trong lúc Ryoko suy xét mọi chuyện, cô cùng Kaito đều đã đi đến trước mặt Conan bọn họ.

“Hi! Shikura, thật lâu rồi không thấy.” Kaito quen thuộc bắt chuyện. Kỳ thật Kaito cùng Shikura cũng không tính là quen biết cho lắm, ngoại trừ so với bên ngoài biết nhiều hơn một — ở ngoài đời cô ấy là chị gái của Kudo Shinichi, sự hiểu biết của cậu đối với cô gái này cũng không phải là biết rất nhiều. Nhưng Hakuba Saguru cùng với người này không ít lần xuất hiện cùng một lúc với nhau, cho nên, hiện tại cậu đang cải trang thành Hakuba Saguru, vì để giấu diếm “nhân bánh”, tốt nhất vẫn nên chào hỏi với nhau.

“A, là Saguru a. Cậu đã tìm được Conan rồi.” Shikura cảm mất kính, một đôi mắt sâu không thấy đáy thẳng tắp nhìn chăm chăm vào Kaito, dường như có thể nhìn thấu hết thảy. Ngay tại lúc Kaito bị nhìn xem thật không thoải mái, khi đang muốn trốn tránh thì Shikura đem lực chú ý phóng tới trên người Ryoko, nghi hoặc thật sâu trong mắt, nhìn không sót một cái gì.

“A, đây là em họ của tớ, Kuroba Haruna.” Kaito vội vàng giới thiệu, thuận tiện che giấu chính mình.

“Em họ?” Ngờ ngác của Shikura rõ ràng là hoài nghi.

“Em ấy là người thân ở phương xa của tớ, không có tớ qua nơi này. Cho nên trước kia cậu chưa từng thấy qua.” Kaito nghĩ Shikura phát hiện chuyện Hakuba không có em họ, vội vã giải thích. Nói thật, khi đối mặt với người nữ sinh này, cậu thể nhưng cảm thấy có chút lộn xộn cùng với cảm giác chột dạ, giống như lần đầu tiên khi cậu gặp mặt Ryoko, Mà lúc này, Ryoko mặc kệ tâm tình bất ổn của Kaito. Cô đã lãng quên Kaito nên giờ phút này làm sao còn có thể nhớ được Hakuba Saguru chính là Kaito cải trang chứ? Hiện tại cô đang thầm nghĩ tìm cách để biết suy đoán của mình có chính xác hay không.

“Chị còn nhớ rõ tình tiết trong ‘Detective Conan Movie 10: The private eyes’ requiem’ [Lễ cầu hồn của thám tử] chứ?” Ryoko thật cẩn thận hỏi, sau đó không chuyển mắt nhìn chăm chăm vào Shikura, sợ sẽ lỡ mất một ít thay đổi biểu cảm của cô.

Mà Shikura sau khi nghe đến lời nói của Ryoko, thể nhưng ngây ngẩn cả người. Làm hại Ryoko cho rằng chính mình đã đoán sai, chuẩn bị quay đầu đi thương tâm thất vọng. Hoàn hảo, ông trời vẫn còn tốt với cô lắm, ngay tại lúc cô chuẩn bị bỏ đi, Shikura mở miệng:

“Chị nhớ được điểm quan trọng ở trong tập này chính là ở chỗ người mà ‘hung thủ tự kỷ’ thích nhất chính là chính mình.”

Đúng vậy, đúng là như vậy. Shikura thật là một người xuyên không. Giờ phút này, tâm tình Ryoko kích động thì cũng liền giống như kẻ điên phi như bay đến trên người Shikura cho bằng được. Đối với Ryoko mà nói, cô chính là chỉ mới xuyên không được mấy tháng, gặp được đồng nghiệp xuyên không tuy rằng cao hứng nhưng không đến mức điên cuồng. Nhưng Shikura thì không giống như vậy, Shikura xuyên thành trẻ con, cô đã tại cái thế giới này lẻ loi hiu quạnh sống đến mười chín năm. Sự mới lạ và vui thích khi xuyên không lúc ban đầu đã sớm bị hao mòn gần như không còn, còn lưu lại chính là sự nhớ nhung sâu nặng đối với quê nhà của mình.

“Haruna, chị rất nhớ nhà, rất rất rất nhớ nhà.” Ôm ấp đã không đủ để phát tiết cảm xúc trong lòng cô, Shikura nhưng lại dần dần khóc lên. Mỗi một tiếng khóc nức nở kia, ở giữa tận trong trái tim Ryoko, cô có thể cảm nhận được sự gian khổ của khi chỉ một mình.

“Được rồi được rồi, không có việc gì. Hiện tại không phải đã có em rồi sao. Chị thể nhưng là tiền bối xuyên không của em đấy, đừng khóc.” Ryoko từng chút từng chút một nhẹ nhàng vỗ Shikura, nhỏ giọng an ủi. Giờ khắc này, những người xung quanh dường như không hề tồn tại, chỉ có hai người các cô cho nhau những an ủi cô đơn trong tâm hồn.

Nhưng mà, xung quanh làm sao có thể không có người được chứ? Hiện tại, Conan, Heiji, Kaito ngờ ngác nhìn nhau, hoàn toàn không biết đã xảy ra chuyện gì. Càng quan trọng hơn là, hiện tại bọn họ thể nhưng đang giành giật từng giây vội vàng cứu người đấy. Hai người này làm sao ở tại đây khóc sụt mướt chứ?

“Cái kia, em nói này bà chị, em còn đang rất vội, còn phải tra án cứu người nữa, chị có thể đợi lát nữa hãy khóc có được không?” Conan bởi vì bản thân chính mình thấp bé nên không thể làm gì khác hơn là đành phải kéo quần áo của Shikura.

“Đừng âm ỉ, thật đáng ghét, không phải chỉ là phá một vụ án thôi sao, đợi lát nữa chị đây trực tiếp nói cho các người chân tướng. Hiện tại các người đi ăn cơm trước đi. Chị khóc còn chưa có đủ đâu, thật là. Oa oa oa — oa oa oa — Haruna à, chị thật thảm a!” Ách... Bốn người đồng thời treo lên vài vạch đen, chị đây là không phải thật thảm, là thật điên mới đúng.

Bởi vì “hình như” hồi nhỏ Shikura có năng lực biết trước, cũng dùng điều này giúp Conan phá qua thật nhiều vụ án. Cho nên, Heiji cùng Conan biết rõ cô nên lựa chọn tin tưởng, lôi kéo Hakuba không rõ chân tướng đi ăn đại tiệc đi.

———— Ta đây là đường phân cách hoài nghi —————

Kết cục rõ ràng, hiện tại mọi người có Shikura đem thế giới Conan nhìn rõ mọi góc ngách, không cần tốn nhiều sức giải quyết vụ án. Quan trọng nhất là chân Conan cũng không bị gãy. Genta cũng không có cơ hội giấu đi ID. Chính là Ryoko vô cùng đáng thương. Bởi vì không nghĩ tới sẽ gặp được tiền bối xuyên không, càng không nghĩ tới tiền bối xuyên không lại là một người thích dính sát người khác đến như vậy, cần bản khiến cho cô không thể thoát khỏi đây, đành phải quay trở về hàng ngũ chung với mọi người. Bởi vậy dẫn đến việc trải qua nghi thức tìm kiếm. Mọi người còn lo lắng cái ID ở trên người Ryoko. Cuối cùng, Ryoko đành phải nói dối, tự xưng chính mình là bạn của Ryoko, mà Ryoko bởi vì có việc trước nên phải rời khỏi đây, hơn nữa nhờ cô đem ID giao trả lại cho mọi người. Bởi vậy, người bình thường thì tin tưởng. Nhưng đối với quý ngài Conan bình tĩnh thì càng ngày càng hoài nghi có nhiều hơn. Thời điểm mấu chốt chạy trốn, còn thật khéo không đeo ID có bom trên tay mình.

Chính là, bởi vì Shikura nói cho bọn họ biết ‘Ryoko’ không có xuất hiện ở đây là người bình thường, người nọ không có khả năng là thành viên của tổ chức áo đen, cũng không phải là kẻ sát nhân, cho nên Conan mới không có tiếp tục truy xét. Nhưng cũng không có nghĩa là ngày thứ hai sẽ không điều tra. Rốt cuộc Ryoko giả ngây giả dại đi đến tận cùng.

Bạn đang đọc truyện [Đồng Nhân Conan] Áo Thuật Và Hoa Lửa Kỳ Diệu được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ebook Full(cham)Net.

Chương 31: Bắt đầu điều tra

Ryoko là một nữ sinh điển hình thích ứng được trong mọi tình cảnh, cô đã có thể từ xuyên không mất trí nhớ đến khôi phục trí nhớ một cách ung dung tự tại, không hoảng hốt không lộn xộn, tâm tình tự nhiên vô cùng tốt. Tuy rằng đã trải qua rất nhiều việc, nhưng một ngày

cuối tuần trọng đại như thế này, cô cảm thấy vô cùng nhàm chán. Vẫn là nên pha trà đi, không biết sau khi xuyên không trà nghệ của cô có bị thụt lùi hay không. Cùng với bọn Conan hòa lẫn thành một cục, ngày ngày án mạng đều xảy ra, cô luôn không có thời gian pha trà. Hiện tại, cô là người bị tình nghi rất lớn, không thể đi gặp Conan, vừa vụn có thời gian. Đem bộ trà cụ mà vài ngày trước bản thân đã vơ vét được trong thị trường ra, Ryoko chuẩn bị bắt đầu rửa tay pha trà.

Đúng lúc này. “Leng keng — leng keng —” Tiếng chuông cửa vang lên.

Kỳ quái, giống như sẽ không có người đến vào lúc mới đúng, chẳng lẽ là Hakuba Saguru? Ryoko nghi hoặc đi về phía cửa, cô mở cửa ra. Nhìn bóng người ở ngoài cửa, Ryoko cả kinh nói không ra lời.

“Ran, các cậu làm sao có thể đến đây?” Kỳ thật Ryoko muốn nói là ‘Ran? Conan không có tới đúng không!?’

“Ngượng ngùng, không cùng Ryoko nói trước mà đã đi đến đây rồi.” Ran đứng ở cửa nói, một mặt xin lỗi.

“Bạn học đến, cũng không mời đi vào ngồi sao?” Phía sau Ran có một nữ sinh đội mũ tiến lên một bước cười nói.

“Cậu...” Quen mặt, quen mặt a, đây là cảm giác thứ nhất của Ryoko.

“Tớ gọi là Sera Masumi, là học sinh mới chuyển vào lớp học của Ran dạo gần đây. Tớ đã nghe Ran nói rất nhiều chuyện về cậu, nhin không được muốn cùng đi lại đây nhìn xem. Mong được chỉ giáo nhiều hơn.” Sera một mặt tươi cười vô hại, nếu như không phải lúc này Ryoko nhớ tới cô ta là ai như lời nói thì, khẳng định cô sẽ cho rằng người nữ sinh trước mắt này là một nữ sinh hồn nhiên giống như mặt ngoài của mình.

‘Sera Masumi, lại là một nhân vật nữa ở trong ‘Thám tử lừng danh Conan’, chính thức xuất hiện với hơn bảy trăm chương truyện được đăng nhiều kỳ trong truyện tranh (chính xác thì Sera Masumi xuất hiện ở chương 768), dự tính đầu năm 2012 sẽ ở trong phim hoạt hình cùng người xem Trung Quốc gặp mặt. Trước khi cô xuyên không qua, thì thân phận chân thật của cô ta còn chưa được công bố, mọi người ở trên mạng đều bàn tán tranh chấp với nhau. Tin tức trước mắt làm cho người ta tin tưởng nhất, hiện nay đang đứng đầu chính là thông tin Sera Masumi chính là em gái của Akai Shuichi.’ Thời gian vài giây đồng hồ trôi qua, Ryoko liền đem những thông tin mà mình hiểu biết nhất về người trước mắt này chạy qua ở trong đầu một lần.

“Hóa ra là Sera a!” Ryoko bắt đầu phát huy kỹ thuật diễn ca siêu của cô, ở trước mặt Conan, Heiji, cộng thêm vị nữ thám tử gọi là Sera này cô đều phải trang bị “vũ khí” hạng nặng lên người. Thật ra, cô vẫn cảm thấy rất kỳ quái, vì sao Sera sẽ cùng với bọn Conan đến đây chứ, hơn nữa xem ra thì đã đứng ở cùng chung chiến tuyến với nhau hết rồi. Bởi vì nguyên nhân là do ở thế giới hiện thực cô đã đọc truyện tranh, tuy rằng thời điểm Ryoko xuyên qua Sera còn chưa có xuất hiện ở trong phim hoạt hình, hiểu biết của cô về cô ta cũng đã có rất nhiều. Theo đạo lý, thời điểm hiện tại bọn Conan hẳn là đang điều tra và hoài nghi về Sera.

Đáng tiếc, cô đã tính sót một chuyện, chính là Kudo Shikura và cô giống nhau là một sự tồn tại trái với quy luật. Trên thực tế, vào lần trước vì Ryoko đã nói dối khiến cho Conan đồng ý để cho cô cùng đi đến Miracle Land thì Sera cũng đã xuất hiện. Đối chiếu theo tính tình của Conan thì không có khả năng không đi điều tra, như vậy liền đúng lúc gặp được Sera, tiếp nữa bởi vì Kudo Shikura gia nhập vào, rất nhanh thì Sera đã bị bọn Conan đồng hóa. Bất quá, cho dù trong lòng có nghi ngờ, hiện tại cũng không thể biểu hiện ra ngoài. Cho nên, Ryoko vẫn như trước đảm nhiệm chức vụ gặp được khách nhân thì đều sẽ làm việc.

“Mau vào đi.” Người đứng trước cửa rất nhanh liền vào nhà, Ryoko thuận tay đóng cửa lại, nhưng ánh mắt lại liếc ở một góc ngoài cửa dừng lại một chút, sau đó đóng cửa lại. Một góc nào đó ở dưới tầng cây, một thân ảnh chột hiện.

————— Ta đây là đường phân cách —————

Nơi này tuy rằng là nhà ở tạm thời để Ryoko đến trường gần đây, nhưng cũng vô cùng rộng rãi sáng ngời. Nhớ được khi Ryoko vừa mới chuyển đến đây, cô chỉ có một ý tưởng, đó chính là: “Ba ba một người có rất nhiều tiền, hơn nữa một người là phi thường có tiền.” Nhưng khi Sera đi vào một chỗ ở vô cùng xa hoa như vậy, lại không có bất kỳ phản ứng gì quá lớn, điều này làm cho Ryoko có chút thất vọng. Tốt xấu gì thì cũng phải đưa ra hai câu tán thưởng đi.

Chỉ chốc lát sau, vài người đã đi đến phòng khách. Sau khi Ryoko tiếp đón mọi người ngồi xuống xong thì lại bị bắt tiếp nhận ánh mắt tìm hiểu của Conan cùng Heiji. Ai ~ Ryoko ngoại trừ bắt đắ dĩ cũng chỉ còn lại bắt đắ dĩ.

“Ran, hôm nay làm sao có thời gian rảnh rỗi đến tìm tớ chơi thế?” Nguyên nhân tất nhiên là cô, nhưng nói gì thì cũng phải hỏi.

“Ran là do lo lắng cho cậu nên mới đến thôi. Cậu ấy nói là lần trước khi cùng đến Miracle Land mà cậu đã không nói một lời nào mà rời khỏi đây, sau đó ngoại trừ có một người nữ sinh nói với cậu ấy là cậu có việc gấp nên đã trở về trước, thì liền luôn không có tin tức nào, gọi điện thì cậu cũng không bắt máy, Ran mới nhin không được nên đến đây.” Dường như cái gì Sera cũng đều biết hết, cướp lời giúp Ran nói chuyện.

“À... Thật xấu hổ a, khi đó tớ có việc gấp, sau đó nữa lại không có thời gian, quên liên hệ cùng với cậu.” Ryoko như đầu nói. Không có biện pháp nào hết, khi đó cô đang cải trang thành Kuroba Haruno, bị Kudo Shikura quán quít lấy, không có cách nào thoát thân được. Đành phải mượn lời nói của Kuroba Haruno nói là mình có việc.

“Thật ra, lần này ngoại trừ chúng tớ đến đây chơi thì còn có một chuyện khác.” Dường như Heiji giống như đang nóng lòng sốt ruột cái gì đó, rốt cuộc nhin không được mở miệng ra.

Hề hề, nóng vội chứ gì nữa. Cô chỉ biết là không có chuyện gì tốt lành. Không phải là việc đang ngoài nghi cô sao, lẽ mà, trách không được đến tận bây giờ còn chưa có ngã bài cùng với Kazuha Toyama. Ryoko ở trong lòng nói thầm, ngoài miệng cũng không thể nói như vậy. “Chuyện gì vậy chỉ cần tớ có thể hỗ trợ, nhất định sẽ giúp hết mình!”

“Là tớ cùng với Conan, chúng ta đều phải làm bài nghiên cứu về môn học, chủ đề là về Trung Quốc, bởi vì Ryoko đối với Trung Quốc tương đối quen thuộc, cho nên mới đi tìm cậu.” Sera lại xen mồm nói, thành người phát ngôn thủ đồ.

Giả bộ đi, cứ giả bộ đi, một đám người âm hiểm. Muốn điều tra chị, chị đây sẽ để cho các người điều tra thật tốt, chị không sợ các người điều tra, chỉ sợ các người hoài nghi đến mức mù quáng. Trong lòng Ryoko thật khó chịu, tuy rằng chính mình quả thực rất là khả nghi, nhưng cô chính là không thích cảm giác bị người khác hoài nghi. Cho nên, cô rất độ lượng đem toàn bộ thư phòng đều để lại cho ba người, sau đó lấy cớ cùng Ran đi trên đường mua đồ ăn chuẩn bị cơm trưa.

Heiji cùng Conan tuy rằng nghi hoặc hành động của Ryoko, nhưng chính sự lại một chút cũng không hề quên. Ba người phân công nhau hành động, quyết định đem nhà Ryoko lật ngược. Mà lúc này Ryoko đang cùng Ran ở trên đường đi dạo đến mức ‘bất đắc dĩ nhạc hồ’. Tuy rằng rất muốn biết Conan là làm thế nào đem Sera gọi tới để giúp đỡ, nhưng trong nhà cô cái gì cũng đều không có, không sợ bọn họ lục soát. Cô cũng không phải Judy-sensei, không có việc gì thì giả bộ cài máy nghe trộm hai người bọn họ, dán hai tấm ảnh chụp lên. Nhà của cô chính là chỉ có bốn bức tường mà thôi. Được rồi, từ này hình dung thì không được thỏa đáng cho lắm.

—— Ta đây là đường phân cách biết trước nguy hiểm không đến ——

Thời gian qua thật sự nhanh, bỗng chốc liền đến giữa trưa, Ryoko cùng Ran thắng lợi trở về nhà.

“Chúng tớ đã trở lại.” Ryoko vừa vào cửa liền hô to, cô đã khẩn cấp đến mức muốn nhìn đến bộ dạng luôn trấn tĩnh của Conan biến thành hoàn toàn thất vọng.

Quả nhiên, vừa vào thư phòng, liền thấy biểu cảm “khó xử” của hai người kia đang làm bộ như mình đang thật nghiêm túc tìm sách. Nhưng Sera, vĩnh viễn vẫn luôn sáng sủa như vậy. “Ryoko, sách ở nhà cậu thật nhiều a, nhà ở lại xinh đẹp như vậy, ngày mai tớ chuyển đến đây cùng ở với cậu được không?”

“Ken-kết!” Ryoko nghe được âm thanh trật quai hàm của mình. Cô không có nghe sai chứ, cô ta, cô ta muốn ở chung cùng với cô? Thời điểm Ryoko nhìn thấy cô ta tiến vào nhà cô thì cũng không lộ ra biểu hiện cảm thấy ngôi nhà này xinh đẹp nha.

“Yên tâm, tiền thuê nhà tớ nhất định sẽ trả.” Sera vỗ bả vai Ryoko, không nhìn biểu cảm bối vì quá khiếp sợ mà ngây người của Ryoko. Không, không phải, cô, cô cũng quá tự mình quen thuộc rồi đấy. Cô, cô..... Ryoko nói không ra lời.

“Cũng phải ha, trước mắt Masumi còn ở tại khách sạn, chuyển đến cùng Ryoko ở như lời nói thì cũng có thể chiếu cố nhiều hơn.” Ran ở bên cạnh cái gì cũng đều không biết, hồn nhiên ủng hộ thuận cùng nói.

Buồn bực, hiện tại Ryoko vô cùng buồn bực, nhìn sự bình tĩnh, không hề gợn sóng ở trên mặt của hai người bên cạnh kia, cuối cùng Ryoko cũng đã hiểu được. Việc này, tám phần là Conan đồng ý, cho dù hiện tại chính mình có tìm ra cớ để lấy đi chẳng nữa, khẳng định bọn họ cũng đã có biện pháp để ứng đối. Ai ~ Ryoko ở trong lòng thở dài, bất đắc dĩ đồng ý. Sau đó, cũng rất không ngoài ý muốn thấy ba người kia liếc nhau, một bộ dáng đã đạt được âm mưu.

Kỳ thật, gần như là nói như thế, Ryoko vẫn không để ý gì nhiều. Không phải là chỉ có hơn một người ở bên cạnh quan sát mình thôi sao. Chính trực không sợ gian tà. Thế nhưng, thế nhưng vì sao sau khi bọn họ rời đi sẽ làm cho Ryoko phát hiện một chuyện thực vô cùng bị thương: Cô bị bại lộ.

Sự tình là như thế này rơi xuống. Ryoko một lòng cho rằng bọn họ không tìm được chân tướng cho nên mới để Sera ở lại đây tiếp tục tìm chân tướng, cho nên không hề để ý, đi sửa sang lại những quyển sách trên bàn học còn chưa để lại chỗ cũ. Kết quả, một trang giấy trượt ra từ bên trong. Thứ được vẽ trên trang giấy kia cư nhiên là bản truyện tranh Conan, được rồi, cái này không quan trọng, quan trọng là ở bên cạnh viết chữ “Kudo Shinichi”, phần ghi tên trên bức vẽ: Hirota Ryoko. Trời ạ, có người thích đùa giỡn với người khác đến vậy sao? Ryoko thật bị phần. Phải nên biết rằng, phần trang truyện tranh này được vẽ sau khi khi cô khôi phục trí nhớ không được bao lâu, nhất thời vì hứng khởi mà vẽ nên thôi, hơn nữa không biết vì sao sau này không tìm thấy nó. Lúc đó, ngay cả một chút cô cũng đều không hề để ý, chỉ cho là người quét dọn quăng nó vào thùng rác thôi. Hiện tại cô đã biết, nhất định là khi đang thu dọn thì người giúp việc nữ đã đem nó kẹp vào trong sách. Kết quả chính là, về sau không thể không kiêng nể gì như đầu Conan. Ai ~ thật sự tiếc nuối, tiếc nuối nha.

—— Ta đây là đường phân cách tiết lộ ——

Ryoko ngồi ở trước bàn, chống cằm, đang ở trạng thái một mặt thờ dài, lại không biết hết thấy mọi việc này đều thông qua quả cầu thủy tinh, rơi vào trong mắt hai người khác.

“Ma pháp thật sự dùng rất tốt.” Kaito nhìn xem trước mắt mình, đem tất cả hình ảnh về nhà của Ryoko đều hiện ra trong quả cầu thủy tinh, không tự giác nói ra lời khen ngợi. Nhưng mà, người bên cạnh mặc một thân đồ tươi ngoại trừ trong mắt hiện lên một tia khinh bỉ, căn bản không thèm nhìn cậu. Quên đi, cậu đã quen rồi. Từ sau khi biết được thân phận thật sự của Akako, cậu cũng sẽ được lĩnh giáo đến tính cách chân thật của cô ấy, làm người thừa kế xích ma pháp chính thống, Akako cao ngạo làm cho người ta không thể đến gần. Cùng cái kia ở trường học đối với nam sinh vĩnh viễn ôn nhu hoàn toàn không thể nghĩ đến cùng nhau.

Bất quá, thật sự may mắn quá, buổi sáng hôm nay, ở trước cửa nhà Ryoko cậu đứng lúc nhìn thấy Conan, nghĩ đến khẳng định sẽ có chuyện gì đó nên liền lập tức tìm đến Akako. Bằng không, ngược lại thì vẫn không hề biết Ryoko gặp được mối nguy.

“Sáng ngày mai thức dậy, cậu phụ trách quan sát Sera Masumi một cách chặt chẽ.” Akako-sama rốt cục ở trong trầm mặc vô số giây, sau đó mở miệng nói ra những lời vàng bạc châu báu.

“A, cậu không nói thì tớ cũng sẽ làm, người kia không đơn giản.” Thái độ đứng đắn, trong giọng điệu thoải mái ấy mang theo sự chân thật, đáng tin cùng kiên định. Kia, trong những lời nói đó có một loại mang tên là “Bảo hộ” gì đó.

Bạn đang đọc truyện [Đồng Nhân Conan] Áo Thuật Và Hoa Lửa Kỳ Diệu được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 32: Theo dõi dịch dung

Từ sau khi xuyên không qua, Ryoko liền hoàn toàn sống lại. Cô hoàn toàn từ một người con gái ai oán biến thành một người vui vẻ, sống một cuộc sống vô tư. Tựa như lúc này, rõ ràng ngày hôm qua mới bị bại lộ hành tung xong, hôm nay tựa như người không xảy ra việc gì.

“La la la! La la la!” Đứng trước gương, một bên Ryoko dùng cây lược chải mái tóc màu tím mà cô vừa mới biến đổi, một bên thì hát ngâm nga. Hôm nay cô phải đi gặp Kudo Shikura, cho nên phải đổi thành bộ dáng của Kuroba Haruno thì mới được. Kudo Shikura thế nhưng là tiền bối xuyên không đấy, nhất định phải thỉnh giáo thật thật thật tốt mới được.

Từ trong nhà vệ sinh trang điểm xong rồi, Ryoko đi ra ngoài, một tay cầm lấy túi xách ở trên ghế sofa lên, bước nhanh về phía cửa. Nhưng từ ‘vui quá hóa buồn’ này cũng sẽ xảy ra vào bất cứ lúc nào. Tựa như hiện tại, ngay tại lúc Ryoko vui vẻ mở cửa ra, chuẩn bị bước đi ra ngoài thì có một người giống như quỷ đứng ở trước cửa. Đương nhiên, đây là theo cảm nhận của Ryoko.

Ngay tại lúc Ryoko sững sốt, không nói được lời nào, thì người nữ sinh trước mắt này đã lôi kéo va-li hành lý của mình nói trước. “Ai? Cậu là... Ryoko đâu?”

“A?” Ryoko rốt cuộc phản ứng lại đây, đúng vậy, ngày hôm qua người này đã nói là muốn chuyển đến ở trong nhà cô mà, bởi vì cô phải đi gặp Kudo Shikura, nên đã đem việc này quên sạch không còn mảnh vụn nào. Hồng бет, hiện tại cô đã biến thành Kuroba Haruna, làm sao có thể đi tìm ‘Ryoko’ cho cô ta được đây. Ryoko cảm thấy nóng nảy, hơn nữa là thực vội.

“Như thế nào, chẳng lẽ cậu ấy không có ở nhà? Nhưng rõ ràng cậu ấy biết ngày hôm nay tớ sẽ đến mà.” Sera một mặt nghi hoặc. Bất quá có phải giả bộ hay không, còn phải chờ kiểm chứng.

“Đương nhiên không phải.” Ryoko một mực bác bỏ, cô cũng không hi vọng bị người khác nghĩ thành người như thế. “Ryoko biết cậu muốn đến, nhưng cậu ấy đã đi ra ngoài mua cho cậu vài đồ dùng sinh hoạt trong nhà rồi, cho nên cậu ấy mới nhờ tớ ở nhà chờ cậu đấy.” Nói xong cô liền cầm va-li hành lý của Sera, đem cô ta tiến vào nhà, vì muốn cho Sera thấy tính chân thật trong lời nói của mình. Aizz, từ khi xuyên không đến đây, cô cũng không nói dối tốt hơn trẻ con là bao nhiêu, chính xác là càng ngày càng tệ. Thế nhưng đã có thể đạt đến đẳng cấp mặt không đổi sắc đem lời nói dối biến thành đúng lý hợp tình.

“Ai ~ phải không, vậy cái túi trong tay cậu là...” Sera theo Ryoko đi vào trong nhà, ánh mắt nhìn xem cái túi ở trong tay Ryoko, trong mắt là một mảnh thâm thúy.

Hồng бет, lộ tẩy rồi, meo meo, ánh mắt của cô có thể tốt hơn thế nữa được không. Ryoko ở trong lòng phần hận nghĩ, ở ngoài mặt lại còn muốn làm bộ như chuyện gì cũng đều không có. “Cái kia à, Ryoko vừa mới gọi điện về, nói là cái túi của cậu ấy để quên ở trong nhà, tớ đang muốn đi qua đó đưa cho cậu ấy đâu, chưa kịp đi thì cậu đã tới rồi.” Trăm ngàn phải tin tưởng nha, chị đây đang nói một lời chân thật đấy.

“A, là như thế này a.” Sera đột nhiên cười rộ lên hiện ra một mặt vô hại, hơn nữa thật khoa trương vô bả vai Ryoko. Khiến cho trái tim nhỏ bé của Ryoko bị dọa cho giật mình. Rốt cuộc, thật vất vả trấn an tâm tình một chút, Ryoko mới bắt đầu an bày chỗ ở của Sera.

“Hô —” Thừa dịp thời gian Sera sửa sang lại quần áo, Ryoko tránh mặt ở trong nhà vệ sinh thở phào nhẹ nhõm. Cuối cùng cũng đã đối phó được. Nâng cổ tay lên nhìn đồng hồ, Ryoko đỡ trán, xong rồi xong rồi, cuộc hẹn gặp mặt lần đầu tiên với tiền bối xuyên không liền cứ như vậy mà đến trễ rồi.

“Haruna — tớ đã xong lắm.” Âm thanh Sera truyền đến. “Tớ đến đây!” Lại vuốt vuốt tóc, Ryoko lên tiếng, đi ra ngoài.

“Tớ đi đưa túi cho Ryoko, cậu cứ tự nhiên đi, tớ rất nhanh liền trở về!” Ryoko lại không nói những lời vô nghĩa nữa, nói xong một tiếng, liền chạy đi ra ngoài. Rõ ràng có thể dùng chiêu thay đổi vị trí trong nháy mắt, lại sợ bị Sera thấy nên không thể không ngồi xe đi qua đó. Bất quá, Ryoko thật sự cũng có khả năng dự đoán trước, Sera là một thám tử khôn khéo đến như vậy, làm sao có thể thật sự đứng ngồi một chỗ ở trong nhà. Chân trước Ryoko vừa mới bước ra khỏi nhà, ở phía sau lưng, Sera liền đuổi kịp.

———— Ta đây là đường phân cách theo dõi ————

Ryoko vừa ra khỏi cửa liền gọi một chiếc xe taxi, thẳng tiến đến nhà hàng mà Kudo Shikura đã hẹn sẵn. Sau đó, cô cũng rất không ngoài ý muốn thấy một người nữ sinh mặt đen còn hơn cả Bao Công. Kể thừc thời mới là trang tuần kiệt, Ryoko thật cẩn thận đi qua, một bộ dáng thật chân chó đi lấy lòng một mặt u ám của Kudo Shikura nói: “Cái kia, Kudo Onee-chan, Kudo Onee-chan.”

“Hừ!” Tại lúc Shikura nhìn thấy Ryoko bình an tới đây, đôi mắt sau cặp kính râm rõ ràng chính là yên tâm cùng vui sướng. Nhưng mà lúc này cô vẫn muốn giả bộ mình đang tức giận, hai tay ôm ngực, nghiêng đầu liếc sang một bên.

“Kudo Onee-chan, em biết sai rồi, em thật sự biết sai rồi. Là do em có việc nên mới không thể không rời đi mà!” Ryoko chuyển tới Shikura ở bên kia, làm nũng nói.

Shikura tiếp tục không phản ứng, lại nghiêng đầu chuyển hướng sang bên kia. Xem ra con đường làm nũng này không thể đi thông qua được rồi. Ryoko chỉ có thể lại ra đòn sát thủ. “Được rồi, cùng lắm thì em nói cho chị gốc gác của em là được rồi chứ gì.”

Shikura vốn chính là bởi vì rất lo lắng nên mới nghĩ lấy loại phương pháp này hù Ryoko, hiện tại Ryoko chủ động nhận sai, nhưng lại có bí mật để nghe, Shikura cũng sẽ không lại tiếp tục như thế.

Thấy Shikura rút cuộc quay đầu lại đây, trái tim đang treo lơ lửng của Ryoko cuối cùng cũng buông xuống. Tiền bối xuyên không không thể đắc tội, hơn nữa vị này còn xuyên qua trở thành chị gái của Kudo Shinichi — Edogawa Conan.

“Nói đi, em có gốc gác gì a? Nếu không khiến cho chị vừa lòng thì chị sẽ không để ý tới em nữa.” Shikura khôi phục bộ mặt thật của mình, chính là — bất quá!

“Ai —” Ryoko thở dài, dù sao chính mình vốn là đến đây tìm Shikura hỗ trợ, cũng không có gì hay ho để giấu diếm. “Em đi vào nhà vệ sinh, trở ra thì chị sẽ biết.” Nói xong cũng không chờ Shikura phản ứng, buông cái túi trong tay hướng, Ryoko đi về phía khu nhà vệ sinh.

Một lát sau, Ryoko một mình đi ra ngoài.

“Làm sao có thể?” Một người nữ sinh ngồi ở một vị trí, cách Shikura không xa đối với người nữ sinh mới đi ra mở to hai mắt. Không sai, người nữ sinh vừa mới đi ra chính là bộ mặt vốn có của Ryoko, mà người ngồi đó theo dõi chính là Sera Masumi. Lúc này, bởi vì cô ngồi cách xa nên căn bản không thể nghe được cuộc đối thoại của Ryoko cùng Shikura, thế nhưng, đối với động tác cùng biểu cảm của các cô thì lại nhìn không sót. Cô tình tường thấy người nữ sinh tóc tím dây dưa một lát cùng với người nữ sinh đeo bộ kính râm cùng đội mũ màu đen, sau đó phải đi vào nhà vệ sinh, lại sau đó, người đi ra là Ryoko. Là dịch dung sao? Người nữ sinh tóc đen mũ đen kia là ai? Trong mắt thâm thúy của Sera hiện lên một mảnh khôn khéo.

———— Ta đây là đường phân cách chân tướng ————

Ryoko đi đến trước mặt Shikura, xoay người chuẩn bị ngồi xuống.

“Thực xin lỗi, chỗ này có người ngồi rồi.” Shikura nhìn nhìn Ryoko, mở miệng nói.

Ồi? Quả nhiên không nhận ra sao? Gặp được dịp đùa với chị ấy một chút. “Không có việc gì, tôi nhìn thấy cô cùng với người nữ sinh vừa rồi mới ngồi đây giống như cãi nhau đâu, cô ấy có lẽ đã rời khỏi đây rồi.”

“Không có, chúng tôi chính là đùa mà thôi, cô ấy chính là tạm thời rời đi mà thôi.” Shikura có chút không vui, chau mày lại quay đầu xem Ryoko.

“Phải không? Tôi nhìn cô giống như thật chán ghét người nữ sinh kia a.” Ryoko tiếp tục giả bộ làm người xấu châm ngòi ly gián.

“Chúng tôi là bạn bè tốt nhất của, mời cô rời đi.” Khẩu khí của Shikura không tốt.

“Thật sự? Chúng ta là bạn bè tốt nhất của nhau?” Trái tim Ryoko nhất thời bùng nổ như pháo hoa. Liền ngay cả người xấu cũng không tiếp tục giả bộ. Shikura ngẩn người. “Chúng ta?”

“Đợi chút, chẳng lẽ cô...” N giây sau, Shikura rút cuộc phản ứng lại đây. “Cô cô cô.....”

“Không sai, em chính là Kuroba Haruna, tên gọi hiện tại chính là ‘Hirota Ryoko’.” Ryoko lấy tay lắc qua lắc lại. “Không phải chỉ có Kudo Yukiko cùng Vermouth được mới có thể dịch dung nha?”

Shikura ở giữa sự khiếp sợ, há mồm, vô ngôn mà chổng đờ. Ryoko thì lại làm đẹp cho mái tóc của mình. “Chị đã biết bí mật của em, có phải cần nên giúp đỡ em không?”

Kết quả, Ryoko thật thuận lợi đem Shikura kéo vào trong mặt trận của chính mình, tên thói Conan, nhà người không phải đem Sera đặt ở bên người chị đây làm gián điệp sao? Chị đây liền thu mua chị gái của nhà người, cái gọi là ‘Ngày phòng đêm phòng, trộm trong nhà khó đề phòng.’ Chị đây sẽ khiến cho nhà người khó lòng phòng bị. Ha ha ha ha [N lần ha] ha ha ha ha ha — Sau khi mua xong đồ dùng sinh hoạt hàng ngày cho Sera mà cô đã nói trước đó, Ryoko đi ở trên đường, bị bao vây giữa vô hạn đặc ý, thế cho nên mới không nhìn thấy con người vừa xa lạ mà lại vừa quen thuộc ấy đi về hướng mình.

———— Ta đây là đường phân cách lại xuất hiện ————

“Ryoko, Ryoko.”

Ồi? Giống như có người đang gọi cô nha, Ryoko theo từ trong ảo tưởng tốt đẹp nghĩ muốn ngẩng đầu lên. “Kuroba đồng học?”

Kuroba? Người kia cùng họ với Kuroba Haruna sao? Sara giấu mình ở trong góc ven đường, tay chống cằm suy xét. Ánh nhìn của Kaito không làm người ta biết đến lườm liếc vào khối bóng ở góc ven đường kia, tiếp tục cùng Ryoko đối thoại.

“A, tớ là đặc biệt tới đây để tìm cậu, Akako nhờ tớ đem cái này cho cậu.” Tuy rằng, cậu biết rõ Ryoko đã không biết chính mình là ai, nhưng cách nói chuyện cùng khẩu khí này vẫn không hề sửa đổi.

“À, cảm ơn.” Giọng điệu thản nhiên, khoảng cách xa lạ, thời điểm khi cô tiếp nhận tấm card, Ryoko nhìn thấy trong mắt đối phương xuất hiện bi thương cùng thất vọng. Đây là? Tiếp nhận lấy tấm card màu đỏ kia, Ryoko đã bị kinh sợ. Đó là ma pháp truyền tin mà ‘ma nữ Akako’ đã dùng nó ghi trên tấm card. Nội dung ở mặt trên dùng loại ma pháp đặc biệt, chỉ có người nhận tin tức thì mới có thể nhìn thấy chữ viết ở trên đó. Nhưng, làm cho Ryoko khiếp sợ không phải là tấm card gửi cho bản thân, mà là chữ viết trên tấm card: *Tin tưởng Kuroba Kaito!* Nhìn nhìn người nam sinh ở trước mắt mình, rốt cuộc Ryoko cũng đã nghĩ tới, người nam sinh này không phải chính là người mà cô đã nhìn thấy ở tòa thành Tarot sao, sau khi sự việc xảy ra cô cũng cảm thấy khá là kỳ quái. Hóa ra, người nam sinh này chính là người của Akako, trách không được cô lại có cảm giác kỳ quái, vốn dĩ chính là người trong cùng một đường với mình. Ryoko tươi cười thoải mái, tự cho mình là đúng, đem tất cả cảm giác kỳ quái của mình đối với Kuroba Kaito kết luận thành như thế.

“A, đúng rồi, tớ nghe em gái của tớ nói có người đến ở trọ trong nhà cậu, không biết cậu có cần hỗ trợ cái gì không?” Kaito thu thập lại cảm xúc của mình, tiếp tục dẫn dắt tuyên truyền cho cái bóng ở sau lưng nghe.

Em gái? Chẳng lẽ là Kuroba Haruno? Nhưng cô nhớ được, trước mắt cô chỉ giả bộ làm em họ Hakuba Saguru thôi mà, người này là... Chẳng lẽ là do quả cầu thủy tinh của Akako? Nhưng mà, vì sao cậu ta sẽ muốn nói như vậy chứ, hơn nữa loại khẩu khí, giọng điệu nhả nhận này quả thực giống như cố ý nói cho người ở xa xa nghe thôi. Đợi chút, cố ý nói cho người ở xa xa nghe? Trong đầu Ryoko chợt lóe lên ánh sáng, Sera Masumi? Làm sao mà cô đã đem cô ta quên mất? Chẳng lẽ cô ta ở gần đây?

“Đúng rồi, kính chiếu hậu của chiếc xe kia ở nhà Akako hư rồi, cậu ấy còn nói muốn nhờ cậu qua nhà giúp cậu ấy sửa chữa nó một chút.” Kaito lại nhắc nhở nói.

Kính chiếu hậu sao, thì ra là thế. Ryoko rốt cuộc hiểu được, trong lòng thâm độc chú ngữ, bắt đầu quan sát, rất nhanh liền phát hiện ra Sera một mặt nghiêm túc đang tránh ở trong một góc. Theo dõi? Tốt lắm, quả nhiên có chút thực lực, khiến cô đến bây giờ mới phát hiện ra.

“Tớ đã biết, tớ đây về nhà trước.” Ryoko lộ ra biểu tình mình đã hiểu rõ, hướng về Kaito ra dấu ánh mắt. Kaito hiểu ý, rời đi. Mà này đó, biểu cảm trên khuôn mặt đối với Sera ở phía sau tất nhiên là không phát hiện ra.

Ryoko chậm rãi đi vài bước xa hướng đi về phía nhà, Sera xoay người, hướng về một phương hướng khác đi đến. Dù sao đi theo sau sát người ta như vậy, rất dễ làm cho người ra hoài nghi. Rất nhanh, trên đường lại thành một người, đều không có nơi vắng vẻ. Nhưng mà, tại nơi mà Ryoko vừa mới đứng khi nãy, ngoài ý muốn, bóng dáng của người đàn ông mặc áo đen xuất hiện ở công viên trò chơi kia kia chậm rãi hiện lên. Thế nhưng, vì sao bóng dáng tà ác cùng nguy hiểm kia tại nơi đó còn mang theo một tia cô đơn cùng thương cảm. Đường như chính là ma quỷ đang khóc thút thít vì bị người vứt bỏ.

Bạn đang đọc truyện [Đồng Nhân Conan] Áo Thuật Và Hoa Lửa Kỳ Diệu được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull(chấm)Net.

Chương 33: Các nghi ngờ

Vào ngày cuối tuần buổi chiều, cảm thấy vô cùng buồn chán. Mà lúc này Ryoko liền nằm ở trên giường nghiên cứu ma pháp của cô. Tuy rằng trời sinh là “ma nữ”, nhưng dù sao hiện tại cô đang là người thường đâu, những công thức ma pháp phức tạp cô vốn hẳn là thuần thục giờ phải học hết lại từ đầu. Cũng may là do sự thay đổi của thể giới, nên người chị gái kia mới có thể không hề kiêng kỵ đem sách ma pháp cho chính cô học đi.

Rốt cuộc một giờ lại trôi qua, Ryoko từ trong sách ngẩng đầu lên. Bây giờ đã mấy giờ rồi, thế nào mà Sera còn chưa trở về? Chẳng lẽ là đi mật báo trước rồi mới về nhà? Ryoko suy nghĩ, cảm thấy cũng không phải không có khả năng, nhưng cũng không có gì mang tính uy hiếp không phải sao? Thích quay về đó không trở lại, hoài nghi người như chị đây, cho dù có là em gái của Akai Shuichi thì chị đây cũng sẽ không đối xử tử tế với cưng đâu. Được rồi, cô thừa nhận sau khi ở thế giới thực bị vô số người không thèm nhìn tới, bây giờ tạo nên tính cách vận vẹo không phải không có quan hệ.

———— Ta đây là đường phân cách suy xét ————

Thật ra Ryoko cũng hề sai, Sera thật đúng là đi tìm Conan, Mà nơi hội tụ chính là ở ngay trong nhà của tiến sĩ Agasa. Sau khi bản thân Sera đem tất cả sự tình từ đầu đến cuối nói ra, trong phòng liền cứ luôn bị vây quanh trong một mảnh yên tĩnh như vậy. Conan mơ hồ cảm thấy có chỗ nào không thích hợp, hoặc là nói bị bỏ qua, nhưng lại thủy chung không nghĩ ra được. Hatori Heiji ở một bên không biết bởi vì sao còn chưa trở về Osaka cũng là một mặt nghiêm túc.

“Cậu không biết hẳn là nên tìm được các tờ giấy kia sao?” Haibara bùng trà đi lại, liếc mắt vào ba người vẫn không nhúc nhích lâm vào trầm tư kia, lạnh lùng nói. Kỳ thật Conan luôn luôn cảm thấy kỳ quái, Haibara đều thập phần miễn cảm đối với Okiya Subaru ở bên kia, vì sao sẽ đối với Ryoko không hề có bất kỳ phản ứng nào. Chẳng lẽ nói người nữ sinh kia thật sự không hề có quan hệ gì với đám người tổ chức áo đen sao?

“Ừ.” Heiji ở một bên nghe Haibara nói xong rốt cuộc đánh vỡ im lặng. “Trên tờ giấy kia cũng có khả năng là viết về mưu kế nào đó của bọn họ. Dù sao thì Sera ở phía sau bọn họ cũng không thấy rõ cái gì. Nếu bọn họ phát hiện thì Sera lợi dụng một trang giấy kia để trao đổi tin tức, khả năng thực hiện kế hoạch cũng có thể thực hiện được.”

“Về điểm này thì tớ cũng thật hoài nghi, cho nên sau khi trở về tớ sẽ cố gắng lấy được các tờ giấy kia.” Sera đồng ý nói, bất quá dù sao vẫn là cái Masumi hoạt bát đáng yêu kia, biểu cảm nghiêm túc đột nhiên lại quay trở về với khuôn mặt ngây ngô cười, khom lưng xuống tiến đến trước mặt Conan có nhiều hứng thú nói: “Bất quá, người bạn học gọi là Kuroba kia cùng Conan, không, bộ dáng hẳn là cùng với Kudo Shinichi rất giống nhau đâu.”

Này này... Trên mặt Conan lại xuất hiện ba dấu vạch đen, tuy rằng đã biết đây là tính cách của cô, nhưng đối với việc cô biến sắc mặt với tốc độ nhanh như chong chóng vẫn là vô cùng bội phục, cộng thêm không kịp trở tay. Cho nên, những người liên quan đều tự động đem lời cô vừa mới nói cho rằng là đùa, lại không có để ở trong lòng. Lại quên, đã từng có một người trộm đi nộ hôn bạn gái của Conan có một gương mặt gần như giống như đúc với cậu.

————— Ta đây là đường phân cách về nhà —————

“Đình đông — Đình đông —” Ngay tại lúc Ryoko thoải mái hoài nghi hôm nay Sera sẽ không về nhà thì chuông cửa rốt cuộc cũng vang lên. Ryoko “Xoẹt —” một chút, nâng sách ma pháp ở trên mặt mình lên. “Hô —” theo từ trên giường ngồi dậy. Cuối cùng cũng đã trở lại, không biết cậu ta có nghĩ ra biện pháp nào tốt không nữa. Nghĩ như vậy, dưới chân Ryoko không dám trì hoãn thêm nữa, hướng về phía cửa đi đến, thuận tiện đem sách ma pháp di chuyển đến vị trí ẩn nấp chỉ trong nháy mắt.

Ryoko mở cửa, quả nhiên là Sera, chỉ thấy một tay cô đang nắm lấy ót mình, một mặt vô hại mang theo nụ cười xin lỗi. “Hi hi, ngại quá, tớ ở nhà tiến sĩ Agasa chơi đùa nên đã quên mất thời gian.”

Hừ, chơi đùa? Ai mà tin chứ, bất quá cậu cũng thật sự tự mình hiểu lấy đấy chứ. Buổi sáng đi ra ngoài theo dõi cô, buổi chiều chạy đến nhà của tiến sĩ Agasa kia, kết quả hiện tại buổi tối mới trở về, cậu chơi đùa cũng không ít đấy chứ. Chỉ có điều, Ryoko cũng không nghĩ tới ý niệm muốn vạch trần, cô vốn là không có ấn tượng nào xấu đối với bọn họ, đối với việc được xuyên không đến đây, cô thế nhưng thật vui vẻ, hơn nữa chính là rất muốn hòa nhập cùng với bọn họ, chỉ là do tính cách hoài nghi của bọn họ làm cho cô cảm thấy phản cảm, đối chọi với nhau như vậy. Một khi có cơ hội, cô sẽ thật sự tự mình nói ra chân tướng, đương nhiên, chân tướng ở nơi này đích thực cũng chỉ kết thúc..... Đợi chút, kết thúc cho cái gì chứ? Hình như là muốn nói đến một chuyện tùy ý nào đó đã xảy ra, nhưng vì sao cô đột nhiên sẽ có cảm giác bị ngắt quãng thành chỗ trống, rốt cuộc cô đang muốn nói đến cái gì. Cuối cùng, Ryoko vẫn là lắc đầu, xem nhẹ cái cảm giác kỳ quái kia, để cho Sera vào phòng.

Ryoko thuận miệng lại hỏi tình huống của Haibara, dù sao chính mình còn đáp ứng với cô một việc a. Sera ở tại đây, dùng ma pháp ở nhà xây dựng một phòng thí nghiệm bí mật là không có khả năng. Cho nên, cô suy nghĩ đến một biện pháp khác, mà biện pháp này là quá trình thương lượng, cô nghĩ Sera sẽ thật vui vẻ. Bạn thật sự cho là từ trưa đến giờ Ryoko chỉ ngồi ở trong nhà đứng ngồi đọc sách, cái gì cũng đều chưa làm sao? Điều này căn bản không có khả năng. Bọn Conan có thể nghĩ đến hoài nghi, còn cô thì sẽ không nghĩ đến? Đừng quên, cô thế nhưng là đã xem [Thâm tử lừng danh Conan] từ nhỏ đến lớn. Cho nên, khi cô vừa vào thư phòng, Ryoko liền chuyển một chồng lớn các tấm áp phích đi lại, không sai, cô thật sự di chuyển lại đây. Sera nhìn đồng áp phích giống như đôi núi cao chồng chất lên nhau, nhất thời không nói gì. Cô là muốn trước hết tìm được các tờ giấy kia, thế nhưng nhiều đến như vậy....

“Masumi, giúp tớ một việc.” Ryoko đem đồng áp phích giống như núi nhỏ để ở trên bàn học vốn đã được dọn sạch.

“Ryoko, cậu đây là?” Sera rốt cuộc hỏi ra thắc mắc của mình. Nhiều áp phích đến như vậy, cô thật sự nghĩ không ra có lợi ích gì.

“Là như thế này, những tấm áp phích này đó đều do tớ cùng với các bạn học làm ở trong vài tuần lễ, là dùng để ứng phó với cuộc thi câu đối. Chỉ có điều mỗi lần làm xong thì bọn tớ đều để ở trong phòng bếp, đã quên sửa sang lại, hiện tại không thể làm gì khác hơn là chỉnh sửa lại từng cái. Hết lần này đến lần khác, vào buổi chiều có mấy người bạn học của tớ đã đưa vài tấm áp phích lại đây, nếu không sửa sang lại đăng hoàng thì có khả năng sẽ bị hội đồng mất, cho nên tớ đành phải đi tìm người hỗ trợ! Hơn nữa ngày mai tớ còn phải trở về nơi đó với ba ba, hôm nay lại có việc khác cần phải chuẩn bị, không có thời gian.”

Mồ hôi, mồ hôi chảy thác nước! Nội tâm Sera bị hối thúc, cô nghe Ran nói lúc trước thành tích của người này dị thường tốt, vì sao sẽ có loại sự tình làm ôn tập này chứ? Nhưng mà, cô cũng không thể từ chối, huống chi cô còn muốn tìm ra vài tờ giấy mà buổi chiều hôm nay cô đã nhìn thoáng qua nữa chứ?

“Cậu nói buổi chiều hôm nay cũng có người đưa đến vài tấm áp phích? Vậy các tấm áp phích ấy đâu?” Sera thật sự không nghĩ phải ráng suốt đêm sửa sang lại nhiều tấm áp phích đến vậy, cho nên cô đang ở trong trạng thái giây phút sắp chết.

“À, cậu nói cái này sao? Được để ở trong ấy đấy.” Ryoko nhàn nhạt nói, hiện tại Sera thật hoài nghi người trước mắt này có phải cố ý hay không.

Kết quả ở ngày thứ hai, ở trên đỉnh hai mắt Sera xuất hiện hai cái quầng thâm thật rõ ràng ở trong nhà Ran, Sera bị phần đem các tấm áp phích nhét vào trong tay Conan, nửa câu cũng chưa hề nói trở về nhà bổ sung giấc ngủ. Ryoko nói hôm nay đi đến nơi ở của ba cô ấy, sẽ không về nhà, Sera cũng mệt mỏi cũng không rảnh để quản nhiều chuyện như vậy, như vậy quay trở về nhà thì có quan hệ gì, thật sự không được. Cô thế nhưng đã báo tin cho tên thám tử da đen như than kia rồi, chính mình lại không đi ngủ, chỉ sợ cũng không đơn giản là bị thầy giáo bắt được mình ngủ gật ở trong lớp vào sáng nay. Cô vô cùng đáng thương. Ngày hôm qua tìm suốt cả đêm hết lần này đến lần khác, cuối cùng cũng đã tìm được một trang giấy mới kia, mà khi cô trở về phòng ngủ gần một giờ thì mới phát hiện dấu sỏ gây nên chuyện đã sớm ở trong mộng đẹp.

Conan nhìn người ngay cả một phút cũng không ở lại, nhanh chóng bước chân rời đi cũng không có bất kỳ phản ứng nào. Dù sao là một thám tử, chút sự tỉnh ấy cậu vẫn có thể nhìn ra được, trăm phần trăm là vì trang giấy này. Conan dùng lý do vì nghiên cứu bài học nên phải tìm tư liệu để lừa gạt Ran, trốn ở trong phòng chặn bị quan sát các trang giấy kia thật tốt. Ai biết còn không xem được tốt, vừa thấy cậu liền hoàn toàn hết chỗ nói rồi.

Chỉ thấy trên giấy viết:

Vào tháng nào đó, khi mặt trời lên cao vào giữa trưa, vào tiết học Tiếng Anh nào đó, cô giáo dạy ngoại ngữ sẽ dạy một câu mang tính chất triết học:

A secret makes a woman woman.

Bạn đang đọc truyện [Đông Nhân Conan] Áo Thuật Và Hoa Lửa Kỳ Diệu được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 34: Hồi lộ Ai-chan

Nói, ngày đó Ryoko lấy cớ đi ra ngoài để cho Sera có cơ hội thu hoạch, kỳ thật ngày đó cô cũng không phải đơn giản là không có tìm việc gì để làm, cô đi đến một trong những căn biệt thự của mình — Ánh sáng ám dạ. Sera đã đến quấy rầy kế hoạch vốn có của cô, ban đầu cô vốn là suy nghĩ đến việc xây dựng phòng thí nghiệm ở trong nhà, giờ chỉ có thể chuyển qua căn biệt thự này.

Nói về phòng thí nghiệm này, thật sự đúng là phé đi không ít tâm tư của Ryoko nha. Vì để có thể thực hiện được việc chế tạo ra dụng cụ thí nghiệm khoa học tiên tiến nhất thế giới, cô đã phải tìm hiểu cận kề về vật chất ma pháp đến tận hai tuần lễ. Hiện tại xem như vạn sự đã sẵn sàng, chỉ thiếu mỗi gió đông, mà trận gió đông này đang chỉ đến chính là đã từng xuất hiện ở trong giấc mộng của Conan, có quả cầu thủy tinh của Koizumi Akako.

“Đinh đong — Đinh đong —” Chuông cửa nhà Kaito bị người ấn vang.

“Hi! Buổi sáng tốt lành, Kuroba đồng học.” Ryoko đối với Kaito chạy ra mở cửa hiện lên một nụ cười vô cùng lớn. Vì nhờ người ta làm việc mà, thái độ phải thành khẩn. Mà mọi điều hết thảy này thế nhưng làm cho Kaito vô cùng kinh ngạc. Sau khi Ryoko mất trí nhớ, đây là lần đầu tiên cô chủ động đến đây tìm cậu.

“Thế nào, sao không mời tớ đi vào, chuyện của tớ nếu chỉ đứng ở cửa thì không thể nói hết được nha.” Ryoko nhìn Kaito sững sốt, chớp chớp mắt. “Ừm.” Kaito hiền như khúc gỗ gật đầu một cái, cậu mời Ryoko đi vào trong nhà, pha chén trà đặt ở trên bàn trà, rồi cuộc chạm rãi hơi ra ý cô đến đây. Ryoko là tới đây tìm cậu để mượn quả cầu thủy tinh của Akako, hóa ra cô cho rằng cậu là một tiểu ma pháp sư hoặc nên nói là một người trở thủ nhỏ bé ở bên cạnh Akako. Trong lòng Kaito bất đắc dĩ cười khổ.

“Vậy đi, cứ nói như vậy là được rồi, ngày mai gặp nhau ở trường học. Giúp tớ nói một hai câu hay hay cùng với Akako nha, tớ ghét phải đối mặt với bộ dáng nghiêm chỉnh kia của cậu ấy.” Ryoko lại bỏ qua nét đau thương ở trong ánh mắt Kaito thêm một lần nữa.

———— Ta đây là đường phân cách trường học —————

“Fa Mi Re Đô — Fa Mi Re Đô —”

“Được rồi, tiết học hôm nay liền kết thúc ở đây, tạm biệt các em học sinh!”; “Tạm biệt cô giáo!” Toàn thể là một mảnh âm thanh thu dọn túi sách.

Ế? Akako lại không có tới đi học a, muốn tìm cậu ấy thật sự đúng là không dễ dàng tí nào, may mà cô đã có dự kiến trước. Ryoko vừa thu dọn túi sách vừa nhìn chỗ trống của Akako cảm thán.

“Ryoko —” Kaito công túi sách đã đi tới đây. “Nói ta giúp ngươi đưa, nàng nói muốn tuần sau mới được.”

“À, cảm ơn cậu nha, Kuroba đồng học.” Ryoko ngẩng đầu, nhìn Kaito tùy ý trả lời.

Kuroba đồng học? Không phải Ryoko luôn gọi cậu ta là Kaito sao? Hai người bọn họ đã xảy ra chuyện gì sao? Hội trưởng ‘Hội những người theo đuổi Ryoko’ một thu dọn túi sách, một bên nghỉ hoặc nói.

“Đúng rồi, Saguru, hôm nay sao cậu đi đến thư viện?” Sự tình đã nói xong, Ryoko rất nhanh liền không nhìn đến Kaito, chuyển hướng về phía Hakuba Saguru đang ở một bên.

“À, buổi chiều tớ có việc nên sẽ không đi.” Hakuba trước sau như một ôn nhu đáp.

“Có việc? Sẽ không phải là đi hẹn hò đi? Nói đi — cùng với ai vậy?” Ryoko tới gần Hakuba, bộ dáng một mặt bất quá, lại không biết bên cạnh mình có một thân ảnh cô đơn chậm rãi đi qua.

“Không phải ước hội, là Shikura có chút việc nhờ tớ hỗ trợ.” Hakuba giải thích có chút hoảng loạn, sợ ma người nữ trước mắt này lấy việc này để sản sinh ra chút sự cố nào đến cho cậu.

Shikura? Chẳng lẽ là Kudo Shikura, tiền bối xuyên không sao? “Người cậu nói sẽ không phải chính là Thiên Hậu Nhật Bản Kudo Shikura đi?” Ryoko ngạc nhiên nói.

“Ừ, chính là cô ấy, chỉ có điều, chúng tớ thật sự chính là bạn bè a.” Biểu cảm của Ryoko luôn làm cho người ta đoán không chắc được sự việc, cậu vẫn nên nói ra rõ ràng thì tương đối tốt hơn.

Đúng vậy, Shikura cũng là một người xuyên không đấy, ấn theo định luật xuyên không hoàng kim đến xem, quen biết với tất cả mọi người ở thế giới Conan thì cũng không hề quá a, làm sao mà trước kia cô lại không nghĩ tới? Ryoko vì sự trệ độn của chính mình mà cảm thấy hổ thẹn. “À, cậu giúp tớ chuyển lời đến Shikura, tới cuối tuần mời chị ấy đi đến ngôi nhà ‘Ánh sáng ám dạ’ của tớ, nói là tớ có thứ tốt muốn cho cậu ấy xem.”

Phù — May mà chỉ là đi chuyển lời thôi, ‘Ám dạ ánh sáng’ sao? Cậu sẽ nhớ kỹ.

———— Ta đây là đường phân cách ‘Ám dạ ánh sáng’ ————

“Chắc chắn, cô thật tài tình, ôi trời ôi, làm sao cô có thể tài tình đến như vậy chứ, trời ạ, bạn xác định còn có thể tìm được người còn có thể tài giỏi hơn so với cô sao?..... Đằng sau lược bỏ một ngàn chữ”. Vào một ngày nào đó vào sáng sớm, Ryoko liền đứng ở trước phòng thí nghiệm đã được xây dựng tốt, nhìn kiệt tác hoàn mỹ ở trước mắt mình mà cảm khái. Vào tình hình lúc này hoàn toàn có thể đuổi kịp và vượt qua khả năng của Tứ tỷ.

Bất quá không thể không nói đến, phòng thí nghiệm này thật sự quá hoàn mỹ. Ở trong phòng về phía Nam, có những quả cầu thủy tinh chiếu rọi ở trên bàn, toàn bộ những dụng cụ đầy tinh vi đều được đối chiếu theo vị trí thích hợp để bài trí, ống nghiệm, bục đỡ chắc chắn, ống nhỏ giọt, có đủ tất cả dụng cụ phân tích, chỉ có một điều mà bạn không thể nghĩ đến được, là bạn không thể đến đây nhìn xem. Ma pháp thật sự là một thứ tốt nha, tiền đồ của tay nghề ma pháp cũng không thể giới hạn nha.

Nhưng mà, Shikura thật chậm, để cho cá nhân cô đi nghênh đón làm sao có thể để cô chờ lâu đến vậy chứ. Cho dù bởi vì cô trước khi đi tham quan thì muốn cùng với Ai-chan khoe khoang cũng không cần thời gian dài đến như vậy đi. Ryoko nhìn đồng hồ, nhieu này lại, cuối cùng vẫn là cầm túi xách lên đi về hướng cửa. Loại chuyện đón người như thế này cô đều phải tự mình đi rất không biết người biết của đấy. Ai!!! Thiên lý ở đâu! Gần đây, Ryoko oán thâm càng ngày càng nhiều.....

———— Ta đây là đường phân cách tai nạn xe cộ ————

“Thật là, Shikura chị thật chậm đấy!” Ở ven đường, rõ cuộc Ryoko cũng đã phát hiện ra Shikura cùng Ai-chan.

“Thực xin lỗi, thực xin lỗi, trên đường xảy ra tai nạn xe cộ, làm chậm trễ.”

“Tai nạn xe cộ, vậy chị không có việc gì chứ? Ai-chan thì sao? Có sao không?” Vừa nghe đến chuyện này, trong nháy mắt, Ryoko liền đem oán giận quăng vào trong Thái Bình Dương, tính mệnh là điều quan trọng nhất, khoe khoang là đứng thứ hai.

“Nói đến cũng kỳ quái, xe đều dừng đến mức biến dạng, thế nhưng hai người chúng ta cũng đều không có thương tích gì.” Shikura nhớ lại một màn mạo hiểm vừa rồi, nói không hết nghỉ hoặc, khi đó thật sự giống như có người xoay lấy tay lái của cô cùng với đạp lên chân ga đầu, bằng không với kỹ thuật của cô thì làm sao có thể xảy ra tai nạn xe cộ. Nhưng kể tiếp sau khi tỉnh lại, vì sao chính cô cùng Ai-chan đều hoàn hảo, không có bất kỳ tổn thương nào nằm ở ven đường chứ?

“An toàn rồi, chỉ cần cơ thể không có việc gì, quản nó sao lại thế này. Đi thôi, lên trên xe của em, để cho Ai-chan của chúng ta trông thấy được phòng thí nghiệm mà em đã hứa hẹn.”

“Ừ.” Cô gạt đầu, Shikura lôi kéo Ai-chan lên xe.

———— Ta đây là đường phân cách hủy hoại ————

Shikura cùng Haibara xuống xe, Ryoko đem chìa khóa quảng cho Shikura, chính mình trước tiên đi đổ xe. Một lát sau, Ryoko cũng đi tới đi tới phòng thí nghiệm, cô là người chưa tới mà âm thanh đã tới trước: “Thế nào Ai-chan, hoàn toàn chấn động đi!”

Bên kia, thật lâu không có lời đáp lại. Như thế nào, chấn động đến mức không nói ra được câu nào? Ryoko đi nhanh bước chân hơn đến cửa. “Chỉ nói này, em thật ra không cần phải..... Làm sao có thể!?” Ryoko tất cả những thứ ở trước mắt mình, không thể tin được.

“Em thật sự bị chấn động đến.” Haibara nhàn nhạt mở miệng, chuyển người qua.

“Phòng thí nghiệm của tôi!” Trước mắt là một mảnh hỗn độn, các loại dụng cụ tinh vi vốn có chỉ còn lại đồng sắt vụn rách nát, xen lẫn là các loại bài Tarot cùng dụng cụ ảnh chụp. Đây đó đều là nguyên liệu dùng để chế tạo nên phòng thí nghiệm, hiện tại tất cả đều trở về thời điểm khi cô chưa thi triển ma pháp, mà quả cầu thủy tinh vốn ở trên bàn phía Nam đã không cánh mà bay.

“Ryoko, em...” Shikura là trước đó đã đến tham quan qua một lần, cho nên trình độ kinh ngạc của cô cũng không thua kém gì Ryoko, Ryoko chưa bao giờ tiết lộ chuyện gì về ma pháp của mình, cho nên hiện tại Shikura so với Ryoko còn nghi hoặc hơn. Rõ ràng là một căn phòng thí nghiệm độc nhất vô nhị, vô cùng hoàn mỹ làm có thể chỉ trong nháy mắt biến thành cái dạng này.

Không có khả năng, trừ phi có người giải trừ kết giới của quả cầu thủy tinh, bằng không phòng thí nghiệm không có khả năng biến mất. Mà hiện tại quả cầu thủy tinh cũng đã biến mất, điều này đã nói lên việc có một người am hiểu về giải trừ kết giới ma pháp, điều này chẳng qua chỉ đơn giản là định tính ma pháp. Một tiểu ma pháp sư hơi có chút tu vi cũng đều có thể giải trừ, nhưng mà, thế giới này có nhiều ma pháp sư như vậy, sự tồn tại của phòng thí nghiệm này có vẻ như chỉ có vài người biết thôi. Trong nháy mắt, sau khi khiếp sợ, Ryoko lâm vào trầm tư.....

Bạn đang đọc truyện [Đông Nhân Conan] Áo Thuật Và Hoa Lửa Kỳ Diệu được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 35: Ba cuộc thẩm vấn trong nhà

“Cái kia, Ryoko –” Nhìn Ryoko làm vào trầm tư, Shikura tự động cho rằng cô đang biểu hiện nỗi đau cô cùng to lớn. Mặc dù bây giờ quá rầy thì thật không tốt, nhưng cô không thể không quá rầy được a.

Mà lúc này, Ryoko cũng theo từ giữa sự trầm tư tỉnh lại, có được ma pháp, cô rất nhanh liền phát hiện ra xung quanh có hơi thở không tầm thường. “Ai?” Ryoko đang muốn tróc nã hung thủ, trong tức thì cảm ứng được hơi thở của người ngoài, trong chớp mắt cô liền lập tức bật người đi qua. Dám phá hủy phòng thí nghiệm của cô, một khi bị cô bắt được, kết cục tuyệt đối không thể dùng một từ ‘Thảm’ để hình dung.

“Hô –” Một trận thủ phong, Ryoko trong nháy mắt liền di chuyển đến chỗ phát ra âm thanh, khi chưa nhìn thấy rõ bóng người ở phía trước cô liền ra tay.

Làm sao có thể? Thật nhanh! Người tránh ở chỗ tối vừa mới nghĩ xuất hiện, lại phát hiện Ryoko cư nhiên đã lách mình ra tay công kích đến trước mắt. “Xoẹt –” Một cái cúi người, người mặc trang phục màu xanh lá cây chịu đựng tránh thoát đòn tấn công.

Muốn tránh, không có khả năng? Chân trái hạ xuống dưới lướt nhanh, Ryoko không hề cho người ta một chút cơ hội nào để đánh trả. Từ từ kỷ niệm kia đã từng nói qua với cô, ở thời điểm không tiện sử dụng ma pháp, tốt nhất nên dùng ma pháp đem chiêu thức của nhân vật trong hệ thống trò chơi chuyển lên chính mình, để bất cứ lúc nào cũng có thể phòng ngự cùng tấn công. Cho nên, người hiện tại đang so chiêu cùng với Ryoko, chính là đang so chiêu cùng với nhân vật lợi hại nhất trong trò chơi, mà thắng bại đã rõ ràng.

“Vù vù –”; “Ào ào –” Lại là mấy chiêu đi qua, người mặc trang phục màu xanh lá cây rõ ràng đã bị vây vào thế hạ phong.

“Ryoko, thủ hạ lưu tình, cô ấy là người quen!” Một bên, Shikura dù là không hiểu chiêu thức này đó nhưng cũng nhìn ra tình thế của Sera, người kia rõ ràng là bị bức đến đường cùng, nếu không ngăn cản cô thực sự sợ xảy ra chuyện gì.

“Xoẹt –” Ryoko ở dưới tiếng la hét của Shikura rút cuộc dừng tay lại, thế nhưng ở chỗ con dao đã dừng tay lại vẫn là có một nhúm tóc bay xuống, biểu hiện này là một chiêu nguy hiểm.

Thật là một chiêu thức quyết đoán, bị ‘Đao’ hạ thủ lưu tình, trái tim nhỏ bé của Sera đang được treo lên run rẩy bầy, một bên Heiji cùng Conan đang xem cuộc chiến cũng cực kỳ kinh ngạc. Ai cũng đều không nghĩ tới vị thiên kim nữ tử bình thường nhìn như ngu ngốc, đầu không được bình thường này lại có thể ra tay độc ác như thế.

“Sera Masumi, cô không có việc gì mà trốn ở bên này làm gì?” Thu hồi thủ thế công kích, khí thế Ryoko chưa giảm, lời nói ra khỏi miệng cũng thể hiện sự sắc sảo.

“Cái kia, Ryoko.” Shikura đi tới bên người Ryoko lôi kéo quần áo của cô. “Hiện tại nhìn em thật đáng sợ!”

Hửm? Rốt cuộc Ryoko cũng đã phản ứng đi lại, nhìn nhìn Sera ở trước mắt bị chính mình làm cho chảy mồ hôi lạnh, lau mồ hôi một chút. Ra vẻ vừa rồi mình đã ra tay quá mức! “Cái kia, ha ha, ha ha ha!” Ryoko lấy tay gãi cái ót, ngây ngô cười. “Không cẩn thận không nhìn rõ, xấu hổ quá. Ha ha, ha ha ha —”

Không cẩn thận không nhìn rõ còn suýt chút nữa đã ‘đại khai sát giới’, Ryoko, lời giải thích của em thật rách nát. Shikura lôi kéo vài vạt đen trên đầu mình, buồn bực.

Nhìn xem một đám người bị Ryoko làm cho kinh sợ đến thần khí, Ai-chan không thể nhịn được nữa lên tiếng: “Chuyện chính sự của các người rốt cuộc có làm hay không, tớ đây là đã mang các cậu đến đây rồi đây.”

A, đúng, tới đây là để làm chính sự. Heiji, người bị Ryoko làm cho chấn động nghiêm trọng nhất là người trước hết phản ứng lại đây. Chỉ thấy cậu ta từ nơi đã bị phá hủy thành nát vụn lưa ra vào chiếc ghế, ba chiếc ghế dựa đã được đẩy ra, hai chiếc ghế khác được xếp ở đối diện. Kéo Sera, Conan thoải mái ngồi ở hàng ghế đã sắp xếp, để cho Shikura, Ryoko ngồi ở đối diện, Ai-chan thì đi tản bộ. Tất cả đều đã xong, ba người bộ dáng trang nghiêm ở trong phòng khách thẩm tra.

“Vi sao chị cũng phải ngồi đối diện?” Shikura kháng nghị.

“Chị là đồng lõa, kháng nghị không có hiệu quả.” Khi Ryoko đang cười ngây ngô, Sera cũng đã khôi phục tự nhiên ngồi ở bên phải băng ghế, đối với Shikura nói.

Ô ô — thật bị thương mà! Shikura làm trạng thái nàng dâu gạt nước mắt.

Này, đây là làm cái gì? Ai có thể nói với cô đi? Rụt cổ trốn tránh ba ánh mắt ở đối diện giống như cây đinh, Ryoko rất muốn biến mất trong chớp mắt!

—— Ta đây là đường phân cách giải thích nghi hoặc ——

Conan ngồi ở chính giữa, đối diện Shikura cùng Ryoko. Lúc này cậu đã thay đổi bộ dáng già bộ ngây thơ như mọi ngày, hai tay khoanh vào nhau để ở trước ngực, một mặt nghiêm túc: “Nói đi, Hirota Ryoko, thân phận thật sự của cô cùng với mục đích thật sự của mình.”

A? Đây là có chuyện gì vậy? Ryoko thật tự nhiên đem ánh mắt cầu cứu nhìn về phía Shikura. Shikura thu được ánh mắt, sau khi từ chối N giây rốt cuộc chuyển hướng về phía Conan. “Cái kia, bé Shinichi, nhóc...”

“Bé Shinichi? Chị lại có thể ở trước mặt Ryoko gọi Conan là Shinichi? Lấy biểu cảm của Ryoko ra nhìn, quả nhiên là cô ấy biết chuyện của Conan.” Heiji nhìn nhìn Ryoko gần như không có đối biểu cảm, bình tĩnh phân tích.

Ryoko lập tức ném một ánh mắt như dao bay về phía Shikura, nói chị hỗ trợ chứ không phải kêu chị lấy thêm phiền phức a!

Shikura xin lỗi cười cười, cô có thói quen có việc nhờ tên nhóc này thì liền xưng hô như vậy.

Ai, Ryoko thở dài, nhìn ba ánh mắt ở trước mắt, rốt cuộc ý thức được thời gian đùa giữa nhóc Conan thật sự đã một đi không trở lại rồi

“Được rồi được rồi, thưa các anh chị đang ở trong phòng khách nhà tôi thẩm tra.” Ryoko đứng lên, đáng tiếc lại bị ánh mắt câu ba người làm cho ngồi xuống. “Không phải là muốn tớ thay các cậu đưa ra đáp án rồi bỏ nghỉ hoặc sao, cần phải giống trống khua chiêng lớn đến như vậy sao?” Ryko ngồi xuống bất mãn bĩu môi.

“Tớ thừa nhận là mình đã sớm biết chuyện Conan là Shinichi, tớ cũng thừa nhận vài sự kiện lúc trước đều là do tớ cố tình muốn đùa giỡn cùng với mọi người. Nhưng tớ lại muốn tuyên bố rõ ràng tớ chính là Hirota Ryoko, không hề có thân phận gì khác, lại càng không có mục đích nào, chính là nghĩ muốn thừa dịp, có thời gian đùa giỡn với Shinichi bé nhỏ mà thôi!”

“Vậy cậu làm sao biết được thân phận của Conan? Chuyện ‘Lệ nguyệt’ là đã xảy ra chuyện gì? Còn có chuyện ở công viên Miracle Land, đặc biệt là người nữ sinh tóc tím kia.” Không biết có phải là do Sera có ý hay không, lại có thể bỗng nhiên liên hỏi ra nhiều vấn đề như vậy, còn đều là nằm thẳng ngay giữa chỗ hiểm, Ryoko có chút hối hận khi nãy mình đã lỡ tay làm cậu ta bị thương.

“Cái kia, chuyện Conan là do chị nó.” Shikura rốt cuộc ý thức được nếu hiện tại cô không làm chút chuyện gì, sau này Ryoko tuyệt đối tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho cô.

“Cái gì? Chị lại có thể tùy tiện đem chuyện nghiêm trọng như vậy nói cho người khác, đến cùng chị có biết chuyện này có bao nhiêu nguy hiểm không vậy!” Shikura kia không thể nói là khẩu khí của mình quá thực đã đem Conan chọc giận rồi. Nhìn Conan hận không thể xông lên đang bị Heiji lôi kéo, Shikura thật thức thời cầm miệng, đương nhiên ánh mắt còn không quên nhìn về phía Ryoko: Chị thế nhưng đã hiển dáng một cú ngoạn ngục cho em đấy!

“Tốt lắm, không phải còn có chuyện còn muốn biết chân tướng sao, hiểu rõ phẩm chất con người. Còn có điều cần thiết như vậy thôi! Hiện tại để tớ giải thích một chút, chuyện về ‘Lệ Nguyệt’ thì giống như những gì Conan đã suy đoán, người nữ sinh ở công viên Miracle Land là bạn của tớ, như vậy cũng không được sao? Về phần quả bom kia..... Các cậu là bị người mù kia lừa, căn bản rất dễ dàng có thể cởi ra.” Bản lĩnh pha trò của Ryoko càng ngày càng lợi hại, Shikura biết rõ chân tướng ở trong lòng nhỏ bội phục một chút.

Tiếp đó là lặp lại một hồi một hồi một đáp, hai giờ sau, tại lúc Shikura kiên định cam đoan xuống thì cuối cùng Conan mới tin Ryoko. Hiện

tại Ryoko ở trong lòng được mấy người Conan xác định vị trí: Vô hại, là bạn bè, đối với tổ chức áo đen có chút hiểu biết, bản lĩnh rất tốt, là một người có thể giúp đỡ trong những lúc cần thiết.

“Rốt cuộc đã nói xong rồi chứ? Vậy thì có cần phải đi rồi hay không!” Giống như Haibara đã tính toán thời gian đi đến.

“Cũng phải, vậy thì Ryoko, bọn này đi trước.” Shikura hướng về phía Ryoko, có chút không yên lòng nói lời tạm biệt.

“Đừng quên, chị còn thiếu em một lời giải thích về phòng thí nghiệm.” Haibara tự nhiên lắc đầu, xoay người, rồi đi.

Người nữ sinh này, quả nhiên tâm lý thành thục tới một mức độ nhất định nào đó. Shikura lồi kéo Conan đi theo phía sau Conan, xấu hổ.

Đoàn người rời đi khiến cho hỗn độn trong phòng lại chỉ còn có một mình Ryoko, chống cằm. Ryoko một mặt trầm tư: Chuyện ‘Lệ nguyệt’ đến cùng là đã xảy ra chuyện gì? Làm sao cô có thể lấy lại? Conan nói siêu trộm Kid cùng với cô thật sự có quan hệ sao?

Bạn đang đọc truyện [Đồng Nhân Conan] *Ảo Thuật Và Hoa Lửa Kỳ Diệu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull(chấm)Net.

Chương 36: Hoài nghi

Sáng sớm ngày thứ hai Ryoko liền chào tạm biệt với Sera đi ra ngoài. Chuyện xảy ra vào ngày hôm qua có liên quan đến ma pháp, rất có khả năng có liên quan với Âm U Điện như Tứ Tỷ đã nói. Cho nên, cô phải đi đến chỗ Akako hỏi cho rõ ràng, đương nhiên, còn muốn thuận tiện xin lỗi vì đã làm mất quả cầu thủy tinh của cậu ấy.

“Cái gì? Người đã đem quả cầu thủy tinh làm mất?” Tiếng gào thét giận dữ vang lên, đem toàn bộ tòa thành Tarot đều rung động đến mức cát bay mù mịt. Hình tượng Akako thực nữ bình tĩnh đều biến mất không còn ngay tại giây phút này. Nếu Ryoko còn nhớ sự tình lúc trước ở thế giới Tân U, vậy thì cô nhất định sẽ đem Akako vào lúc này đây, cùng với Tứ tỷ tự kỷ kia của cô đem đặt ở một chỗ so sánh.

“Thực xin lỗi, đều là lỗi của kẻ trộm kia! Tôi cũng không biết sẽ có người đến!” Ryoko cúi đầu, dùng hai đầu ngón trở đụng vào nhau, một bộ dáng nhu nhược như con thỏ nhỏ gặp phải phải con sói.

“Công chúa!” âm thanh Akako thấp xuống, “Tôi không phải là đang trách người, chính là vì chuyện này rất quan trọng, công chúa không thể không để trong lòng được! Người có biết hay không, nếu quả cầu thủy tinh được rút máu của chính người đó vào, có một ngày ma pháp sẽ bị người cao thâm đoạt được, có thể dựa vào điều này tìm được điểm yếu của người sở hữu. Do đó, người sở hữu ma pháp sẽ bị vây vào trong hoàn cảnh xấu nhất.”

“Đúng! Bất quá Akako, hiện tại quan trọng nhất vẫn là tìm được tên trộm đã gây ra thiệt hại này, chỉ cần tìm được người này, quả cầu thủy tinh cũng có thể tìm được.” Ryoko nghe lời gật gù đầu, sau đó khéo léo dời đề tài đi, hi vọng như vậy có thể khiến cho cơn tức giận của Akako có thể giảm bớt một chút.

“Vâng, người ở thế giới biết về ma pháp của chúng ta cũng không có nhiều lắm, người khả nghi nhất, trước đó tôi đều đã dùng quả cầu thủy tinh lục soát qua.” Akako lấy tay chống cằm suy xét nói.

Ryoko vội vàng dời đến băng ghế ngồi xuống, đã chuẩn bị tốt để nghe một trận tràng giang đại hải. Akako nhìn thoáng qua Ryoko đi chuyển đến trên băng ghế liếc mắt một cái, không khách khí hắt nước lạnh mà cô vừa chạm đến.

“Nghị phạm chỉ có một, công chúa không cần ngồi xuống!”

“Hả?” Ryoko yên lặng, một người? Đó không phải là rất chính xác thôi, nhanh như vậy đã tìm ra được hung thủ? Rất thần kì thôi!

“Lúc trước, lúc công chúa xuất hiện là lúc tôi đã dùng quả cầu thủy tinh điều tra qua tất cả mọi người trên thế giới. Kết quả phát hiện ra trên quả cầu thủy tinh, người vốn không tồn tại ở thế giới này có hai người, một người chính là công chúa, một người khác, chính là Thiên Hậu Nhật Bản — Kudo Shikura!”

“Shikura!” Ryoko theo từ trên băng ghế nhảy dựng lên, làm sao có thể là chị ấy được? Shikura là tiền bối xuyên không đấy, không có khả năng sẽ làm loại chuyện này. Đợi chút, Shikura là do khiếm khuyết của âm dương nên xuyên không tới được, trên quả cầu thủy tinh hiện ra chị ấy vốn không nên tồn tại ở thế giới này thì thật là bình thường nha! Không phải lúc đó chính cô cũng xuyên không đến sao?

“Akako, không có khả năng là Shikura đi? Cậu còn có chứng cứ khác để chứng minh người đó là chị ấy không?”

Akako đối với Ryoko vô cùng kinh ngạc tỏ vẻ nghi hoặc, nhưng vẫn chưa nghĩ nhiều, chính là đem những gì chính mình tra được đều nói cho Ryoko:

“Đương nhiên là có, sau nay tôi lại dùng ma kính thí nghiệm lên hai người, phát hiện trên người các người đều có dấu vết ma pháp. Công

chúa là vì có Tứ công chúa dẫn dắt kiến thức nên có được ma pháp, nhưng Kudo Shikura cùng với thế giới Tân U căn bản không hề có bất kỳ quan hệ nào. Trên người cô ấy có lưu lại dấu vết ma pháp, như vậy thì chỉ có một lời giải thích, cô ấy chính là tay sai của Âm U Điện được giữ lại ở nơi này.”

Không có khả năng, tuyệt đối không có khả năng là Shikura, trong chuyện này nhất định có hiểu lầm gì đó. Nội tâm Ryoko rối loạn thành một đoàn, nhưng muốn cô tin tưởng Shikura là hung thủ thì căn bản không có khả năng.

“Đúng rồi Akako, thế giới này ngoại trừ tó và cậu ta, còn sẽ có người sử dụng ma pháp sao?”

“Nữ phù thủy ở trên thế giới này có rất nhiều, nhưng phần lớn đều là một số ít vô hại có ma pháp sơ cấp, lại có như lời nói thì có Kuroba Kaito. Vì để cho hắn dễ dàng trợ giúp cho công chúa, cho nên tôi đã đem phòng ‘Ma thuật sư’ ở trong tòa thành Tarot cho cậu ta, bên trong có rất nhiều ma pháp có thể học tập. Nhưng công chúa hoàn toàn không cần đề ý đến, Kuroba là người của chúng ta, cho dù cậu ta có phản bội cả thế giới thì cũng không có khả năng sẽ phản bội người.”

Kuroba Kaito? Lại nói tiếp, người biết chuyện phòng thí nghiệm này ngoại trừ cô và Akako ra thì cũng chỉ thừa lại cậu ta là người truyền tin đi, Shikura chỉ biết là có phòng thí nghiệm lại không biết có ma pháp, căn bản không có biện pháp để phá hoại, như vậy, người bị tình nghi thì cũng chỉ còn lại có cậu ta. Theo mấy ngày này cô quan sát được, Akako cùng Kuroba đồng học có mối quan hệ bất thường, không loại bỏ được chuyện Kuroba đồng học che giấu, lợi dụng tình cảm với Akako nha. Ryoko ở trong lòng suy xét, nhưng không có đem ý tưởng nói cho Akako, do đó đã tạo thành sự hiểu lầm trí mạng. Thật đáng tiếc là cô đã quên mất lời Akako nói là Kuroba Kaito sẽ không phản bội cô, mà không không phải là phản bội Akako. (Lời editor: Đôi khi mình thấy nữ chính thật nào tàn _=)

Cuối cùng, hai người quyết định không thay đổi, lại quan sát một thời gian đi lại nói. Về phần quả cầu thủy tinh, Akako sẽ lại nghĩ biện pháp.

Ryoko mang theo tâm sự nặng nề mà đi ở trên đường về nhà, lại không biết trong nhà còn có chuyện phiền toái đang chờ chính mình.

————— Ta đây là đường phân cách âm mưu —————

Ryoko suy nghĩ trên dọc đường, vẫn không nghĩ ra được nguyên do vì sao, trọng tâm của việc hoài nghi vẫn như trước là Kuroba Kaito, Akako vô cùng tự tin khiến cô rất khó loại bỏ được hoài nghi. Về đến nhà, Ryoko mở cửa ra, ở cửa đổi giày, bỗng nhiên cảm giác được trong giữa phòng khách có một trận tranh cãi vô cùng âm ỉ.

Là có khách đến nhà sao? Ryoko đem giày để xuống xong, mang theo nghi hoặc đi hướng về phía phòng khách.

“Ryoko, cậu đã về rồi!” Sera vẫn trước sau như một tươi cười sáng sủa, nhưng Ryoko cũng không tâm tình giả bộ đáng háo sắc như trước kia.

“Làm cái gì, vì sao bọn họ đều đến?” Ryoko dùng cầm chỉ chỉ đám người ngồi ở một bên trên ghế sofa, gồm có Heiji, Conan, Okiya Subaru cùng Kudo Yukiko.

“A ~ hóa ra đây là Ryoko a, thật sự là vừa thông minh lại vừa xinh đẹp!” Yukiko vĩnh viễn vẫn luôn tràn ngập sức sống như vậy vọt tới trước mặt Ryoko, liền đối với khuôn mặt của Ryoko bắt đầu chà đạp. Những người ở đây không hề kinh sợ khi chuyện quái dị như vậy, ở trên đỉnh đầu xuất hiện vài vạch đen.

“Ồ hề há áu a ước ước ông [Có thể thả cháu ra trước được không]” Khuôn mặt Ryoko hoàn toàn bị biến dạng, nói không ra lời giãy dụa.

“A ~ thực xin lỗi — thấy Ryoko đáng yêu liền nhìn không được ý muốn nói.” Rốt cuộc Yukiko cũng đã buông Ryoko ra.

Ryoko chỉnh chỉnh khuôn mặt tròn vo của mình, một mặt bất mãn. “Cháu không hề cải trang, nhào nặn kịch liệt như vậy để làm chi? Đau chết cháu! Này, Akai Shuichi, làm sao mà anh cũng tới đây? Cuộc chiến trên chuyến xe lửa thần bí Bell Tree đối phó sao rồi?”

Không một tiếng động — độ ẩm bên trong bỗng chốc theo từ mùa xuân tháng ba biến thành mùa đông lạnh giá. Ngạch — động tác Ryoko vừa mới chuẩn bị ngồi xuống bị đông cứng thành động tác nửa ngồi.

“Cái kia — có phải là tôi đã nói sai gì rồi hay không, hay vẫn là, các người còn chưa có ngã bài sao?”

Giữa phòng khách vẫn yên tĩnh như trước, ngay cả tiếng hít thở cũng đều không có, điều này dọa đến Ryoko, Ryoko rút cổ lại, trốn tránh ở trong góc xó ghế sofa, yếu ớt nói: “Không thể trách tôi được nha! Rõ ràng quan hệ cùng với Masumi tốt như vậy, lại đem Subaru cùng Masumi hội tụ ở cùng nhau, là người thì sẽ đều cảm thấy hai anh em nhà bọn họ nhận thức lẫn nhau thôi! Nếu không có, các người có thể tiếp tục a, làm chi lạnh như thế chứ —”

“Xem ra là tôi xem nhẹ cô, thật sự biết rất nhiều chuyện đấy chứ!” Okiya Subaru như trước, nhìn không thấy được ánh mắt lạnh lùng nói đến.

“Có thể được ‘tiểu bối tỷ’ viên đạn bạc Akai Shuichi tán thưởng thật sự là ba lần may mắn của tôi a, tam sinh hữu hạnh!” Ryoko lại đi sang bên cạnh né tránh, trên mặt hiện lên niềm cường tươi cười, lấy lòng nói ra

“Tiểu bối tỷ? Tiểu bối tỷ là ai vậy?” Heiji đột nhiên hỏi ra một câu như vậy.

Hồng bét, ở thế giới hiện thực cô đã kêu thành thói quen, giờ lại kêu ở trong thế giới Conan! Hiện tại Ryoko có loại xúc động muốn đi tìm cái chết!

“A nha — Mọi người không cần lại phải khó xử đến Ryoko đáng yêu của chúng ta thôi —” Yukiko rút cuộc cũng đã đứng ra, nước mắt vui mừng của Ryoko rơi xuống nhào đầu về phía ôm ấp của Yukiko.

“Đúng vậy đúng vậy, bởi vì có chuyện quan trọng nên mới chờ Ryoko trở về thương lượng, vẫn là nên trở về với vấn đề chính đi!” Sera cũng theo từ trong thế kỷ băng hà đi ra.

Nếu nhân vật chính đều đã đi ra, những người khác cũng không có ý tứ ham muốn mất ngủ, mọi người đều nhanh chóng tập trung tinh thần vào trong chủ đề nói chuyện. Hóa ra, Mizumashi Rena nằm vùng ở trong tổ chức đã đưa tin tức tới, nói là tổ chức chuẩn bị tham gia cuộc triển lãm viên ngọc Pandora, nhằm triển khai hành động vô cùng quan trọng, liền ngay cả Belma cũng đã xong xuôi, Gin cũng đều được phái đi, còn có một người có địa vị cao hơn hai người bọn họ chỉ huy, tình thế vô cùng nghiêm trọng. Quan trọng nhất là cuộc chiến ở trên du thuyền, viên ngọc Pandora đúng là từ ba ba Hirota Kimoto cùng chú của Sonoko liên hợp tổ chức. Nếu gặp chuyện không may, thì hậu quả không thể nào tưởng tượng nổi. Đây cũng là một trong những nguyên nhân mọi người đến đây tìm Ryoko để bàn bạc.

Bất quá có Conan cùng Shuichi, cùng với cao thủ dịch dung Yukiko ở đây, ứng phó hẳn là không thành vấn đề. Về phần Ryoko, tuy rằng bộ não không được như bọn họ, nhưng ma pháp của cô cũng đủ để bảo vệ ba ba cùng chú của Sonoko.

Sau ba giờ trôi qua, khi Ryoko đã bắt đầu đánh ngáp đến lần thứ N, rốt cuộc mọi người cũng đã bàn bạc xong, tan họp. Lúc gần đi, Heiji ngoài dự đoán không muốn sống thật tốt lại hỏi ra một câu như thế này:

“Cái kia, tiểu bối tỷ đến cùng là ai a?”

Nhất thời, lâu ngày mọi người đều xem nhẹ vấn đề này, một lần nữa bị người khơi dậy sự chú ý.

“Hả? Cái này à! Nhìn đi, đều đã trở thế này rồi, mọi người vẫn nên đi về ngủ trước đi, vấn đề này lần tới lại bàn, lần tới lại bàn!” Ryoko một bên ở trong lòng mắng chửi Heiji, một bên chỉ vào đồng hồ được treo ở phòng khách dựa cột, ý đồ lừa dối muốn qua được cửa ải.

Bất quá nhìn bộ dáng Heiji lại muốn mở miệng, không thể có được đáp án thì không bỏ qua kia!

“Đúng rồi! Heiji, Kazuha thì sao, cậu còn không có nói cho cô ấy biết mối tình đầu của cậu thật ra chính là cô ấy sao?” Ánh mắt Ryoko so với đại bàng còn nhạy hơn, vội vàng tìm chuyện khác để ngăn chặn miệng Heiji lại.

“A? Ha ha ha, này, này — vẫn là nên để lần sau tới lại đến thảo luận đi!” Kết quả là, Heiji thức thời chuồn mất. Những người khác cũng theo cậu rời đi.

Ryoko đóng cửa lại, quay về trong phòng khách, liền trực tiếp nằm ngả trên ghế sofa, trong lòng phần nộ vì sự bất công này. Vì sao đã thắng thán như vậy rồi mà còn khiến người khác buồn phiền như vậy — nữ chính xuyên không đều không thể đảm nhiệm tốt được a!

Bạn đang đọc truyện [Đồng Nhân Conan] Áo Thuật Và Hoa Lửa Kỳ Diệu được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ebook Full.Net.

Chương 37: Dị biến

Mây u ám ngăn cản ánh sáng vàng trắng vốn đã mờ nhạt. Tòa thành Tarot ở ngay vị trí rừng rậm, bất chợt truyền ra tiếng sói tru làm cho người ta không rét mà run. Mà chủ nhân của tòa thành này — Koizumi Akako, lại dường như không có việc gì ở trong phòng ‘Nữ hoàng’ nhìn ma kính, nghiên cứu hai nhân vật khả nghi.

Nói thật, lúc trước khi ‘Tiểu Xích Ma’ phái Akako đi đến thế giới này cũng có chút do dự, dù sao Akako còn rất trẻ tuổi, nhưng cô ấy lại muốn một mình nghiêm túc đối mặt với thách thức này. Hoàn hảo, Akako không có làm cho người ta thất vọng, cô thật sự rất nỗ lực, làm việc vô cùng cẩn thận tỉ mỉ, tuyệt đối không buông tha cho bất kỳ dấu vết nào được để lại. Giống như hiện tại, ở ngay tại đây, cô lại bắt đầu nghiên cứu về Kudo Shikura thêm một lần nữa. Biểu hiện của công chúa cô nhìn thấy rất rõ ràng, cô hiểu được, về phương diện này nhất định còn có nội tình mà cô không biết. Nếu Shikura thật sự vô tội, cô sẽ tập trung toàn bộ tinh lực của mình, để tìm được tên hung thủ chân chính còn đang nhón nhơ ngoài vòng pháp luật kia. Kết quả, sau hai giờ điều tra, lại phát hiện thật sự còn có một người khiến cho cô hoài nghi — Hakuba Saguru.

Mặt ma kính này là báu vật của bộ tộc ‘Xích Ma’, theo truyền thuyết là một vị thần thời cổ xưa lưu lại. Thời điểm đến thế giới này, bởi vì ‘Xích Ma’ lo lắng, cho nên đã để lại cho cô. Ma kính khiến cho người ta sợ hãi vì năng lực chưa được xuất hiện của nó, ngoại trừ năng lực biết trước tương lai ra, còn có chức năng là ghi chép. Chỉ cần có mặt kính ở địa phương đó, nó có thể ghi lại toàn bộ mọi thứ. Bao gồm mặt nước, thủy tinh, ánh sáng phản chiếu kim loại, thậm chí là ánh mắt của một người. Chỉ cần chiếu theo việc người khác gặp chuyện không may, nó có thể ghi lại. Có thể nói, chỉ cần bạn không có kết giới ma pháp, mà ánh mắt của bạn vẫn sáng ngời như cũ, như vậy thì bạn có thể

làm, xem, tất cả đều liền ở trong phạm vi giám sát của ma kính. Cho nên, sau khi Akako lợi dụng điều này để nhìn xem hành trình của Ryoko, rốt cuộc cô phát hiện ra một sự kiện, cái người tên là Hakuba Saguru kia cư nhiên cũng là người truyền đạt lại tin tức, nói cách khác, cậu ta cũng biết chuyện phòng thí nghiệm của Ryoko. Càng làm cho Akako để ý hơn chính là, mặc dù Hakuba Saguru có biểu tượng sinh mệnh ở thế giới này, nhưng lại rất mỏng manh, tựa như một người bệnh nặng, giống như đang hấp hối. Nhưng, ấn theo lẽ thường mà nói, Hakuba mỗi ngày đều đứng giờ ra vào trường học, thành tích nổi trội xuất sắc, khí sắc bình thường thì sẽ không xuất hiện loại tình huống này.

“Đến tột cùng là đang xảy ra chuyện gì?” Akako nhíu mày nhìn số liệu phân tích ở trên ma kính, lâm vào trầm tư. Bỗng nhiên, rừng rậm bảo vệ tòa thành Tarot xuất hiện một trận chuyển động, tiếng sói tru vốn âm trầm không biết vì sao bị đình chỉ im bật. Tựa như vật dẫn mất đi sinh mệnh.

“Phanh —” Một tiếng nổ, có chứa ma pháp trận phòng ngự ở ngay ‘Cánh cửa nữ hoàng’ bị một bị một cỗ lực lượng chấn vỡ trên mặt đất. Nguyên tố ma pháp tự do ở giữa không trung tán loạn. Akako cảnh giác đứng lên, ánh mắt gắt gao nhìn chăm chăm vào cửa, cùng đội vị khách không mời mà đến này.

“Phách phách phách —” Ba tiếng vỗ tay ở cửa vang lên, lộ ra phần trang phục váy màu trắng. Theo sau đó, là tiếng nói tươi ngọt nhưng mang theo hàn khí: “Không hổ danh là át chủ bài duy nhất của ‘Xích Ma’ ở lại thế giới này nha, đã có người tiến đánh tới căn cứ bí mật của mình mà vẫn còn có thể bình tĩnh như vậy.

“Hừ — Chẳng qua chỉ là một kẻ không dám lấy diện mạo thật sự của mình ra đối mặt mà chỉ nhảy nhót như thằng hề mà thôi, còn không đủ tư cách để ta ra cửa nghênh đón.” Akako là một nữ phù thủy, mặc dù còn rất trẻ tuổi, nhưng cũng đừng nên coi thường.

Hình như kẻ xâm nhập đã sớm dự đoán được Akako sẽ nói như vậy, cũng không giận, chính là đi đến trước mặt Akako, nghiêng người cười: “Thật không? Người liên tục tin như vậy? Đồng học, có phải người đã quên đồ đạc của mình rồi hay không nha a?” Nói xong, ở dưới ánh mắt kiêng kỵ của Akako, lấy ra quả cầu thủy tinh tạm thời mất tích kia. “Nếu ta nhớ không lầm như lời nói, chủ nhân của quả cầu thủy tinh này là người đi? Vật lấy máu nhận chủ gì đó đều bảo vệ không tốt, nữ phù thủy hoàn toàn không biết xấu hổ dám ở trong này tự cao tự đại sao?”

Đương nhiên Akako biết quả cầu thủy tinh ở trên tay đối phương có ý nghĩa gì, chỉ sợ một kiếp nạn này chính mình không thể tránh khỏi. Cho nên cũng chỉ có thể “Hừ!” một tiếng, không thèm để ý tới.

“Được! Kẻ thức thời mới là trang tuần kiệt. Át chủ bài chính là át chủ bài. Thế nào? Là muốn ta tự mình đem người niêm phong tiến vào trong quả cầu, hay là chính bản thân người tự đi vào?” Tươi cười của kẻ xâm nhập càng sâu, lúc này đây căn bản không cần chính mình động thủ.

“Được, ta có thể đi theo người, chẳng qua trước tiên người phải nói cho ta biết, người, đến cùng là ai?” Akako không cam lòng nhìn chăm chăm người trước mắt, tay ở sau lưng không muốn người biết, chuyển động.

“Xử Nữ, về chỗ của ta.” Người mặc bộ váy màu trắng trả lời ngắn gọn, đồng thời, tay trái bắn ra ma pháp, trói buộc hai tay của Akako. “Nhớ kỹ, đừng ở trước mặt một đối thủ thông minh giờ trở đùa giỡn bịp bợm.”

“Hô —” Một trận nguyên tố gió dị động, trong phòng không có một bóng người. Chỉ có một bên gương chiếu rọi đến Akako biến mất, trước khoe miệng cô mỉm cười như trút được gánh nặng.

—— Ta đây là đường phân cách sốt ruột ——

“Ai nha, làm cái gì vậy chứ, Akako sao lại thế này, điện thoại thì không trả lời, tâm linh thì cũng không phản ứng. Dù liên hệ bằng cách nào thì cũng không được. Mình còn muốn thảo luận với cậu ấy về kế hoạch đi du thuyền nữa. Đối phương thế nhưng có thể là người của tổ chức áo đen có ‘Âm U Điện’ là chỗ dựa, chỉ dựa vào mình là một công chúa ma pháp đối nghịch giữa chừng thì có lợi ích gì chứ!” Ryoko sốt ruột, ở trong phòng xoay vòng tự nói chuyện. “Không tốt, mình nên lập tức đi đến trong nhà tìm cậu ấy đi. Mặc dù không muốn nghe cậu ấy giảng dạy, nhưng cũng không thể bởi vì như vậy mà chậm trễ đại sự được.”

Sau vài giây, Ryoko liền dịch chuyển đến nhà Akako.

“Tham kiến công chúa!” Một âm thanh già nua vang lên, là quản gia nhà Akako.

“Ông có nhìn thấy Akako đâu không?” Ryoko trực tiếp hỏi. Ngược lại không phải là cô không tôn trọng người già, chính là lúc trước cô đã cùng nói qua với Akako, không nên để cho bác quản gia gọi cô là ‘công chúa’, không nên hành lễ với cô, nhưng Akako chính là không nghe. Sau này cô cũng từ từ quen đi.

“Akako tiểu thư đã đi đến tòa thành.” Quản gia cung kính trả lời. Tuy rằng ông không phải là người đến từ thế giới Tân U, nhưng ông cũng là từ năm đó ở trong xã hội ‘Xích Ma’ giao du với một người bạn tốt. Cho nên, ông đối với sự tình ở thế giới Tân U cũng biết được một ít. Đặc biệt sau này, thời điểm biết ‘Xích Ma’ để lại Akako ở thế giới này, ông đã chủ động đưa ra yêu cầu muốn chăm sóc cô ấy.

“Được, cảm ơn ông nhé, ông quản gia!” Nói xong, Ryoko lại dùng phép dịch chuyển đi đến tòa thành. Để lại một mình quản gia ý tứ hàm xúc sâu xa nhìn địa phương Ryoko biến mất.

—— Ta đây là đường phân cách biến hóa ——

Mà cùng lúc đó, trong phòng “Nữ hoàng”, điều khiến cho tất cả mọi người không thể tưởng tượng được chuyện đang xảy ra.

Nguyên tố ma pháp ở trên cánh cửa “Nữ hoàng” bị đánh nát chính là đang từng chút một bị ma kính tập trung lại hấp thu. Cái mà Akako để lại chính là ý tứ mà chính bản thân cô ghi lại khi rời đi, toàn bộ cảnh tượng chính là mảnh nhỏ thủy tinh di chuyển thành nguồn suối sức mạnh. Mảnh nhỏ khối thủy tinh kia vốn là do cô chịu đựng cơn giận dữ dưới đòn tấn công của ma kính thì rơi xuống. [Nói một cách rõ ràng thì khi nhìn thấy ma thuật đối chọi nhau thì Akako đánh nát gương], ma kính vốn là do chính cô sửa chữa thì hẳn là nên hợp nhất cùng với chiếc gương thêm một lần nữa, nhưng không biết vì sao, nó cứ liên tục lại như vậy bị bài xích. Sau đó, Akako cũng phát hiện, khối mảnh nhỏ này cư nhiên có cùng năng lực ghi lại sự kiện giống như ma kính. Vừa rồi, chuyện cô bị tấn công vốn là có thể để cho ma kính ghi lại, nhưng cô hiểu được đối phương nhất định sẽ sử dụng ma pháp ẩn hình, khiến cho ma kính ở một bên không thể ghi lại. Cho nên, ở thời điểm đối phương không chú ý đến, cô đã vụng trộm khởi động một mảnh nhỏ, giấu mảnh nhỏ ở trong cánh cửa “Nữ hoàng”. Mà động tác cuối cùng kia của cô, chẳng qua chỉ là động tác giả, muốn hấp dẫn lực chú ý của đối phương, khiến cho đối phương đánh nhanh thắng nhanh, lập tức rời đi, như vậy liên sẽ không phát hiện ra mảnh nhỏ này. Đáng tiếc, người định không bằng trời định, ai có thể đoán trước được, khối mảnh nhỏ kia tại nguyên tố ma pháp trên cánh cửa ‘Nữ hoàng’ kích hoạt, cư nhiên bắt đầu hấp thu nguyên tố ma pháp ở xung quanh. Hơn nữa không ngừng nghỉ chút nào, không ngừng mở rộng phạm vi, cuối cùng đem lực hấp dẫn khuếch tán đến toàn bộ tòa thành Tarot.

Rốt cuộc, sau khi cuối cùng làm cho một mảnh cánh cửa ‘Thế giới’ bị hấp thu hầu như không còn ma lực nào xong. Mảnh nhỏ bắt đầu chậm rãi xoay tròn lên cao, thời điểm làm cho nó bay tới giữa trung tâm, đồng nhất trên mặt phẳng ma kính thì nhanh chóng bay về ma kính.

“Xoẹt —” Như máy móc, dường như là âm thanh công tắc cắm vào máy tính. Xung quanh ma kính bắt đầu hiện lên ánh sáng màu trắng nhàn nhạt, sau đó gia tăng biến màu hồng, màu đỏ, màu đỏ thẫm, cuối cùng nhờ vào ma lực bảo vệ quanh từng rậm, biến thành màu đỏ sậm. Mà lúc này, vầng sáng hình bầu dục xung quanh ma kính tựa như một chiếc đèn màu đỏ vây quanh. Nếu như lúc này có người ở như lời nói, nhất định sẽ cảm thấy có bướm bướm phá kén từ đó mà ra. Nhưng sự tình vĩnh viễn vẫn sẽ luôn nằm ngoài dự kiến của mọi người, cái kén màu đỏ chẳng những không có bướm bướm bay ra, ngược lại giống như một quả trứng gà, trên đỉnh đầu bắt đầu xuất hiện cái khe. Nhưng lại cùng với âm thanh gõ cửa “Cộc — cộc —”, tựa như bên trong có một chú gà con muốn ra ngoài.

“Crack —” Cái kén màu đỏ rốt cuộc như vỏ trứng được phá, có thể được đi ra ngoài không phải là gà, mà là một đứa bé trai có được ánh mắt giống như chiếc gương sáng. Mái tóc màu đỏ, khuôn mặt hồng hồng, môi hồng hồng, tất cả đều có vẻ đáng yêu như vậy đấy. Mà ở trên cổ của cậu nhóc còn có một chiếc vòng cổ màu bạc, rơi phía sau gáy là một chiếc gương nhỏ như móng tay.

Có lẽ khi một đứa trẻ mới được ra đời, thì nó sẽ đối với thế giới trời sinh vô cùng ngạc nhiên, cậu bé không ngừng đánh giá bốn phía xung quanh, không biết nơi này là chỗ nào. Thế nhưng, cảnh sắc ở tòa thành Tarot thật sự không có gì hay để xem, chỉ nhìn một lát, cậu liền không có hứng thú bấu môi, biến mất ở tại trong phòng. Mà biến mất theo cậu bé, còn có tòa thành Tarot to lớn kia.

———— Ta đây là đường phân cách kinh ngạc ————

Mà người duy nhất bị hại của tất cả mọi chuyện này chính là Ryoko. Cô là bị kích động như vậy đi tìm Akako, giống hệt như đứa trẻ đến đòi kẹo. Nhưng, vì sao, vì sao lại muốn cô giống như đứa ngốc đứng ở trong rừng rậm, không ngừng dụi mắt? Này này này? Chẳng lẽ cô lạc đường? Tòa thành đâu? Akako đâu? Ai có thể nói cho cô biết đến cùng đã xảy ra chuyện gì không a!!!

“Quạ — Quạ —” Trong đêm tối, những chú quạ đen thật không nể mặt, theo đỉnh đầu Ryoko bay qua.....

Bạn đang đọc truyện [Đồng Nhân Conan] Áo Thuật Và Hoa Lửa Kỳ Diệu được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 38: Kyoko

Trước không nói đến việc Ryoko đứng canh giữ ở trong rừng rậm, làm sao để tiêu hóa được sự khiếp sợ của mình, ở bên này, khiến cho tất cả mọi thứ khác thường chính chủ ‘Ma Kính’ lại đi dạo ở trong đường lớn. Theo lý thuyết mà nói, ‘Ma Kính’ tồn tại không nói trên vài trăm triệu năm, thì cũng ở vài trăm ngàn năm, có khả năng ghi lại tất cả, nhìn thấy toàn bộ tất cả, hẳn là sẽ không giống như đứa trẻ đối với thế giới tò mò mới đúng. Thế nhưng, ‘Ma Kính’ thật giống như đứa trẻ vừa mới ra đời, ở trên đường tò mò đánh giá xung quanh, làm cho người ta hoài nghi cậu ta có đúng là đã mất trí nhớ khi biến hóa không. Nói đến đây, sẽ không phải là thật đi, quy luật của thế giới Conan bị làm sao thế này? Người mất trí nhớ giống như vô cùng không đáng giá đồng tiền, hơi động một tí thì liền mất trí nhớ. Ánh sáng hào quang nữ chủ đã bị ném ra sau đầu đến N lần! Được rồi, đây không phải là trọng điểm, trọng điểm là ‘Ma Kính’, hiện tại cậu là đang làm gì??? Này này, cho dù cậu có kinh ngạc thì cũng không thể tung vảy người khác như thế! Này này, cậu chỉ mới lớn lên được vài ngày thôi, không nên lại sử dụng bạo lực được không? Người ta chẳng qua là làm hết mình với nghĩa vụ là một người bạn trai, cậu cũng không cần phải dùng mảnh gương nhỏ đâm người ta như tổ ong vô vàn đi!

Cứ như vậy, ‘Ma Kính’ đi ra còn chưa được một giờ, toàn bộ đường lớn trong Tokyo liền vang lên âm thanh của xe cứu thương, cộng thêm âm thanh của xe cảnh sát không ngừng vang lên. Riêng camera quan sát thì ngược lại chỉ thấy một đứa trẻ, ngoại trừ người chứng kiến có thể miêu tả hung thủ là một đứa trẻ, thì cái gì cũng đều không biết, về phần camera quan sát cái gì đó, ‘Ma Kính’ đã không đập nát

chúng nó thì đã rất nhân từ rồi, còn nghĩ có thể sử dụng bình thường? Nằm mơ đi! Bạn hỏi Conan? Toàn bộ tâm tư nhào đầu vào việc chống lại phe phái Pandora vào một tuần sau, không rảnh để ra mặt. Kết quả là, nhóm cảnh sát Tokyo phải nghênh đón trường hợp hỗn loạn nhất từ trước cho đến nay, ngay cả sĩ quan cảnh sát Takagi và sĩ quan cảnh sát Sato đang hẹn hò cũng đều phải gia nhập chiến đấu. Nhưng mà, cho dù như vậy thì năng lực ra làm sao? ‘Ma Kính’ vẫn dạo phố như thường, hoàn toàn cũng không tự giác được mình đang bị truy nã.

— Ta đây là đường phân cách Ayumi —

Mỗi lần Conan làm bài kiểm tra thì đều được một trăm điểm, thường xuyên vắng giờ lên lớp cũng không có quan hệ, nhưng bọn Ayumi thì không giống như vậy, bọn họ không có loại trái nghịch nhỏ bé như vậy, chỉ có thể cam chịu số phận năm qua năm, ngoan ngoãn đi đến trường. Rốt cuộc, theo tiếng chuông tan học vang lên, bọn họ tách ra, Genta là người xông pha đi đầu, đeo cặp sách chạy ra khỏi cửa lớp học đầu tiên, làm cho người ta nghĩ hoặc là cậu ta làm sao có thể kéo thân thể cao lớn kia của mình? Chẳng lẽ là do di truyền từ ba mình? Không nhìn hình thể sau này di truyền a, quả nhiên là quả quyết! Mitsuhiiko là người thứ hai chạy đến, chẳng qua lý do là hoàn toàn bất đồng với Genta chỉ biết lo ăn cơm lươn, cậu chỉ là lo Genta gặp chuyện không may cho nên đi theo mà thôi. Mặc dù Genta là đội trưởng đội thám tử nhí, nhưng ngoại trừ Conan, Mitsuhiiko là những người thông minh nhất nhóm ra. Đi theo sau cùng tất nhiên chính là Ayumi cùng Ai-chan. Dù sao Ai-chan cũng là người kiên trì điếm tính, Ayumi sẽ không giống như vậy, đi theo ở phía sau không ngừng oán giận.

“Genta thật là, Conan-kun không ở đây, thì cậu ấy liền bỏ chạy nhanh như vậy! Không biết khi nào thì Conan mới trở về đây!”

Haibara nhìn Ayumi đi ở phía trước, một lòng động lại ở trên người Conan, trong lòng thở dài, đuổi theo.

“Đến trước tuần sau thì cậu ta sẽ không về.”

“Ôi? Sao lại như vậy?” Ayumi không hài lòng tha dài âm thanh.

“Không có việc gì, Conan không ở, tớ có thể bảo vệ cho cậu.” Không biết khi nào thì Mitsuhiiko quay đầu lại chen vào nói.

“Còn có tớ nữa.” Genta cũng không tỏ ra yếu thế.

Đáng tiếc Ayumi liền không đem bọn họ để ở trong lòng, như trước nghĩ chờ Conan đã trở lại, muốn chủ động đi giúp cậu học bù. Đột nhiên, trước nhóm người Ayumi bị một bé trai tóc đỏ hấp dẫn ánh mắt. Mà bé trai kia tất nhiên cũng phát hiện ra bọn họ, hướng về phía bọn họ lộ ra một nụ cười sáng lạn. Làm nổi bật ánh tà chiều màu đỏ sau lưng, tươi cười của bé trai rất là chói mắt, cũng rất có lực tương tác. Genta, người thích gây chuyện thị phi nhất là người đầu tiên chạy đi qua.

“Cậu là ai vậy? Trước kia làm sao chưa từng nhìn thấy qua cậu?”

“Genta, phải có lễ phép.” Mitsuhiiko tiến lên nói, sau đó xoay người nhìn về phía bé trai: “Chào cậu, tớ tên là Mitsuhiiko, đây là Genta, phía sau là Ayumi cùng Haibara, chúng tớ đều là học sinh tiểu học trường Teitan, trước kia chưa từng nhìn thấy qua cậu, cậu tên là gì?”

“Tớ...” ‘Ma Kính’ khó khăn, tên gọi của cậu là gì? Cậu làm sao mà biết tên gọi của mình là gì chứ, trước đây chủ nhân đều chỉ gọi cậu là ‘Ma Kính’, cái này cũng được xem như tên sao?

Đồng thời khi ‘Ma Kính’ đang do dự, Ayni cùng Ai-chan cũng đã đi lên. Ayumi không hổ danh là một cô gái, mắt tinh kỹ tính, bỗng chốc liền nhìn đến cái gương nhỏ ở trước ngực ‘Ma Kính’. “Vòng cổ này thật đẹp! Chiếc gương nhỏ này mua ở đâu vậy, Ayumi cũng rất muốn.”

‘Ma Kính’ nhìn cô bé nhỏ ở trước mắt, lại nhìn gương nhỏ ở trước ngực mình, thật ngu ngốc nghĩ ra một cái tên: “Tớ gọi Kyoko [1], mấy ngày trước cùng chủ nh... cùng cha mẹ đi thăm viếng, cho nên đi tới nơi này.”

[1] Kyoko trong tiếng Nhật có nghĩa là gương.

“Kyoko? Cái tên rất kỳ quái.” Ayumi nghi hoặc giật giật miệng. Mà Haibara còn lại thì sau khi nghe đến ‘Ma Kính’ giải thích, hiện lên một mặt đề phòng cùng tò mò nhìn cậu.

“Ừ, là có chút kỳ quái, bởi vì khi sinh ra thì có một tấm gương, cho nên liền lấy tên là Kyoko.” ‘Ma Kính’ vò đầu giải thích, ha ha, cậu cũng không phải là đang nói dối nga, chủ nhân sáng tạo ra cậu, như vậy cùng với là cha mẹ cũng không sai biệt lắm, tuy rằng chủ nhân không phải là người chủ nhân kia, nhưng cùng chủ nhân đi tán đồng cùng với cha mẹ là một điều đầy hứng thú nha. Về phần sinh ra còn có gương, hê hê, cậu vốn chính là gương, đương nhiên còn có gương, về phần tên là Kyoko như vậy thì càng chính xác. Cho nên, về sau thì các người cũng đừng nói là cậu gạt người a.

“Hóa ra là Kyoko, tớ còn tưởng rằng là thủ đô Tokyo đâu!” Ayumi cười cười. “Bất quá cậu tách khỏi cha mẹ rồi sao? Vậy thì nhà cậu ở nơi nào, chúng tớ đưa cậu về nhà.”

“Đúng vậy đúng vậy, chúng tớ chính là đội thám tử nhí đấy!” Genta lại bắt đầu bày trận.

“Cảm ơn các cậu, đáng tiếc...” ‘Ma Kính’ đã sớm muốn tìm chỗ để ở lại một thời gian, vừa thấy động tác của người ở trước mắt, chỉ biết cơ hội của chính mình đã tới. “Đáng tiếc cha mẹ cùng tớ là người Osaka đến đây đi du lịch, nhà của tớ ở Osaka, các cậu không có khả năng cùng biện pháp đưa tớ về nhà. Oa oa — tớ cũng không biết làm sao bây giờ.” ‘Ma Kính’ nói xong sẽ rơi nước mắt. Nhưng mà, bạn đã từng nghe nói qua là gương sẽ rơi nước mắt sao? Không có đi, vậy thì không phải là hồng mắt rồi sao, nước mắt của Kyoko cần bản

chính là giả vờ, dựa vào sự phản xạ của mặt kính. Ai — đội thám tử nhĩ muốn gặp phải tai ương.

“Thật đáng thương.” Ayumi đồng tình, tâm tràn ra.

“Như vậy xin hỏi cậu, vài ngày nay cậu cư trú ở đâu?” Haibara chính là Haibara, đã sớm nghe ra được trong giọng nói của Kyoko có sơ hở, bỗng chốc hỏi ra ngay chỗ hiểm. Kyoko là một chiếc gương có thể biết được tất cả, cho nên tất nhiên cậu cũng biết thân phận của cô, cũng biết mối quan hệ của cô cùng tổ chức áo đen, quan hệ của Conan. Đối mặt với việc cô làm khó dễ, Kyoko không để ý chút nào, tiếp tục giả bộ đáng thương, dùng ngón tay chỉ cách đó không xa. “Tại trên mặt cô kia, trên người tớ chỉ có một chút tiền tiêu vặt, hôm nay vì ăn cơm nên đã dùng hết rồi. Lại không tìm thấy mẹ, tớ... tớ.. Oa oa —” Vạch đen, vô số vạch đen xuất hiện, Haibara đã sớm xác định được đối phương nói dối hết bài này đến bài khác, cô cảm thấy buồn bực, rõ ràng chính là một đứa trẻ, làm sao lòng dạ lại quá mức thừa thãi thế này? Đoàn người của chúng ta cũng không có gì để vợ vết cả.

“Đừng khóc mà, cậu yên tâm, chúng tớ nhất định sẽ giúp cậu tìm được mẹ. Chúng tớ chính là đội thám tử nhĩ lừng danh!” Mitsuhiiko không rõ chân tướng nói an ủi.

“Ừ, cậu yên tâm, tớ có một thuốc hạ tên là Conan, rất lợi hại, cậu ấy nhất định sẽ giúp cậu tìm được mẹ.” Genta vỗ ngực, một bộ dáng mọi chuyện đều ôm ở trong người cậu.

‘Ma Kính’ giả bộ làm động tác xoa xoa nước mắt vốn không tồn tại, nháy đôi mắt to thuần khiết. “Thật vậy chẳng? Các cậu thật sự có thể giúp tớ tìm được mẹ?”

“Đương nhiên, dĩ thời, hiện tại tớ liền mang cậu đi gặp Conan.” Genta muôn vàn khí phách kéo Kyoko đi đến nhà Conan, hoàn toàn không lưu ý đến khi ‘Ma Kính’ khi xoay người, trong mắt đều là đắc ý.

———— Ta đây là đường phân cách tra hỏi ————

Hắn có mục đích, tuyệt đối có mục đích. Haibara âm thầm nhìn Kyoko làm điều bộ le lưỡi nhát ma hướng về phía chính mình, nghĩ đến. Nhưng mà, đến cùng hắn có mục đích gì? Một đứa trẻ lại có sự thông minh lạnh lợi là làm sao? Chẳng lẽ hắn cũng uống thuốc rồi? Không có khả năng, thuốc mà Conan uống là do Gin nhét vào, thuốc do chính cô phát minh là do chính cô tự mình uống, những người khác căn bản không có khả năng có cơ hội chạm vào loại thuốc này. Đến cùng là đang xảy ra chuyện gì? Không được, không thể để cho hắn đi gặp Conan, hiện tại Conan nhất định đang cùng bọn Masumi cùng nhau nghiên cứu cách đối phó, nếu người này có liên quan đến tổ chức áo đen, vậy thì không thể nghi ngờ là đã dẫn sói vào nhà.

“Đợi chút.” Haibara gọi nhóm người lại.

“Conan không ở đó, đi đến chỗ tiến sĩ Agasa rồi.” Tuy rằng bọn Genta thật nghi hoặc, nhưng chính là nói, dù sao ngoại trừ Conan, Ai-chan là người có địa vị cao nhất. Nhưng không nghĩ tới, Haibara nói là cô ấy sẽ đi mà không phải là mọi người, mọi người vốn là nghĩ muốn giúp, cùng nhau đi tìm mẹ cho Kyoko bị Haibara lạnh lùng đuổi trở về nhà, chỉ còn lại một mình cô đưa theo Kyoko đi về nhà.

Trên đường, đến nơi Haibara cũng đã từng ngã bài cùng với Conan, Haibara dừng bước chân lại

“Nói đi, đến cùng ngươi có mục đích gì?”

Kyoko nhìn trái nhìn phải, một bộ dáng thưởng thức cảnh đẹp, căn bản không đem sự tra hỏi của Haibara để ở trong lòng. Cậu không có mục đích gì cả, thật sự không có, ngoại trừ nghĩ muốn mai phục bên người bọn họ tìm cách cứu chủ nhân ra. Hóa ra, căn bản Kyoko không hề mất trí nhớ, cậu chính là muốn đi tìm manh mối của hung thủ mà thôi. Theo lý thuyết, cậu hẳn là nên đi đến bên người Ryoko báo tin, nhưng Ryoko như một nhánh cây rất cao, lại không có chủ kiến gì, nếu biết Akako bị người bắt đi, địa thế nhất định sẽ rối loạn thành một cục, mà phe phái đối địch Pandora sắp tới, là người tâm phúc, hiển nhiên không thể xảy ra chuyện được. Mà người tình nghi Kudo Shikura cùng Hakuba Saguru, tương đương sinh mạng của bọn họ vô cùng dị thường, hai người đó cũng không thể tin tưởng được. Cho nên, vì điều này cậu chỉ có thể tính kế, trước tiên mai phục đến bên người nhân vật trung tâm, sau đó tìm thời cơ thích hợp. Mà giữa mọi người chỉ có Haibara là người thích hợp nhất. Thứ nhất, vì hai người đều là trẻ con, ẩn nấp dễ dàng, thứ hai là vì tâm hồn Haibara đủ mạnh mẽ, cậu đi theo bên cạnh cô cần giải thích nhiều điều phiền phức như vậy.

“Đừng nghĩ rằng im lặng như vậy thì có thể trốn tránh hết tất cả.” Haibara gặp Ryoko không thèm nhìn, nghiêm khắc lên.

“Mọi người đều là trẻ con, không cần phải hung dữ như vậy. Tôi chính là đối với cậu có chút tò mò mà thôi, không có ý tứ gì khác. Về phần tôi, một đứa trẻ như vậy vì sao lại đối cậu cảm thấy tò mò... Ha ha, cậu có nhớ một đoạn câu nói này không? ‘We can be both of god and the devil... because... since we’re trying to raise the dead against the stream of the time’ [Chúng ta là chúa trời và cũng là ác quỷ, bởi vì quay ngược dòng thời gian, chúng ta sẽ hồi sinh người chết.]” Ryoko vẫn như trước là khuôn mặt của một đứa trẻ, vẫn là tươi cười sáng lạn như trước, nhưng lại nói ra lời nói khiến cho người ta cảm thấy sợ hãi như vậy, làm cho người ta kinh hãi.

“Ngươi — ngươi đến cùng là —” Âm thanh Haibara có chút run run.

“Xoẹt —” Ryoko phát tay, thời điểm Haibara ở giữa sự kinh ngạc, thì trước mặt vốn đang tối đen liền xuất hiện một mặt gương, mà hiện ra ở trong gương đúng là toàn bộ quá trình Haibara uống thuốc, nhổ đi, chạy ra, té xỉu. Haibara, sinh hoạt ở tại thế kỷ hai mươi mốt, người theo chủ nghĩa vô thần, là một nhà khoa học nghiên cứu. Nhưng, tất cả mọi thứ trước mắt hoàn toàn vượt qua phạm vi nhận thức của cô.

Ryoko cũng không phải là vì dù hạo Haibara, mà là khiến cho cô dễ xuống tâm phòng ngự. “Mặc dù tôi không có quan hệ gì với tổ chức áo

đen, nhưng xác thực có được lực lượng mà bọn họ khát vọng. Tôi đối cậu thật sự chính là tò mò, là một người tồn tại đặc biệt, tìm vài người khiến mình tò mò nghiên cứu hẳn là thật bình thường đi.”

Vốn tưởng rằng sau khi Haibara nghe xong thì sẽ tỉnh táo lại, sau đó đồng ý. Ai mà biết câu tiếp theo chính mình còn chưa kịp nói ra khỏi miệng, Haibara liền thay đổi về bình tĩnh như mọi người, giống như phát điên xông về phía Ryoko, cầm lấy quần áo của Ryoko.

“Chị — cứu chị của tôi, cứu chị của tôi!” Giữa tiếng la khóc khàn khàn rõ ràng mang theo âm thanh khóc lóc run rẩy. Đối với chị gái của Haibara, Ryoko vẫn biết được một chút, chính là không nghĩ tới tình cảm Haibara dành cho chị gái mình lại sâu nặng đến như vậy.

“Tôi có thể ghi lại quá khứ, hiện tại, thậm chí tương lai, cũng có khả năng xuyên qua thời không làm người ta khỏi tử hồi sinh, cho nên, tôi thật sự nguyện ý trợ giúp cô.” Ryoko nhìn Haibara nghe xong lời nói của chính mình, một mặt hiện lên chờ mong cùng vui mừng. Bỗng nhiên cảm thấy lời nói kế tiếp của mình có chút tàn nhẫn, nhưng mà không thể không nói ra được. “Thế nhưng, thực xin lỗi, mặc kệ là cô có tin tưởng hay vẫn là không tin, hiện tại tôi không có biện pháp để cứu chị gái của cô.”

Quả nhiên, ánh mắt Haibara vừa mới cháy lên hi vọng trong nháy mắt lại âm thầm đi xuống. Cô gái giấu đi tiếng khóc chậm rãi quỳ xuống trên đất, nước mắt theo khóe mắt trượt xuống rơi trên mặt đất, theo gió hòa mình vào trong không khí.

Ryoko ngồi xổm xuống, nhìn Haibara đau buồn không có khí lực, trong lòng có ẩn chứa một góc ngách không thoải mái. Cậu không biết đây là ý nghĩa gì, chỉ biết là chính mình muốn đỡ cô dậy, nhìn cô tươi cười. *(Lời Editor: Không biết mọi người thì sao, nhưng tại sao khúc này mình lại cảm thấy có JQ ấy nhỉ =”=|)*

“Thật ra, mặc dù hiện tại tôi không có biện pháp để cứu chị gái của cậu, nhưng vẫn có người có thể cứu được chị gái của cậu!”

Haibara nâng mắt lên, phản ứng không lớn, hiển nhiên cảm thấy Kyoko nhưng là còn có việc khác. Lúc này thế nhưng làm cho Kyoko lo lắng. Cậu vừa mới biến hóa, đối với phương thức ở chung với người khác cũng không hiểu biết. Mặc dù có thấy nhìn thấy được toàn bộ vạn người vạn sự, nhưng đến phiên chính mình chân tay vẫn là có chút luống cuống.

“Cậu đừng dọa tôi a, lời tôi nói là thật, hơn nữa người kia ở ngay tại bên cạnh cậu, nếu cậu nguyện ý, thì ngay cả cha mẹ cậu, cô ấy cũng có năng lực cứu được bọn họ!” Hiển nhiên, Kyoko đã quên mất thiên cơ không thể tiết lộ, quên mất những lời này có ý nghĩa là gì, nhất thời sốt ruột cư nhiên cái gì cũng đều đem nói ra.

“Xôn xao —” Haibara giống như được sống lại, kinh ngạc nhìn Kyoko, dường như có chút không thể tin. Lời của Kyoko vừa nói ra khỏi miệng, cũng phát hiện chính mình nói nhiều lắm, vội vàng im miệng, nhưng nhìn bộ dáng của Haibara, lại không thể nói là đùa. Quên đi, lời nói ra như hắt chén nước ra ngoài, muốn nhận muốn thu lại cũng không được, đi một bước xem một bước.

Kyoko nâng Haibara dậy, thay cô vỗ tro bụi trên người, lôi kéo cô quay về nhà tiến sĩ Agasa.

“Cậu yên tâm đi, tớ nhất định sẽ giúp cậu cứu chị gái. Chính là hiện tại, người kia có chuyện quan trọng hơn cần phải làm, tôi cũng y như vậy có chuyện cần phải làm, không có cách nào dành ra chút thời gian được. Chờ mọi chuyện xong rồi, tôi liền mang cậu đi tìm cô ấy. Đương nhiên, đến lúc đó tất nhiên tôi sẽ nói cho cậu biết cô ấy là ai. Chỉ có điều, trong một đoạn thời gian này, tôi cần phải ở nhờ trong nhà tiến sĩ Agasa. Nhóm người đặc biệt có sự phiền não riêng của nhóm người đặc biệt, tôi nghĩ cậu hẳn là hiểu được đi.” Kyoko không nói nhiều lời, có chuyện gì liền nói xong một lần duy nhất là tốt nhất, đây dựa dài dòng chỉ có tăng thêm phiền não. Nhưng cậu lại không biết câu ‘Người kia ở ngay tại bên cạnh cậu’ của mình hoàn toàn làm thay đổi thái độ đối xử với người của Haibara.

———— Ta đây là đường phân cách kiên trì ————

“Cháu đã trở về!” Giống như thường ngày, Haibara về đến nhà, đổi giày. Tiến sĩ Agasa rõ ràng là đang ăn vụng này nọ, vội vàng vàng chạy đến nghênh đón, lại ngay cả khỏe miệng dính bánh ngọt đều không có lau, một mặt làm việc gì sai nhìn Haibara. Vốn tưởng rằng Haibara vừa muốn bắt đầu lái nhai, lại không nghĩ rằng, Haibara khi nhìn đến bộ dáng của ông thì cư nhiên không có bất kỳ phản ứng nào. Cũng ngay tại thời điểm tiến sĩ Agasa nghi hoặc, Kyoko theo từ ngoài cửa tiến đi vào

“Tiến sĩ tốt!” Kyoko hiện ra nụ cười tự cho là sáng lạn nhất.

“Này.....” Tiến sĩ Agasa có chút không hiểu.

“Đi vào rồi nói.” Haibara cố ý lườm liếc khóe miệng dính bánh ngọt của tiến sĩ Agasa một cái, đi về hướng phòng khách, để lại tiến sĩ xấu hổ cười ngượng ngùng.

Tiếp đến, Haibara liền đem lý do Kyoko soạn ra thuật lại một lần nữa cho tiến sĩ Agasa nghe, cũng tuyên bố chuyện thực Kyoko muốn ở lại nhà tiến sĩ vài ngày. Mặc dù tiến sĩ Agasa có chút hoài nghi, ở tại thời điểm bị người nắm chắc cũng không có quyền để từ chối. Bất quá, hay vẫn là nên hỏi cho có lệ đi.

“Cái kia, Kyoko, năm nay cháu mấy tuổi, nhà ở tại đâu?”

Chỉ biết là ông muốn hỏi như vậy, Kyoko trốn tránh mắt, nhưng vẫn giả bộ làm bộ mặt hồn nhiên trả lời:

“Năm nay cháu được bảy tuổi, giống hệt như Ai-chan nha! Cháu vốn là được sinh ra ở Điều Ngư đảo (Senkaku Islands) tại Trung Quốc, sau này bởi vì nguyên nhân ba ba đi công tác nên di cư đến Nhật Bản. Chính xác mà nói, quốc tịch của cháu còn là người Trung Quốc đâu!”

Ngạch.. Tiến sĩ Agasa buồn bực, đổi lại ông không phải để ý đến việc Kyoko là người Trung Quốc, mà là, Điều Ngự đảo là cái gì, không phải nói Nhật Bản chứ?

Đương nhiên Kyoko biết ông đang nghĩ gì, cho nên không hề keo kiệt đưa ra lời giải thích: “Từ xưa đến nay, Điều Ngự đảo đều là ở Trung Quốc, điều này cũng không phải là do cơ quan nhà nước Nhật Bản định đoạt. Chính là do bọn họ trông thấy thêm một chút nguồn tài nguyên này mà làm ra một ít chuyện vô nghĩa mà thôi.” Lời nói này của Kyoko tuy rằng không khách khí, nhưng lời cậu nói là sự thật, lấy mấy ngàn năm vạn tuổi này của cậu, cùng với thân phận là cư dân của giới Tân U mà nói, Điều Ngự đảo chính là của Trung Quốc thôi. Lúc trước khi địa cầu này còn chưa được hình thành ở trong không gian, trên sách mệnh lý của cậu được viết như vậy. Cũng không biết vì sao, đám cơ quan nhà nước Nhật Bản lại có da mặt dày như vậy, thật sự là buồn cười.

Cái này tiến sĩ Agasa cũng không cao hứng, ông thế nhưng là một người Nhật Bản yêu nước, cho dù có thật là cơ quan chính trị Nhật Bản muốn cướp gì đó của người khác, bị người khác kẻ lẽ như vậy thì cũng thế chịu nổi a. Vì thế, chủ đề vốn muốn hỏi cho có lệ bắt đầu một màn nhảy qua tranh luận không hề có liên quan gì với nhau.

“Không đúng, nước ông đã đặt tên cho nó, nó là của Nhật Bản!”

“Hừ, các người chỉ là do chủ yếu vượt khó mà thôi, có bản lĩnh thì các người kêu gọi nó, khiến cho nó đồng ý đi!”

“Cháu bé, đảo sẽ không nói chuyện, nó là đường biên giới phân chia ranh giới, nó thật sự là của Nhật Bản.”

“Ông à, ánh mắt của người dân là sáng như tuyết trắng, cho dù ông có dùng cả trăm cả ngàn từ ‘Thật sự’, thì cũng có ít nhất mười ba triệu dân khẳng định, Điều Ngự đảo là của Trung Quốc, quá khứ cũng vậy, hiện tại cũng vậy, tương lai cũng chính là như vậy!”

“Không đúng, gia tộc Lịch Nguyên đã đồng ý đem đảo Điều Ngự bán cho chính phủ Nhật Bản.”

“Gia tộc Lịch Nguyên? Cái gì vậy? Chưa từng nghe qua, nếu hiện tại cháu nói đem nước Mĩ bán cho ông, thì có phải nước Mĩ chính là của ông không? Lừa dối mình chính là lừa dối con cháu đời ông của các người đấy, có phải không?”

“Cháu đứa bé này, ông nói cháu...”

Trận tranh cãi này tiếp tục ngáp ở giữa ánh trăng, về phần Haibara của chúng ta thì sao nào, cô ấy đã sớm đi ngủ để dưỡng da rồi. Điều Như đảo cái gì, không hề có bất cứ một mối quan hệ nào với cô, bất quá, nếu có thể tránh thoát khỏi tổ chức áo đen, cô cũng không để ý đi vào trong đó ở. Cho dù có là Trung Quốc hay Nhật Bản, một đứa con lai như cô không có gì hay ho để kiên trì.

Bạn đang đọc truyện [Đồng Nhân Conan] Áo Thuật Và Hoa Lửa Kỳ Diệu được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ebook Full(cham)Net.

Chương 39: The Spider

Nói về lần tranh luận vô cùng to lớn ở lần trước, Kyoko cùng tiến sĩ Agasa đã “giao tiếp” với nhau đến bầu trời đen kịt, nhật nguyệt vô quang. Cuối cùng khi tiến sĩ Agasa thờ hồn hên nói một câu ‘Ông không muốn cãi nhau với trẻ con’ thì kết thúc, mà Kyoko vốn không phải là người Trung Quốc, không phải là vì quốc gia, mà chỉ là vì chân tướng nên mới kiên trì như vậy, cũng sẽ không thừa dịp thắng tiếp tục truy kích. Chẳng qua, cậu cùng với tiến sĩ Agasa được xem như là đã kết thù. Mọi người đều nói ‘Người ở dưới mái hiên, không thể không cúi đầu’, cho nên tiến sĩ Agasa vốn là đang vui vẻ đến mức thích thú, nhưng cảm thấy khi Kyoko ở tại nhà ông thì ông còn nhiều thời gian để chỉnh cậu nhóc, ai mà biết tư duy của Kyoko căn bản không có người thường nào có khả năng nghĩ đến được. Ngược lại, khiến bị động trở thành chủ động, liên hợp cùng với Haibara “Chiếu cố” ông lão đã qua phân nửa số tuổi một trăm này rồi, khiến cho tiến sĩ Agasa hiện tại nói một thành ngữ “Dẫn sói vào nhà” rất nhiều lần. Ai — Ở đây, vào lúc này chúng ta hãy dành ba giây mặc niệm vì tiến sĩ Agasa đáng thương đi!

———— Ta đây là đường phân cách đến nhà ————

Nói đến bí ai, nữ chính của chúng ta cũng có nhu cầu cấp bách vô cùng bí a nha! Khoảng cách từ đây đến ngày đối phó với băng nhóm muốn chiếm Pandora chỉ còn có một tuần lễ, cho dù có xin nghỉ dài hạn, có được đủ thời gian để nghiên cứu sách ma pháp, nhưng không có Akako hỗ trợ, rất nhiều ma pháp được bày biện ra không có cách nào hoàn thành được. Cho nên, cô của bây giờ, ngoại trừ buồn bực ra cũng chỉ có buồn bực!

“Trời ạ! Làm ơn ai đó hãy cứu tôi đi!” Ryoko ngồi ở phòng khách, một bàn tay đao cầm khắc, một bàn tay cầm một cái nhẫn, vô lực hô to. Nhóm người giúp việc làm theo giờ ở cách đó không xa gãi lỗ tai, tiếp tục công việc của mình.

“Đình đông — Đình đông —” Đúng lúc này, chuông cửa vang lên.

Chẳng lẽ là ông trời đã nghe được lời cầu nguyện của cô, đem Akako đưa tới cho cô? Yeah! Quá tuyệt vời, ông trời, tôi yêu ngài! Sau khi

Ryoko nghe đến tiếng chuông xong, lập tức cô liền vui vẻ đi đến trước cửa. Đáng tiếc, vào lúc này ông trời còn đang buồn ngủ, làm sao có thể có thể nghe được lời cầu nguyện của cô chứ? Người xuất hiện ở trước cửa căn bản không phải là Akako. Bất quá, rất hoàn hảo, tuy rằng không phải là Akako, nhưng cũng là một anh chàng đẹp trai dễ nhìn.

“Thật ngại quá, không báo trước một tiếng mà đã tới đây rồi, hẳn là không có làm phiền gì đến cậu đi.” Hakuba thân sĩ cười. Thật ra, Ryoko luôn cảm thấy chính mình thật nghèo nàn từ vụng, nụ cười ôn nhu như ánh mặt trời này, vĩnh viễn cũng chỉ có thể tìm được vị thân sĩ này để hình dung ra đến. Không biết vì sao, mỗi lần nhìn thấy nụ cười như vậy của Hakuba, tâm tình không tốt cùng chuyện phiền muộn của cô đều sẽ tan thành mây khói.

“Mau vào đi, tớ đều đã nhanh bực bội đến muốn chết, cậu tới thật sự rất đúng lúc!”

Hakuba nhìn thoáng qua Ryoko sớm đã bối vì sự phiền muộn mà đem chính tóc của mình nhào nặn đến mức rối loạn, cậu bắt đầu đi lác đầu, đi theo Ryoko đi vào phòng khách.

“Hình như Ryoko đã xin nghỉ phép đến một tuần đi, tớ còn nghĩ rằng cậu có chuyện gì đó vô cùng quan trọng cần phải làm đâu? Chẳng lẽ là vì lười biếng nên mới trốn ở trong nhà nghỉ ngơi?” Hakuba tiếp nhận Ryoko rót đồ uống, nhấp một ngụm hỏi.

“Mới không phải, tớ thế nhưng là một học sinh gương mẫu đấy, chính là vì trong vòng một tuần tớ phải làm xong những thứ ở trên bàn này!” Ryoko tiếp tục buồn bực. Ai — cô vốn còn sót lại một chút nhẫn nại nhưng khi vào thời điểm Hakuba đến đã hoàn toàn biến mất rồi. Rất muốn nghĩ đi chơi cùng với Hakuba a.

Hakuba không có chú ý tới ánh mắt ai oán của Ryoko, trái lại cậu tự cảm lấy một chiếc nhẫn, đùa nghịch một chút, ngừng đầu hỏi: “Làm như thế nào?”

“À, cái này à, phải đem một chút hoa văn hình vẽ thật phức tạp khắc vào trong.” Nói xong, Ryoko chạy đến phòng, dùng ma pháp phục chế, phục chế lại một số hình vẽ ma pháp trện lên trên tờ giấy trắng, sau đó cầm lại cùng Hakuba xem. Dù sao đi nữa, loại này nợ này Hakuba cũng không biết, cậu ấy có thể sẽ cho rằng đây là một số hình vẽ phức tạp gì đó thôi. Hakuba nhận lấy tờ giấy trên tay Ryoko, nhìn nhìn, lại đối chiếu về phía chiếc nhẫn. Trong giây lát, nụ cười tự tin khi phát hiện ra chân tướng giống với Conan được hiện ra trên khuôn mặt của Hakuba.

“Chỉ cần khắc đi lên, nhiệm vụ của cậu liền hoàn thành sao?”

“Không, không chỉ có một cái này, còn có vài dạng này nợ còn muốn khắc lên, cho nên tớ mới xin phép nghỉ học a. Khắc mấy thứ này thật sự quá khó khăn, hoa văn lại phức tạp, tớ đã làm hư vào chiếc nhẫn rồi!” Ryoko không biết Hakuba là có ý tứ gì, chính là tiếp tục nói ra nỗi khổ tâm.

“Nếu là như thế này, tớ có thể giúp Ryoko hoàn thành nhiệm vụ.” Hakuba nhìn một mặt không tin kia của Ryoko, cảm lấy đao khắc trên bàn cùng với nhẫn, mười ngón song phi, so sánh theo hình vẽ rồi khắc lên. Kết quả, ở dưới biểu cảm không thể tưởng tượng nổi của Ryoko, cậu đã dùng năm phần khí phách dễ dàng hoàn thành chiếc nhẫn mà Ryoko dùng cả một ngày còn chưa khắc xong.

“Cậu cậu cậu — thiên tài a!” Ryoko cảm thấy chính mình hạnh phúc đến mức suýt ngất đi thôi. Bạn nói thử xem, làm thế nào mà cô liền không phát hiện ra bên cạnh mình còn có một thiên tài như vậy chứ? Có cậu ta ở đây, việc khắc ma pháp phòng ngự lên trên nhẫn gì đó, quả thực chỉ là một bữa ăn sáng thôi! “Saguru — Saguru —” Ryoko thật chân chó ngồi xuống bên cạnh Hakuba Saguru, hai tay gặt gao bắt lấy tay Hakuba, bắt đầu hóa trang thành trạng thái làm nũng bán manh với da mặt dày nhất trong thiên hạ của cô.

Hakuba nhìn chính quần áo của mình bị nắm lên, lại nhìn khuôn mặt tươi cười kia của Ryoko, bỗng nhiên cảm thấy tình huống thật không ổn!

“Ryoko, có chuyện gì từ từ nói, từ từ nói!” Hakuba người này thế nhưng thật thích mỹ nữ, chịu không nổi chính là bộ dáng xinh đẹp của người nữ sinh này. Lần này, nhất định không thể phản kháng. Thiên Anh cảm thấy thâm nghĩ.

“Saguru — cậu xem tớ có bao nhiêu đáng thương a, một mình lẻ loi hiu quạnh, đứng ở nơi này, trong căn phòng trống không ngột ngạt, không có ánh sáng, chịu đựng sự dày vò của nỗi cô đơn lạnh lẽo, đã vậy còn từng phút từng phút một không ngừng trôi qua liên tục, một phút trôi qua thanh xuân không trở lại, hoa tàn ít bướm. Không thể ngăn được thời gian hồng thủy, thương tiếc cho dung nhan như ngọc biến lão. Hai tay tớ từ cây xanh biến thành vỏ cây, từ tuyết trắng biến thành màu đen. Hai mắt tớ, từ nhìn thấy rõ ràng biến thành mơ hồ, từ minh mẫn biến thành dần dần. Cậu, vị hoàng tử đến từ thiên đường, thật sự nhẫn tâm để cho tớ — là cô bé lọ lem sống một cuộc sống bị thương ở trong này suốt quãng đời còn lại sao? Sao? Sao?” Nói xong, Ryoko còn hung hăng nheo lấy bắp đùi của mình, bài trừ ra vài giọt nước mắt, một bộ dáng hoa lệ mang vũ, trông thấy đã muốn thương nhìn Hakuba. Giống như cô chính là vị công chúa tóc mây bị mù phủ thủy nhốt ở trong tòa tháp cao chót vót, thiện lương nhưng lại mang theo số phận đầy gian khổ.

Sặc... Hakuba quyết đoán treo vài vạch đen lên, lẻ loi hiu quạnh? Bề ngoài giống như cậu không những chỉ có nhóm người hầu cùng quản gia, gần đây nhất là còn có thêm người bạn cùng phòng bị cậu khi dễ đi, không có ánh sáng là vì đây là khu vực có ánh sáng tốt nhất, phong cách kiến trúc căn biệt thự lại vô cùng thích hợp để cho người ta ở lại. Về phần khắc này khắc nợ, nhiều lắm thì cũng chỉ một tuần đi? Thanh xuân không trở lại, hồng nhan biến lão? Cậu là thức một ngày một đêm sống thêm mười năm đấy! Sự khoa trương này cũng hơi bị quá mức rồi đấy?

“Nói đi, cậu muốn làm gì, chỉ cần tớ có thể làm được, nhất định sẽ đồng ý với cậu!” Hakuba bắt đầu đi mở miệng.

“Thật sự?” Cả người Ryoko nằm úp sấp lên trên người Hakuba, trong mắt được đào thải ra vài giọt nước mắt giờ phút này, trong nháy mắt liền hóa thành vài ngôi sao nhỏ vui hưng phấn. “Thật ra cũng không có gì, cậu nhất định sẽ làm được thôi, chỉ là mời cậu đem mấy thứ này khắc lên là xong rồi!”

Xoẹt – Vài vạch đen ở trên đầu Hakuba càng nhiều hơn, chỉ là? Hakuba ở dưới đáy lòng cười khổ.

“Được rồi, nhưng là cậu cũng phải đáp ứng một yêu cầu của tớ.”

“Cái yêu cầu gì? Yêu cầu gì tớ cũng đáp ứng, ngoại trừ lập tức lấy thân báo đáp, có nhiều người trong nhà lắm, nên thành ra rất là bất tiện lắm!”

Oành — Hakuba đã không còn phải chỉ đơn giản là treo vài vạch đen trên đầu nữa, mà là trực tiếp nổ mìn cháy khét ra ngoài. ‘Có nhiều người trong nhà nên bất tiện lắm’? Ý này của cậu chính là nếu có ít người ở trong nhà, liền ngay cả lấy thân báo đáp cậu cũng không thêm để ý chứ gì!

“Khụ khụ —” Hakuba bình phục lại một chút tâm tình. “Cái kia, cậu yên tâm, tớ tuyệt đối sẽ không để cho cậu lấy thân báo đáp.” Khi nói lời này, Hakuba còn có dự tính nhìn về đám người giúp việc làm việc theo giờ đang cố ý vô tình liếc về phía bên này, đã vậy còn dùng ánh mắt ái muội nữa chứ. “Tớ chỉ là muốn cậu đi theo tớ xem một màn biểu diễn trong đêm nay mà thôi.”

“Biểu diễn? Biểu diễn cái gì?” Ryoko cư nhiên không có bởi vì nghe được Hakuba nói không cần lấy thân báo đáp mà thờ dãi nhẹ nhõm một hơi, mà là tiếp tục bài phát biểu của cô. Thực sự làm cho người ta hoài nghi có phải là do sau khi bị lưỡi hái tử thần đánh nát trí nhớ thì ngay cả dây thần kinh cũng bị xóa sạch hay không.

“Là một màn biểu diễn ảo thuật lớn. Người biểu diễn có một biệt hiệu, gọi là — Spider!”

“A, cái này thì có gì khó, tớ —” Đợi chút, nói đến một nửa thì đột nhiên Ryoko ngừng lại, Spider? Màn biểu diễn ảo thuật của Spider? Không phải đâu! Chính cô là một người trung thành đáng tin, cũng không thiếu sự theo đuổi say mê truyện tranh của cô đâu. Theo như cô biết, Spider cũng là một thành viên thần bí của tổ chức áo đen, sử dụng thuật thôi miên hoàn mỹ, đem người ta mang nhập vào ảo cảnh, khiến cho người ta rơi vào ác mộng. Lúc trước siêu đạo chích Kid cũng đã ăn mệ vì hắn ta, sau này may mắn được Hakuba phát hiện, Nói đến siêu đạo chích Kid, lần trước Conan nói siêu đạo chích Kid có liên quan tới cô, cô còn chưa có đi điều tra đâu? Nói không chừng cô chính là em gái thất lạc nhiều năm mà siêu đạo chích Kid đã phải đau khổ tìm kiếm? Mua ha ha ha —

Ban đầu, khi Ryoko đang nói chuyện một nửa liền ngưng lại, Hakuba liền cảm thấy không thích hợp, sau đó lại là một mặt nghiêm túc, còn tưởng rằng cô có hiểu biết gì đó về chuyện của Spider. Thế nhưng, sẽ có người ở trong thời điểm suy nghĩ nghiêm túc lại lộ ra nụ cười háo sắc như vậy sao? Chẳng lẽ cô cũng là FAN của Spider?

“Ryoko, cậu không sao chứ, cho dù tớ có mang cậu đi nhìn thần tượng, cậu cũng không cần phải hưng phấn như vậy chứ!”

“Hả?” Ryoko bị lời nói của Hakuba gọi hồn trở về, vừa nói như thế nào nhỉ? A, đúng rồi, Spider. Chẳng lẽ Hakuba còn đang tra vụ án về Spider? Cô nhớ được Spider muốn giết siêu đạo chích Kid. Không được, không thể để cho hắn làm tổn hại đến Kid, Spider xuất hiện tại Nhật Bản đúng là không phải chuyện tốt, phải ngăn cản hắn.

“Saguru, mau khắc đi, khắc xong rồi tớ mới có thể đi. Tớ thế nhưng là muốn lợi dụng màn ảo thuật này khiêu chiến với một nhà ảo thuật tài ba đâu!” Ryoko giờ khoe miệng lên, một trận gió lạnh thổi lên, thổi trúng Hakuba khiến cậu run rẩy cả lên. Đây, đây, hình như cũng không phải là cảm giác cô ấy muốn đi gặp thần tượng a!

Bạn đang đọc truyện [Đồng Nhân Conan] *Ảo Thuật Và Hoa Lửa Kỳ Diệu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 40: Gặp nhau

Ánh tà dương hoàng hôn rồi cuộc cũng đã biến mất ánh sáng, màn đêm đen tối theo đường chân trời xa xôi kéo dài. Đây là một ngày vô cùng bận rộn, âm thanh xe cứu thương, xe cảnh sát dường như còn đang vang lên tại bên tai, hoàn hảo, ánh trăng yên tĩnh mang đến sự an bình cho mọi người, huyền ảo rồi cuộc muốn đi qua. Nhưng mà, luôn có nơi nào đó có tình trạng bất an, đã định trước là sẽ vén mở lên cuộc quyết đấu The Red And The Black (Le Rouge et le noir).

“Hiện tại chính là lúc cho thế giới biết được sức mạnh của cảnh sát Nhật Bản chúng ta.....” Cảnh quan Nakamori vẫn luôn tràn ngập sức sống như vậy ở đại sảnh kêu gào, chọc cho Hakuba và Ryoko vừa mới cùng nhau đi đến nhện không được cười ra tiếng. Ông chú này vẫn luôn như vậy, có vài phần liều mạng giống ông chú Mori Kogoro. Ryoko ở bên này nghĩ, bên kia lại sớm bị cảnh quan Nakamori phát hiện. Bởi vì sự kiện ‘The lost ship in the sky’, nên cảnh quan Nakamori đã biết được Ryoko, cho nên khi nhìn thấy Ryoko thì cũng không hô to “Làm sao có nhóc con đến đây” hay lời nói linh tinh gì đó. Mà là thật bất mãn, oán giận nói: “Sao cháu có thể đến chỗ này?”

“Ha ha —” Ryoko lại nhện không được lại cười, rồi sau đó mới ngừng lại được, cảnh quan Nakamori thật sự rất thú vị, chính mình đối với

ông chú hết sức không may này, người đã từng bị Akako thử sử dụng ma pháp lên trên người vẫn rất có thiện cảm, tự nhiên cũng liền thân cận, có chút phóng túng. Bất quá, có giới truyền thông ở đây, chính mình cũng không thể tốt quá mức: “À, là như thế này, chú Nakamori, người bạn tốt của cháu là Hakuba Saguru muốn đến chỗ này để điều tra một chút, cho nên cháu lấy tư cách là trợ thủ cũng tới đây. Đúng rồi, chú Nakamori còn chưa biết đến Saguru đi, cậu ấy thế nhưng nổi danh là thám tử học sinh trung học đã đi du học từ London – Anh Quốc trở về, trước mắt cũng là bạn học của cháu cùng Aoko.”

“Hừ, đều chỉ là một đám trẻ con, nơi này không phải là nơi các cháu nên đến, trở về, trở về hết đi!” Rõ ràng bởi vì lúc này truyền thông đuổi theo Hakuba mà cảnh quan Nakamori cảm thấy bất mãn. Ryoko cũng không để ý, dù sao thì cha của Saguru cũng tới rồi, ông ấy thế nhưng là tổng tranh tra nhóm cảnh sát thành phố, thu phục được cảnh quan Nakamori còn không phải chỉ là chuyện một câu nói. Kế tiếp, chính mình cảm thấy tương đối hứng thú vì sắp được nghênh đón màn biểu diễn của siêu đạo chích Kid cùng Spider. Có thể bởi vì nguyên nhân là do trí nhớ về Kaito Kid đã bị tiêu trừ, trong lúc nhất thời, Ryoko rất khó có thể đem nội dung vở kịch ở tập này mà mình đã xem qua ở thế giới thực ra nhớ tới, cô chỉ biết là trong lúc đó Hakuba Saguru giống như đi xuống tầng hầm ngăn cản Kid tới, sau đó còn bị gas gây mê do chính mình thả ra ru ngủ lấy. Hơn nữa còn bị Kid lột lấy áo khoác Sherlock, bộ dạng hình như có chút thâm hiểm. Kết quả là, Ryoko, người hiểu biết về phần chân tướng quyết đoán muốn đi ngăn cản, muốn bí mật đi theo dõi Hakuba Saguru, Về phần lý do, hừ hừ, cô — Ryoko sẽ khiến cho Hakuba Saguru làm cái gì đó có vẻ ngoài giống như không có lý do gì cần thiết. Kế tiếp, chính là chờ đợi, cô thế nhưng thật mong chờ màn chạm mặt này với vị ảo thuật gia dưới ánh trăng.

————— Ta đây là đường phân cách biểu diễn —————

“Ladies and gentleman, welcome to my dream!” Đồng thời khi màn đêm tiến đến, màn biểu diễn ảo thuật Spider cũng bắt đầu.

“Oa wow—” Vô số tiếng reo hò vang lên khi khán giả phát hiện ra chính mình đã ở trong cảnh tượng được thay đổi, tiếp đến, đám trẻ con ở trong khán phòng bay lên giữa không trung, giống như được vị thần nào đó quan tâm đến, cuối cùng biến hóa thành thiên sứ, vui vẻ bay lượn ở xung quanh người Spider.

“Oa — thật là lợi hại, thật là lợi hại, tớ đã bay lên rồi này!” Âm thanh này xuất phát từ thiên sứ béo ú Genta làm cho người ta cảm thấy vô cùng xấu hổ. Nói đến đây, đội thám tử nhí vốn là không hề xuất hiện ở trong tập này, nhưng mà, đó là ở trong tình huống mọi người không biết chuyện gì. Nếu có một người ở trước mặt bọn họ thổi phồng về màn biểu diễn ảo thuật thần kỳ đến như thế nào, đẹp mắt đến ra làm sao, thì kết quả khẳng định không hề giống với. Đương nhiên, tình huống ở trước mắt chính là do Kyoko làm nên. Kết quả chính là, vào lúc tiến sĩ Agasa mua vé vào cửa thì đã hiện ra biểu cảm một mặt đau lòng, đội thám tử nhí ngồi xuống lại ghế ngồi cho rằng đây là biến hóa kỳ ảo, không có gì sánh bằng ở giữa cõi mộng.

“Vì sao nhất định phải tới đây, hẳn là không phải là chỉ để trả thù tiến sĩ đi?” Mạc danh kỳ diệu cũng không có bị bậc thầy ảo thuật khiến cho trôi nổi lên trên, Haibara đối với Kyoko cũng vô cùng trấn định tự nhiên ngồi ở bên cạnh mình hỏi chuyện.

“Đương nhiên không phải, không phải tớ đã nói là vào thời điểm thích hợp tớ sẽ mang cậu đi gặp người kia rồi sao, thật ra, tớ chính là phát hiện, chỉ cần đi theo cái người gọi là bậc thầy ảo thuật thì có thể tìm được cô ấy mà thôi.” Khi nói những lời này, Kyoko nói vô cùng thành khẩn, lại nắm được nhược điểm của Haibara. Thế nhưng, thế nhưng cậu là ai vậy? Là ma kính sao?? Cho dù là thế giới ‘Tàn U’ gì đó, cậu cũng còn có một ma tự đầu, cậu làm sao sẽ tốt bụng như vậy đem chân tướng ra tùy tiện nói cho người khác??? Nghĩ gì thì cũng không cần nghĩ nữa đâu. Mấy câu trước đó mà cậu nói chính là lời nói thật. Đừng quên, cậu đã sớm nói qua, người có thể trợ giúp cho Haibara đang ở ngay tại bên cạnh cô ấy, nói cách khác, thật ra cậu có thể thật tùy tiện, khi nào thì cũng có thể tự mình mang Haibara đi gặp người kia, căn bản không cần phải hao phí khổ tâm đến đây theo dõi một ảo thuật gia nho nhỏ. Mục đích cuối cùng của cậu thật ra chính là muốn gặp được Kuroba Kaito, là cái người gần đây thường xuyên xuất hiện ở trong tòa thành Tarot. Ở trước một ngày khi Akako biến mất, cô ấy đã cho người kia hai vé vào cửa, chính là mời bọn họ đến đây xem màn biểu diễn ảo thuật này. Hiện tại Akako mất tích, tự nhiên sẽ không đến, nhưng người kia cũng không nhất định như vậy, cậu chính là muốn nhìn thử một chút, có thể ở trong này gặp được cậu ta hay không này. Về phần công chúa Saki, ai biết cuộc gặp gỡ sẽ không gặp được a, xem duyên phận. Phải biết rằng, chính cậu — bởi vì năng lượng biến hóa đã tiêu hao quá lớn, bây giờ còn không thể hoàn toàn sử dụng được đến phần lớn ma lực của chính mình, cái loại gương trực tiếp có thể nhìn xuyên thấu qua mắt người khác phản xạ ra sự tình của thế giới thì càng không cần phải nói đến. Hiện tại, ngoại trừ việc cậu dùng phản gương, lấy nó ra để lật xem thì cùng với người bình thường không khác gì nhau.

Theo khả năng nhận biết được Kyoko ở trong hai ngày nay, Haibara cũng có chút bình tĩnh thôi, nghe được câu trả lời của Kyoko thì khoe miệng cũng chỉ là lơ đãng giờ lên, sau đó liền không có phản ứng gì đặc biệt. Hiện tại, khiến cho cô để ý chính là bậc thầy ảo thuật ở trên màn biểu diễn vừa rồi, nếu cảm giác của chính cô không sai như lời nói, thời điểm khi hân ta vừa xuất hiện, chính cô nghe thấy được hơi thở của tổ chức áo đen đầu. Tuy rằng, sau đó thì lại không biết bởi vì sao lại trở nên an tâm. Haibara không biết, đó thật ra chính là công lao của Kyoko, có khả năng Haibara còn chưa có chú ý tới, kể từ khi bắt đầu bước vào đây, tay của Kyoko luôn nắm lấy tay của Haibara đầu. Đây cũng chính là nguyên nhân Haibara không có xuất hiện ra ảo giác biến thành thiên sứ bay lên cao. Cùng với Kyoko lợi dụng ra hình ảnh phản xạ biến thành ban ngày này ra so sánh thì, tên Spider này còn kém đâu.

“Phách phách phách —” Lại là một trận vỗ tay nhiệt liệt cùng với tiếng thét chói tai, màn biểu diễn của bậc thầy ảo thuật rốt cuộc cũng đã kết thúc. Mà ở một màn tiến hành khác thì Kyoko nói lời tạm biệt với đoàn người đội thám tử nhí, mang theo Haibara bắt đầu theo đuổi Kuroba Kaito.

————— Ta đây là đường phân cách Pandora —————

Nhưng là, không có động tác của Hakuba, vậy thì Kid sẽ lên sân khấu bằng cách nào? Sau khi ở dưới tình huống Ryoko thành công khuyên bảo Hakuba Saguru ở lại đại sảnh chờ đợi Kid đến xong, Ryoko lại nghỉ hoặc thêm một lần nữa. Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ đây? Người kia hình như cần phải cải trang thành người khác thì mới có thể xuất hiện đi, ở trên tàu bay cũng là như vậy đâu. Đợi chút, tàu bay? Đúng vậy, thời điểm ‘The Lost Ship In The Sky’ cô cũng đã từng gặp qua Kid, vì sao vào thời điểm đó cô không phát hiện ra

được khuôn mặt thật sự của Kid là ai? Không đúng, chính cô giống như ngay cả một lần giao thủ cụ thể cùng Kid cô cũng đều không nhớ gì cả. A — không được, đầu cô đau quá, mỗi lần nhớ lại chuyện gì về siêu đạo chích Kid thì đều sẽ đau đầu như vậy. Quả thực giống như nữ nhân vật chính bị mất trí nhớ trong bộ phim truyền hình thần tượng vừa khoa trương mà lại vừa giả tạo.

“Ryoko, cậu làm sao vậy? Không có việc gì chứ?” Hakuba ở một bên phát hiện Ryoko có chút không thích hợp, cậu đỡ lấy bả vai Ryoko hỏi.

Không, không có khả năng, lần trước, vào thời điểm Conan nhắc tới sự tình về siêu đạo chích Kid, cô cũng đã dùng ma pháp tìm tòi qua đầu óc của chính mình rồi, chính mình hoàn toàn không có bất kỳ vết thương nào sẽ tạo thành tổn thương dẫn đến mất trí nhớ hết. Có lẽ là do thời gian đã lâu lắm rồi nên không nhớ gì đi, tựa như chuyện hồi nhỏ cũng đều không nhớ được đâu. Ryoko tự giễu cười, xoa lấy đầu, hướng về phía Hakuba nói một tiếng ‘không có việc gì’. Nhưng vào lúc này, một cô phóng viên phôi hợp diễn hết một tiếng kinh hãi dẫn suy nghĩ của mọi người quay trở lại.

“A, Kid, Kaito Kid đã xuất hiện!” Ryoko cùng Hakuba lập tức theo tầm mắt của nữ phóng viên nhìn lại, quả nhiên, không biết từ khi nào, siêu đạo chích Kid đã đứng ở trên ‘Bức tượng đồng có đôi mắt màu tím’.

“Siêu đạo chích Kid!!!” Cảnh quan Nakamori như đã hóa thân thành chú bò tót nhìn thấy mảnh vải đỏ, lập tức kích động kêu to, chạy phóng nhanh về phía Kid. Kết quả đương nhiên là bị Kid bắn ra lá bài mà vô số FAN ước mơ tha thiết có được chặn đường đi.

“Nếu như ngài lộn xộn thì sẽ rất là nguy hiểm đấy, thanh tra.” Siêu đạo chích Kid ở trên cao nhìn xuống cảnh cáo. Ánh mắt cậu không tự giác được liếc về phía Ryoko cùng Hakuba ở cách đó không xa. Có lẽ chỉ là ảo giác, Ryoko cảm thấy ánh mắt siêu đạo chích Kid nhìn mình vừa rồi có chút không thích hợp. Đương nhiên, với một chi tiết nhỏ như vậy, Hakuba là người quan sát tỉ mỉ tất nhiên sẽ phát hiện.

“Như vậy, hạn gặp lại, ngài thanh tra.” Kid thế như ng dù chỉ là một chút cũng không hề do dự, chỗ bức tượng đồng giống như đang rời đi, đáng tiếc, sợi dây xích kia..... Được rồi, cô thừa nhận, đây chính là lý do mà Ryoko không để cho Hakuba đi xuống tầng hầm để theo dõi tình hình. Giống hệt như trong phim hoạt hình, Kid nhìn thấy chính mình không thể mang bức tượng đồng đi, vừa vặn lại có ánh trăng, vì thế liền thuận tay, ở ngay tại chỗ giải quyết xem xét. Chính là khi cậu ta làm động tác gợn viên bảo thạch lên ánh trăng, thì hai người ở phía dưới đồng thời nói ra một danh từ khiến cho Kid giật mình — Pandora!

Không sai, đây chính là phương thức để phân biệt Pandora, tuy rằng không biết ánh trăng ở thế giới này có hữu hiệu giống như vậy hay không, thế nhưng, Ryoko nhớ được giữa lần nói chuyện cùng với ‘Tứ tỷ tự kỷ’ thì chị ấy cũng đã có nhắc qua. Ở thế giới ‘Tân U’ có một quả cầu năng lượng, vào ban ngày chính là mặt trời, vào ban đêm tức là mặt trăng, chỉ cần đem viên ngọc Pandora nhìn vào buổi đêm tối có ánh trăng, bên trong viên ngọc Pandora thật sự sẽ hiện ra viên đá quý nhỏ, nghe nói đó chính là trái tim của viên đá Pandora định mệnh. Như vậy, hiện tại, siêu đạo chích Kid làm như vậy là vì đã biết được chân tướng sao? Cậu ta cũng đang truy tìm Pandora? Đây chính là nguyên nhân vì sao cậu ta không ngừng đi lấy trộm đủ loại đá quý? Cậu ta — đến cùng là ai?

Mà người nói ra danh từ Pandora này còn một người khác, chính là Hakuba Saguru. Đáng tiếc, Ryoko vì do quá kinh ngạc nên không có chú ý tới, Kaito Kid ở trước mắt chú ý tới nhưng cũng không có biện pháp tóm lấy Hakuba lại đây để hỏi cho ra kết quả. Nhìn thanh tra Nakamori ở phía dưới đã muốn xông lên, Kid cảm thấy chính mình vẫn là nên chuẩn bị trước thì tốt hơn.

———— Ta đây là đường phân cách công chúa —————

Tuy rằng nguyên nhân bởi vì Ryoko vô cùng kinh ngạc, động tác của cô cùng Hakuba bị chậm một nhịp, nhưng vẫn vô cùng may mắn tìm được Kid đã rơi vào trạng thái thôi miên.

“Là Spider!” Hakuba hô xuất ra khỏi miệng. Rốt cuộc cũng đã gặp được đâu, mục tiêu thật sự của cậu trong ngày hôm nay khi đi đến nơi này. Không biết vì sao, khi nhìn trước mắt Spider là ba điểm màu đỏ thì Ryoko cảm thấy vô cùng hưng phấn a. Đúng, cô đúng là không thể sử dụng ma pháp, thế nhưng, cô có thể sử dụng hết tất cả kỹ năng của nhân vật trong trò chơi, vì cái thế giới này nên không thể không hóa thân trở thành cao thủ được. Hơn nữa, cô còn âm thầm sử dụng kết giới, để bảo đảm chính mình không bị hấn ta thôi miên, bắt lấy tên Spider khiến cho người ta ghét này vẫn là còn chút lòng thành đi.

“Saguru, Kid giao cho cậu, về phần tên Spider này, hừ, tớ thế nhưng rất là có hứng thú đâu.”

“Hê hê hê hê hê hê.” Tiếng cười chói tai quái dị của Spider vang lên, khiến cho Ryoko cảm thấy chán ghét không cần lý do. Người khoác lớp áo ngạo mạn như thế nên để cho cô tự tay lột đi. Đột nhiên Ryoko phát ra chiêu thức, không biết hai thanh tiểu phi đao được ra tay khi nào, hướng về phía bầu trời đêm bay đi, ken két đánh trúng mấy móc hắc dùng để treo mình lơ lửng trên không trung. Quả nhiên, không có cái loại lực tác động từ bên ngoài này, cái gọi là bậc thầy ảo thuật ngay lập tức liền thay đổi thành đứt đoạn, Spider đang dùng thuật thôi miên tạo thành ảo giác mới từ từ, từ trên mạng nhện rơi xuống. Việc ngoài ý muốn chính là, tên Spider này còn có chút bản lĩnh, nhẹ nhàng rơi xuống đất mà không hề có bộ dáng chật vật, nếu không phải bởi vì trong mắt hắn có một tia hoảng loạn, Ryoko thật đúng là cho rằng chính mình đã bị hấn tính kế.

“Cô nhóc, người rất lợi hại sao?” Một câu này chính là dùng tiếng Nhật để nói, khiến cho Ryoko ngây ngẩn người vì vốn tưởng rằng hắn chỉ biết nói tiếng Anh, cũng thừa dịp cơ hội này, hấn ra chiêu.

Cánh đồng tuyết trắng mờ mịt mênh mông vô bờ, bất đồng với ác mộng rơi vào địa ngục của siêu đạo chích Kid, nơi Ryoko đang đứng chờ người ra cũng đều không có cái gì, chỉ có màn tuyết trắng vô bờ bến. Đây là đang xảy ra chuyện gì? Rốt cuộc Ryoko đã bị chấn động, chính cô quả thực đã thiết kế kết giới ma pháp rồi a, tuy rằng là một ma pháp kết giới rất yếu ớt ở cấp thấp nhất, nhưng lại không có khả năng bị thuật thôi miên giải trừ được. Chẳng lẽ, xung quanh cô có người sẽ sử dụng ma pháp? Hay vẫn là về ngoài của tên bậc thầy ảo thuật

này thật ra chính là một ma pháp sư? Có lẽ là do cánh đồng tuyết quá mức yên tĩnh, Ryoko cứ nhiên nghe thấy được một cỗ hơi thở từ vọng. Cô thật chán ghét loại hương vị không có sức sống sinh mệnh này, cho nên, không chút do dự nào, Ryoko niệm một chú ngữ, một ma pháp đi ra ngoài, đánh tan thuật thôi miên. Chính là, cái người khởi xướng mọi chuyện đã biến mất. Xem ra hắn đã sớm biết chính mình không phải là đối thủ của người nữ sinh này, chính là cô đây, cho nên đã nhân cơ hội chạy mất rồi. Ryoko có chút thất vọng, nhưng nghi hoặc vẫn là càng nhiều hơn, bất quá, mặt khác về phần nghi hoặc này cũng bị hai người đánh gãy.

Không biết vì sao, khi Kid tỉnh táo lại cứ nhiên cùng Hakuba giao thủ với nhau. Hơn nữa, rõ ràng là Hakuba chiếm lấy phần tiện nghi khi Kid bị thôi miên qua, ở phía trên, rất nhanh đã hoàn thành việc bắt trụ lấy Kid. Ryoko cũng rất hiếu kỳ về gương mặt thật của Kid, cho nên cũng không có ngăn cản động tác của Hakuba, nhưng cũng không có nghĩa là không có người khác đến ngăn cản. “Phách –” Cửa thang lầu được mở ra, vốn là nên là một đoàn cảnh sát truy đuổi Kid xuất hiện nhưng từ bên trong cánh cửa lại xuất hiện ra hai thân ảnh bé bỏng: “Dừng tay!” Một đứa bé trai tóc đỏ mà Ryoko chưa gặp qua bao giờ mở miệng nói.

Đáng tiếc, người ta – Hakuba đang đánh cho hăng say, nên không để ý tới một đứa trẻ con. Điều này làm cho Kyoko nóng nảy, cậu không thể sử dụng quá nhiều ma lực, mang theo Haibara ẩn thân đến nơi này đã là cực hạn, căn bản không có sức mạnh để ngăn cản hai người bọn họ. Cậu còn muốn tìm Kid để hỏi cho rõ về tình huống của Akako đâu. Ngay tại thời điểm cậu sốt ruột, rốt cuộc cậu phát hiện ra Ryoko đang theo dõi nhìn cậu. Nhất thời, một mặt hiện lên sắc mặt vui mừng. Cậu buông tay đang cầm tay Haibara ra, Kyoko vui vẻ chạy đến bên người Ryoko, cao hứng hô to: “Công chúa! Thật tốt quá, công chúa đã ở nơi này đâu, mau khiến cho bọn họ dừng đánh nữa, tôi tìm Kid còn có việc quan trọng đâu!”

Không một tiếng động! Một tiếng kêu công chúa này, không cần Ryoko ra tay, hai vị kia đều liền ngừng lại, kèm theo cả Hakuba cũng là một mặt không hiểu nhìn Kyoko. Ryoko thì càng là xuất ra một thân đầy mồ hôi lạnh. Này này, đứa bé này là ai vậy chứ? Sẽ không phải lại là người được phái tới từ thế giới ‘Tân U’ đi? Thật là, cho dù quy luật của thời không quá mạnh mẽ không ngớt, cho dù không có người nào thì cũng không thể phái một đứa trẻ như vậy tới đây có được hay không? Này này này, điều này thì cô làm sao có thể giải thích được chứ!

Được rồi, đầu số đặc tội Kyoko của chúng ta hiển nhiên không có nhìn ra được ý tứ của Ryoko, vẫn như trước là bộ dáng của một đứa trẻ. “Oa! Công chúa không hổ danh là công chúa a, trong nháy mắt ngưng đọng thời gian, thật lợi hại! Chủ nhân đều chưa từng dùng qua cái này.” Nói xong còn không thỏa mãn bĩu môi lên, khiến cho Haibara sớm đã quen thuộc với một bộ dạng bí hiểm của cậu cảm thấy xấu hổ. Thật ra, chuyện này thực sự không thể trách Kyoko, khi cậu ta ở thế giới ‘Tân U’ chính là một mặt gương, không có trí tuệ gì. So sánh với người lợi hại hơn mình, ở trước mặt mình thì liền cải trang thành đứa trẻ, giả vờ yếu đuối, khi không có người lợi hại hơn mình thì liền nhảy lên làm đại ca, tự cao tự đại, thật sự điển hình chính là kẻ chuyên gia bắt nạt kẻ yếu a!

“Nhóc là ai?” Rốt cuộc, Ryoko vẫn là cẩn thận dồn lại để nói ra ba chữ kia.

Kyoko nhìn Ryoko, chớp chớp mắt, tựa hồ như đang suy nghĩ cái gì, sau đó đột nhiên hiện ra bộ mặt bừng tỉnh đại ngộ: “Tôi nhớ ra rồi, Akako chủ nhân giống như đã nói qua là người còn chưa có khôi phục trí nhớ đâu, trách không được người không nhớ rõ tôi. Không sao cả, có thời gian rảnh thì tôi lại tự giới thiệu về mình thật tốt. Hiện tại tôi muốn mượn lấy siêu đạo chích của người một chút, Ai-chan liền giao cho người, bye!”

Nói xong, cũng không quay đầu lại nhìn phản ứng của Ryoko, cậu vẫy tay, liền hiện ra một mặt gương, lôi kéo Kid còn đang sửng sốt đi đến, tiến vào đó.

Bạn đang đọc truyện [Đồng Nhân Conan] Áo Thuật Và Hoa Lửa Kỳ Diệu được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 41: Kaito

“Xôn xao –” Căn phòng bí mật nhà Kaito bỗng nhiên xuất hiện một mảnh gương to gọn sòng. Ngay sau đó, Kyoko lôi kéo Kaito từ trong gương đi ra.

“Tốt lắm, đã đến rồi.” Kyoko buông Kaito còn ở giữa sự khiếp sợ nói. Đúng đúng, cậu vẫn là lợi hại nhất, dịch chuyển trong chớp mắt gì đó, nào có ai đi được nhanh hơn Kyoko này chứ. Nơi nào có gương, nơi đó chính là nơi cậu vận chuyển đến đích. Có thể là do thời gian Kyoko còn ở thế giới ‘Tân U’, đã thật sự ở lại nơi của ‘Tứ tỷ tự kỷ’ trong thời gian quá lâu, nên đã bị lây nhiễm một chút tật xấu của ‘Tứ tỷ tự kỷ’, hiện tại chính là trạng thái hoàn toàn tự kỷ, đã hoàn toàn quên mất mục đích của mình. Nếu không phải là do nội tâm vô cùng mạnh mẽ của Kaito trì hoãn, dao động Kyoko, thì tám chín phần Kyoko sẽ muốn còn tự kỷ đến buổi sáng ngày hôm sau.

“Nhóc là ai?” Trong âm thanh của Kaito có chút đề phòng, người trước mắt này nhất định lại là nhân vật ghê gớm của giới ma pháp. Chính mình không hẳn là sẽ dịch nổi, nhưng cũng không thể lập tức giao nộp vũ khí đầu hàng, chỉ cần là người gây bất lợi đối với Ryoko, cậu chẳng sợ phải trả giá bằng sinh mệnh của mình. Chính cậu cũng sẽ không khách khí

“Ôi? Kaito cậu không biết tôi là ‘Ma Kính’ sao, ma kính của Akako. Tuy rằng tôi không giống với quả cầu thủy tinh là sẽ nói chuyện như vậy, nhưng tốt xấu gì thì chúng ta cũng đã gặp thấy nhau vài lần rồi, trí nhớ của cậu sẽ không kém đến như vậy đi?” Kyoko ở trước mặt người một nhà vẫn là có chút bấp thính, căn bản đã quên chuyện chính mình đã biến hóa, cứ như thể vô cùng ủy khuất nhìn Kaito... Bất quá,

ánh mắt kia của Kaito hình như là không tin. Trò cười, loại biến hóa này nọ này chỉ có thể xuất hiện ở trong phim cùng tiểu thuyết thôi, trong cuộc sống hiện thực? Bạn là đang bắt siêu đạo chích Kid ăn hai trăm quả trứng gà đấy.

Hiển nhiên, Kyoko cũng chú ý tới ánh mắt của Kaito, cảm giận xoa xoa lấy mái tóc màu đỏ lửa của mình, một cái xoay người hóa thành bộ dáng của một mặt gương: “Thế nào? Lúc này cậu đã tin chưa? Chẳng lẽ cậu muốn tôi đem lịch sử gia tộc nhà cậu hiện ra, cho cậu xem thêm một lần nữa à? Hay là muốn tôi đem chuyện cậu cùng chủ nhân Akako, chuyện về công chúa Ryoko hiện ra thêm một lần nữa?”

“Không, không cần, tôi tin.” Đùa, còn đem chuyện về ‘công chúa Ryoko’ hiện ra thêm một lần nữa? Cảnh tượng kia của hai người bọn họ có phải là cũng sẽ xuất hiện lên không? Mặc dù cậu không để ý gì lắm, về chuyện hôn môi gì ấy, học sinh trung học ở Nhật Bản trong tình cảnh lúc đó thì thật bình thường, nhưng mà, Kyoko là một đứa trẻ, hình ảnh không thích hợp như vậy làm cho có thể để cho cậu bé chiếu hiện lên chứ nhỉ? Như thế không phải là đã làm hư trẻ nhỏ thôi.

Kyoko nhìn xem Kaito đã tin, cũng không lại rồi rầm, một cái xoay người lại biến thành bé trai tóc đỏ. Bắt đầu đi thẳng vào chủ đề, hiện tại Akako đang ở chỗ nào thì chính cậu cũng không có biện pháp nào để biết đến, đành phải đi tìm người này hỗ trợ, khí tức của người bắt đi Akako thì chính cậu không nhớ rõ, nhưng đáng về thì vẫn nhớ được, chỉ cần nói cho người này, người này hẳn là có thể tìm được đi.

“Nhóc nói là Akako bị một người nữ sinh bắt đi?” Kaito kinh ngạc, ma lực của Akako cũng không yếu, chẳng lẽ là do bởi vì mất đi quả cầu thủy tinh nên không thể chống cự, để rồi bị người bắt đi sao? Rất kỳ quái thôi. Hay vẫn là nói, thật ra Akako còn có tính toán khác?

“Vậy nhóc còn nhớ rõ hình dáng của người nữ sinh bắt Akako đi ra làm sao không?”

“Đương nhiên nhớ được, để tôi chiếu lên cho cậu xem.” Kyoko dứt lời, vung tay lên, trên tấm gương to liền xuất hiện một người nữ sinh tóc bạc.

“Kudo Shikura? Làm sao có thể là cô ta?” Kaito cảm thấy có chút không thể tưởng tượng nổi. Kudo Shikura không phải là chị gái của Kudo Shinichi sao?

“Cậu nhận ra là được rồi, thật ra tôi cũng không thể xác định được đó là cô ta, bởi vì người sử dụng ma pháp có thể sử dụng thuật biến hình để tùy ý thay đổi về bề ngoài của mình, tôi là đang muốn tìm đến người nữ sinh này, sau đó bắt tay vào hạ thủ với cô ta, tìm hiểu nguồn gốc mà thôi. Bởi vì hung thủ thật sự đã có thể biến thành hình dáng của cô ta, như vậy có thể nói đó là người mà cô ta rất thân quen, rất có khả năng chính là người ở ngay bên cạnh cô ta. Đương nhiên, tôi cũng không hề chối bỏ khả năng hung thủ chính là cô ta, là do cô ta không có khả năng sử dụng thuật biến hình.” Kyoko đều đem suy đoán cùng kế hoạch của mình nói ra, hi vọng có chút tác dụng đối với người trước mắt này.

“Vì sao không đi tìm Ryoko, cô ấy sẽ sử dụng ma pháp, hữu dụng nhiều hơn so với tôi.” Mặc dù Kaito biết rất ít chuyện về thế giới ‘Tân U’, nhưng Ryoko sẽ sử dụng ma pháp, chuyện đi chung một con đường cùng với Akako vẫn rất là rõ ràng.

“Ha ha, thật ra, ngay từ tôi đã muốn tìm cô ấy, nhưng công chúa đã đem chuyện về kiếp trước quên hết, nếu như tôi đi tìm cô ấy như trong lời nói, thế thì phải nói ra một ít chuyện về kiếp trước ra cho cô ấy, chuyện này đối với đạo cụ ma pháp là chúng tôi mà nói thế nhưng là cấm kỵ.”

“Cấm kỵ?” Kaito không rõ.

“Là như vậy, chuyện công chúa mất trí nhớ là do ở hồ đen mà cô ấy xuyên không, thời điểm luân hồi tạo thành, theo một mặt nào đó mà nói, đây cũng chính là một loại khảo nghiệm. Người ngoài không thể tự tiện khôi phục trí nhớ của cô. Tựa như Akako ‘âm kém dương sai’ cất bỏ trí nhớ của công chúa cũng không thể khiến cho cô khôi phục. Tất cả mọi chuyện thì công chúa đều phải tự dựa vào chính mình. Cho một người ngoài trợ giúp có khả năng sẽ làm cho khảo nghiệm của một đời này thất bại. Mà hành vi của Tứ công chúa tự kỷ kia thật ra chính là quá xúc động, rất mạo hiểm, tuy rằng đó là vì bảo vệ công chúa không cho bất kỳ người nào của ‘Âm U Điện’ làm hại, nhưng mà cứ trắng trợn như vậy đem sách ma pháp đưa cho công chúa nhỏ, còn nói nhiều chuyện về thế giới ‘Tân U’ như vậy cho cô ấy nghe, chuyện này đối với công chúa nhỏ thật sự không có gì hay ho cả, chỉ biết gia tăng thêm gánh nặng cho công chúa mà thôi. Được rồi, tôi biết cậu đối với gì đó về thế giới ‘Tân U’, ‘Âm U Điện’, còn có cái gì đó về khảo nghiệm thì không hiểu ra sao, tôi chỉ có thể nói cho cậu biết, tôi tạm thời không thể cùng công chúa thương lượng về chuyện này là được rồi.” Nước miếng tung bay, mồm to của Kyoko nói suốt một hồi, đáng tiếc, ngoại trừ một câu cuối cùng, còn lại gì đó thì Kaito cũng đều chưa hiểu. Mồm kịch to lớn mà Kyoko tiết lộ ra xem như uống phở.

“Ôi —” Kyoko nhìn bộ dáng mặt mờ mịt kia của Kaito, bắt đắc dĩ thở dài. Đã có thể ở tại đây, cậu cảm nhận được một luồng khí tức về ma pháp, không sai, chính là khí tức về ma pháp, hẳn là ở cách đó không xa. Là ở ngay cách vách nhà Kaito sao?

“Này, người ở ngay cách vách nhà cậu là ai vậy?”

“Cách vách?” Kaito nghi hoặc. “Nhóc không biết đó là nơi mà Ryoko đang ở hiện tại sao?” Không đúng vậy, không phải cái gì thì Kyoko cũng đến biết đến sao, còn nói muốn đem chuyện của mình cùng Ryoko hiện lên thêm một lần nữa, sẽ không phải là đang lừa bịp chính cậu đấy chứ?

Cái kia, cậu thật sự đúng là không nhớ rõ mà. Ma lực không đủ, ngay cả một đồng trí nhớ được tồn trữ trước kia cũng không thể phát ra được. Thật không nghĩ tới, công chúa lại có thể là hàng xóm của Kaito, trách không được sẽ có có một trận ma pháp mạnh mẽ như vậy dao động, hẳn là nên dịch chuyển trở lại đi.

————— Ta đây là đường phân cách mới quen —————

Tuy rằng Ryoko bị giới hạn ở giữa trong suy nghĩ, thế nhưng vẫn xuất hiện tính đề phòng, tất nhiên cô cũng phát hiện nhà Kaito xuất hiện khí tức ma pháp bất thường. Vì thế cô không chịu nhìn xuống một lần, liền dịch chuyển đến trước mặt Kaito.

“Xoẹt –” Nhìn đến Ryoko xuất hiện, trên đầu Kyoko nhìn không được treo vài vạch đen, công chúa nhỏ cũng quá mức lơ đãng rồi, lại có thể không biết rõ ràng tình huống mà cứ liên như vậy dịch chuyển lại đây. Đến cùng là đối với thực lực của mình vô cùng tự tin hay vẫn là do quá hồn nhiên a.

Ryoko cũng không có thời gian để quan Kyoko có cảm tưởng ra sao, hiện tại một lòng cô đều hướng về trên người siêu đạo chích Kid còn chưa kịp thay đổi quần áo đang ở trước mặt mình. Kyoko nói muốn mang Kid đi, nhưng làm sao sẽ đưa đến nhà của Kuroba Kaito vậy chứ, cũng không sợ là sẽ đem Kuroba Kaito — người có diện mạo gần giống như đúc với Kudo Shinichi đem dọa sợ sao. Người không biết còn tưởng đây là hang ổ của siêu đạo chích Kid đâu.

“Ryoko, cậu, làm thế nào sẽ đến đây?” Kaito hiển nhiên cũng bị dọa đến.

“Ôi? Cậu nhận thức tôi? Âm thanh của cậu... Không thể nào, cậu cậu cậu, cậu thật sự là Kuroba đồng học???” Nơi này thật sự là hang ổ của siêu đạo chích a, hóa ra siêu đạo chích sẽ trú ngụ ở ngay cách vách nhà cô, đã vậy còn là bạn học của cô nữa. Nếu như bị Sonoko biết đến như trong lời nói, nhất định sẽ muốn điên cuồng thôi.

“Công chúa, phản ứng của người thật chậm đấy –” Kyoko ở một bên lôi kéo vạch đen trên đầu mình xuống, khinh bỉ liếc nhìn Ryoko một cái. Sau đó liền thông qua gương to trở về nhà tiến sĩ Agasa. Nơi này sẽ do Kuroba Kaito xử lý, chính mình vẫn nên đi, trước hết nên chú ý đến Haibara đã được công chúa đưa trở về nhà đi. Hiện tại, cô hẳn là đã nhận ra người có thể cứu chị gái của cô ấy chính là công chúa thôi. Cũng không biết công chúa có ngã bài cùng với cô ấy hay chưa.

Hiển nhiên Kaito biết nguyên Kyoko rời đi trước, bởi vì vậy nên cũng không có quá mức kinh ngạc, đến lượt Ryoko là vô cùng bất mãn với thái độ của bé trai tóc đỏ kia. Rõ ràng đã nói là trong lần gặp mặt tới là sẽ tự giới thiệu chính mình thật tốt, hiện tại cứ như vậy liền đi rồi, rất không có trách nhiệm. Cô còn muốn hỏi tên nhóc đó có biết chuyện gì về Akako hay không. Đợi chút, có vẻ như Kuroba Kaito này cũng đều luôn qua lại rất gần cùng với Akako, không phải chính mình còn đang hoài nghi chuyện quả cầu thủy tinh mất tích có liên quan đến cậu ta sao? Như vậy, có phải là nên nói như thế này không, chuyện Akako mất tích, chuyện tòa thành Tarot bị hủy cũng có liên quan đến cậu ta sao? Nhưng mà, lúc đầu chính mình chỉ cho rằng cậu ta là người thường, có một chút hiểu biết về ma pháp. Hiện tại, cô lại phát hiện ra thật ra cậu ta là đang truy tìm Pandora, siêu đạo chích Kid xuất quỷ nhập thần, có phải chính cô hẳn là nên bắt đầu cẩn thận một chút?

Kaito cũng không biết Ryoko đang ở trong lòng suy nghĩ đến việc làm thế nào để tính kế với cậu, cậu còn đang cảm thấy vui vẻ vì chính mình lại có thể một lần nữa, lấy thân phận là siêu đạo chích Kid để đối diện với cô. Thời điểm Kyoko rời đi đã truyền âm nói cho cậu biết, tuy rằng Ryoko đã quên Kuroba Kaito, nhưng vẫn còn nhớ rõ siêu đạo chích Kid. Hơn nữa, trong ấn tượng của cô, siêu đạo chích Kid cũng không tệ, điều đó không phải là đang nói chính cậu, chính cậu có thể lợi dụng thân phận là siêu đạo chích Kid này để trở lại bên cạnh cô thêm một lần nữa, bắt đầu trở thành bạn bè? Có đôi khi, cậu thật sự không cần, tất cả lại bắt đầu thêm một lần nữa.

“Chào cậu, tớ là siêu đạo chích Kid, đồng thời cũng là bạn học kiêm chức hàng xóm — Kuroba Kaito, rất vui khi được làm quen với cậu!”

Bạn đang đọc truyện [Đồng Nhân Conan] Áo Thuật Và Hoa Lửa Kỳ Diệu được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ebook Full(cham)Net.

Chương 42: Thăm dò

Những ngôi sao nhỏ bé trên bầu trời chiếu sáng, xuyên thấu qua cửa sổ ở trên mái người, chiếu vào trên người Ryoko. Kể từ sau khi từ nhà Kaito đi trở về, Ryoko vẫn luôn duy trì tư thế nằm bất động ở trên ghế sofa. Đối với màn giới thiệu kỳ quái của Kaito, Ryoko thế nhưng không có đi suy nghĩ nhiều gì đó. Tuy rằng, ngay từ đầu cô đối với siêu đạo chích Kid cảm thấy tràn ngập tò mò, nhưng cùng với hai người danh tiếng lẫy lừng Conan và Heiji thì càng cảm thấy quen thuộc, cũng không cảm thấy kích động một chút nào. Hướng chỉ, có lẽ bởi vì thân phận thật sự là hàng xóm cùng với bạn học của mình đi, cuối cùng tổng kết lại là cô cảm thấy chính mình cùng với người đó có một cái gì đó rất rất rất là quen thuộc, không cần phải ngạc nhiên. Ý của cô vẫn là về việc sau khi Kuroba Kaito nói về chuyện của Akako. Chính mình luôn luôn tự hỏi vì sao Akako sẽ mất tích, tòa thành Tarot sẽ bị hủy, hiện tại Kyoko đã giải thích, nói ra nguyên nhân, nhưng lại cho người ta rơi vào thêm một câu đố khác — Cuối cùng hung thủ là ai? Theo những gì Kuroba Kaito thuật lại, đối phương rất có thể là người đã ngụy trang thành Kudo Shikura. Thế nhưng, điều này cũng chỉ là có lẽ, ngoài ra, cũng có thể có khả năng khác, chính là bởi vì đối phương đã che giấu tòa thành Tarot và đối với thực lực của mình cảm thấy vô cùng tự tin, cần bản khinh thường, không dùng thuật biến hình, mà là dùng bộ dạng thật sự của mình đi. Nói cách khác hung thủ chính là Kudo Shikura.

Hiện tại, Ryoko có chút hoài nghi lần phán đoán vô cùng quả quyết của chính mình. Vén vén bởi vì Shikura là đồng hương xuyên không đến từ cùng tổ quốc của mình, nên cô liền không hề giữ lại suy xét mà đi tin tưởng đối phương, như vậy đến tận cùng là đúng hay sai? Nếu đối phương là người mà ‘Âm U Điện’ cố ý dùng để đối phó, khiến cô thả lỏng cảnh giác thì sao? Nếu sự kiện quả cầu thủy tinh lần trước là do Shikura làm thì sao? Vậy thì đó không phải đó chính là nguyên nhân chủ yếu đã khiến Akako gặp phải loại tình huống như ngày hôm nay sao? Càng nghĩ như vậy, Ryoko lại càng bất an. Không, không thể cứ thụ động như vậy ngồi chờ đợi Pandora bị lấy đi được, chính bản

thân cô phải ra tay trước thì mới chiếm được lợi thế. Đã không thể xác định được Shikura có phải là hung thủ hay không, vậy thì chính cô phải đi xem thử đối phương là được rồi. Đúng, cứ liền quyết định như vậy đi. Sau khi quyết định xong, rốt cuộc Ryoko cũng đã thở ra một hơi, giật giật cổ, lấy một cái gối ôm qua, trực tiếp nằm ngửa ở trên ghế sofa.

————— Ta đây là đường phân cách chào tạm biệt —————

Tuy rằng nói đã xảy ra một số việc, nhưng thật ra khoảng cách chính cô có thể lại được nhìn thấy Shikura cũng không quá vài ngày. Phỏng chừng có lẽ là do bởi vì mấy ngày nay, bọn Conan cùng bà mẹ yêu dấu Yukiko đều lo chuẩn bị tìm kiếm Pandora, Shikura cũng không có đi đến công ty đại diện, cho nên, Ryoko đi thẳng đến nhà Shinichi để tìm Shikura. Chính là, vào thời gian khẩn trương ở ngay tại đây mà cô còn có tư tưởng bát quái: Tuy rằng bây giờ ở nhà Shinichi còn có Kudo Yukiko, nhưng là không hề có chút ảnh hưởng gì đến không khí cô nam quả nữ của Okiya Subaru cùng Kudo Shikura a. Vấn đề ở đây chính là Miyano Akemi có thể phục sinh hay không, nếu Shikura cùng Okiya Subaru có thể ở cùng nhau, có vẻ như cũng không sai cho lắm!

“Ha ha —” Nghĩ nghĩ, Ryoko thể nhưng không tự giác che miệng nở nụ cười, không một chút phát giác ra mà pháp dẫn đường đã đem cô đưa đến trước cửa nhà Shinichi.

Mồ hôi chảy đầy! Sau khi người trước mắt, tạm thời sống nhờ ở nhà tiến sĩ Agasa, hàng xóm nhà Shinichi — Kyoko cảm nhận được mà pháp đạo động thì cậu liền đi ra. Kết quả liền nhìn thấy Ryoko đang hiện ra khuôn mặt cười ngây ngô đứng ở trước cửa nhà Shinichi, trên đầu cậu nhện không được treo vài vạch đen lên. Vì sao, vì sao tiểu công chúa ác ma làm cho người ta nghe tin xong đã sợ đến mức vỡ mật, sau khi trải qua cuộc luân hồi thì đã trở nên ngốc nghếch như vậy chứ? Chẳng lẽ một phần là do đi qua hố đen đã làm ảnh hưởng đến tinh thần, làm tan rã đầu óc cô ấy ra sao? Hay vẫn là do hệ thần kinh bị ảnh hưởng?

“Công chúa, người đứng ở trong này cười ngây ngô cái gì vậy?” Kyoko đã thật sự không thể tiếp tục nhìn nữa, chạy tới lên tiếng.

“Hả? Hả? Ai?” Ryoko hiển nhiên là còn đang đắm chìm ở trong tư duy của chính mình. Cự nhiên khi vừa mới tỉnh lại thì cô đã dùng hai tay che ở trước ngực mình, làm cho Kyoko suýt chút nữa khinh bỉ, đang bay qua liền bay không tới được.

Lúc này, Ryoko cũng phát hiện, chính mình đã đến trước cửa nhà Shinichi, hơn nữa nhìn bộ dáng của Kyoko ở trước mắt mình, tám phần là do chứng ảo tưởng giữa ban ngày của mình lại phát tác. Vì thế cô liền xấu hổ ho khan một tiếng, để lại một câu “Sau khi trở về sẽ tìm nhóc.” Rồi liền dịch chuyển vào nhà Shinichi. Trò cười, ở dưới tình huống mất thể diện như vậy, chính mình không thể dùng ma pháp đào ra một hang động tiến đi vào, cuối cùng chính là dùng chiêu dịch chuyển để đào tẩu.

“Bàng —” Âm thanh Kyoko ngã xuống mặt đất, lúc này cậu đã thật sự khinh bỉ, đang bay qua liền bay không tới được. Dịch... dịch chuyển? Tiểu công chúa lại có thể thật sự dùng dịch chuyển để chạy trốn? Chính cậu không phải đang nằm mơ ư?

————— Ta đây là đường phân cách yên tâm —————

Okiya Subaru đã sớm phát hiện ra Ryoko, chính là do biểu cảm kia của Ryoko làm cho hắn có chút không hiểu, cho nên cũng không đi mở cửa, hiện tại nhìn thấy Ryoko đã ở trong sân, cũng sẽ không khỏi ngăn người một chút. Xuống đến dưới lầu. Về phần dịch chuyển kia của Ryoko, trực giác của Okiya Subaru cho là do thân thủ của Ryoko nhanh nhẹn mà thôi. Dù sao vài người trong FBI bọn họ có thân thủ nhanh nhẹn thì cũng không ít, hơn nữa Masumi đã từng nói thân thủ của Ryoko tuyệt đối không thể so sánh với một người trong FBI, nên cũng liền không có hoài nghi. Bởi vậy, ở dưới thời gian Ryoko còn chưa có nhấn chuông cửa, Okiya Subaru liền hiện ra một mặt ý cười, hít một hơi đi mở cửa.

Lúc này Ryoko đang nóng lòng đi thăm dò Shikura, cho nên cũng không thèm để ý tới Okiya Subaru, trực tiếp đưa ra vấn đề: “Shikura đâu?”

“Vào đi, cô ấy ở trong phòng sách, để tôi đi gọi.” Okiya Subaru nhưng là không quá để ý tới thái độ của Ryoko, hiện tại đang là trong thời kì khẩn cấp, thái độ lễ phép dài dòng và vân vân gì đó cũng không cần có. Dù sao mọi người lại không quen cũng là một ví dụ về châu chấu trên rơm rạ.

“Không cần, để chính tôi tự đi đến là được rồi.” Ryoko vừa dứt lời lại là một sự dịch chuyển đi qua, đương nhiên, phản dịch chuyển của cô là có quy luật, khoảng cách mỗi lần dịch chuyển đều không lớn, bộ dáng giống như vài bước đi đường. Bởi vì theo biểu hiện phỏng đoán của Okiya Subaru, hắn đã nhìn thấy được động tác dịch chuyển của cô, hơn nữa tám phần tổng kết lại là ở trên sự nhanh nhẹn của cô, chính cô cũng có thể quang minh chính đại sử dụng nó. Mà ngoại trừ việc chính mình gia tăng tốc độ cũng là một loại thăm dò đối với Shikura. Ma pháp đạo động rõ ràng như thế, nếu cô ấy là người của ‘Âm U Điện’ hẳn là sẽ cảm giác được đi. Như vậy, lại không thể tránh cho việc muốn lộ ra sơ hở.

Vài giây đồng hồ trôi qua, Ryoko cũng đã đứng ở phía sau lưng Shikura. Mà đáng về hiện tại của Shikura chính là không có phản ứng được tình huống đang xảy ra, còn đang đọc sách ở trong tay mình.

Ryoko nhìn phản ứng của Shikura, nhủ thầm, chẳng lẽ thật sự không phải là cô? Không, chính mình vẫn nên thăm dò ở trên phương diện rộng hơn đi.

“Kudo Shikura —” Một tay Ryoko bất ngờ sử dụng kết giới vây quanh phòng sách. Động tĩnh ở trong phòng sách sẽ không bị người ngoài phát hiện, một bàn tay đánh về phía Shikura.

“Hô —” Shikura cúi đầu, thân mình linh hoạt theo ghế tựa trượt đi ra ngoài, tránh thoát động tác của Ryoko.

“Quả nhiên là chị!” Thấy Shikura phản ứng như thế, trong lòng Ryoko nhất lăm.

Lúc này Shikura đã vọt đến một khoảng cách nhất định, lại một lần nữa đứng ở đối diện Ryoko, trên mặt hiện lên vẻ mê man. “Ryoko, em làm sao vậy?”

Hừ!!! Ryoko cười lạnh, đến bây giờ còn muốn nghĩ giả ngu sao? “Em khuyên chị vẫn nên đem Akako thả ra, em có thể sẽ không bàn cãi gì nhiều với chị.”

“Akako? Koizumi Akako sao? Cô ấy như thế nào? Cái gì mà đem cô ấy thả ra?” Dường như Shikura đối với lời nói của Ryoko cảm thấy nghi hoặc.

Ryoko cũng phát hiện bộ dáng của Shikura cũng không giống như đang ngủ trang, thế nhưng cô lại không dám dễ dàng thả lỏng cảnh giác, vì thế cũng không tiếp tục vô nghĩa, phóng một ma pháp hệ băng ra ngoài. Shikura gặp Ryoko không nói hai lời liền công kích cảm thấy thật oan ức, hiện tại cô vừa sợ, vừa thấy kinh ngạc vì phát hiện ra Ryoko sử dụng ma pháp trong truyền thuyết để tấn công mình. Khi cô biết chính mình không có hi vọng thắng lợi ở dưới tình huống này thì càng thêm khổ sở, ngay cả khi trốn cũng không hề tránh né, cắn môi, mặc cho mũi nhọn băng đá sắc bén đánh tới về phía mình.

Ryoko cũng nhìn ra ý đồ của Shikura, nhưng là không hề có chút tính toán dừng tay lại, kiếp trước cô đã xem rất nhiều tiểu thuyết, cho nên cô đương nhiên biết có một loại tâm lý may mắn có tên là “Đánh cược” này. Cô muốn đem Shikura dồn ép đến bước đường cùng, để xem cô ấy đến tận cùng có phải sẽ lộ ra mặt thật của mình không. Chiêu thức hệ băng này của cô chỉ là ma pháp trung cấp. Nhưng là, tất nhiên cũng đã giữ lại một tay, chính là ở giữa ma pháp hệ băng ngay tại lúc này có một ma pháp trận bảo hộ, làm cho những ma pháp này khi đụng vào người thường sẽ mất đi hiệu lực. Đây chính là biện pháp tuyệt vời mà cô đã chợt nghĩ ra vào buổi sáng rời giường ngày hôm nay. Hơn nữa, cũng tuyệt đối khiến cho người ta nghĩ đến được.

“Rào rào —” Mũi nhọn miếng băng to đâm xuyên qua người Shikura, sau đó ở trong không khí biến mất. Shikura vẫn như trước, cứ như vậy đứng ở nơi đó tử thân, chính là trong mắt nhiều nghi hoặc hơn, chuyện mới xảy ra khi này là ảo giác? Là toàn bộ hình ảnh được chiếu gì đó sao? Mà Ryoko còn lại là đang thở phào nhẹ nhõm một hơi, khoe miệng không tự giác cong lên.

Sau đó Ryoko ở dưới ánh mắt kinh ngạc của Shikura ngã xuống. Chính mình đã quên nói đâu, cái loại ma pháp trận bảo hộ này thật ra chính là một loại biến đổi dời đi ma pháp trận. Đem toàn bộ lực công kích chuyển dời đến trên người sử dụng ra chiêu thức đó. Bởi vì hi vọng một chiêu sẽ làm yếu hung thủ thật sự, nên cô đã chọn lựa chọn một ma pháp tấn công thật mạnh, đây cũng chính là nguyên nhân mà Ryoko làm cho người ta không thể nghĩ đến, Một phù thủy chỉ vì thử thực lực của một người nên đã dùng ma pháp trận có thể sẽ làm hại đến chính mình, đó là một việc không thể tưởng tượng nổi. Thông thường, loại ma pháp trận này chỉ thường dùng ở trong bước đường cùng, vì đó cũng là lúc chính mình muốn bảo vệ cho người thân của mình.

Hiện tại, Shikura là một người bình thường, đã không có việc gì. Điều kia làm cho người xuất ra đòn tấn công – Ryoko, dù cô đã có kế hoạch làm kết giới bảo vệ cũng bị thương không nhỏ.

“Ryoko, em—” Shikura nhanh chóng chạy đi lên, nâng Ryoko đang ngã nằm xuống đất dậy.

Ryoko ở giữa lúc Shikura la lên, cô gắng hết sức mở to hai mắt, nhìn khoeo mắt tràn đầy nước mắt của Shikura, cô nhìn không được, gian khổ gờ tay lên lau đi: “Em chỉ biết, em chỉ biết Shikura không phải là hung thủ. Thật... thật tốt —” Nói xong một câu cuối cùng này, Ryoko rút cuộc bởi vì bị thương quá nặng mà ngất đi.

“Ryoko — Ryoko —”

Bạn đang đọc truyện [Đông Nhân Conan] Áo Thuật Và Hoa Lửa Kỳ Diệu được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ebook Full . Net.

Chương 43: Nụ hôn tạm biệt

Đau quá — đây là cảm giác thứ nhất của Ryoko trong cơn mơ màng. Toàn thân giống như bị vô số mũi kim đâm qua. Miễn cưỡng mở mắt ra, nhìn đến không phải là trần nhà màu xanh quen thuộc. Đây là ra làm sao? Cô bị như thế nào vậy? A, đúng rồi, hình như là cô muốn đi thăm dò Shikura, sau đó — sau đó cô, cô bị thương, Shikura không phải là hung thủ, tiền bối (senpai) xuyên không không phải là hung thủ! Thật tốt quá!

Ryoko ngậy ngốc nhìn chằm chằm trần nhà, trong đầu liệu mạng nhớ lại. Bỗng nhiên, một mảnh ánh sáng màu đỏ chợt lóe qua trong đầu, hình như là phần trí nhớ nào đó của cô, lại giống như không phải, quá nhanh, nhanh đến mức Ryoko căn bản không nắm kịp. Quên đi, vẫn là nên nghĩ biện pháp đem chính mình trị liệu trước đi. Ma pháp trung cấp cái gì, hẳn là đã bị thương không nhẹ. Nghĩ, Ryoko gian nan nhớ kỹ chú ngữ, miễn cưỡng cho chính mình một ánh sáng về thuật trị liệu. Vết thương trên mặt, trên người, lấy mắt thường nhìn thì có thể thấy nó đang bắt đầu khép lại với tốc độ nhanh chóng.

“Hô —” Ryoko thở hổn hển một hơi, việc thi triển ma pháp trị liệu vốn không cần tốn nhiều sức, hiện tại khi dùng xong thì cô đã tốn hết tám phần khí lực. Một đến mức hiện tại Ryoko đang nằm trên giường, ngay cả ánh cũng không nghĩ mở.

“Cách —” Cửa bị mở ra, Shikura bùng một chén canh thật cẩn thận đi đến. Lại nói tiếp, cô đúng là người xui xẻo nhất trên thế gian này. Đầu tiên, gần đến ngày đính hôn thì cô bị xuyên qua đến thế giới này trải qua cuộc sống mười tám năm, sau đó lại ở nơi này, vất vả lắm mới tìm được đồng hương thì bị tấn công. Cuối cùng, còn muốn phải đề nghị cùng phần nộ để tránh thoát khỏi hai tên biến thái có thể gần như so sánh được với Holmes là Shinichi cùng Shuichi đang suy nghĩ vì sao có được ma pháp hơn nữa còn đem chính bản thân mình làm thành đây thương tích. Trời ạ, cô đây đã tạo nghiệt gì đây kia chứ!

Ai — oán giận thì cứ oán giận, người thì vẫn nên chăm sóc, nói thế nào thì cũng là em gái cùng chung con đường đi xuyên không của mình! Tuy rằng đối phương hình như so với mình có được mệnh tốt hơn, sẽ có được ma pháp, thế nhưng chính cô tuyệt đối sẽ không ghen tị, ngược lại có chút đồng tình. Bởi vì theo hiểu biết của cô về các loại tiểu thuyết trên internet, trong tương lai Ryoko còn phải muốn đối mặt với những chuyện mà người thường không có khả năng chịu được.

“Shikura —” Shikura vừa đem canh buồng, chợt nghe đến âm thanh Ryoko kêu chính mình. Cô vui sướng nhìn về phía Ryoko, có thể này cô mới phát hiện, không biết từ khi nào thì vết thương ở trên mặt Ryoko đã khép lại.

“Ryoko em thế nào rồi? Đến cùng đã xảy ra chuyện gì? Em làm sao có thể có ma pháp? Lại vì sao đánh lên chị? Sau đó người bị thương vì sao lại đổi thành chính em rồi?” Shikura cứ dùng dùng đem nghi vấn đem nghi vấn trong lòng mình à mình nhớ nói ra, làm cho Ryoko phải bắt đầu đi giật giật khoe miệng. Chờ Shikura hoàn toàn bình tĩnh trở lại, Ryoko mới thay Shikura giải thích nghi hoặc. Cô biết, không có Akako, người cô có khả năng tin tưởng cũng chỉ còn lại người cùng xuyên không với mình, đối với thế giới Conan nhất định vô cùng hiểu biết — Shikura.

Hơn một giờ sau, Ryoko rốt cuộc cũng đã đem nguyên nhân hậu quả đều giải thích rõ ràng cho Shikura, lúc này Shikura chính là đang mở to hai mắt, khó tin nhìn Ryoko. Cô chính là đoán được mệnh của Ryoko tốt hơn so với cô, nhưng mà cô lại không nghĩ tới mệnh của Ryoko lại tốt nhiều đến như vậy. Công chúa thế giới ma pháp a, ngay cả Akako cũng đều phải tôn kính, thật hâm mộ quá đi.

“Vậy hiện tại em chuẩn bị làm sao bây giờ? Tiếp tục tìm hung thủ kia sao?”

“Không.” Ryoko lắc lắc đầu. “Các phe tìm kiếm Pandora muốn nhanh chóng bắt đầu rồi, em không có thời gian đi tìm người kia. Em chuẩn bị về nhà, lại tiếp tục làm vài đạo cụ ma pháp, để đưa cho Hattoti Heiji, Okiya Subaru, sau đó chị mang theo Haibara tham gia cùng nhau. Em muốn ở trên du thuyền dẫn theo người kia, sau đó một lưới bắt hết.”

“Nhưng là...” Shikura tựa hồ nghĩ tới cái gì, có chút do dự.

“Không có gì phải do dự, đây là biện pháp duy nhất ở trước mắt. Shikura, em biết con đường này tràn ngập nguy hiểm, chị, nguyện ý giúp em sao?” Ryoko nghiêm túc nhìn Shikura, cô thật sự rất sợ đối phương không đáp ứng. Sợ hãi chính mình phải đi một mình trên con đường này.

Shikura nhìn nhìn Ryoko, rốt cuộc gật đầu. “Được, chị sẽ cùng với Ryoko cùng nhau đối mặt. Bởi vì, chúng ta cũng không thể làm mất mặt các nhóm nữ chính xuyên không được!”

Chùm ánh sáng mặt trời theo từ ngoài cửa sổ chiếu vào, chiếu rọi ở trên mặt hai người, trong không khí lóe ra ánh hào quang về tình hữu nghị vĩnh viễn không phai màu.

————— Ta đây là đường cách nộ hôn —————

Nói lời tạm biệt với Shikura, Ryoko dịch chuyển trở về nhà của mình. Dù sao thì mấy ngày nay Sera vẫn như trước, đúng giờ đi đến trường học, chính mình cũng không cần phải lo lắng sẽ bị Sera nhìn đến. Hiện tại, nhiệm vụ quan trọng nhất là làm đạo cụ ma pháp. Tuy rằng, vừa rồi chính mình ở trước mặt Shikura nói thực nhẹ nhàng, nhưng mà khi nghĩ đến một đồng ma pháp trận kia, chính mình vẫn không tự chủ được sẽ đau đầu a. Vài cái nhần lần trước vẫn là do Saguru hỗ trợ khắc giúp cô.

Đúng vậy, lần trước là do Saguru hỗ trợ khắc giúp cô, lúc này cũng tìm Saguru thì được a. Đúng, cứ quyết định như vậy đi, cô thật sự vô cùng thông minh. Nghĩ, Ryoko bị kích động, lấy điện thoại đi động ra tìm kiếm. Saguru quả nhiên là người rất thích trợ giúp người khác, chỉ chốc lát sau liền đến nhà Ryoko. Sau đó cậu lại bị Ryoko cưỡng bức, đe dọa, dụ dỗ, bắt đầu biểu diễn màn điều khiển đầy rực rỡ.

Loát loát loát — một mảnh ma pháp màu đỏ trên nhần được hoàn thành.

Vù vù hô — một bùa chú màu vàng tươi xuất hiện.

Kha kha kha — một bút ký OK màu xanh lam trong vắt.

Ryoko chỉ cần chạy lên chạy xuống, cô ở trong phòng sách vẽ bức tranh ma pháp trận xong, sau đó liền đưa nó cho Saguru ngồi ở phòng khách, như vậy là đã có thể vui vẻ rạo rức cầm lấy thành phẩm giữ nước miếng. Thật sự vô cùng hạnh phúc nha.

Rốt cuộc, khi đồng hồ treo tường ở trên gỗ vang tiếng chuông ba giờ chiều, toàn bộ đạo cụ đều đã được hoàn thành.

“Yeah — A!” Ryoko lười biếng duỗi thẳng lưng. “Rốt cuộc đều đã làm xong hết rồi!” Thời gian không sai biệt lắm, Sera cũng nhanh sẽ trở

lại. Không thể để cho Sera nhìn thấy Hakuba Saguru ở trong nhà. Bằng không thì trong nhà sẽ không được an tĩnh trong vài ngày.

“Saguru, chúng ta đi ra ngoài ăn cái gì đi!”

Hakuba đồng học rõ ràng cũng mệt đến mức không nhẹ, hai tay đều đã hoàn toàn đau xót. Xoa xoa bả vai, Hakuba đi về hướng Ryoko: “Giúp Ryoko bận bịu việc lớn như vậy, Ryoko sẽ không chuẩn bị một bữa cơm cứ như vậy liền đuổi tớ đi sao?”

Àch... Nhìn bóng dáng của Hakuba càng ngày càng gần, Ryoko bỗng nhiên cảm thấy có chút không ổn.

“Cậu, cậu muốn làm gì? Tớ đã nói với cậu rồi, người ta thế nhưng thật thuần khiết nha!”

Hakuba nghe vậy, khoe miệng không tự giác nhếch lên, làm cho người ta có loại cảm giác không rét mà run.

“Ryoko không hổ là Ryoko, tớ nghĩ muốn cái gì cũng đều không thể gạt được cậu!”

Tạch — Ryoko xuất hiện vạch đen, này này, chị đây là đùa, cậu sẽ không nghĩ nó là thật chứ. Không cần a —

“Tốt lắm.” Hakuba khi nói chuyện thì đã đi tới trước mặt Ryoko, cúi đầu nhìn Ryoko. “Đem thù lao của tớ ra cho tớ đi!”

Rối rắm, rối rắm, lại rối rắm. Lúc này hai gò má đã đỏ ửng hết lên, đây là sự hình dung ở trong nội tâm của Ryoko. Về điểm này thì từ ngay chỗ ngón tay cô đang không ngừng nắm lấy quần áo kia thì có thể nhìn ra được. Kỳ thật, Hakuba Saguru thật sự là một người vô cùng ưu tú, là thám tử học sinh trung học du học từ London về, cha là tổng thanh tra cảnh sát thành phố, bản thân cậu thì lại vừa đẹp trai, thành thích lại vừa tốt, chủ yếu nhất chính là cách đối xử với người rất ôn hòa, vui vẻ trợ giúp người đó. Nhớ tới lần đầu tiên khi cô gặp được Hakuba Saguru ở thế giới Conan chính là như thế này đâu.

“Tiểu thư, cô không sao chứ.” Vào thời điểm kia, cậu ấy mặc một thân trang phục vận động màu xanh lam, khác với bộ dáng thám tử rực rỡ, khác với một mặt cảnh giác khi đối mặt với The Spider. Cậu ấy cứ liên như vậy xuất hiện ở trước mặt chính mình, mang theo mỉm cười, mang theo xin lỗi.

Lần thứ hai gặp nhau là vào thời điểm chuyển trường, chính mình ngây ngốc cũng không biết trong lòng các nam sinh trong lớp, lại có thể không tự giác đối với Hakuba Saguru mỉm cười, dẫn tới Hakuba Saguru bị lọt vào tầm mắt đối địch của toàn nam sinh trong lớp. Sau này, chính mình rốt cuộc biết đến sự tồn tại của ‘Hội những người theo đuổi Ryoko’, lại cố ý thân thiết gọi tên cậu ấy, hoặc là sẽ nói một chút chuyện không đâu, nói những lời mập mờ khiến cho cậu ấy bị hiểu lầm, trở thành lá chắn cho những người theo đuổi cô.

Nhưng chỉ có như vậy, cậu ấy vẫn như trước chưa từng ghét qua chính cô, mà là yên lặng ở bên cạnh cô, khi chính cô đang khổ sở, cần sự trợ giúp thì cậu ấy liền vươn bàn tay ấm áp của mình ra, dùng nụ cười dịu dàng kia an ủi chính cô, hỗ trợ cho cô. Vào màn đêm vĩnh hằng kia, hai người bọn họ yên tĩnh đi ở trên đường, ánh trăng hiện ra, kéo dài thân ảnh của hai người. Vào lần kia, bọn họ đã ước định với nhau, bọn họ đã rộng mở trái tim.

Tất cả mọi chuyện đều cho thấy, chỉ sợ chính cô đã thật sự thích người ở trước mắt mình, tên thám tử có mái tóc màu vàng, có một đôi mắt màu nâu đỏ. Nghĩ thông suốt điểm này, rốt cuộc Ryoko đã ngừng việc rối rắm lại. Cô vốn còn từng ngây ngốc nghĩ đại thần xuyên không có phải muốn đem người duy nhất còn chưa có người xứng đôi — Hakuba Saguru ở trong thế Conan để tạo thành couple với cô hay không, không nghĩ không bao lâu thì ý tưởng này liền biến thành hiện thực. Cái này, chính là cái gọi là định luật xuyên không không thể chạy trốn sao?

Ryoko không biết, khi chính bản thân cô nhớ lại kỷ niệm một hồi lâu, Hakuba Saguru cúi đầu nhìn chính cô cũng đã không như hồ rình mồi nữa. Hakuba vốn chính là muốn đùa với Ryoko một chút thôi, nhìn được bộ dáng quần bách của Ryoko, mục đích cũng liền đạt được, cậu không cần phải tiếp tục đùa tiếp nữa.

“Quên đi, cái này thì liền ghi nợ với Ryoko trước đi, về sau lại — ừm —” Lời nói của Hakuba ngưng hẳn, ở giữa sự kinh ngạc thật sâu. Ryoko..... cô ấy — đang..... hôn chính mình?

Oanh — Trong nháy mắt, mặt Hakuba liền đỏ lên đến tận tai.

Cảm giác được Hakuba ngưng ngừng, tâm tình vốn có chút khẩn trương của Ryoko hồi phục lại chút ít, cô mới không vì chính cái kia đâu. Bởi vì, từ trước đến nay đều là do cô chính người khác. Vươn tay phải che ở hai mắt vẫn tròn trĩnh như trước của Hakuba lại, cô vươn đầu lưỡi khiêu khích mở hàm răng cắn đối phương ra.

“Ừm —” Ở trong trí nhớ bây giờ của Ryoko, đây cũng chính này nụ hôn đầu tiên của cô a, cho nên kỹ thuật có chút vấn đề, một thoáng chốc liền bởi vì Hakuba ‘từ bị động thành chủ động’ khẽ ngậm ra tiếng. Cảm giác thiếu không khí làm cho Ryoko không tự giác vươn tay trái của mình ra, cùng với bàn tay của Hakuba, mười ngón đan xen vào nhau. Ánh sáng màu tím nhạt hiện tại một phút kia, nhẹ nhàng lung lánh không muốn cho người biết.

Có lẽ chỉ qua mấy chục giây, có lẽ qua mấy chục phút, nụ hôn lâu dài của hai người kia giống như còn chưa muốn kết thúc. Ryoko thờ phỉ phò, tê liệt ngã ở trong lòng Hakuba, ánh mắt cư nhiên có chút mê ly. Hakuba nhìn người ở trong lòng, trong ánh mắt chợt hiện lên một tia không đành lòng, rốt cuộc vẫn là bế ngang Ryoko, đi đến phòng nghỉ.

———— thực xin lỗi. Phân cách tuyến —————

Đem Ryoko đặt nhẹ nhàng ở trên giường, kéo dịch một góc chăn qua, thật cẩn thận đắp lên người cô.

“Saguru, tớ thích cậu!” Ryoko đã sớm rơi vào cơn ngủ say nói lời vô nghĩa.

“Saguru, tớ thích cậu.” Bốn chữ này, giống như một cây kiếm sắc bén hung hăng cắm ở trong lòng Hakuba Saguru. Thích không? Không, chúng tôi đã sớm không quyền để thích. Trốn tránh, bắt quá kết cục vận mệnh nhất định đã định vào hôm nay, sớm biết thế, cậu sẽ không bày trò đùa giỡn. Hakuba bắt đầu nhìn tóc Ryoko dần dần biến thành màu đỏ, cậu vung tay ra, khiến nó khôi phục lại nguyên dạng.

“Cám ơn cậu, đã cho tớ nụ hôn tạm biệt!”

“Cạch—” Âm thanh cửa bị mở ra. “Ryoko, tớ đã về rồi.” Sera ở dưới lầu hô.

Cuối cùng Hakuba nhìn thoáng qua Ryoko, biến mất.....

Thực xin lỗi, tiểu công chúa —

Đây là lời từ biệt cuối cùng ở trong lòng Hakuba dành cho Ryoko.

Bạn đang đọc truyện [Đồng Nhân Conan] Áo Thuật Và Hoa Lửa Kỳ Diệu được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 44: Âm sát

Cuối cùng, Ryoko là do Sera quát to tỉnh lại, chính là lúc tỉnh lại cô đã sớm quên hết tất cả mọi chuyện xảy ra, vô ý thức cho rằng sau khi Hakuba Saguru hoàn thành nhiệm vụ liền nói lời tạm biệt với cô rồi về nhà. Cứ như vậy, ở giữa lúc hoàn toàn không biết gì cả ngênh đón các phe phái tìm kiếm Pandora.

Tuy rằng Ryoko đã cùng với bọn Conan ngã bài, nhưng cũng không thể không kiêng dè, tối thiểu nhất thì chuyện về ma pháp này vẫn nên giấu diếm thật tốt. Ngược lại không phải nói đến chuyện nếu bị người thường biết về ma pháp thì sẽ như thế nào, mà là Ryoko lo sợ bọn họ biết sau lưng tổ chức áo đen có chỗ dựa vững chắc về ma pháp, thì tình hình đặc biệt lúc ấy, lòng tự tin của bọn họ sẽ gặp khó khăn, sẽ thất bại hoàn toàn ngay. Cho nên, hiện tại ngoại trừ Akako Koizumi, ma kính Kyoko, Kuroba Kaito, Kudo Shikura, chuyện cô có ma pháp vẫn là một bí mật, hiển nhiên cũng liền không thể không kiêng dè, bại lộ ra cho mọi người xem được. Cuối cùng, vào một tuần này, cô ra sức đi tìm đạo cụ ma pháp do Hakuba Saguru làm ra, đem đi bán phân phối cho mọi người, chỉ có thể lấy cớ là công nghệ cao, cùng với nó thay đổi giọng nói, đồng hồ linh tinh gì đó cũng không khác biệt lắm. Mà mọi người thì vội vàng suy nghĩ biện pháp đối phó với tổ chức áo đen, cũng không tìm hiểu nguồn gốc vật này. Rất nhanh, kế hoạch của Conan để đối phó với tổ chức áo đen cũng đã được an bày ổn thỏa, Hirota Kimoto không biết chân tướng vẫn như thường chuẩn bị mọi thứ. Nhiều ngọn đèn màu soi sáng bờ biển trong đêm tối, nối tiếp với bữa tiệc Pandora trên du thuyền. Màn phiêu lưu mạo hiểm cứ như vậy mà bắt đầu.

Ryoko lấy tư cách là con gái của người đứng ra tổ chức xuất hiện ở tại trên bữa tiệc, trên ngón trở tay trái của cô không biết từ khi nào thì có một chiếc nhẫn màu xanh. Đây là một trong những thành quả của cô — nhẫn phòng ngự. Chỉ cần đem nó mang ở trên tay một người, người kia có thể ngăn cản tất cả đòn xâm nhập và tấn công từ bên ngoài, bao gồm cả phần ma pháp trung cấp. Cô vốn chính là muốn đưa cho ba ba Hirota, nhưng ông ấy kiên trì không muốn mang loại đồ này nợ này, Ryoko đành phải mang thứ này ở trên tay mình trước, sau đó tùy cơ ứng biến. Cũng ở trên chiếc du thuyền này còn có Sonoko lấy thân phận là thiên kim tiểu thư gia tộc Suzuki cùng nhau đến với Sera, kèm theo sau đó thám tử lừng danh Mori Kogoro đi đến cùng với Ran và Conan. Thám tử học sinh trung học miền Tây Hattori Heiji, thám tử học sinh trung học miền Đông Hakuba Saguru, Kudo Shikura lấy thân phận là thiên hậu Nhật Bản tham dự, cùng đi đến với A-chan. Đã từng nữ diễn viên nổi tiếng Nhật Bản — Kudo Yukiko cũng đến tham dự, Kuroba Kaito vô cùng yêu biểu diễn ảo thuật, cùng với Okiya Subaru được Yukiko cải trang thành ông bác Suzuki Jirokichi. Có thể nói, nhân vật chính đều đã tới được tám chín phần.

Mọi người phân chia ở những góc khác nhau, bất cứ lúc nào cũng phải chú ý đến động tĩnh của tổ chức áo đen. Tuy rằng Sonoko cùng Ran có thể nói là đi ngang qua, nhưng Ryoko biết nếu có Angel Ran này ở đây, Vermouth nhất định sẽ kiềm chế lại. Đây cũng là một trong những lý do hàng đầu mà cô đã cãi nhau cùng với Conan đến một giờ về việc yêu cầu Ran cùng nhau tham gia. Về phần Sonoko thì là do thân phận của cô ấy ở một mức độ rất lớn, nhận được thiệp mời kia thì chính là khẳng định.

“Shinichi, bên trái đằng trước năm mét, Vermouth đang nhìn Ran chăm chăm” Sử dụng huy hiệu thám tử, Ryoko báo cho Conan đang cùng Ran đi dạo. Conan lập tức sử dụng mắt kính tìm được vị trí của Vermouth. Đột nhiên, Vermouth vội vã chuyển sang một phương hướng khác mà đi.

Hồng hét! Conan lập tức đuổi theo.

“Conan—” Phía sau Ran lo lắng hô. Thật là, đứa trẻ này luôn như vậy.

Đi đâu mất rồi? Conan đuổi tới một chỗ dày đặc nhân viên, không nghĩ qua là đã mất dấu. Đúng lúc này, hai chân Conan đã bay lên không.

“Conan? Nhiều người như vậy, chị không phải đã nói không thể chạy loạn sao?” Ran hoàn toàn không biết mối nguy hiểm ở tứ phía bên người mình, cô nắm lấy sau cổ áo của Conan xách lên, giáo huấn. Mà thiếu niên Holmes của chúng ta đã sớm rút phần tình cảm của mình vào trong trái tim đành phải gãi đầu, thuận tay từ cái khay của người phục vụ lấy một ly thức uống, vừa uống vừa pha trò:

“Em khát nước, muốn tìm nước uống.” Ran nghe xong chỉ có thể coi như không có gì, buông vạt áo của Conan ra, ánh mắt tìm kiếm xung quanh hướng về vị trí ban đầu đi đến.

Kết quả, Ran mới vừa đi đến vị trí ban đầu của mình, toàn bộ bóng đèn ở trong đại sảnh đều tắt hết. Sau đó là chùm đèn flash màu trắng xuất hiện đột ngột hướng vào trên sân khấu. Màn biểu diễn của ảo thuật gia muốn bắt đầu rồi. Nếu như suy luận của bọn Conan không sai, tổ chức áo đen nhất định sẽ lợi dụng cơ hội này để động thủ. Cho nên, vào giờ phút này, mọi người tránh ở các góc đều tập trung tinh thần, vô cùng khẩn trương. Chỉ có Ryoko đang nhìn đến màn biểu diễn ảo thuật của Kaito trên sân khấu thì ngẩn người, cái nhẵn kia — Ryoko nghĩ tới một tuần trước, chính mình vì phải chế tạo ra nhẵn phòng ngự nên lật xem trong sách ma pháp thì nhìn thấy một hình ảnh của chiếc nhẵn, hình dáng của chiếc nhẵn đó cùng với chiếc mà Kaito đang đeo trên tay giống nhau như đúc. Nếu cô nhớ không lầm, kia hẳn là đạo cụ ma pháp thuộc loại trung cấp, nhẵn dịch chuyển. Chính là, làm sao cậu ta có thể có được? Là do Akako trước khi mất tích đã cho cậu ta sao? Hay vẫn là do đứa bé trai kia đưa cho cậu ta?

“Huu —” Âm thanh của một vật gì đấy cắt qua không khí vang lên, là âm thanh của viên đạn được bắn ra được trang bị ống hãm thanh. Ryoko không nói hai lời, đọc ma chú lên, lớp phòng ngự vung về hướng phát ra âm thanh. Đã quên nói, mấy ngày nay Ryoko ngoại trừ làm vài món đạo cụ ma pháp, còn học tập và rèn luyện được một vài ma pháp rất hữu dụng, ví dụ như nói về ma pháp cố định của hiện tại. Ma pháp cố định thuộc về loại ma pháp thời gian, có thể cố định hết tất cả mọi vật thể di chuyển, nhưng bởi vì do thời gian học tập và rèn luyện của Ryoko quá ngắn, nên còn không thể áp dụng thuần phục được ma pháp thời gian cao xa hơn. Chỉ có thể học được một chút điều đơn giản để đối phó.

“Huu hu —” Âm thanh còn tiếp tục vang lên, lúc này có thể cảm giác được rõ ràng nơi ra tay không chỉ có một phương hướng. Okiya Subaru bọn họ ở chỗ tối hẳn là đã cùng với đám người tổ chức áo đen giao chiến thôi. Bản thân cô có kính nhìn ban đêm, trong bóng tối đối chiến thì không là vấn đề gì. Khoảng cách màn ảo thuật của Kaito kết thúc còn có vài phút, hi vọng bọn họ có thể chống đỡ được. Ryoko không ngừng sử dụng ma chú chuyển hoá phương hướng của chiếc nhẵn, để bảo vệ những người trên bữa tiệc tránh khỏi việc bị thương.

“Màn ảo thuật dưới đây cần hai vị khán giả để hỗ trợ, không biết có ai nguyện ý không?” Rốt cuộc đến màn biểu diễn ảo thuật cuối cùng, Kaito lại nói muốn tìm người xem hỗ trợ màn diễn rườm rà như thế, làm cho Ryoko vốn là đang hoài nghi hoài cậu ta cảm thấy cậu căn bản là đang kéo dài thời gian. Cuối cùng, Kaito cư nhiên còn lựa chọn Shikura mang theo Haibara.

Không đúng, Ryoko lại nhìn thoáng qua chiếc nhẵn dịch chuyển trên tay Kaito, cái này tuyệt đối không phải là trùng hợp. Cậu ta đến cùng muốn làm cái gì? Chẳng lẽ cậu ta chính là muốn tự mình dẫn người sao? Như vậy, Akako quả nhiên là vì do cậu ta quá quen thuộc với tòa thành Tarot nên bị nắm được điểm yếu. Phải nên biết rằng, mang người ngoài tiến vào tòa thành Tarot cũng chỉ có một mình cậu ta. Ryoko rơi vào suy nghĩ sâu xa, không cẩn thận nên đã quên mất, Hakuba Saguru đã từng bị thương nên ở lại tòa thành Tarot một thời gian.

“Được rồi, mời hai vị ở phía dưới đi vào trong rương ma thuật.” Lời còn chưa dứt, Haibara đeo mắt kính ngự trang liền vội vàng kéo Shikura trốn vào trong rương ma thuật. Lên sân khấu hoàn toàn là do Shikura đồng ý, Kyoko cũng là một phần nguyên nhân. Nguyên nhân là do Haibara sợ hãi bị tổ chức áo đen phát hiện ra, bởi vì cô đối với Kyoko vô cùng tin tưởng nên mới bắt đi tham gia vào màn biểu diễn này, hiện tại cô hận không thể lập tức tìm một chỗ trốn đi vào.

“Tốt lắm, tiếp theo chính là màn biểu diễn ảo thuật trắng lẹ.” Đóng chiếc rương ma thuật lại, ở trước khi một tia sáng cuối cùng biến mất, Haibara đã nghe được những lời này.

Hai phút sau —

Ánh đèn lại sáng lên thêm một lần nữa, bữa tiệc ở giữa những tiếng vỗ tay vang lên không dứt kết thúc. Lúc đó Kuroba Kaito đã cùng trợ thủ đêm rương ma thuật lên trên sân khấu. Vừa rồi, sau khi mở rương ảo thuật ra, bên trong cư nhiên tự động hóa thành hàng ngàn hoa anh đào bay khắp ở trên sân khấu, như mộng như ảo. Chính là, không có người chú ý đến, hai người khán giả ở tại trong cái rương kia đã biến mất. Khi đó, người an bày cho hai người bọn họ đi tới trước chính là trợ thủ của ảo thuật gia ẩn núp trong quần chúng.

Kaito ở phía sau đài bắt đầu dùng nhẵn dịch chuyển, bắt đầu sử dụng, đọc không gian ở trong bên trong chiếc nhẵn. Quả thật, cậu chỉ là một người thường, là một ảo thuật gia chứ không phải là một phù thủy, nhưng vì có thể giúp đỡ cho Ryoko, Akako vẫn cho cậu rất nhiều đạo cụ ma pháp cùng với bí quyết không chế đạo cụ ma pháp. Bỗng nhiên, biểu cảm vốn điêu luyện của Kaito nghiêm túc hẳn lên, cuối cùng lại có thể biến thành kinh ngạc cùng sốt ruột. Quản gia của Akako ở một bên chờ kết quả nhìn đến bộ dáng của Kaito, một cổ dự cảm điềm xấu tụ tập ở trong lòng.

“Không thấy các cô ấy đâu hết, nhanh đi đến nơi đó để tìm các cô ấy!” Kaito thu hồi ý nghĩ, đối với quản gia vội vàng phản phó nói: “Tôi sẽ đi tìm Ryoko, nói cho cô ấy biết trên chiếc thuyền này có sự tồn tại của người trong ‘Âm U Điện’.”

“Được!” Không có một câu vô nghĩa, không có một chút dong dài dây dưa, quản gia gần như là ở lúc Kaito vừa dứt lời liền chạy đi. Bên ngoài, Ryoko thu hồi lớp phòng ngự, quan sát các khách mời đi tới đi lui, thở ra một tiếng, một viên đá treo lên trong lòng rốt cuộc hạ xuống, cô lại không biết, cuộc quyết đấu chân chính chỉ vừa mới bắt đầu.....

Chương 45: Quyết đấu

Tiếng nhạc khiêu vũ du dương trên yến hội chậm rãi vang lên, tiệc rượu Pandora vào lúc mọi người nhẹ nhàng khiêu vũ thì chính thức bắt đầu. Vì che giấu tai mắt nên lúc này Ryoko cùng Hakuba đang hợp tác nhảy điệu Waltz xoay xung quanh, đương nhiên, đồng thời cũng chú ý tới hướng đi của tổ chức áo đen. Bên kia, Kaito đang đi cấp tốc về chỗ Ryoko. Haibara chính là mối câu, là mối câu của người đã bắt đi Akako sau lớp màn kịch. Tất nhiên cũng là một sự tồn tại nguy hiểm. Shikura mang theo Haibara ở cùng nhau thật dễ dàng trở thành mục tiêu của kẻ thù. Cho nên, lúc Shikura cùng với Haibara xuất hiện ở tại phía đối địch đã thành công hấp dẫn lực chú ý của tổ chức áo đen, sau đó cậu quyết định sử dụng nhẫn ma pháp mà Akako đã cho cậu, đem hai người dịch chuyển đến tầng hầm bí mật nhà cậu để bảo vệ hai người. Đương nhiên, về điều này, chính cậu cũng không có thương lượng cùng với Ryoko. Bởi vì, cậu có thể cảm giác được rõ ràng Ryoko cũng không hề tin tưởng bản thân cậu, có thể sẽ không cho phép cậu tự ý làm việc. Nhưng cậu lại không biết, việc thực hiện như vậy của cậu ta chỉ khiến cho Ryoko gia tăng thêm nghi ngờ mà thôi. Trên yến hội du dương vũ khúc chậm rãi vang lên, Pandora thịnh yến ở mọi người nhẹ nhàng vũ bước trung bắt đầu. Vì giấu nhân tai mắt Ryoko lúc này đang cùng Hakuba hợp tác xoay tròn waltz, đương nhiên, đồng thời cũng chú ý hắc y tổ chức hướng đi. Bên kia, Kaito đang ở hướng Ryoko chỗ phương hướng cấp tốc đi tới. Haibara là một cái nhĩ, một cái dẫn bắt đi Akako phía sau màn độc thủ nhĩ. Tự nhiên cũng là thập phần nguy hiểm tồn tại. Nàng cùng mang theo nàng cùng nhau Shikura là thật dễ dàng trở thành địch nhân mục tiêu. Cho nên, vào Shikura cùng Haibara xuất hiện tại phe chống đối, thành công hấp dẫn đến hắc y tổ chức. Không nói đến lúc này Ryoko có chú ý đến việc Shikura cùng Haibara biến mất hay không, vừa rồi Kaito dùng ma pháp là vì mục đích để tìm kiếm, khi phát hiện ra thì Shikura cùng Haibara đã không thấy. Bởi vậy cho nên cậu mới lập tức để cho quan gia sử dụng nhẫn dịch chuyển để về nhà xem xét, mà chính cậu còn lại là đi tìm Ryoko báo cáo tình huống. Phải nên biết rằng đã dịch chuyển Haibara cùng Shikura đến mất thất nhưng sau đó lại biến mất, rất có khả năng là do tổ chức áo đen đã chuẩn bị biện pháp đối phó. Mà bọn họ thì lại đem chủ lực ‘được an cả, ngã về không’ này đặt ở trên chiếc du thuyền ngay biển lớn này.

“Roẹt roẹt — Roẹt roẹt —” Bộ đàm Kaito vang lên, là quản gia đã đến về nhà.

“Thế nào rồi?” Kaito sốt ruột hỏi.

“Jii nói không có gặp qua bất cứ người nào xuất hiện ở trong nhà. Theo như tôi quan sát, các cô gái hẳn là đã tới mất thất, sau đó không lâu đã bị người dùng ma pháp mang đi.” Quản gia nhà Akako dù sao cũng đã trải qua không ít chuyện lớn, cho nên biểu hiện rất nhiều trấn định. Nhưng trong giọng nói vẫn như trước có hàm chứa sốt ruột.

“Đáng giận!” Kaito cúi đầu mắng một tiếng. Lúc này bọn họ đã thật sự tính sai. Không nghĩ tới tổ chức áo đen sẽ bắt đầu động thủ ở hai phía. Rõ ràng có Vermouth, Gin, còn có một vài nhân vật lớn đều ở tại trên du thuyền này rồi sao? Chẳng lẽ là muốn lợi dụng ma pháp dịch chuyển ở hai bên đồng thời bắt đầu chiến tranh?

Không được, hiện tại đã không phải là lúc nghĩ nhiều như vậy, cậu phải chóng đem chuyện này nói cho Ryoko. Haibara cùng Shikura... Hẳn là sẽ không có chuyện gì đi.

———— Ta đây là đường phân cách —————

Nếu như nói Kaito là người tự cao với chỉ số IQ 200 cùng với rất nhiều đạo cụ ảo thuật, độc thân chiến đấu hăng hái mà nói, kia vậy thì về phía bên này của Conan có thể nói chính là chân chính đoàn kết ‘dám nghĩ dám làm’. Mỗi một góc gần như đều có tay trong của tập thể.

“Vermouth đi về phía boong tàu.” Okiya Subaru phụ trách cửa ra vào chính trên du thuyền đột nhiên truyền đến tin tức.

“Đã nhận được!”

“Hiểu rõ!”

“Tôi sẽ chạy tới đó.”

“Tiếp tục chú ý.”

Ryoko, Conan, Yukiko, Sera thu được tin tức hồi đáp lại.

“Saguru, ta có việc phải đi trước.” Ryoko buông lỏng tay Hakuba ra, hướng về phía boong tàu chạy đến.

“Đợi chút!” Hakuba đuổi theo. “Tuy rằng không biết có chuyện gì xảy ra, nhưng nếu như là cậu bé kia, tớ nên đuổi kịp thì tương đối tốt hơn.” Hakuba chỉ về phía Conan đã chạy hướng về phía boong tàu, đối với Ryoko nói.

Sự tình khẩn cấp, Ryoko không rảnh giống như nữ nhân vật chính trong phim truyền hình, sẽ vì sự an toàn của đối phương mà dừng lại để nói một đồng chuyện khuyên bảo, cô chỉ có thể gật đầu đồng ý. Nếu như là Saguru, hẳn là có thể giúp đỡ gấp được chuyện gì đi! Ryoko nghĩ như vậy, lại không biết cái gọi là “Hẳn là” khiến cho cô có bao nhiêu hối hận vào sau này!

Không hổ danh là người làm chuyện lớn, không đến một phút, tất cả mọi người đều lần lượt đi đến boong tàu. Nhưng mà khiến cho mọi người kinh ngạc chính là, Vermouth lại có thể như vậy liền tháo xuống về ngụy trang mũ đen cùng kính râm vốn có của mình, một đầu tóc vàng bay nhẹ theo gió xuất hiện ở tại trước mặt mọi người, phảng phất tựa như đang chờ đợi là làm đại sự nhân, không đến 1 phút, tất cả mọi người lần lượt đi tới sàn tàu..... Không sai, chính là chờ đợi.

“Ha ha, đều đã đến đông đủ rồi!” Một mặt tươi cười đầy giả tạo, khiến cho Ryoko cảm thấy thật khó chịu.

“Người đến cùng là muốn thế nào?” Sera còn đang suy nghĩ đến chuyện lần trước, người nào đó đã ở trên chuyến xe lửa thần bí Bell Tree cải trang thành anh trai cô, lợi dụng tình cảm mà lừa gạt cô. Cô là người đầu tiên thiếu kiên nhẫn hỏi xuất ra.

“Muốn thế nào? Không phải các người rất rõ ràng sao? Bố trí cạm bẫy thật không sai a!” Vermouth thật xinh đẹp vuốt tóc quăng một chút, nói là nói như vậy, trên mặt cũng là bộ dáng ‘tất cả an bày của các người đều đã bị chúng ta đoán được’.

“Biểu cảm đó của người là gì? Hành động của các người hình như là hoàn toàn thất bại đi!” Ryoko hiển nhiên là đọc hiểu được biểu cảm của Vermouth, nghi hoặc không hiểu.

“Hừ —” Vermouth cười lạnh, nhưng mà ngay tại lúc cô đã bày ra một bộ ‘Nếu như người thành tâm thành ý hỏi ta, ta liền rũ lòng từ bi nói cho người!’ khi bày ra tư thái chuẩn bị mở miệng, một âm thanh chạy bộ khác truyền đến. “Chiến tuyến của bọn họ đã ở trên đất liền!”

“Hả?” Mọi người không hẹn mà cùng quay đầu lại nhìn, đương nhiên bao gồm Ryoko.

“Kuroba Kaito? Điều mà cậu vừa mới nói là có ý gì?”

“Kudo?” Tuy rằng không rõ vì sao Ryoko kêu người nam sinh kia là Kuroba Kaito, nhưng người quen biết với Kudo Shinichi vẫn không tự giác được kêu ra tiếng.

Nếu như là mọi khi, Kaito có lẽ là sẽ lập tức giải thích chính mình là đang cải trang thành bộ dáng của Shinichi để phòng ngừa mọi người hoài nghi cậu là siêu đạo chích Kid, nhưng hiện tại, ngay cả hóa trang cậu cũng không kịp làm thì đã chạy tới, vậy thì càng không có thời gian để giải thích. Tăm tích của Shikura cùng Haibara thì không rõ, đám người Conan sẽ không có ma pháp, thiết kế cạm bẫy lại bị đối phương liếc mắt một cái liền nhìn thấu. Hiện tại, người có thể cùng phối hợp với Ryoko cũng chỉ còn lại chính cậu, người có chỉ số thông minh đầy bản lĩnh, lại sẽ có một chút ma pháp trong người.

“Chiến tuyến của bọn họ đã ở trên đất liền! Hơn nữa, Ai-chan cùng Shikura đã bị người mang đi!” Kaito không có để ý tới ở đây còn có vài người nghi hoặc vì không biết chuyện ma pháp, trực tiếp đem tin tình báo nói cho Ryoko.

Tuy rằng Conan đối với người có bộ dáng giống mình đang ở trước mắt này cảm thấy vô cùng nghi hoặc, nhưng lúc này cậu đã nắm được trọng điểm, là tổ chức áo đen còn không có buông tha cho haibara, mục tiêu lần này của bọn họ chính là Haibara, thậm chí còn có chị gái nhà cậu. Trách không được, trách không được Vermouth sẽ bày ra biểu cảm ‘kế hoạch của các người hoàn toàn thất bại’, hóa ra ngay từ đầu mọi người đã nghĩ sai địa điểm rồi. Nhưng mà, tin tình báo này là do Mizunashi Rena truyền đến, đến cùng đã xảy ra vấn đề gì? Đoàn người Conan đều đang cúi đầu suy sết. Đợi chút! Chẳng lẽ nói, chẳng lẽ nói ngay từ đầu bọn đã chia thành hai đội ngũ, cấu tạo nên hai mặt trận chiến tuyến?

“Ha ha ha ha ha! Xem ra các người đã biết đến rồi. Không sai, chúng ta chính là cấu tạo nên hai mặt trận chiến tuyến, một phương diện là ám sát người chủ sở hữu viên ngọc Pandora, về phương diện khác là phái người đi bắt Haibara mà các người đang bảo vệ. Nếu ta đoán không sai như lời nói, hiện tại cô ta hẳn là đang ở cùng với người quen đi!”

“Không đúng!” Ryoko luôn luôn cau mày đột nhiên ra tiếng. “Haibara cùng Shikura rõ ràng là do ta mang theo lên du thuyền, các người làm thế nào bắt được bọn họ ở trên đất liền? Hơn nữa, cậu —” Ryoko quay đầu nhìn về phía Kaito. “Lại làm sao biết được hết tất cả chuyện này?” Đúng vậy, cho dù tổ chức áo đen có lợi hại, thì cũng không có khả năng nghĩ đến việc cô sẽ mạo hiểm đem Haibara mang lên trên du thuyền, như vậy, người ở trên đất liền làm thế nào sẽ ra tay được với các cô ấy?

“Ha ha ha ha!” Vermouth ngược lại là được một trận cười đắc ý. “Cái này thì nên hỏi đội ngũ của mình thì tốt hơn — Kuroba Kaito, người cho rằng người hiểu biết về ma pháp sẽ có sự phân chia trên biển và đất liền sao?”

Ma pháp? Các cô thật sự có ma pháp, thật sự là ‘Âm U Điện’! Làm sao bây giờ làm sao bây giờ? Đối phương đều biết được sự tồn tại của ma pháp, thậm chí còn có một đám tinh anh sử dụng ma pháp, bên cô tuy rằng cũng toàn là tinh anh, nhưng lại đối với chuyện ma pháp thì không hề biết đến. Nhìn xem hiện tại bọn họ đều là biểu tình nghi hoặc cùng mờ mịt, chính cô chỉ biết, trận quyết đấu này, phương hướng của chính mình chỉ sợ đã bị vây vào thế hạ phong rồi.

“Người đến cùng là muốn thế nào? Người chờ ở nơi này không phải chỉ là để muốn nói cho chúng ta biết chân tướng sự việc lại đơn giản như vậy đi?” Tuy rằng vẫn là không rõ, nhưng thông minh như Conan, lại biết không thể lại tiếp tục trầm mặc đi xuống. Ma pháp cái gì, chỉ có thể đợi cho Ryoko giải thích thật tốt.

“Thế nào? Kudo Shinichi, muốn gặp cô ta sao? Vậy mang thì mang viên ngọc Pandora định mệnh sắp được trưng bày ra cho ta đi.” Vermouth không cho người ta chút thời gian lo lắng nào, hiện ra khí thế bức người.

Viên ngọc Pandora định mệnh sao? Theo như cô được biết thì đó chính vật sư tử bình thường mà ba ba cùng với ông bác của Sonoko cất giữ thôi, tại đây thì bất quá chỉ là có một chút tác dụng làm đẹp thôi. Vì sao tổ chức áo đen có được lực lượng ma pháp muốn dùng phương

thức này để có được nó đâu? Ryoko hoàn toàn bị làm cho hồ đồ. Cái gọi là viên ngọc Pandora định mệnh chính là bởi vì trong buổi triển lãm sẽ trưng bày ra một chiếc hộp ma thuật do người nổi tiếng nhất thế giới chế tạo ra, cùng với viên ngọc Pandora định mệnh không có liên quan gì với nhau, cho nên theo trực giác của cô cho rằng bọn họ động thủ là vì chiếc hộp Pandora mà đến, nhưng hiện tại xem ra bọn họ dĩ nhiên muốn lấy viên đá quý bình thường đang làm nền? Không thể nào nói nổi nữa! Vẫn như vậy, mục tiêu của bọn họ luôn luôn đều là Haibara cùng Conan, đá quý gì đó thật ra chỉ là kiếm thêm khoản thu nhập?

Ngay tại lúc trong đầu Ryoko rối loạn hết lên, vào lúc đang nghĩ chuyện có hay không đều được. Âm thanh của Heiji không biết phát ra từ đâu, tràn ngập hi vọng:

“Ôi! Tớ đã tới chậm rồi sao? Vừa vận hành như nghe thấy được có người nói người quen gì đó, không biết có phải là tên này hay không a?”

Vermouth vội vàng quay đầu lại nhìn, liền phát hiện Hattori Heiji đang không chế Gin, còn có Haibara Ai đi theo phía sau Heiji.

“Gin!” Vermouth hoảng sợ nói. Làm sao có thể? Gin người như thế làm sao có thể bị nắm đến?

“Hừ —” Gin không cảm kích hừ một tiếng, quay đầu đi chỗ khác, chút cũng không tỉnh ngộ mình đang bị bắt và cần Vermouth giải cứu.

“A — làm sao bây giờ? Lúc này ngay cả lợi thế cũng đều không có đâu! Thật sự đúng là ‘mất cả chì lẫn chài’ a!” Heiji vui sướng nói khi có người gặp họa, thuận tay đem một tờ giấy đưa cho Ryoko. “Cậu nói đi, cậu cũng thật là, rõ ràng là ma pháp cố định trong truyền thuyết, vậy mà lại nói cái gì đó là công nghệ cao a! Bất quá, thật đúng là dùng tốt, đáng tiếc hình như phù chú này là một cái duy nhất, không thể lặp lại sử dụng. Thực đáng tiếc! Vẫn là nhấn dịch chuyển cậu đưa cho chị gái này dùng vẫn tốt hơn.”

“Này này, cậu cho nó là đồ chơi à, dễ dàng như vậy?” Ryoko trợn trừng mắt. Hiện tại Ryoko đã có thể nghĩ đến chuyện gì đã xảy ra. Cô suy đoán là do Kyoko kia vì lo lắng cho Haibara nên đã vụng trộm cho cô ta một chiếc nhẫn dịch chuyển đi. Cho nên khi phát hiện ra chính mình bị nắm ở trên đất liền thì lập tức dịch chuyển trở về, hơn nữa còn đem chân tướng nói cho Heiji phụ trách giám thị Gin. Thật là, chính mình làm sao có thể quên Kyoko được chứ. Tuy rằng người ta nhỏ, tốt xấu gì cũng là một sản phẩm chính tông từ thế giới Tân U a, làm sao có thể ngay cả chủ nhà đều không bảo vệ được chứ. Thật sự khản trương. Hơn nữa, chính mình làm thế nào mà đã quên, nếu Gin, Vermouth có được một đám tổ chức áo đen đều sẽ sử dụng ma pháp, không phải là đã sớm bắt hết được toàn bộ kẻ địch rồi sao? Còn làm cái âm mưu gì chi nữa, còn làm ra phát minh ra được vật làm chi. Quả nhiên, một đầu óc đầy căng thẳng của bản thân cô đã bị chấp mạch, thậm chí ngay cả tật xấu sau lưng xuyên qua của cô cũng không có gì thay đổi. Mà ngay tại đây, ngay tại một bầu không khí đầy khản trương như vậy, Okiya Subaru, Sera, Yukiko đều đem ánh mắt đi qua, lạnh lùng hỏi một câu: “Chuyện của các người không phải hần là nên nói rõ ra một chút?”

“Ha ha — cái này, cái này, lần tới lại bàn, lần tới lại bàn!” Ryoko lại bắt đầu cười ha ha. Lại nói tiếp, từ khi đến thế giới Conan này, đây đã thành chuyện mà cô thường hay làm nhất!

Nhìn kẻ địch hoàn toàn bị vây trong thế thượng phong, Vermouth lúc này cư nhiên không có chút hoang mang, liền cứ như vậy lạnh lùng nhìn bọn họ ở tại kia đùa, điểm này khiến cho Kaito ở một bên quan sát cảm thấy rất là nghi hoặc. Người phụ nữ này đến cùng là đang giở trò gì? Gin bị nắm lấy căn bản cũng không nhìn ra được chút cảm giác thất bại nào, chính là đang thuận theo mà chờ, chờ, chờ..... Chờ một chút? Chờ? Đúng rồi, chính là chờ, hóa ra loại cảm giác không cân đối này chính là — Nói như vậy quả nhiên bọn họ còn có một chiêu gì đó ở đằng sau? Đúng vậy, tuy rằng lấy tình huống hiện tại ra nhìn, đoàn tổ chức áo đen này cũng sẽ không làm loại ma pháp nghịch thiên gì đó, nhưng mà, Vermouth hình như vừa rồi có nhắc qua ma pháp đi, hơn nữa còn là một dáng vẻ hoàn toàn hiểu biết về ma pháp. Chẳng lẽ nói? Chẳng lẽ nói thật sự y như những gì mà Kyoko nói, người đang tránh ở một góc tối chính là người của Âm U Điện, là người sẽ sử dụng ma pháp, là người mà hiện tại bọn hắn đang dựa vào? Không hay rồi!

“Ryoko cẩn thận, kia nữ nhân có hậu chiêu!”

“Hừm?” Ryoko đang pha trò quay đầu lại, “Bịch!” Âm thanh của cái gì đó ngã xuống trong nháy mắt hấp dẫn lực chú ý của mọi người, Ryoko đang quay đầu một nửa đành phải quay cả đầu lại, điều này xem như không quan trọng, vừa thấy cảnh tượng trước mắt thì cô liền lấp bắp kinh hãi!! Conan — Conan cư nhiên không hiểu gì hết mà ngã xuống!

“Ha ha ha ha ha — các người đắc ý quá sớm rồi đấy!” Vermouth lại giương cao tuôi cười cuồng vọng làm cho người ta vô cùng khó chịu.

“Hiệu quả lúc này của thuốc chậm!” Gin lạnh lùng nói, sau đó bình tĩnh ở trước mặt Ryoko đang cảm thấy khó tin giờ sủng lên, chìa súng về phía Ryoko.

Làm sao có thể? Hiệu quả của ma pháp cố định nếu không có người giải trừ như lời nói thì có hiệu quả ít nhất liên tục trong vòng hai mươi bốn giờ, nhưng Gin thì ngay cả một giờ còn chưa đến, tại sao có thể như vậy? Chẳng lẽ nói giữa bọn họ thật sự có người của ‘Âm U Điện’ tồn tại? Hơn nữa, gần ngay tại đây!

“Tờ giấy vừa rồi là của người đi? Lại nói tiếp, hình như trước kia chúng ta có gặp một lần, lần trước đã để cho người chạy thoát, lần này cũng không dễ dàng như vậy!” Gin không biết, vì mất trí nhớ nên Ryoko đã quên những chuyện mà mình đã ở cùng Kaito, lần gặp mặt một lần kia đối với Ryoko mà nói là hoàn toàn trống rỗng. Nhưng mà, có nhớ hay không cũng đã không quan trọng, bởi vì viên đạn của Gin đã bay về phía Ryoko.

Ryoko khởi động lớp phòng thủ, trong miệng còn muốn tính toán kéo dài thời gian bằng hai câu: “Người cái tên sát nhân điên cuồng, cho rằng lời kéo tình cảm từ phía ta thì có thể dời lực chú ý của ta sao? Đừng có nằm mơ nữa. Hơn nữa, ta, căn bản không cần phải trốn!

(%&%&*%#@#%&**&%%) Ma pháp phản xạ —”

“A —”; “A —” Viên đạn xẹt qua làn da, âm thanh xuyên thấu qua máu và thịt vang lên.

“Hakuba!” Ryoko thét chói tai, dù thế nào thì cô cũng không nghĩ đến Hakuba lại có thể sẽ xông lên giúp cô đỡ đạn. Thật ra viên đạn cần bản sẽ không làm cô bị thương, thế nhưng Hakuba không biết chính cô sẽ dùng ma pháp nên đã ‘nghĩa vô phản cố’ nhào đầu đi lên về phía trước. Vốn là viên đạn sẽ phản xạ lại đi đến trước người Gin nhưng cũng bởi vì Hakuba đột nhiên nhảy ngăn cản trước người cô, nên viên đạn đã xuyên qua xương bả vai Hakuba, lại phản xạ đến trên người Vermouth. Đây là lý do vì sao vừa rồi vang lên hai tiếng thét chói tai.

Xem ra viên đạn mang ma pháp đã xuyên thấu qua áo chống đạn, bắn thủng lá phổi của Vermouth, lúc này hẳn là không được cứu trợ thôi! Ryoko ôm lấy Hakuba, lại nhìn Vermouth liếc mắt một cái, thờ dài.

“Gin — phù — phù — mang Shirley cùng với đĩa nhô kia, rút lui —” Vermouth cũng không hổ danh là nhân vật chủ chốt của tổ chức, cư nhiên còn có thể chịu đựng được sự thống khổ do viên đạn gây ra, đưa ra mệnh lệnh cho Gin.

“Hừ — Hồi tiếp theo ta nhất định sẽ giết được ngươi!” Nói xong, thân ảnh của Conan, Haibara, Vermouth, Gib ở trước mắt bao người, biến mất.

Quả nhiên là ‘Âm U Điện’! Ryoko cảm thụ được trong không khí có hơi thở ma pháp rõ ràng, hồi hận nói. Cô đáng lẽ ra phải sớm nên nghĩ tới người kia người của ‘Âm U Điện’ ẩn núp từ một nơi bí mật gần đó, rất khinh địch a!

“Lần này, xem ra người lần này ‘mất cả chì lẫn chài’ chỉ sợ là chúng ta!” Okiya Subaru nhìn một màn, một màn, rồi lại thêm một màn không thể tưởng tượng nổi, tự giễu nói.

Bạn đang đọc truyện [Đông Nhân Conan] Áo Thuật Và Hoa Lửa Kỳ Diệu được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ebook Full.Net.

Chương 46: Nghĩ lại

Màu đỏ, vô biên vô hạn, rõ ràng nơi nơi đều là ánh sáng màu đỏ lấp lánh, nhưng lại làm cho người ta cảm thấy thấu xương rét lạnh. Ánh sáng màu đỏ khiêu vũ như ngọn lửa địa ngục, đục khoét xương cốt lòng người. Đỉnh núi đỏ thẫm, Akako một đầu tóc đỏ sâu xa ngồi đó, tự mình đóng chặt khả năng nghe nhìn, cố ý phát ra tiếng bước chân “Tạch tạch tạch —” làm cho người người xem thường mình làm làm công việc vô dụng.

“Làm gì đâu? Nói như thế nào thì mọi người cũng là bạn học a!” Âm thanh tràn ngập từ tính vang lên ở giữa không gian vắng lặng, mang theo ma pháp sáng âm đánh hướng về phía Akako.

“Ba —” Kết giới vỡ tan, Akako bị bắt khôi phục khả năng nghe nhìn.

Mở mắt ra, Akako lạnh lùng người trước mắt một thân quần áo màu đen, trong mắt tránh qua một tia chán ghét.

Người con trai mặc bộ quần áo màu đen không chút để ý, hơi hơi tiến lên, vén một luồng tóc dài ở trên vai Akako lên, đặt ở dưới mũi mình ngửi. Akako bị ma pháp trời buộc không thể phản kháng, chỉ có thể càng thêm cảm hận người ở trước mắt mình.

“Ừm! Thực thơm, quả nhiên là mỹ nữ hiếm thấy được. Trách không được cái tên Hakuba kia sẽ đối với ngươi để tâm đến.”

Nhắc tới Hakuba, trái tim Akako run sợ lên, cô vốn cho rằng hung thủ chính là cái trang thành bộ dáng của Kudo Shikura để tự mình đi bắt Hakuba. Cho nên lúc đó, khi chính cô tiến vào quả cầu thủy tinh gặp gỡ Hakuba, không nói hai lời liền ra tay, còn ngây thơ cho rằng đó là một luồng thần thức của kẻ địch, chỉ cần đánh bại đối phương, là có thể nắm được quyền sở hữu quả cầu thủy tinh thêm một lần nữa. Ai ngờ, Hakuba kia thật sự chính là Hakuba, là Hakuba đã bị Xứ Nữ xem như là con rối để lợi dụng, là Hakuba bởi vì đối với mình ‘nhất kiến chung tình’ cho nên đã nguyện ý mạo hiểm, không sợ nguy hiểm để cứu chính mình ra. Nghĩ đến lúc đó, chính mình đã đối với Hakuba làm một đòn tấn công chí mạng, trái tim cô không tự giác được hơi đau lên. Cô còn nhớ rõ, chính mình đã từng đo lường được hơi thở sinh mệnh của Hakuba rất yếu, gần như là giống một người bệnh nhân bị đe dọa tính mạng, chính là dưới tại tình huống như vậy, đối phương muốn tới cứu chính mình sao? Cái người mà cô chưa từng hiểu rõ tâm tư đến tột cùng là đã ra sao rồi?

“Đến cùng là ngươi đã đem cậu ta làm gì?” Cuối cùng Akako thỏa hiệp, mở miệng hỏi nói.

“Thế nào ngươi thật quan tâm sao? Không phải là ngươi đã cho hắn một kích trí mệnh sao?” Xứ Nữ kéo mái tóc dài của mình xuống, cười quỷ dị nói.

“Không có khả năng, các ngươi là sẽ không để cho cậu ta chết. Nếu các ngươi muốn che giấu chuyện thực chính mình là người đến từ một không gian khác, nhất định phải mượn dùng thân thể của Hakuba, khiến cho Hakuba trở thành con rối tạm thời của các ngươi. Các ngươi cũng không có khả năng lại đi tìm kiếm một con rối khác, bởi vì ở giữa những người ở bên cạnh Ryoko, chỉ có Hakuba có thể ở dưới sự dụ

đồ đe dọa của các người mà tự nguyện trở thành con rối cho các người tùy ý sử dụng. Huống chi, hiện tại cậu ta đã lấy được sự tin tưởng của công chúa, các người càng không thể buông tha cho cậu ta. Có thể nói, nếu không phải sự xuất hiện của ta làm cho cậu ta dao động, các người thậm chí còn chuẩn bị đưa cậu ta biến thành con rối mãi mãi trung thành của các người đi!” Akako thần nhiên xong phán đoán của mình, cô không khẳng định được tình trạng bây giờ của Hakuba, cô thầm nghĩ dùng phương thức này để khiến cho người trước mắt có thể đưa ra cho cô một đáp án ‘Chính xác’ và ‘Phủ nhận’.

Xử nữ từ trong túi lấy ra một chiếc khăn tay tơ lụa màu đen, lau chùi tay của chính mình đã chạm vào tóc của Akako. “Ta không thể không nói, người thật thông minh. Không sai, Hakuba là không có việc gì, bất quá, bởi vì liên quan đến người, công chúa của các người chỉ sợ cũng muốn có việc.”

Đừng! Trái tim Akako giắc trầm xuống. Tuy rằng không biết rõ nguyên nhân cụ thể, nhưng mà, gia tăng thêm lợi thế về lời nói của mình, cái tên thám tử ngu ngốc nói không chừng sẽ thật sự làm ra chuyện gì đó: “Rốt cuộc là các người muốn làm gì?” Trong giọng nói của Akako đã trộn lẫn một tia hoảng loạn.

Thế nhưng, người đối diện không có bất kỳ phản ứng nào, vẫn như trước không nhanh không chậm lau tay mình, sau đó đưa khăn tay bỏ vào trong túi của mình. Không để ý tới việc Akako tức giận, xoay người đi về hướng chân núi, chính là khi hình dáng của người biến mất thì liền truyền đến một câu “Yên tâm, người sẽ biết.”

Công chúa — Akako ngồi quỳ, sự lo lắng trong mắt càng sâu.

————— Ta đây là đường phân cách đánh lén —————

Trên du thuyền, đoàn người Okiya Subaru tập trung ở tại trong một căn phòng, nghe Ryoko tự thuật về thế giới ma pháp đầy huyền diệu. Thật lâu sau, mọi người mới từ trong sự khiếp sợ trở lại bình thường. Đối với một người hay bất kỳ ai đặt khoa học lên hàng đầu, thì loại ma pháp này nọ đều là mây bay a, thế nhưng, hiện tại vẫn sống sờ sờ xuất hiện tại chính mắt mình. Trách không được sẽ có thuốc teo nhỏ của Haibara, trách không được sẽ có kỳ tích Vermouth sẽ không già đi, trách không được sẽ có câu ‘We can be both of God and Devil, since we are trying to raise the dead, against the stream of time’. Hóa ra là một lực lượng to lớn không thể tưởng tượng nổi xâm nhập vào trong cuộc sống.

Hiểu được này đó, mọi người liền bắt đầu lợi dụng thêm nhân tố ma pháp vào cuộc, tìm cách nhìn nhận rõ vấn đề. Có một chút chú ý có giá trị, đó chính là quá trình điều tra ghi chép lại những du khách ở trên thuyền, sau khi sự việc xảy ra, những người biến mất ở trên du thuyền ngoại trừ Gin, Vermouth, Haibara, Conan, Shikura, quân gia nhà Akako ra thì sẽ không thấy người khác. Hơn nữa, Ryoko tiến hành sử dụng ma pháp để kiểm tra phản ứng của mọi người trên du thuyền, mọi người rút ra được một chuyện không ngoài dự đoán của mình, đó chính là tên đang ẩn nấp ở trong bóng tối còn đang ở trên du thuyền, hơn nữa còn là ở ngay tại bên trong đoàn người bọn họ!

Tuy rằng ma pháp của Ryoko có thể sử dụng sự tác động qua lại của ma pháp để phân biệt một người có sử dụng qua ma pháp hay không, nhưng cũng không thể phân biệt được một người có sử dụng thuật biến hình hay không. Càng không cần phải nói, trên thế giới này còn có cách nói sử dụng con rối này. Cho nên hiện tại ở trong mắt Ryoko, mỗi người ở trong căn phòng này đều là kẻ tình nghi. Mọi người đều là ở trên boong tàu bị ma pháp nguyên tố chấn động cùng với có các đạo cụ ma pháp mà lây dính sự dao động chấp chờn của ma pháp. Mà lúc đó, những người có mặt ở trên boong tàu gồm có: Ryoko, Okiya Subaru, Hakuba Saguru, Kuroba Kaito, Kudo Yukiko, Sera Masumi, Hattori Heiji.

Kết hợp các ví dụ lại đến xem, Kuroba Kaito lợi dụng màn ảo thuật của mình để đem Haibara cùng Shikura chuyển dời vị trí lên đất liền, thì không thể nghĩ ngờ cậu ta là người khả nghi nhất. Nhưng mà, là một người ẩn nấp trong bóng tối thật sự sẽ có sự ngóc ngách như vậy sao? Có ý đem chính mình bại lộ ra ngoài? Đây là điều mà Okiya Subaru lo lắng. So sánh xuống dưới, ngược lại hẳn càng thêm chú ý tới Hakuba Suguru đã đỡ đạn thay cho Ryoko vào thời điểm cuối cùng. Một chuyện gì đó cũng đều có nguyên nhân, chuyện này cũng y như vậy. Tuy rằng mọi người đều cho rằng đó là tình cảm sâu sắc mà Hakuba dành cho Ryoko, nhưng hẳn — Akai Shuichi cũng không sẽ bởi vì một chuyện như vậy mà bỏ đi sự hoài nghi, làm một người trinh sát, thì không thể cho bất kỳ tình cảm cá nhân nào trộn lẫn vào công việc. Mà tất nhiên Ryoko không có nghĩ sâu được như Okiya Subaru, hơn nữa chuyện quả cầu thủy tinh mất tích cô đối với Kaito cảm thấy hoài nghi, hiện tại cả trái tim cô đều đặt hết ở trên người Kaito, thậm chí đã ngầm cho rằng Kaito chính là hung thủ, chỉ lại chờ cậu ta lại lộ ra dấu vết. Kudo Yukiko sẽ không giống như bọn họ, so với Hakuba Saguru, Kuroba Kaito, đối lại cô càng quan tâm đến chuyện xảy ra hơn. Đặc biệt, vào lúc Conan ngã xuống, Gin đã nói câu: “Hiệu quả lúc này của thuốc chậm”. Đến cùng là vào thời điểm nào mà bọn họ đã hạ thuốc? Sera Masumi gần như là bình tĩnh cùng nghĩ đến một điểm mấu chốt, đó chính là khi Vermouth bị bắn trúng lá phổi. Người đang ẩn nấp trong bóng tối không có khả năng sẽ không đi quản sự sống chết của Vermouth, bởi vì Ryoko đã từng nói qua, BOSS đứng đằng sau lưng tựa hồ như rất coi trọng cô ta. Cho nên, bọn họ nhất định sẽ tìm cách cứu cô ta, cứu như thế nào? Sử dụng kỹ thuật khoa học hiện đại để cứu thì không có khả năng, vậy thì chỉ có thể sử dụng ma pháp. Nhưng mà, bản thân của người đang ẩn nấp trong bóng tối đang ở giữa những người này, người đó đi cứu Vermouth được không?

“Xoẹt —” Nghe Masumi bình tĩnh nói ra nghi hoặc, một ánh sáng lóe qua trong đầu Ryoko. Người của ‘Âm U Điện’ nhất định chỉ có một người tồn tại ở thế giới này, đây là quy luật. Nhưng mà ma pháp hiện tại của bọn họ lại tựa hồ như đang tồn tại ở hai nơi, vậy điều đó nói lên cái gì? Điều đó nói lên việc dường như bọn họ cũng đã bồi dưỡng một người như Ryoko từ trước, có một người như vậy tồn tại thì bọn họ đã có thể không chế thậm chí nhiều hơn một con rối. Như vậy, nếu lại suy nghĩ xa hơn một chút nữa, người đang ẩn nấp ở bên bản thân cô cũng chính là một con rối đâu?

“Không tốt, người trên đất liền xuất hiện nguy hiểm!”

Ryoko tâm niệm chuyển qua đến, đồng thời mọi người cũng đều phát hiện vấn đề này. Trong lúc nhất thời, không khí bắt đầu khẩn trương lên.

Rốt cuộc, Okiya Subaru mở miệng: “Kế hoạch của ngày hôm nay, chỉ có thể chia mọi người ra thành hai con đường, tôi sẽ mang một nhóm người trực lại ở du thuyền, Ryoko mang một nhóm người dịch chuyển trở về trên đất liền.”

Điều này đúng là biện pháp duy nhất vào hiện tại. Cuối cùng, Ryoko quyết định đem theo Kaito, người mà cô tình nghi nặng nhất cách ly khỏi đây, như vậy, ba ba Hirota ở trên du thuyền liền an toàn, về phần Hakuba Saguru, chỉ sợ cũng phải dẫn đi. Dù sao hiện tại thì Hakuba Saguru cùng Okiya Subaru cũng không thân quen, ở lại chỉ sợ sẽ không giúp đỡ được gì cả, ngược lại sợ sẽ xảy ra vấn đề. Dù sao thì vết thương do đạn bắn của Hakuba đã được chữa khỏi, mang đi đến đất liền vừa vặn trở thành một người trợ giúp, giúp cô áp chế Kuroba Kaito.

Cứ như vậy, Okiya Subaru, Sera Masumi, Kudo Yukiko, Hattori Heiji mang theo vài món đạo cụ ma pháp ở lại trực trên du thuyền, bảo hộ bác Hirota, nhóm người Ran, Sonoko, mà Ryoko thì lại cùng Kaito, Hakuba dịch chuyển trở về trên đất liền.

Một bên kia, điều đang chờ đợi Ryoko lại sẽ là cái gì?

Bạn đang đọc truyện [Đồng Nhân Conan] *Ảo Thuật Và Hoa Lửa Kỳ Diệu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ebook Full(cham)Net.

Chương 47: Tử vong

Không biết là một vị danh nhân nào đã nói qua, ma pháp không phải là một thứ vạn năng. Vào thời điểm vừa mới bắt đầu, Ryoko không hề đồng ý với quan điểm đó. Bộ não suy nghĩ đến việc ma pháp có thể ‘ngay đi nghìn dặm’ này rất vạn năng, liệu có phải hay không? Bất quá, thời điểm cô mang theo Kaito cùng Hakuba dịch chuyển đến trên đất liền, rốt cuộc thì cô cũng đã hiểu được hàm nghĩa của câu nói kia. Không sai, ma pháp là chỉ cần suy nghĩ lại, nhưng cái gọi là suy nghĩ lại cũng phải muốn dùng tinh thần và nghị lực a! Cô chính là một nữ phù thủy thay đổi giữa chừng, tinh thần và nghị lực rất yếu, bây giờ còn phải dẫn hai người dịch chuyển ở khoảng cách dài như vậy, vất vả đến mức có thể tưởng tượng được. Tóm lại, vào lúc chờ cô về nhà, chuyện thứ nhất cô cần làm chính là nằm sấp trên ghế sofa và ngủ, đi ngủ để bổ sung tinh thần và nghị lực của cô. Tổ chức áo đen cái gì, vứt sang một bên đi, trời đất bao la, việc ngủ của cô là lớn nhất!!!

Kaito cùng Hakuba hiển nhiên cũng nhìn ra Ryoko mệt mỏi, cũng chưa nói cái gì, chính mình ở trong phòng khách tìm một góc ngồi xuống, nhắm mắt lại. Mục đích của tổ chức áo đen đã đạt được, chính bản thân của cả nhóm cũng không cần phải gấp gáp đi tìm bọn họ. Ánh trăng xuyên thấu qua cửa sổ trên mái nhà, một mảnh an bình. Có lẽ đây chính là cái thứ gọi là đêm bình yên trước cơn giông tố.

———— Ta đây là đường phân cách ————

Khi ánh mặt trời xuất hiện ra ánh sáng ban mai đầu tiên, Hakuba cùng Kaito đồng thời mở to hai mắt, sự mệt mỏi trong mắt kia đúng là một đêm chưa ngủ. Tình hình đã xảy ra như thế, cũng sẽ chỉ có mình Ryoko đi ngủ. Kaito suy nghĩ một đêm, dù cậu suy nghĩ cẩn thận nhưng cũng không thể nghĩ ra được người đang ẩn nấp trong bóng tối là ai? Bởi vì khi đó, những người ở trong phòng đều là những người vô cùng quen thuộc. Hơn nữa, cậu cùng Yukiko là hai cao thủ hóa trang, cũng đều đã quan sát kỹ càng, cũng không hề phát hiện ra dấu vết có người hóa trang. Xem ra lại là ma pháp, lại rước lấy thêm tai họa. Thế giới này thật sự lộn xộn.

Ngay tại thời điểm Kaito còn đang cảm khái, Hakuba đột nhiên đứng dậy đi tới. Không biết vì sao, Kaito nhìn thấy được biểu cảm của người trước mắt này có chút kỳ quái.

“Kuroba Kaito? Hay tôi vẫn nên gọi cậu là siêu đạo chích Kid?” Lời nói của Hakuba làm cho Kaito kinh ngạc, tên này khi nào thì đã biết được chuyện này? Vào lúc cậu còn đang nghi hoặc, chỉ thấy Hakuba, không biết từ nơi nào thì đã lấy ra một túi plastic, bên trong chính là tóc của Kuroba Kaito.

Thì ra là thế, không nghĩ tới tên thám tử đi du học từ London trở về này vẫn là có chút bản lĩnh, nhưng thật ra thì gần đây cậu bị chuyện của Ryoko làm cho thiếu cảnh giác. Bất quá, hiện tại tên này muốn vạch trần thân phận của cậu là có ý gì? Chẳng lẽ muốn bắt cậu sao? Nhưng làm sao có thể, tình huống hiện tại hẳn là không có thời gian để đi bắt kẻ trộm đi?

Quả thật, là một thám tử thì nên hiểu được cái gì gọi là ‘lấy đại cục làm trọng’. Nhưng điều kiện tiên quyết trước mắt chính là người thám tử phải chân chính hiểu được nên lựa chọn như thế nào. Nếu không phải, như vậy thì —

“Là một thám tử, tôi tuyệt đối sẽ không để cho một tên tội phạm quốc tế như cậu ung dung tự tại ở trước mắt tôi, cho nên —” Hakuba lại vô cùng thần bí lấy ra một bộ công tay. “Theo tôi đi đến đồn cảnh sát!”

Kaito nhủ mày, càng không rõ ý tứ của Hakuba. “Đã ở trong tình thế này rồi mà cậu còn muốn bắt tôi? Cậu có phải là đang phát sốt hay không?”

Dường như đã sớm biết trước được Kaito sẽ đưa ra lý do để bào chữa, Hakuba lười giải thích, vươn một bàn tay ra, tay kia cầm công tay hướng về trên tay Kaito.

“Phách — phách —” Hai tiếng va chạm tiếng vang lên, cũng là Kaito ở dưới tình huống khẩn cấp lấy ra một cây súng bắn những lá bài, tránh thoát. Mặc kệ Hakuba dùng nó cho nguyên nhân gì, hiện tại cậu không thể bị bắt, Ryoko cần sự bảo vệ của chính cậu, đây là điều mà cậu đã đồng ý với Akako vào lúc trước, cũng là do chính cậu tự đưa ra quyết định. Nhưng mà, điều làm cho cậu bất an, chính là khi lá bài của cậu đánh nghiêng còng tay, sau khi rơi xuống đất thì liền biến mất, Không sai, thật sự đã biến mất, mà Hakuba đang ở trước mặt cậu lúc này thì lại đang giả bộ kiên trì, chịu đựng cơn đau. Nhìn kỹ thì mới phát hiện, lá bài mà cậu đã bắn ra cứ nhiên sượt qua cánh tay Hakuba, rơi xuống trên mặt đất, ở trên người Hakuba lưu lại một đường vết thương thật sâu.

Đây là? Chẳng lẽ nói — dường như Kaito thoáng hiểu được cái gì đó, lập tức tiến lên ngăn cản động tác Hakuba sắp làm, nhưng lại vẫn chậm một bước, Hakuba đã ôm lấy Ryoko, một mặt đề phòng nhìn cậu. Sau đó, như trong dự kiến, Ryoko chậm rãi mở mắt ra, thấy được một nài đủ để khiến cho cô hiểu lầm hết tất cả mọi chuyện. Không sai, đây chính là nguyên nhân, nguyên nhân của tất cả mọi điều kỳ quái đã xảy ra. Vì sao khi trời sáng thì Hakuba đột nhiên muốn vạch trần thân phận của cậu, vì sao lại ở tại đây, đã vào tình huống như thế này rồi mà còn nói muốn bắt lấy cậu, tất cả mọi chuyện này đều chỉ có một mục đích, chính là muốn làm cho Ryoko hiểu lầm cậu. Sau đó — nếu Ryoko hiểu lầm cậu, đem cậu trở thành cái người đang ẩn núp ở trong bóng tối kia, như vậy thì người thật sự đang ẩn núp trong bóng tối kia đã tìm được người chịu tội thay. Mà người sẽ làm như vậy chỉ có — người đang ẩn núp trong bóng tối kia!

“Ryoko, cậu hãy nghe tớ nói —” Kaito vốn không nghĩ giải thích hiểu được tất cả, cậu càng biết, nếu không giải thích rõ ràng, Ryoko thật sự sẽ có khả năng rơi vào tình huống nguy hiểm. Đáng tiếc, buổi biểu diễn đã diễn biến đến tình trạng này rồi, đạo diễn làm sao sẽ để cho cậu phá hư kịch bản? Hakuba thật đúng lúc hừ nhẹ ra tiếng, biểu hiện vết thương của chính mình. Ryoko vốn chính là tỉnh lại sau thì liền nhìn thấy Hakuba một mặt đề phòng nhìn súng trên tay Kaito, mà chính mình thì được che chở ở trong ngực Hakuba. Bất giác có chút hoài nghi, hiện tại nhìn đến vết thương của Hakuba, sau đó nhìn đến lá bài còn dính vết máu ở trên mặt đất, trong nháy mắt liền sáng tỏ. Là Kaito đã thừa dịp chính cô ngủ nên đã ra tay với Hakuba. Chính cô cũng thật sự hồ đồ, biết rõ Kaito rất có khả năng là người đang ẩn núp ở trong bóng tối, vậy mà còn yên tâm ngủ, đem Hakuba để ở trước mặt Kaito. Bất quá, về sau sẽ không. Người đang ẩn núp trong bóng tối đi? Chỉ sợ là cậu không nghĩ tới là tôi sẽ sớm tỉnh lại đi. Cũng phải, khi cô đã bỏ sung đầy đủ tinh thần và nghị lực thì cách thức cùng tốc độ đều là ác nghiệt đi.

“Kuroba đồng học? Siêu đạo chích Kid? Người đang ẩn núp trong bóng tối? Thật sự không nghĩ tới cậu vẫn là một con sói nhiều mặt đấy!” Ryoko từ trong lòng Hakuba đi ra, đem Hakuba đỡ ngồi xuống trên ghế sofa ở phía sau, xoay người đối với Kaito nói. “Trách không được tôi lại cảm thấy được cái người đang ẩn núp trong bóng tối kia lại hiểu biết về chúng tôi đến như vậy, chuyện quả cầu thủy tinh là như thế này, chuyện tòa thành Tarot cũng như vậy, chỉ sợ đây đều là những chuyện mà cậu biết được từ Akako đi. Tôi không biết cậu đã làm như thế nào để Akako tin tưởng cậu như vậy, tôi chỉ muốn nói, là một con rối chỉ có đạo cụ ma pháp để chống đỡ thì tốt nhất cậu không nên phản kháng!” Không sai, Ryoko hiện tại đã xác định Kaito là con rối, nhưng lại con rối ở đẳng cấp thấp nhất, biểu tượng sinh mệnh, hành vi tư tưởng cùng người thường không khác gì nhau, chính là người hầu nghe theo lệnh của đối phương. Liền giống như binh lính cổ đại nghe theo lời sai khiến của tướng quân vậy, không có chút nguyên nhân nào của ma pháp. Trách không được vì sao Akako sẽ không thể tra ra được, người trước mắt này rõ ràng chính là bởi vì tự nguyện. Cũng là bởi vì như thế, cậu ta không thể tu tập ma pháp, chỉ có thể dựa vào đạo cụ ma pháp để đối phó với các cô. Không giống như con rối ở cấp bậc cao hơn, khi bị không chế thì sẽ hoàn toàn mất đi tư tưởng, biến thành một con rối có được năng lực không chế của người sở hữu, quả thực xứng với danh hiệu người điều khiển. Đáng tiếc loại này chỉ có thể có một mà thôi.

“Ryoko, đây là cái bẫy của Hakuba!” Kaito thấy Ryoko nhìn cậu bằng ánh mắt lạnh như băng thì có chút hốt hoảng. Cậu phải nói ra chân tướng, hi vọng một người thông minh như Ryoko có thể phát hiện điểm đáng ngờ.

Bẫy? Một bàn tay Ryoko đã tụ tập làm ra một ma pháp giam cầm đột nhiên dừng lại, nguyên nhân bởi vì là do ở thế giới thực không có người chú ý đến, cô luôn cô độc, thường xuyên ở nhà xem một ít tiểu thuyết xuyên không, trong tiểu thuyết, âm mưu giở trò thủ đoạn sau lưng, thói quen thiết kế cạm bẫy quả thực có rất nhiều. Có đôi khi chính mình cũng sẽ ở trong lòng trách cứ nam chính không chịu nghe lời giải thích của nữ chính, oan uổng cho nữ chính, cho rằng cái bẫy này rất là rõ ràng, người đi tin tưởng điều này chính là ngu ngốc! Như vậy, hiện tại thì sao? Là một nữ chính xuyên không, chính mình có phải nên suy ngẫm lại vết xe đổ này hay không? Có lẽ, thật sự là một hiểu lầm! Nếu Kaito thật sự muốn động thủ, vì sao không vào thời điểm tinh thần và nghị lực của chính cô suy yếu mà ra tay, ngược lại là vào hiện tại, vào thời điểm cô đã khôi phục được tinh thần nghị lực, gần đến bình minh thì ra tay? Vẫn là vào lúc chính mắt cô nhìn thấy rõ cảnh tượng này một cách trắng trợn mà ra tay? Là một người bình thường chỉ có đạo cụ ma pháp trong tay? Đây không phải là tự ngược chính mình sao? Nhưng mà, Hakuba sẽ lừa gạt chính cô sao?

Ryoko do dự. Đáng tiếc, lần do dự đợt này cũng không có kéo dài liên tục được bao lâu, bởi vì, lại có người xuất hiện! Gin cầm lấy Akako xuất hiện tại phía sau Kaito.

“Akako!” Ryoko nghĩ muốn tiến lên, nhưng ánh mắt của Akako rõ ràng là đang ngăn cản. Hơn nữa nhìn xem bộ dáng hiện của cô, hình như là bị người giam cầm, không thể động, không thể nói chuyện, thậm chí không có một chút khí tức nào của ma pháp.

“Kid, còn chưa động thủ?” Gin đối với Kaito đưa ra mệnh lệnh nói, trong nháy mắt đánh mất do dự của Ryoko. Ngay cả Gin đều đã thừa nhận, chính mình còn có điều gì để do dự nữa?

“Kẻ đang ẩn núp trong bóng tối còn lại đang chữa trị cho Vermouth sao? Cũng phải, ta nhưng là âm thầm bỏ thêm nguyên tố ánh sáng, hẳn hẳn là không rảnh để đến quán ta đi. Bất quá, chỉ bằng một con rối cùng với một sát thủ thì đã nghĩ là sẽ bắt được ta thì không phải là quá cuồng vọng sao? Các người cho rằng lấy Akako làm lá chắn thì liền an toàn sao? Ta khuyên các người tốt nhất là thả mọi người ra, bằng không thì ta sẽ làm cho các người hối hận vì sự sắp đặt của ngày hôm nay!” Dứt lời, ma pháp giam cầm đã sớm tụ tập trong tay được Ryoko ném đi ra ngoài.

“Loát —” Ma pháp biến ảo thành một cái nhà giam bao phủ ba người lại, Kaito cùng Gin đều ném ra một đạo cụ ma pháp, đáng tiếc không thể giải trừ, Kaito mở miệng thờ đốc hướng về phía Ryoko nói chút gì đó, vội vội vàng vàng, đáng tiếc Ryoko không nghe được. Bởi vì nhà

giam cầm tù là hoàn toàn cách âm. Tựa như việc Akako không thể nói chuyện. Tuy rằng cũng Akako cùng nhốt ở tại bên trong, thế nhưng chính cô hoàn toàn không lo lắng, bởi vì cô biết Akako không có việc gì. Cho dù Akako không nghĩ qua là con tin sẽ bị giết, cũng bất quá thì sẽ trở lại thế giới ‘Tân U’ mà thôi. Hướng chi, trừ phi là bị lấy đi ma pháp nguyên gốc trong cơ thể, thì bằng không ở tại thế giới này, phù thủy là sẽ không chết.

Ryoko nhìn Gin hôm nay đặc biệt yêu đồng hồ, đặc ý cười cười. Còn tưởng rằng cuộc giao tiếp hôm nay với ‘Âm U Điện’ sẽ có nhiều khó khăn, hiện tại xem ra cũng chỉ có thế. Nhớ tới bộ dáng vô cùng lo lắng kia của ‘Tứ tỷ tự kỷ’, cô cảm thấy chị ấy có chút chuyện bé xé ra to. Chính mình vốn gần như có thể nói là thân thể bất tử, lại sẽ có ma pháp, còn có cái gì sẽ không làm được? Có lẽ sẽ gặp phải người đang ẩn núp trong bóng tối có điều kiện tương tự như vậy, thì sẽ có chút phiền toái một chút, thế nhưng cũng không đến mức nguy hiểm. Bảo vệ thế giới Conan thật sự rất đơn giản. Rốt cuộc Ryoko cảm thấy có chút cảm giác công chúa được hưởng phúc. Hiện tại chỉ cần đem Haibara và Shikura tìm ra được thì tốt rồi, có Gin cùng Kaito ở đây, không khó.

Ryoko một lòng trầm tĩnh lại không chút phát hiện được tóc của chính mình đang chậm rãi biến thành màu đỏ. Akako bị giam cầm ở giữa nhà tù luôn luôn là một mặt trầm tư, lúc này nhìn đến Ryoko biến hóa cũng là bình tĩnh đại ngộ, sau đó là kích động, không sai, chính là kích động. Một cái khác, ngay cả Akako cũng không tin tưởng là chính mình sẽ lộ ra biểu cảm như thế. Ryoko vừa định xoay người sang chỗ khác nhìn thương thế của Hakuba thì cô liền nhìn thoáng qua biểu cảm của Akako, trong lúc nhất thời vô cùng nghi hoặc, đây là như thế nào? Sau đó cô liền nhìn thấy Kaito vọt tới trước nhà giam đang cầm tù cậu, hai tay đập vào bức tường ngăn cách hô to hai chữ, nhìn xem khẩu hình của cậu ta, hình như là —

Cẩn thận!

“Phốc!” Không có thời gian suy xét, chỉ tại tiếp theo một giây, một cây kiếm có nguyên tố màu đen liền theo từ phía sau lưng, đâm xuyên thấu qua trái tim cô. Không có đau đớn, không có tiếng thét chói tai, nếu có thì chính là âm thanh của một vật sắc bén xuyên qua máu và thịt.

Cô không thể tin nổi quay đầu lại, nhìn đến chính là Hakuba vẫn như trước nắm lấy chuôi kiếm.

“Phốc!” Lại là một tiếng, kiếm đã rút ra, miệng vết thương chảy ra một tia hắc khí xen lẫn máu tươi.

Ryoko ôm miệng vết thương, quỳ rạp xuống đất, trong đầu trống rỗng. Nhìn người quen thuộc trước mắt mình vội bỏ giam cầm của nhà tù, cứu Gin ra, trái tim bắt đầu vỡ vụn.

“So với dự tính thì chậm mất một phút năm mươi giây.” Gin buông đồng hồ đeo tay, đối với Hakuba nói.

“Nguyên tố ma pháp của cô ấy so với dự đoán thì còn thâm hậu hơn, quá trình hấp thu cần chút thời gian.” Hakuba dùng một loại ngữ điệu xa lạ đối với Ryoko, nói với Gin.

Trái tim, rất đau, lại không có cảm giác, bởi vì đã sớm chết lặng. Nước mắt, chảy rất nhiều, cũng không lại chảy xuôi, bởi vì đã khô cạn. Thân thể bắt đầu không chịu theo sự khống chế của cô, ý thức cũng dần dần mờ hồ. Nhìn thân ảnh mờ hồ mà cô có thể nhìn thấy được kia, cuối cùng Ryoko không hỏi ra một câu kia:

Hakuba — vì sao lại là cậu?

“Công chúa!” Không biết Kyoko chạy đi nơi nào rốt cuộc cũng đã xuất hiện. Cậu sẽ không dịch chuyển, chỉ có thể thông qua gương để ra vào, lúc cậu từ chiếc gương to trong gian phòng Ryoko chạy đi ra thì đã không còn kịp nữa rồi. Kyoko nâng Ryoko dậy, một mặt đầy phần nộ nhìn Hakuba.

“Xử Nữ, người đến cùng muốn làm gì?”

Hiển nhiên Hakuba đối với sự xuất hiện của Kyoko cũng có chút kinh ngạc. “Người là — Ma Kính?”

“Ít nói nhảm, mau thả chủ nhân ta cùng Kuroba Kaito!” Kyoko lớn tiếng quát.

“Chủ nhân?” Xử Nữ nhìn Akako đang bị giam cầm, nhú mày, than thở nói: “Đổi chủ nhân sao?” Sau đó trở lại là bộ mặt hiểu rõ, nhìn Kyoko cười cười: “Cũng phải, lực lượng của Akako quá yếu, là muốn sự bảo vệ của người. Bất quá, thoát nhìn sự bảo vệ của người không là gì cả a. Người yên tâm, chủ nhân của người cùng Kuroba Kaito này thì ta đều không cần, thứ ta muốn, chính là cho công chúa về nhà. Hiện tại, mục đích đã đạt được!” Hakuba không chút mảy may nào bị tiếng quát chói tai của Kyoko dọa đến, xoay người đi đến hướng ra trước cửa chút. Khi tới cửa thì bỗng nhiên dừng một chút. “Thay ta gửi lời chào sức khỏe đến chủ nhân chân chính của người nhé!”

Bạn đang đọc truyện [Đồng Nhân Conan] Áo Thuật Và Hoa Lửa Kỳ Diệu được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ebook Full . Net.

Chương 48: Tang lễ

“Xoẹt ầm ầm—” Tiếng sấm cùng tia chớp vang lên. Một đêm này, bầu trời Nhật Bản tối đen một cách kỳ lạ. Bão táp đột nhiên xuất hiện một cách bất thành hình, toàn bộ nguồn điện trong thành phố đều đình trệ lại, thành phố chìm với nhiều màu sắc đa dạng trong tức khắc liền mất đi ánh sáng. Thế giới một phần phần nộ, một phần rơi lệ, một phần điên cuồng.....

Kaito một mình một người đứng trong góc căn phòng bí mật, ánh mắt trống rỗng mà mờ mịt. Cậu không biết chính mình đã tự về nhà bằng cách nào, cậu cũng không nhớ lúc Akako cùng Kyoko rời đi đã nói cái gì, ở trong đầu cậu chỉ có hai chữ — tử vong. Ryoko đã chết, Ryoko đã chết, cứ như vậy vô lực chết ở trước mặt cậu, liền ngay cả một tiếng hét chói tai cũng chưa kịp hô ra khỏi miệng. Cho dù chính cậu có là một siêu đạo chích khiến cảnh sát kính sợ thì như thế nào? Cho dù chính cậu có là một ảo thuật gia sở hữu đạo cụ ma pháp thì như thế nào? Cho dù có được sự sùng bái của toàn bộ phái nữ thì như thế nào? Cuối cùng thì ngay cả người trong lòng mình thì cậu cũng đều không cứu được, không cứu được —

“A —” Tiếng hét tê tâm liệt phế ở sau một cơn ã nén đã bùng nổ, đánh vào trên mỗi một bức tường ở trong phòng, xuyên thấu qua ngói nhà, phụ họa cho cơn khủng hoảng đang quanh quẩn trong đêm tối của từng người.....

—— Ta đây là đường phân cách thần bí ——

Cách xa đại dương, một đôi mắt lạnh lùng của một người đàn ông nhìn về hướng bên này.

“Xử Nữ!” Nghiến răng nghiến lợi, khớp ngón tay trở nên trắng bệch tiết lộ tâm tình chủ nhân của nó.

“Chủ nhân, chủ nhân!” Âm thanh của Kyoko từ xa lại gần đây, làm cho người ta cảm thấy kinh ngạc. Một phút trước Kyoko còn ở tại Nhật Bản ôm lấy thi thể của Ryoko, giờ phút này lại liền có mặt ở đây. Đường thông qua thế giới của mặt kính dường như đã sớm không thêm đề ý tới khoảng cách cự ly.

“Mang đến?” Khuôn mặt trước đó của người này đầy u ám cư nhiên chỉ trong nháy mắt liền thay đổi thành khuôn mặt tươi cười, làm cho người ta phải cảm khái vì tốc độ biến sắc mặt cực nhanh.

“Không có, Kyoko đã chậm bước, toàn bộ nguồn ma lực của công chúa đã bị Xử Nữ hút hết, Akako chủ nhân đã đem thi thể công chúa tạm thời bảo vệ trong quan tài băng.” Tuy rằng không có hoàn thành nhiệm vụ, nhưng ngữ khí của Kyoko không có chút sự sợ hãi nào xen lẫn vào. Dường như chính là đang nói ‘Tôi còn chưa có ăn cơm’.

Đã sớm dự đoán được trước. Xử Nữ này chính là đã tính toán trước thật tốt, lợi dụng tình yêu mơ hồ của Saki, mở ra nguồn ma lực giữa hai người, sau đó dùng ma pháp tạm thời che giấu tính chất và trạng thái ma lực trên người Saki, lợi dụng thời gian còn lại, chậm rãi hút toàn bộ nguồn ma lực, cuối cùng ở tại một phút sắp tiêu tán kia, giết chết Saki không có ma pháp bảo vệ, đem linh hồn Saki đuổi về thế giới ‘Tân U’. Bất quá, Xử Nữ ới là Xử Nữ, là do người hồ đồ hay vẫn là do cố ý đâu, vì sao không lấy đi xích tay ‘Tứ Liên’? Chẳng lẽ, ‘Diệt Linh’ cũng sẽ có tình cảm sao? Người đàn ông đó cười, cúi đầu thoáng nghi hoặc, khi ngẩng đầu lên đã là một mảnh thanh minh, mặc kệ nguyên nhân là vì cái gì, chính mình trước tiên vẫn nên hoàn thành nhiệm vụ trước mắt đi.

“Kyoko, xuất phát, trò chơi bắt đầu.” Nói xong, ánh sáng màu xanh da trời lấp lóe lên, thân hình biến mất.

—— Ta đây là đường phân cách tang lễ ——

Akako biết Ryoko thật yêu ba ba Hirota kia của cô ấy, không nghĩ muốn làm cho ông ấy thương tâm, cho nên chuyện Ryoko qua đời cô vẫn luôn giấu diếm, nhưng cuối cùng thì giấy vẫn không thể gói được lửa. Hơn nữa, hiện tại ma lực của cô đã hoàn toàn biến mất, Kyoko đi gọi viện binh không có ở bên cạnh cô, quan tài băng chứa Ryoko vẫn là bị người của tập đoàn Hirota phát hiện, trong lúc nhất thời, tin tức đại tiểu thư tập đoàn Hirota không hiểu vì sao đã tử vong chiếm hết trang đầu các tạp báo chí. Rất nhiều người dự đoán là có liên quan đến đêm bão tối ngày hôm đó, chỉ có số ít người đích thân tới gần thi thể cô nói lời tử biệt phát hiện ra, vết thương trí mệnh ở trên trái tim Ryoko là do kiếm gây ra.

Ngày đó, tang lễ của Ryoko rất có nhiều người đến, phần lớn số đông đều là những người có liên hệ với tập đoàn Hirota, mục đích đến đây cũng không để chia buồn, chỉ khi đoàn người của Ran và Sonoko xuất hiện, bác Hirota cực kì bị thương mới cảm thấy xúc động cùng an ủi. Tuy rằng đứa con gái này của ông ở bên cạnh ông không được bao lâu, nhưng chính ông vẫn cảm thấy may mắn vì con gái mình có được những người bạn tốt. Ran rất đau lòng, nước mắt cứ chảy không ngừng, còn đem oán khí đều rót hết trên người ông bố Mori Kogoro của mình chỉ biết lo ăn. Sonoko còn khoa trương hơn thế, ở một bên gào khóc thảm thiết. Conan thì lại yên tĩnh, cứ luôn đảo đi đảo lại trước quan tài của Ryoko, suy nghĩ muốn tìm ra nguyên nhân Ryoko tử vong ở trong quan tài thủy tinh. Trong lòng mọi người hẳn là đều biết Ryoko đã bị tổ chức áo đen truy đuổi giết chết. Nhưng mà, vết thương do kiếm ở ngay ngực lại làm cho người ta cảm thấy nghi ngờ, vì sao thứ dùng để tấn công không phải là súng lục bắn ở cự li xa, ngược lại chính là dùng kiếm chiến đấu tấn công ở cự li gần chứ? Hơn nữa, xem ra vết thương không phải là dao kiếm truyền thống của Nhật Bản, ở giữa rất dày, niềng vết thương ở hai bên hẹp làm cho người ta cảm thấy hoài nghi. Thế nhưng, thông tin cũng chỉ có như thế, một chút manh mối khác cũng đều không có. Nguyên nhân bởi vì FBI đối với Sera Masumi cũng rất chú trọng đến, vì để điều tra nên Judy-sensei đã lấy thân phận là giáo viên đã dạy ngôi trường mà Ryoko học trước kia đến tang lễ. Từ đầu đến cuối Kaito vẫn đều luôn không có xuất hiện, cậu không có đứng khi để đi đôi mắt với Ryoko thêm một lần nữa, chỉ cần khi cậu chỉ nghĩ đến về mặt khiếp sợ trước khi chết của Ryoko, cậu cảm thấy trái tim mình đã tan nát ra thành từng mảnh, đầy tuyệt vọng, ngực sẽ đau thắt đến mức không thở được. Cậu luôn cho rằng, chỉ cần chính mình chậm rãi qua lại với Ryoko, Ryoko mất đi trí nhớ sẽ lại thích chính cậu, thế nhưng, ai có thể nghĩ đến chỉ trong nháy mắt, ngay cả cơ hội này cũng đều không có.

Âm nhạc đau thương vang lên, xen lẫn tiếng khóc ã nén của nhóm người Sonoko cùng bác Hirota, đây là lần gặp mặt cuối cùng, thi thể Ryoko sắp được hỏa táng. Đã có vài người đi tới chỗ quan tài băng.

“Amuro Tooru!” Mori Kogoro phản ứng trì hoãn, nhưng đối với đệ tử của chính mình vẫn có cảm giác linh mãnh. Trong lúc nhất thời, nhóm người FBI biết được thân phận thật sự của Amuro Tooru đều nhìn đi qua, càng đề cao cảnh giác hơn. Amuro Tooru bước đi giống như không có việc gì, ngọt ngào kêu một tiếng “Suru”, lại cùng với nhóm người của Ran nói lời chào, sau đó liền làm ra vẻ mặt bị thương đi đến trước quan tài của Ryoko, chảy ra vài giọt nước mắt phản chiếu lên ánh đèn hiện ra dòng nước mắt vô cùng dịu dàng. Mèo khóc chuột giả từ bi! Những người biết chân tướng đối với việc làm của Amuro Tooru cảm thấy khinh thường. Mọi người thậm chí còn hoài nghi việc Ryoko chết cùng với việc Bourbon không biết vì sao trước đó không có xuất hiện tại phe đối lập có liên quan với nhau. Nhưng mà, không có chứng cứ, lại có thể nói được cái gì chứ? Đối phương từ giữa lúc bất tri bất giác đã lấy được sự tín nhiệm của nhóm người Ran a.

Cuối cùng, mọi người đều hiện ra một mặt đề phòng ở tang lễ kết thúc. Amuro Tooru cũng theo đó, khéo léo lấy cớ muốn rời khỏi. Biết sau lưng Amuro Tooru là toàn bộ tổ chức áo đen, mọi người không dám phả người đi theo dõi. Chính là đường như đối với Bourbon càng nhìn càng không nhìn thấu.

—— Ta đây là đường phân cách anh trai ——

Trung Quốc. Ngày 10 – 11 – 2012, Giang Tô Nam Kinh.

Trong căn biệt thự cách không xa ngay trung trung thành phố, một người thiếu nữ tóc đen yên tĩnh nằm ở trên một chiếc giường lộng lẫy. Ngay bên cạnh là một người con trai vẫn đội mũ mặc dù là đang ở nhà, vài sợi dây màu xanh lam theo bên tai buông xuống, nói rõ ra nguyên nhân phải đội mũ.

“Thật không biết khi em tỉnh thì sẽ như thế nào?” Tay xoa hai má của cô gái, trong mắt có sự nuông chiều của một người anh trai, nhìn chăm chú vào em gái mình.

*****

Tác giả có chuyện muốn nói: Được rồi, theo cơ bản mà nói thì việc bắt đầu sự dị biến không chỉ có duy nhất mỗi một mình bộ đồng nhân Conan

Bạn đang đọc truyện [Đồng Nhân Conan] *Áo Thuật Và Hoa Lửa Kỳ Diệu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ebook Full(cham)Net.

Chương 49: Tiên đoán

Ngôi sao lấp lánh, sông ngân hà xoay quanh, màn trời màu đen cùng với tất cả thế giới khoác lên một chiếc áo bảo thạch tô điểm thêm nét rực rỡ ấy. Giữa thế giới ấy, một ánh sáng màu trắng bỗng nhiên xuất hiện tại không trung.

“Thật choáng váng — nơi này là chỗ nào?” Shikura vừa mới tỉnh lại xoa đầu, lão đảo đi tới phía trước. Bốn phía xung quanh đều là những màu sắc đa dạng của hằng tinh [1], tinh vân [2], tinh hệ [3], chính cô dường như là đang bay lượn ở giữa vũ trụ.

[1] Hằng tinh: “Hằng tinh” là các sao tự phát sáng và phát nhiệt, ngược lại “hành tinh” không hề có khả năng này. Hệ mặt trời do đó bao gồm một hằng tinh là mặt trời và 9 hành tinh khác là sao Thủy, Trái đất, sao Kim, sao Hỏa, sao Mộc, sao Thổ, sao Thiên Vương, sao Hải Vương và sao Diêm Vương.

Các hằng tinh trong vũ trụ có nhiệt độ bề mặt từ mấy nghìn tới mấy vạn độ, vì vậy chúng phát ra các loại bức xạ (kể cả ánh sáng nhìn thấy). Mặt trời là hằng tinh gần chúng ta nhất. Mỗi giây trên bề mặt mặt trời phát ra năng lượng tương đương với một máy phát điện có công suất 382 x 10 mũ 23 W.

[2] Tinh vân: Tinh vân (từ Hán Việt nghĩa là mây sao; tiếng Latinh: nebulae có nghĩa là “đám mây”) là hỗn hợp của bụi, khí hydro, khí helium và plasma.

Tinh vân có thể là những đám bụi tập hợp lại với nhau do hấp dẫn (khối lượng chưa đủ để tạo thành một ngôi sao hay một thiên thể lớn), hoặc cũng có thể là vật chất được phóng ra do sự kết thúc của một ngôi sao.

Các tinh vân thường tập trung thành những dải hẹp, dày từ vài chục đến vài trăm năm ánh sáng (1 năm ánh sáng = 9.460 tỷ km).

[3] Tinh hệ:[LINK]

Lại lắc đầu để chính mình được thanh tĩnh hơn, Shikura bắt đầu nghiêm túc đánh giá nơi không có ai này. Không biết vì sao, nơi này, thế nhưng làm cho cô có một loại cảm giác quen thuộc.

“Đứa nhỏ — đến nơi này — đến nơi này —” Một tiếng kêu gọi mỏng manh như sợi tơ mảnh sắp đứt đột nhiên vang lên ở bên tai Shikura, đánh thức một chút ký ức của cô. Loại cảm giác này — đúng rồi, là cảm giác vào thời điểm trước khi cô xuyên không! Cô vốn là một cô dâu đợi được gả đi, cô đã bảo chồng chưa cưới của mình cùng đi chọn nhẫn cưới cùng lễ vật kết hôn. Lúc đó, cô liếc mắt một cái liền coi

trọng một lắc tay đây xích đan xen vào nhau có màu xanh lam, cô chính là không thềm để ý tới lời ngăn cản của chồng chưa cưới mà đã mưa đó. Hôm đó, khi về tới nhà thì cô liền đeo ở trên tay mình, ai biết giờ phút này cư nhiên lại chợt nghe đến cùng một âm thanh giống nhau đến như vậy. Tiếp đó, cô liền ngắt đi, đến thế giới Conan. Hay thật, tuy cô đã là người trưởng thành rồi, vẫn như cũ theo đuổi tình yêu tràn đầy năng động của thời ấu thơ. Một tập Conan cô đều không bỏ qua, có thể này mới làm cho cô an tâm và quyết tâm ở tại trong thế giới lạ lẫm này để sinh tồn.

“Lưỡi hái tử thần được giấu trong đóa hồng đỏ,

Ngọn lửa địa ngục thiêu đốt kẻ sát nhân.

Thiên sứ lương thiện sẽ xả thân cứu giúp,

Bầu trời bị đốt cháy khiến cho phần ký ức bị lãng quên.

Tòa thành Tarot, màn ảnh thế giới,

Hai mắt trống rỗng tuyên bố bóng dáng người xa lạ.

Thành tâm che đậy hoài nghi, khiến cho tình yêu ở chân trời xa xăm,

Người bị lãng quên ký ức đều hát ca khúc điên dại.

Thiếu nữ tấn công bằng vũ khí được giấu dưới làn váy màu trắng,

Phép thuật bóng tối mất đi nhân tâm.

Bóng dáng màu trắng xả thân cứu giúp,

Bầu trời bị đốt cháy khiến cho phần ký ức bị lãng quên.

Tòa thành Tarot, màn ảnh thế giới,

Hai mắt đau thương chứa chan đầy nỗi tuyệt vọng chùn bước.

Trái tim chân thành gặp phải sự phản bội, khiến cho tình yêu ở chân trời xa xăm,

Người bị lãng quên ký ức rút cuộc thức tỉnh. ——”

Ngôi sao nhỏ bé không biết từ khi nào đã biến thành một bản nhạc, tinh vân cũng đã biến thành một nhạc cụ, âm nhạc quen thuộc tại phương hướng giống như nhau vang lên. Không sai, đây chính là nơi trong giấc mơ đã dạy cô về âm nhạc, đây chính là người soạn nhạc chân chính của bài [Kí ức bị lãng quên]. Không phải ở trong giấc mơ nữa, rốt cuộc chính cô cũng đã tự mình đến nơi thần bí này. Trong lúc nhất thời, Shikura đắm chìm vào trong giữa âm nhạc.

Đột nhiên, tiết tấu âm nhạc vốn đau thương chậm rãi đột nhiên thay đổi, nhịp điệu ồ ạt sáo nhanh lên, nhịp trống vang lên.

“Mây đen u ám, bóng dáng màu đỏ,

Quần áo màu trắng, tóc dài màu lam.

Tranh đoạt Pandora, nghênh đón kết cục.

Một đường tia chớp, một hồi sấm chớp mưa bão,

Ngày thế giới bị diệt vong là một thế kỷ mới bắt đầu.

Không gian ẩn giấu bị nghiền nát, nguyên tố ma pháp biến mất,

Kỹ thuật khoa học thế giới êm ả thật sự đã tới.

Mùa yêu đương, trình thám vui vẽ ca hát,

Nguyệt lão sửa sang lại một dây tơ hồng.

Xuyên qua thời không, hoa anh đào khiêu vũ,

Ngày nào đó dưới trời xanh, tìm được lẫn nhau!”

Đây là có chuyện gì? Là đang dạy cô một bài hát mới sao? Shikura một bên yên lặng nhớ kỹ ca từ cùng giai điệu, một bên nghi hoặc.

“Loảng xoảng —” Âm thanh thủy tinh bị nghiền nát, thời không màu đen trước mắt cứ nhiên xuất hiện một nơi màu trắng, một cái lắc tay hình dây xích đan nhau bay về phương hướng có Shikura, chính xác không hề sai lầm đeo ở trên cô tay Shikura. Shikura hiểu được khi nhiệm vụ học tập đã hoàn thành, là lúc cô nên rời đi, cô chậm rãi hướng về nơi màu trắng được mở ra ấy đi đến.

“Đứa nhỏ — nhớ kỹ lời tiên đoán của con, vào lúc con hoàn thành nhiệm vụ cũng chính là ngày mà con trở về!” Âm thanh mềm nhẹ hư ảo lại vang lên, Shikura mơ hồ chỉ nghe được đến hai chữ “Tiên đoán” thì liền biến mất ở ngay cửa động màu trắng.

“Cạch cạch —” Lại là một trận âm thanh máy móc chói tai, miệng cửa động biến mất, cuối cùng tất cả trở về yên tĩnh.

———— Ta đây là đường phân cách thức tỉnh ————

Trung Quốc, tỉnh Giang Tô, thành phố Nam Kinh. Ngày 17 tháng 11 năm 2012.

“Tí tách — tí tách —” Đồng hồ treo tường trên đại sảnh biệt thự theo kim phút đi chuyển, vào thời điểm đó vang lên tiếng bước chân.

Trong phòng, một nữ sinh tóc đen đã ngủ mê một được một tuần, rốt cuộc cũng đã có phản ứng. Ngón tay ở dưới chân hơi đi chuyển, lông mi nhấp nháy như hai cánh bướm mở ra. Con mắt màu đen mê mang, ngơ ngác nhìn trần nhà, không biết đang suy nghĩ cái gì.

“Đinh — đong —” Tiếng chuông vào mười hai giờ được đánh kêu vang lên, đánh vào trong lòng người thiếu nữ, đánh thức suy nghĩ của người thiếu nữ.

“Um —” Rên rỉ một tiếng, người thiếu nữ ôm phần trái tim trước ngực đang đau nhức âm ỉ, khó khăn chống đỡ thân mình. Đây đến cùng là ra làm sao? Cô làm sao có thể ở tại đây?

“Loạt soạt —” Âm thanh mái tóc dài ma sát vào không khí khi nghiêng xuống, nhìn mái tóc đen bay trước ngực, người thiếu nữ ngẩn người. Tiếp theo chính là không thể tin được. Không có khả năng! Điều đó không có khả năng!

Dường như giống như đang phát điên, người thiếu nữ không để ý tới đau đớn trước ngực, xóc chân lên đi ra trước cửa ngoài gian phòng nghỉ. Đập vào mắt không phải là lan can lầu hai, nhìn thấy không phải là một phòng khách trống trải, mà là một mặt tường có hàng lang nối dài, chạy theo hướng hàng lang, cô gặp được một cánh cửa, hoảng loạn mở cửa ra, liền có mấy kệ sách xếp đầy sách ánh vào mi mắt, biểu hiện đây là thật sự là một phòng sách. Người thiếu nữ đè nén trái tim đang đập cấp tốc của mình, run run từ trên kệ sách lấy một quyển [Hậu Hắc Học], thật cẩn thận lật ra. Tiếp đến, cô lại từ trên kệ sách lấy vài quyển sách, lặp lại động tác lật trang sách.

Không sai, là tiếng Trung. Là dạng chữ vuông gần gũi của quê nhà!

Cô quay đầu lại, thấy được lịch ngày được treo ở trên tường, trước con số ngày mười bảy tháng mười một đều được dùng nét bút Marco màu đen gạch chéo lên, 17 – 11 – 2012 chính là ngày hôm nay, phía dưới còn có dòng chữ số 11 – 11 – 2012 dùng tiếng Trung viết lên, còn có rất nhiều ngày thứ hai, thứ ba, thứ tư, toàn bộ tất cả đều được dùng chữ nhà Tống viết lên một cách ngay ngắn.

“Tôi đã trở về! Rốt cuộc cô đã được trở lại!” Rõ ràng là tiếng Trung Quốc, mang theo âm rung ám chỉ người nói chuyện đang kích động. Biến thành rơi nước mắt.

Rốt cuộc không cần lại sợ hãi người ám sát trong bóng tối, rốt cuộc không cần phải gánh vác loại gánh nặng không thuộc về chính mình, rốt cuộc thì chính mình có thể trở về lại với quỹ đạo, Mặc dù muốn hay không muốn, tuy rằng phải đối mặt với sự cô độc thêm một lần nữa, nhưng mà, sẽ không có những âm mưu, không phải thế sao? Ít nhất chính mình không cần phải lo lắng cho hôm nay dường như là người yêu, ngày mai liền trở thành hung thủ giết chết chính mình!

Trái tim vẫn là sẽ đau, nhưng cô tin tưởng, thời gian sẽ xóa đi tất cả

“Tạm biệt, thế giới Conan —”

Bạn đang đọc truyện [Đồng Nhân Conan] Ảo Thuật Và Hoa Lửa Kỳ Diệu được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ebook Full . Net.

Chương 50: Amuro Tooru

Trung Quốc, tỉnh Giang Tô, thành phố Nam Kinh, 17 – 11 – 2012, 12:00 đúng.

Trong một cửa hàng mua sắm lớn, một người con trai đội một chiếc mũ màu xanh lam đẩy một xe mua sắm chất đầy hàng hóa đi ngang qua.

“Bàn chải đánh răng, cái cốc, khăn lông, dầu gội đầu, dung dịch vệ sinh phụ nữ, sữa tắm, xà phòng.....” Người con trai đang xem xét lại

danh sách mua sắm thật dài ở trong tay mình. Theo lý thuyết mà nói thì ngày mai Tiểu Văn sẽ bắt đầu tỉnh lại, hôm nay thì chính anh hẳn là nên mua xong những vật dụng sinh hoạt cá nhân cần thiết trong nhà. “Tốt lắm, cuối cùng cũng đã mua xong.” Người con trai thở một hơi, đẩy xe đi về hướng quầy thu ngân.

Mà lúc này, trong biệt thự. Người thiếu nữ tóc đen, cũng chính là người cho rằng chính mình đã xuyên trở về — Tiểu Văn [Hirota Ryoko], đang lục tung để tìm quần áo mặc. Ai biểu hiện tại trên người cô đang mặc đồ ngủ đâu? Chỉ thấy cô quỳ bên cạnh tủ quần áo, toàn bộ thân thể đều chui vào trong tủ quần áo, cong cái mông nhỏ lên chiến đấu

“Áo đầm màu đỏ? Màu sắc quá tươi!” Quảng!

“Sô-đo của chiếc đầm màu trắng tinh khiết làm người ta sinh ra thương cảm không đúng!” Quảng!

“Áo khoác màu đen? Mình ghét khi nhìn thấy màu này!” Quảng!

.....

Sau nửa giờ, áo khoác ngoài chiếm vụn vặt một mặt tủ ở ngăn tủ cuối cùng đã bị lục lọi đến mức lộn xộn khắp nơi, trên giường, trên đất, thậm chí là mọi loại quần áo đầy đủ màu sắc còn bị ném lung tung đến tận trên Tivi, Mà người gây hoạc của chúng ta còn lại đang tiếp tục!

“Cô lục lọi, cô lục lọi, cô lục lọi lục lọi lục lọi!”

“Xoẹt xoẹt xoẹt—” Lại là sự càn quét mang theo một chút điên cuồng, ngăn chính giữa tủ quần áo cũng là một đồng lộn xộn. Tiểu Văn ngẩng đầu nhìn xem tủ quần áo lớn đến tận ba tầng, do dự vài giây, cuối cùng vẫn là đem một chiếc ghế qua đây, đứng ở trên ghế, bắt đầu tiếp tục càn quét.

“Cách—” Âm thanh cửa được mở ra và đóng lại. Người con trai đội mũ cầm theo hai túi nhựa đã trở lại. Vừa vào cửa chợt nghe đến trên lầu, từ một căn phòng nào đó truyền đến âm thanh “Lách ca lách cách”, đương nhiên, còn kèm theo tiếng oán giận bùng nổ vũ trụ nhỏ của người nào đó. “Cái quái gì! Đây là do người nào, chuẩn bị tủ quần áo mà không quần áo để mặc, có lộn hay không vậy!”. “Đáng giận! Lại là màu đen! Cô kéo cô xé! Cô ném cô quăng!”

“Haizzz!!!” Người con trai đội mũ thở dài, không nghĩ tới hôm nay cô ấy đã tỉnh rồi, không hổ danh là người có chỗ dựa vững chắc ở sau lưng. Lắc đầu, người con trai đội mũ để gì đó trong tay mình xuống, đi về hướng trên lầu.

“Cách—” Mới vừa đi tới cửa, một vật thể không rõ liền đánh úp về phía người con trai đội mũ, sau đó là ngay ở giữa chiếc mũ của người con trai đang đội — dính ngay hồng tâm!

Tuy rằng Tiểu Văn là thật trí tuệ, là thật hậu trí hậu giác [1], nhưng có người đứng ở ngay cửa chính cô còn có thể không phản ứng được sao? Cho nên, Tiểu Văn thật tự nhiên quay đầu qua, sau đó liền bình tĩnh, ngoại trừ khóa miệng còn không tự giác được, đang co rúm.

[1] Hậu trí hậu giác: là một việc gì đó mọi người đều biết hết, chỉ còn mình mình ko biết, mãi sau mới phát hiện ra

Người con trai đội mũ nhìn khuôn mặt căng đến mức đỏ bừng kia của Tiểu Văn, thật bình tĩnh từ trên đầu lấy cái vật không rõ ràng xuống — đó chính là quần lót ren màu hồng phấn. Anh lấy loại biểu tình “Hôm nay bạn đã ăn cơm chưa?”, dùng ngữ khí bình thản nói: “Muốn cười thì liền cười đi, kìm nén sẽ xảy ra nội thương, không tốt cho lắm!”

“Phụt — phụt phụt —” Tiểu Văn đang đè nén, không thể không muốn, nói như thế nào thì hiện tại, loại tình huống này chính cô còn có rất nhiều điều này nọ muốn hỏi người ta, không thể cười, không thể cười. Không phải chỉ là chiếc quần lót ren màu hồng phấn thôi sao? Không có gì, không có gì. Nhưng mà — nhưng mà —

“Ha ha ha ha — ha ha ha ha ha — ha ha ha ha ha — ha ha ha ha ha ha ha — không được rồi, thật buồn cười, ha ha — ha ha ha — ha ha ha ha — Ôi ôi, bụng của tôi, ha ha ha ha — ha ha ha ha —” Tiểu Văn ôm bụng, trong mắt hàm chứa nước mắt, ở trên giường bắt đầu lăn lộn. Lúc này cô thật sự có tư tưởng muốn chết, bụng cười đến mức đau, rất khó chịu, thế nhưng, không thể dừng lại được!

Người con trai đội mũ treo đầy vạch đen nhìn Tiểu Văn ở trên giường co rúm lại thành một khối, không nói gì. Người nữ sinh này! Khi nhìn đến nội thất trong phòng thành một đồng lộn xộn, anh có một loại xúc động muốn đánh người!

“Cười đủ hay chưa, với lại tôi nói này, có phải cô nên giải thích một chút không?” Rõ ràng trên mặt đang treo nụ cười, thế nhưng mọi người đều có thể cảm giác được trong âm thanh này đang đè nén tức giận!

“Ha — ha — phụt — tôi... cười... cười đủ. Phụt—” Tiểu Văn một bên kiệt lực không chế được chính mình, một bên trả lời. Lại không biết loại nửa cười nửa trả lời này khiến cho mặt của người trước mắt này lại đen thêm vài phần.

“Bình tĩnh tâm tĩnh của mình lại rồi lại đến phòng khách tìm ta!” Người con trai đội mũ cố gắng duy trì mỉm cười, cứng nhắc nói. Sau đó, tựa như đang chạy đi ra ngoài. Không có biện pháp, tình huống hiện tại thật sự là..... Đây là lần đầu tiên, cho đến từ trước đến nay, có người khiến cho vẻ mặt của anh xuất hiện vết rách!

Vì không để cho chính mình mở miệng, nếu mở ra sẽ cười ngay, Tiểu Văn chỉ có thể dùng sức gật đầu, tuy rằng đã xoay người sang chỗ khác nhưng có lẽ người con trai đội mũ cũng nhìn thấy.

Thuần thực, Tiểu Văn tìm tòi mười giây, đem toàn bộ quần áo nhồi nhét thành một cục nhét vào trong tủ quần áo, sau đó lại mặc quần áo ngủ, kéo dép lê đi về hướng phòng khách. Không có biện pháp, bây giờ cần phải có cảnh giác, phòng bị, nghi ngờ đã ở trong tiếng cười vừa rồi biến mất hầu như không còn.

—— Ta đây là đường phân cách kinh ngạc ——

“Lạch bạch —” Tiểu Văn kéo dép lê, rất nhanh đã đi xuống dưới lầu, đi đến phòng khách. Nói thật, khi nhìn đến bộ dáng của người kia trong phòng khách, chính mình đúng là đã nhảy dựng lên, vốn tưởng rằng khi xuyên không, trang trí bày biện của những căn biệt thự mà ba ba Hirota cho cô đã đủ hoa lệ khoa trương. Nhưng khi vừa thấy phòng khách của người con trai này, cô mới được cái gọi là ‘nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên’! Trong lúc nhất thời, Tiểu Văn đối với căn phòng đẳng cấp cao của người con trai ở Trung Quốc này có thể so được với đồng căn biệt thự xa hoa, cảm thấy có hứng thú.

“Ngồi!” Người con trai rất có lễ phép mời Tiểu Văn ngồi xuống, hơn nữa còn rất thân thiết mời một ly chanh C nóng, hơn nữa nụ cười như gió xuân kia, Tiểu Văn đều cảm thấy có chút hoài nghi là người vừa rồi ở trước cửa phòng có đúng là anh ta hay không. Người này cũng quá bình tĩnh thôi! Không hổ danh là nhà giàu không khéo. Lúc này Tiểu Văn đã hoàn toàn đem người trước mắt mình có thể chính là đem ba mẹ dùa giỡn xung quanh, tiêu tiền như nước chảy, là một tên nhà giàu tiêu tiền thành thói quen có da mặt dày đến mức trơ tráo.

Người con trai nhìn Tiểu Văn một mắt đánh giá chính mình, thỉnh thoảng trong mắt còn chọt hiện lên vài tia hèn mọn, anh cũng không để ý. Nghĩ cũng biết là người nữ sinh này đang tưởng tượng bậy bạ một cách quá trớn. Rõ ràng đều đã là người trải qua tứ vong, làm sao mà ngay cả cảm giác một chút thành thực cũng đều không có đâu? Nữ phù thủy vô cùng khí thế ở bữa tiệc Pandora sẽ không phải là người thể thần đi?

Có thể là do Tiểu Văn cũng nhận ra được không khí ở giữa hai người có chút không thích hợp. Vì thế vội vàng liếc mắt sang chỗ khác, nhìn trái nhìn phải bắt đầu tìm đề tài nói chuyện.

“Cái kia, vì sao đã ở nhà mà anh còn đội mũ vậy? Chơi trò ai đẹp trai hơn sao? Nhưng mà đã có người xem đâu?” Phách — Tiểu Văn thật sự rất muốn tát vào miệng mình một cái, sao lại nói cái này kia chứ? Tình huống trước mắt, người trước chính thể nhưng chính là tiêu xài áo cơm cha mẹ mình. Giải quyết hết tất cả nghi hoặc cùng với chuyện tìm đường về nhà đều phải dựa vào người ta đâu!

Thật ra, người con trai khi nghe lời này, rất muốn khôi phục lại dáng vẻ vốn cả lơ cả phất kia của mình, sau đó tiến lên nâng cằm Tiểu Văn lên, nói một câu ví như hoa lan: “Tiểu Văn không phải là người sao?” Nhưng khi nghĩ đến người nữ sinh đối diện mình còn có núi cao dựa sau lưng, người con trai vẫn ngăn chặn sự xúc động của mình lại. Đứng đắn nghiêm chỉnh lấy mũ xuống, lộ ra mái tóc vàng làm cho người ta nghĩ ngờ.

Màu vàng? Là vì màu tóc nên sợ người khác cho rằng là thiếu niên bất lương nên đội mũ che giấu sao? Thế nhưng, nếu là cô, hẳn là sẽ đội mũ màu vàng che giấu đi, như vậy sẽ lại càng không dễ dàng phát hiện ra, làm sao còn đội cái mũ màu xanh lam nổi bật màu vàng lên chỉ?

Người con trai đương nhiên biết Tiểu Văn đang nghi hoặc cái gì, thế nhưng cũng không giải thích. Chính là nói: “Ryoko thật sự không nhận ra tôi là ai sao? Xem ra chỉ có thể biến thành người trong bộ truyện tranh thì cô mới nhận ra được!”

“Phách —” Tiểu Văn hoảng sợ đứng lên, ngay cả tay đang cầm cái cốc ở giữa cũng ngã sập xuống dưới đất. Luôn luôn cho rằng chính mình đã xuyên trở về thế giới thực, nhưng mà, thế giới thực làm sao có người có thể biết được cái tên “Ryoko” này, người con trai tóc vàng trước mắt này đến cùng là ai?

“Tôi nói này, cho dù cô thật kinh ngạc cũng không cần phải kích động như vậy đi, hiện tại trong nhà cũng không có người giúp việc, sàn nhà bị dơ cũng đều là do tôi thu dọn a!” Người con trai dường như đối với việc Tiểu Văn kinh ngạc hoảng sợ thật không vừa lòng. Đặc biệt là chuyện làm đổ nước trái cây.

“Đến cùng thì anh là ai?” Tiểu Văn không có tâm tình để đi đùa giỡn, tất cả sự cảnh giác đề phòng đã biến đều đã trở về, ngữ khí lạnh lùng, mơ hồ lại lộ ra khí chất của một nữ phù thủy.

Người nữ sinh này, rõ ràng đã mất đi nguyên tố ma lực rồi mà còn có khí thế như vậy, gia tộc của nữ tử kia quả nhiên ngày càng dễ đối phó. Người con trai lườm liếc, mở miệng ra nói chuyện. “Được rồi, được rồi, tôi nói không phải đã được rồi sao, cô có thể đừng có tức giận lớn đến như vậy không, cô có biết hiện tại chính mình đã sống lại không, vẫn chính là vừa mới sống lại! Cô là bệnh nhân, trước khi ma lực được khôi phục, cô đã có được một khối thân thể này đấy!”

Sống lại? Ma lực? Hừ, người trước mắt này quả nhiên không thể khinh thường, chẳng lẽ những người con trai có nụ cười dịu dàng đều là những người nguy hiểm như thế? Tiểu Văn không khỏi lại nghĩ tới đêm kia, người con trai đã dùng kiếm đâm xuyên qua trái tim cô, trái tim lại bắt đầu không tự giác quặn đau.

Thấy Tiểu Văn hơi nhăn mày lại, người con trai hiển nhiên cũng biết Tiểu Văn nhớ tới cái gì, nhất thời thu hồi nụ cười, bắt đầu thành thật khai báo sự tình của mình. Tuy rằng Tiểu Văn gia tăng thêm phần ép hỏi, thời gian hai người thăm vấn với nhau kéo dài đến tận hai giờ, nhưng thật ra tổng kết ra vài điểm như thế này:

Thứ nhất, người con trai hiện tại ở trước mắt gọi là “Amuro Tooru”. Đúng, chính là đệ tử của ông chú Mori Kogoro, kẻ gián điệp đang nằm vùng gọi là Bourbon — Amuro Tooru kia. Bất quá, anh ta chính là tạm thời mượn thân phận này, thân phận thật sự cũng chính là một thành viên của thế giới ‘Tân U’, dựa vào lực lượng nào đó ở trên quy luật thế giới tìm sự sống sót bình yên an toàn.

Thứ hai, người con trai đội mũ, hiện tại cũng chính là Amuro Tooru, dựa vào lực lượng của ma kính từ trên thi thể Hirota Ryoko, cầm lại xích tay ‘Từ Liên’, sau đó tìm lại được thân thể thật sự của Ryoko ở thế giới thực, mượn xác hoàn hồn, làm cho Tiểu Văn sống lại.

Thứ ba, căn biệt thự thần bí của người con trai đội mũ thật ra chính tòa thành Tarot đời trước của Akako. Ma Kính hấp thu tòa thành Tarot cũng sở hữu năng lượng, đồng thời cũng hấp thu toàn bộ công năng của tòa thành, hơn nữa còn có thể bất cứ lúc nào biến hóa thành các loại nơi ở, mà không cần lại gần tòa thành âm trầm.

Về phần hiện tại, Tiểu Văn đến tốt cùng đang ở nơi nào, người con trai đội mũ cũng không nói rõ ràng, Ma Kính chính là mở một đường thông đạo từ Nhật Bản đến Trung Quốc, về phần đường thông đạo nối tiếp này, chính là Trung Quốc ở giữa cuộc sống hiện thực hay vẫn là Trung Quốc ở trong thế giới anime, anh ta cũng không nói rõ ràng. Bởi vì anh ta cũng không biết làm sao để phân biệt ra sự khác biệt của thời không Trung Quốc. Bạn nói là đây cuộc sống hiện thực ư, vậy thì vì sao nơi này không có bất kỳ tư liệu nào về bộ truyện tranh ‘Thám tử lừng danh Conan’. Bạn nói là Trung Quốc trong thế giới truyện tranh, vậy thì vì sao nơi này lại có tình có thân thể của Tiểu Văn ở thế giới thực, cùng với toàn bộ nhân vật sự vật liên quan đến chuyện này. Cho nên, mặc kệ anh ta có là Kyoko thì cũng đều không thể phân biệt được rõ ràng.

Lúc đầu, Tiểu Văn đối với lời nói của người con trai đội mũ này nửa tin nửa nghi ngờ, đặc biệt đối với thân phận anh ta là người ở thế giới ‘Tân U’ thì đều không rõ ràng. Nhưng khi nhìn đến căn biệt thự to lớn đột nhiên biến thành bộ dáng của Kyoko, sau đó lại hướng về chính cô giải thích sự biến đổi, chính mình vẫn là lập tức tin. Được rồi, thật ra có một phần nguyên nhân nếu chính cô không tin, Kyoko sẽ luôn cùng với bản thân cô lái nhai giải thích chính mình, sau đó chính cô sẽ phải luôn mặc bộ quần áo ngủ mỏng manh, ở trên mặt cổ trống trải nói lời châm chọc.

Sự tình đã được làm rõ, Tiểu Văn cũng bắt đầu kế hoạch cho bước tiếp theo. Về nhà tiếp tục đến trường, trải qua cuộc sống vốn có của chính mình? Hay vẫn đi theo người con trai đội mũ này trở về Nhật Bản, lấy một thân phận hoàn toàn mới, tránh trong bóng tối tiếp tục truy tìm Pandora? Hai con đường, hai lựa chọn, không có trách nhiệm của thân phận là nữ phù thủy, đến tốt cùng thì chính cô nên làm cái gì bây giờ?

Bạn đang đọc truyện [Đồng Nhân Conan] Áo Thuật Và Hoa Lửa Kỳ Diệu được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ebook Full.Net.

Chương 51: Lùi bước

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Thế giới Conan, Nhật Bản.

Gió mùa đông, lạnh lẽo thổi qua, đánh vào trên mặt người khác, làm cho có chút đau buốt. Phong cảnh tịch mịch không giấu được nơi thành phố phồn hoa, náo nhiệt, tại giữa nhân sinh mới lãng quên đau thương không được bao lâu. Tại một góc nào đó chỉ có mỗi mình người đó biết, một bóng người màu trắng yên lặng hoài niệm cùng đau buồn.

“Cậu chủ, Suzuki Jirokichi lại đưa lời mời khiêu chiến, là một viên ngọc Ruby, được trưng bày tại Trung Quốc, thành phố Nam Kinh.” Jii Konosuke đứng ở cửa mặt thất nói. Cậu chủ nhà hắn, kể từ sau khi trở về từ bữa tiệc Pandora thì liên luôn rầu rĩ không vui, đem chính mình nhốt ở trong mặt thất, cũng không biết cậu ấy đang làm những gì. Ông già tập đoàn tài chính Suzuki Jirokichi kia đã liên tục đưa thư khiêu chiến được ba ngày rồi, cậu chủ vốn hắn là sẽ thể hiện ý chí sôi sục vẫn như trước, không có một chút phản ứng nào. Cứ tiếp tục như vậy nữa thì ông nên ăn nói như thế nào với phu nhân đây?

Lặng im, bên kia mặt thất giống như bao ngày bình thường khác, vẫn cứ lặng im. Lúc trở về, Kaito vẫn ngồi ở một góc như trước, trên tay nhưng lại có vài thứ. Thư khiêu chiến của Suzuki Jirokichi, đương nhiên cậu sẽ nhận lời, nhất định cậu sẽ tìm được viên ngọc Pandora, điều tra ra được kẻ giết chết cha mình, mang theo cả phần của Ryoko, làm cho bọn chúng phải ân hận ở trong ngục giam. Thế nhưng, bây giờ còn chưa được, cậu cần phải mạnh mẽ hơn, cậu cần phải chuẩn bị nhiều hơn thế nữa, chỉ có như vậy thì mới có đủ năng lực để quyết đấu với tổ chức áo đen kia.

Chờ xem! Ta nhất định sẽ đánh bại các ngươi, thề trên danh hiệu siêu đạo chích Kid của ta!

———— Ta là đường phân cách lùi bước ————

“Mai-a-heemai-a-hu

Mai-a-homai-a-ha-ha.....

Nhìn thấy màu đen.

Tôi không sợ không sợ.

Dây thần kinh chịu đựng của tôi rất lớn.

Không sợ không sợ không sợ.

Đôi mắt sẽ chỉ làm cho chính mình ngày càng tiêu tụy.

Lùi bước cũng là cách biểu hiện dũng cảm.

Amuro Tooru cười nhạo tôi, tôi cũng không sợ không sợ.

Tôi đã về nhà, không còn trách nhiệm.

Mai-a-heemai-a-hu.

Mai-a-homai-a-ha-ha.....”

Trên đường tan học về, Tiểu Văn hát bài [Không sợ không sợ] đã được cô biên soạn lại, tâm tình vô cùng tốt. Sau cùng thì vào ngày đó, cô vẫn chọn là lùi bước, lựa chọn ở lại Trung Quốc. Tuy rằng nguyên nhân bởi vì chính cô ‘đã chết’, không thể đi gặp cha mẹ của mình, không thể trở về trường học lúc đầu của mình, nhưng mà, chính cô còn có thể ở lại Nam Kinh, nơi này không tính cách xa nhà, tiếp tục cuộc sống của mình. Quan trọng nhất là, nguyên nhân bởi vì không có ma lực, loại nguyên rửa cô độc này ở trên người bản thân đã không thấy đâu, mọi người giống như bắt đầu nhìn thấy chính cô, rốt cuộc chính cô cũng đã có thể hòa nhập vào cuộc sống của mọi người .

Bất quá, màn hòa nhập này có chút quá thẳng thắn mà thôi. Sắc mặt Tiểu Văn có chút xấu hổ khi nhớ tới những việc đã trải qua tại trường học gần đây.

Cảnh tượng thứ nhất: Ngày đầu tiên chuyển trường đến.

“Oa — bạn học mới, cậu thật xinh đẹp, tham gia vào câu lạc bộ của tụi này đi, câu lạc bộ khiêu vũ của chúng tớ chính là câu lạc bộ huy hoàng nhất đó!” Một nữ sinh với kiểu tóc đuôi sam nói.

“Đi đi đi, em gái xinh đẹp như vậy đương nhiên phải gia nhập vào câu lạc bộ làm đẹp của tụi chị, Văn Văn, để chị nói cho em biết, việc làm đẹp vô cùng quan trọng, ví dụ như vào buổi tối, đắp một lớp mặt nạ trước khi đi ngủ tuyệt đối không đủ, nửa đêm phải rời giường ít nhất ba lần đắp thêm một lớp mới thì mới hoàn toàn ổn! Còn có đồ ăn thức uống này, quá chua, quá ngọt, quá đắng, quá cay đều không thể đựng vào! Còn có còn có...” Một nữ sinh mang mắt kính gọng đen, vẻ mặt tràn đầy tuổi thanh xuân kích động giới thiệu, ngữ khí khỏi phải nói chính là đã quá quen thuộc.

Lúc đó Tiểu Văn còn có chút mơ màng. Không có biện pháp, màn “chiến tranh” như thế này cô chưa từng thấy qua!

“Em gái dâu tây, đi qua một bên! Chính là cái phương pháp làm đẹp kia của cô, chính là làm ra vẻ mặt bị bệnh đậu mùa, cộng thêm chỉ đoàn ni cô, chua ngọt đắng cay cũng không được ăn, rõ ràng chính là tuyệt thực!” Một nam sinh không biết trên đầu có bao nhiêu đỉnh đầu mào gà xuyên đi vào. “Nghe tôi nói này, em gái Văn Văn, câu lạc bộ hiện nay đang được lưu hành nhất chính là câu lạc bộ trình thám của tụi anh, bọn này thể nhưng cũng đã phá án được một trăm vụ rồi đấy, đem lại hạnh phúc cho biết bao người rồi đấy!” Nói xong, anh ta liền lâm vào trạng thái một mặt say mê!

“Tôi thả photpho [Ký hiệu hóa học: P], câu lạc bộ trình thám đã thành lập được năm năm, năm năm!! Bình quân hai mươi vụ án đặc biệt hằng năm, trong đó bao gồm cả việc giúp một bà lão trong viện dưỡng lão tìm được giày để trong thùng rác, giúp giáo viên dạy tiếng Anh phát hiện một bạn học giờ trò sao chép bài tập, giúp bạn học nào đó tìm được hộp bị mất.

Năm vụ án mất tiền! Giúp bạn học mất tiền, dẫn đến phòng giáo vụ nhặt được của rơi nộp về trên phòng. Giống như trên, vân vân và vân vân, chiếm 90%!” Một nam sinh đeo mắt kính mặc áo blouse giống bác sĩ khinh thường trả lời, trên tay còn cầm một ống nghiệm được phân thành hai lớp màu khác nhau.

“Nói cái gì chứ, câu lạc bộ hóa học của cậu không phải cũng chính là làm nổ mìn bình thủy tinh sao, bỏ thuốc độc chết ba con chuột, làm rơi năm bình còn Iot, mười người bảo quản tám cái đèn còn không đúng cách dẫn đến việc không cháy được lửa!” Nam sinh mào gà rất phần nộ, hậu quả thật nghiêm trọng!

Kết quả chính là, Tiểu Văn gặp nạn chỉ có thể nuốt nước miếng.....

Cảnh tượng thứ hai: Ngày thứ hai chuyển trường đến.

Căn tin.

“Văn Văn, Văn Văn, nơi này nơi này!” Thảo Mai vừa lấy cơm, tìm chỗ ngồi vẫy tay với Văn Văn, một mặt vô hại. Thế nhưng, sau khi Tiểu Văn ngây thơ ngồi xuống, cảnh tượng vô cùng thê thảm, khiến cho người ta không đành lòng nhìn thấy.

Một mâm gà xào xả ớt, được đổ ở trên cơm của Tiểu Văn. “Văn Văn, để chị nói cho em nghe, gà xào xả ớt của trường chúng ta ăn rất ngon, tuyệt đối chính là ăn một lần lại một ăn thêm lần thứ hai, ăn lần thứ lại lại muốn ăn thêm lần thứ ba!”

Một mâm sườn xào chua ngọt, được đồ ở trên đũa leo của Tiểu Văn. “Văn Văn, sườn xào chua ngọt này cũng chính là món ăn ngon của xã hội loài người đó!”

Một mâm đậu hũ Ma Bà (Đậu hũ Mapo), được đồ ngược vào trên khoai tây, ớt xanh của Tiểu Văn. “Văn Văn, Văn Văn, chị thích nhất chính là ăn đậu hũ Ma Bà, nhưng chính vì do em là người mới, cho nên chị quyết định sẽ chăm sóc em, nhất định phải ăn hết đó!”

.....

Cuối cùng, nữ sinh câu lạc bộ làm đẹp đều chất đồng những món ăn quá chua, quá ngọt, quá đắng, quá cay qua mâm cơm của Tiểu Văn, bên ngoài còn nói chính là chiếu cố bạn. Thật ra chính là vì không muốn giáo viên giáo huấn các chị ấy lãng phí lương thực. Tiểu Văn không nói gì nhìn “Sơn hào hải vị” ở trước mắt mình, buồn bực..... Tôi nói này, các chị không ăn thì đi lấy nó làm chi kia chứ!!!

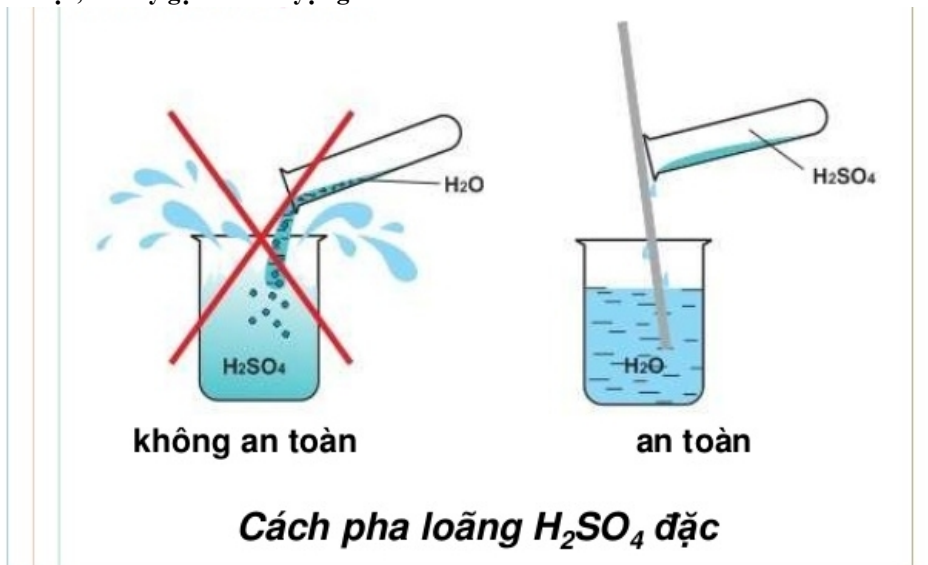
Cảnh tượng thứ ba: Ngày thứ ba chuyển trường đến.

Phòng thí nghiệm

“Các đồng chí, hôm nay giáo viên môn hóa học có việc bận, phần thí nghiệm ngày hôm nay do chính nhà hóa học vĩ đại Từ Lập Phong tôi đây hướng dẫn.” Nam sinh mặc áo blouse trắng, mang ba lô găng tay trắng ở ngoài, tay trái thì cầm cốc có mỡ chứa acid sulfuric nóng, tay phải thì cầm ống nghiệm đựng nước, cậu ta vừa nói vừa đem nước đổ vào trong cốc chứa acid. Sau đó, vào lúc Tiểu Văn muốn lên tiếng khuyên bảo nhưng lại thôi, bị kịch xảy ra.

“A ——” Tiếng thét chói tai như loại giết heo vang lên, phòng thí nghiệm cùng với cốc có mỡ có nước chảy vào cùng nhau sôi trào.

Tiểu Văn nhìn, dường như nhanh chóng đã tập mãi thành thói quen, nam sinh áo blouse trắng sớm có chuẩn bị lại gà bay chó sủa, vạch đen xuất hiện, cái này gọi là có chuyện gì kia chứ?

.....

Cảnh tượng ở trên vô cùng nổi trội, cuối cùng được Tiểu Văn đưa ra kết luận, trường học mà mình tìm được bởi vì vô cùng không được bình thường, nên người trong trường cũng không được bình thường, đều là những người vô cùng phi thường!

Bất quá cũng bởi vì cái dạng này, cuộc sống tràn ngập ngoài ý muốn, tràn ngập sự ngạc nhiên cùng vui vẻ. Lùi một bước trước trời cao biển rộng, lúc này đây, sự lựa chọn của chính mình có lẽ đã thật sự đúng rồi.

—— Ta đây là đường phân cách tới gần ——

“Leng keng — leng keng —”

Lại đi ra ngoài? Tiểu Văn ấn chuông cửa nghỉ. “Kyoko, mở cửa, tôi đã trở về!”

“Cạch —” Tiểu Văn hạ thấp giọng xuống, cửa quả nhiên mở ra.

Vâng vâng, có được phòng ở có ý thức thật không sai. Tiểu Văn tán thưởng đi vòng quanh cửa nửa vòng, dừng lại gật đầu.

Kỳ quái, hôm nay cô đã đều đem cánh cửa Kyoko khen đến ba lần, làm sao mà Amuro Tooru còn không ra nghênh đón mình? “Mao Nam, anh chết ở chỗ nào rồi?” Tiểu Văn đem túi sách để ở bên cạnh, ngã người lên sofa, hời hợt nhìn ở giữa phòng khách.

“A, hôm nay đại tiểu thư trở về thực sớm a, tôi còn chưa có nghĩ ra nên làm sao để nói chuyện đại sự với cô đâu!” Amuro Tooru nghiêng

mũ, bùng tách cà phê đi ra từ trong phòng bếp.

Quả nhiên, vì pha cà phê, không ra mở cửa cho cô!!! Không ra nghênh đón cô!!! Không xứng đáng với chức vụ là người giám hộ!!! Hừ!!!

Tiểu Văn cảm giận nghĩ, hoàn toàn không có đem cái gọi là đại sự để ở trong lòng, lại không biết, con đường vui vẻ lùi bước sắp đi đến phần.

Bạn đang đọc truyện [Đồng Nhân Conan] Áo Thuật Và Hoa Lửa Kỳ Diệu được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 52: Tình bạn

Ánh đèn đường ở dưới tia sáng mặt trời cuối cùng còn chưa biến mất thì đã bắt đầu sáng lên, thành phố Nam Kinh, kinh đô cũ của thời kỳ Nam Bắc triều, thoáng chốc đã trở thành một đêm không có tường thành. Ngoại trừ căn biệt thự thần bí kia ra, thì mọi thứ vẫn như trước là một mảnh tối tăm.

“Được rồi được rồi, không phải siêu đạo chích Kid chuyên đi ăn trộm này nọ đến Trung Quốc thôi, cũng không phải là đi trộm đồ của chúng ta, anh nôn nóng cái gì kia chứ?” Tiểu Văn cầm cuốn truyện tranh, vừa nhìn vừa nghe người con trai đội mũ lái nhái cái gì gọi là chuyện lớn. Siêu đạo chích Kid sao? Là cậu con trai Kuroba Kaito bị cô hoài nghi? Lại nói tiếp thì cô thật sự có chút áy náy, lúc đó đã hoàn toàn đem ý tốt của người ta biến thành ‘lòng lang dạ thú’. Rõ ràng Akako đã từng nói qua, người này cho dù thế nữa thì cũng đều có thể tin tưởng, vậy mà lại bởi vì Hakuba mà cô đã đem ánh mắt tập trung lên người kia. Nghĩ đến trước khi ‘Chết’, cô đã nhìn thấy biểu cảm đau thương của cậu ấy, cái cảm giác trống rỗng này lại xuất hiện ở trong tim Tiểu Văn. Cô không phải là nên thừa dịp, nhân cơ hội này đi nói lời xin lỗi với ấy sao?

Có thể là do Tiểu Văn đã ở lại trong thế giới tự do này đã lâu, việc vui buồn giận dữ trở nên có chút màu sắc hơn. Chính là chỉ nhủu này một chút, trong lòng nghĩ gì đều bị người con trai đội mũ đoán được.

“Xem ra Tiểu Văn đối với cậu bạn đáng thương kia cũng có ôm áy náy trong lòng. Bất quá, cô đã lựa chọn trở lại cuộc sống vốn có của mình, đem tất cả mọi chuyện không thêm để ý nữa, tôi đây khuyên cô vẫn là nên không cần thừa dịp có cơ hội đi nói chuyện áy náy gì đó. Bằng không, thật sự sẽ có khả năng lại bị cái tên Xứ Nữ kia phát hiện.”

Cũng phải, là cô đã quyết định lùi bước, vậy thì chuyện gì cũng không nên làm, không, thậm chí là khi nhìn thấy nhân vật liên quan cũng liền nên trốn. Nghĩ vậy, Tiểu Văn quyết định, màn biểu diễn hoa lệ của siêu đạo chích, chính cô vẫn không nên đi góp vui.

“A, đúng rồi, hôm nay hình như có buổi biểu diễn lễ hội. Tiểu Văn có muốn đi cùng tôi xem màn biểu diễn đó không?” Người con trai đội mũ bỗng nhiên thể hiện giống như nhớ tới cái gì đó, thế nhưng sự treu tức ở trong mắt kia lại bán đứng tâm tư thật sự của anh ta.

Nói như thế nào cô cũng đã cùng với tên đội mũ trở mặt còn nhanh hơn việc trở mình này, sống chung được một tháng rồi, Tiểu Văn hiểu rất rõ về hắn. “Không đi, tôi còn có rất nhiều bài tập còn chưa có làm. Đã trở về với cuộc sống bình thường, vậy thì cần phải làm một học sinh trung học xứng đáng với chức vụ.”

“Không cần như vậy, bài tập này đó thì để cho Kyoko đối phó là được rồi. Tôi cam đoan là cô sẽ không thất vọng với màn biểu diễn này.” Người con trai đội mũ căn bản không cho Tiểu Văn cơ hội phản bác, kéo Tiểu Văn đến đi đến giữa phòng khách, đến nơi có mặt gương to đi đến. Kia tính là cái gì, có một đường thông đạo là mặt gương có thể đi đến bất kì nơi nào thật sự đúng là tiện lợi!

————— Ta đây là đường phân cách Shikura —————

“Nhà tạo hình! Bên này còn thiếu chút nữa.” — “Chuyên gia quản lý trang phục! Đem bên áo choàng kia lấy lại đây!” Phía sau hậu trường, bảy tám người, quanh quẩn ở trên người một nữ sinh áo trắng xoay tới xoay lui.

“Shikura, tuy rằng nói cô là một đại minh tinh rất có kinh nghiệm, thế nhưng buổi biểu diễn lưu động [1] ở thành phố Nam Kinh là nơi dừng chân vô cùng quan trọng, đây là cơ hội để cô ở Trung Quốc tiến thêm một bước nữa mở rộng thị trường. Cô nhất định phải biểu hiện cho thật tốt.” Một thân đồng phục màu đen, rõ ràng là người đại diện nữ ở một bên đánh giá Shikura hóa trang, một bên dặn dò.

[1] Lưu động: làm việc ở các vùng khác nhau theo một tuyến nhất định.

Không sai, màn biểu diễn này sẽ chính là do Shikura tổ chức. Là vì tuyên truyền bài hát mới của cô [Sau bài hát ‘Ký ức bị lãng quên’ chính là – ‘Tình yêu vượt thời gian’]. Shikura đã dần dần cảm giác được sự khác thường của ca từ trong bài hát này, kể từ sau khi tỉnh lại từ chỗ không gian thần bí kia, cô liền xuất hiện tại trường học của Akako, sau đó thật đúng lúc đụng phải Akako. Sau khi hiểu biết về tình huống mới nhất của Ryoko, cô đã đem chuyện về ca từ nói cho Akako, biểu cảm của Akako nghiêm túc đến mức không được bình thường. Nhưng cô ấy cũng không có cùng bản thân cô giải thích gì đó ‘tràng giang đại hải’, chỉ đưa cho chính cô hai chữ — Tiên đoán.

Tiên đoán sao? Bài hát cùng với ca từ này tự nhiên là lời tiên đoán? Kết hợp với chuyện của Akako cùng Ryoko đã từng nói với cô, thật

sự có rất nhiều chỗ ăn khớp với nhau. Nếu tiếp tục phát triển, so sánh ca từ như lời nói, thì như vậy đã nói rõ, Ryoko là ngôi sao đã ngã xuống trong màn đêm, đang được ẩn giấu ở một góc không biết tên. Mà góc này, thật hiển nhiên chính là — Trung Quốc, tình hình chiến đấu này không ngừng ở thế giới an bình này sắp đặt mọi việc.

“Shikura, đừng ngăn người, phải lên sân khấu rồi!” Người đại diện vỗ vai Shikura, nhắc nhở nói.

“Vâng.” Gật đầu, Shikura đi về hướng sân khấu. Ryoko, chị nhất định sẽ tìm được em.

———— Ta đây là đường phân cách tiếng ca ————

Sân khấu chậm rãi từ dưới dâng lên, đưa tới một trận hoan hô “Shikura! Shikura!”

Mà giờ phút này, ở trong mặt kính phòng thử đồ, vẫn nước dao động, người con trai đội mũ lông kéo Tiểu Văn đi ra.

“Này, anh cứ như vậy đột nhiên xông vào hậu trường của người ta cũng không được lễ phép đấy!” Tiểu Văn bị người con trai đội mũ kéo đi ra từ phòng thử đồ, vừa đi vừa nhỏ giọng nói. Nếu như bị người phát hiện ra thì làm sao bây giờ? Chính mình cũng còn là nữ phù thủy Ryoko có được ma pháp, có thể tùy ý dịch chuyển mọi nơi nữa. Mà việc trước mắt cô, phỏng chừng cũng còn phải dựa vào Kyoko sống qua ngày, không thể nhìn ra được cái gì có ma lực.

Người con trai đội mũ giống như không có nghe đến lời oán giận của Tiểu Văn, vẫn như trước lôi kéo Tiểu Văn đi đến phía trước sân khấu, đối diện với những ánh mắt nghi hoặc của những người đó coi như không thấy.

“Shikura! Shikura!” Tiếng reo hò loáng thoáng truyền đến, rốt cuộc làm cho Tiểu Văn có phản ứng. Shikura? Buổi biểu diễn này là của Shikura? Shikura không có việc gì? Tiền bối xuyên không vô cùng xứng đáng với danh hiệu, định luật xuyên không hoàng kim, định luật nữ chủ bất tử, đã trở lại. Tâm tình Tiểu Văn kích động, thoát khỏi sự kiềm chế của người con trai đội mũ, chạy về hướng phía trước sân khấu.

“Lưỡi hái tử thần được giấu trong đóa hồng đỏ,

Ngọn lửa địa ngục thiêu đốt kẻ sát nhân.

Thiên sứ lương thiện sẽ xả thân cứu giúp,

Bầu trời bị đốt cháy khiến cho phần ký ức bị lãng quên.

Tòa thành Tarot, màn ảnh thế giới,

Hai mắt trống rỗng tuyên bố bóng dáng người xa lạ.

Thành tâm che đậy hoài nghi, khiến cho tình yêu ở chân trời xa xăm,

Người bị lãng quên ký ức đều hát ca khúc điên dại.

Thiếu nữ tấn công bằng vũ khí được giấu dưới làn váy màu trắng,

Phép thuật bóng tối mất đi nhân tâm.

Bóng dáng màu trắng xả thân cứu giúp,

Bầu trời bị đốt cháy khiến cho phần ký ức bị lãng quên.

Tòa thành Tarot, màn ảnh thế giới,

Hai mắt đau thương chứa chan đầy nỗi tuyệt vọng chùn bước.

Trái tim chân thành gặp phải sự phản bội, khiến cho tình yêu ở chân trời xa xăm,

Người bị lãng quên ký ức rốt cuộc thức tỉnh. —”

Ký ức bị lãng quên? Là chị ấy, là Shikura, thật sự là Shikura. Tiểu Văn mừng như điên, bước chân đang chạy càng tăng tốc lên. Nhưng mà, một âm thanh sau lưng lại như một chậu nước lạnh, dập tắt sự nhiệt tình của cô.

“Tiểu Văn, đừng quên thân phận hiện tại của cô!”

Đúng vậy, chính mình đã không phải là Ryoko, chính mình hiện tại là Tiểu Văn, là một người xa lạ mà Shikura không biết đến. Cho dù hiện tại cô có chạy đến trước mặt Shikura thì phải làm thế nào đây, nói cho cô ấy biết chính cô đã trở về thân thể vốn có của mình, đã chết nhưng đã sống lại sao? Đây hiển nhiên không phải là tình hình khách quan cho lắm. Dừng bước chân lại, Tiểu Văn quay đầu lại, nhìn người con trai đội mũ, trong mắt hiện lên nước mắt xen lẫn vào, không biết nên làm sao cùng với — ỷ lại. Là bắt đầu vào thời điểm nào, khi chính

cô chỉ cần có chuyện không thể giải quyết thì sẽ xoay người tìm kiếm đôi mắt kia, lại bắt đầu từ khi nào, chính cô đã thật sự đem anh ta trở thành anh trai mình?

Người con trai đội mũ nhìn bộ dáng ủy khuất kia của Tiểu Văn, lần đầu tiên, anh ở trước mặt Tiểu Văn để lộ ra phần nuông chiều kia. “Đừng khổ sở, ý của anh chính là muốn em dùng một thân phận hoàn toàn mới trở thành bạn của Shikura.”

“Thật sự?” Tiểu Văn nhìn người trước mắt đang vuốt đầu mình, không xác định hỏi. “Chỉ cần lấy thân phận hoàn toàn mới là có thể? Chị ấy sẽ chấp nhận em của hiện tại sao?”

“Đúng.”

Một chút tươi cười hiện lên khuôn mặt cô, Tiểu Văn thoải mái. Có cái người anh trai thật sự tốt quá!

Lúc này, tiếng ca trước sân khấu lại truyền đến, chính là giai điệu đã thay đổi.

“Nói là tới xem buổi biểu diễn, chúng ta trước vẫn là nên đi thưởng thức phong thái của Shikura một chút đi. Anh nói rồi, anh sẽ không để cho em thất vọng.” Kéo tay Tiểu Văn, lần đầu tiên người con trai đội mũ này, thật sự giống như một người anh trai, một người giám hộ, mang Tiểu Văn đi từng bước hướng về trước buổi biểu diễn sân khấu.

“Mây đen u ám, bóng dáng màu đỏ,

Quần áo màu trắng, tóc dài màu lam.

Tranh đoạt Pandora, nghênh đón kết cục.

Một đường tia chớp, một hồi sấm chớp mưa bão,

Ngày thế giới bị diệt vong là một thế kỷ mới bắt đầu.

Không gian ẩn giấu bị nghiền nát, nguyên tố ma pháp biến mất,

Kỹ thuật khoa học thế giới em à thật sự đã tới.

Mùa yêu đương, trình thám vui vẻ ca hát,

Nguyệt lão sửa sang lại một dây tơ hồng.

Xuýt qua thời không, hoa anh đào khiêu vũ,

Ngày nào đó dưới trời xanh, tìm được lẫn nhau!!”

Âm nhạc, ở toàn bộ đại sảnh, quanh quẩn trên toàn bộ sân khấu, ký ức phai nhạt, thấm sâu vào lòng người.....

Bạn đang đọc truyện [Đồng Nhân Conan] Áo Thuật Và Hoa Lửa Kỳ Diệu được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ebook Full.Net.

Chương 53: An bày

Bước chậm trên đầu đường thành phố Nam Kinh, Tiểu Văn nhìn người bên cạnh mình dùng một cái mũ màu xanh lam che giấu một đầu tóc vàng của mình, lâm vào trầm tư. Thật ra, cô thật sự không nghĩ muốn lâm vào trầm tư, tìm tòi nghiên cứu suy nghĩ gì gì đó, thật sự không thích hợp để cô bắt chước theo. Thế nhưng, cô thật sự không nhìn được tò mò a. Hình ảnh giống như một người anh trai, chăm sóc chính cô đến cùng là dạng phong cảnh gì vậy? Không thềm để ý tới quy luật không gian theo như lời của ‘Tứ tỷ tự kỷ’, cứ như vậy lộ liễu ở không gian hành động, đầu tiên chính là cái trang thành Amuro Tooru, là một người giữ vị trí rất là quan trọng trong tổ chức áo đen, tiếp đến lại là một kẻ phản động, biến thành chủ nhân của Kyoko, cứu lấy cô. Sau đó, đối đầu với người khác, đối với người một nhà rõ như lòng bàn tay, thậm chí là ở giữa lúc người ta không ý thức được đã xâm nhập vào cuộc sống của mỗi người. Tiểu Văn không nhìn được nhớ lại cảnh tượng mà Amuro Tooru đã để cho cô cùng Shikura lần đầu tiên gặp mặt rồi trở thành bạn tốt, không nói gì.

Sự tình là như thế này, Tiểu Văn đang hóa thân thành một FAN hâm mộ cuồng nhiệt, sau khi ở bữa tiệc kêu quỷ kêu ma, nghe xong màn biểu diễn thì đã bị Amuro Tooru kéo đến hậu trường đi tìm bạn bè. Tìm tìm tìm và tìm, rốt cuộc tìm ra được Shikura mà chính cô gần như đã không nhận ra. Không có biện pháp, nơi này không phải là mặt bằng lần thứ hai của thế giới kia, nên rất khó có thể nhận ra được người khác. Thật không biết vì sao bọn họ đều là bộ dáng không bị người phát hiện ra. Sau đó, cô liền nhìn thấy một màn vô cùng quý dị.

Shikura — tiền bối xuyên không ở trong cảm nhận của cô, sau khi nhìn thấy người con trai đội mũ xong, cô không thềm để ý tới mọi người,

như cung tên đã được bắn ra, dùng tốc độ nhanh nhất tiến đến trước mặt Amuro Tooru, sau đó, liền cứ như vậy mặc bộ váy khiêu vũ màu trắng, dùng túi xách Koala đập ở trên cơ thể Amuro Tooru, miệng còn nói những lời làm cho người ta nổi hết cả da gà: “Amuro, làm sao bây giờ cậu mới đến đây thăm tớ, tớ rất nhớ cậu đấy! Cậu không biết đâu, ở nhà tớ thật sự chán, ‘tiểu tuyền ruyền’ cùng với ‘tiểu bối bối’ kia nhà cậu đều khi dễ tớ, cứ nhiên còn bắt cóc tớ, giết chết bạn thân của tớ, rất quá đáng! Amuro, cậu phải giúp tớ báo thù!”

“Kha — kha kha —” Ngoại trừ vẻ mặt như đã trong tính toán, người đại diện đã tập mãi thành thói quen, những người khác, bao gồm cả Tiểu Văn trong nháy mắt đều hóa thành tượng đá. Đặc biệt, thời điểm khi Tiểu Văn nghe Shikura nói loại ngữ khí làm nũng như thế này: ‘Giết chết bạn thân của tớ, rất quá đáng!’, Tiểu Văn đều cảm thấy cái gọi là tình bạn chẳng qua chỉ là một món đồ chơi linh tinh được yêu thích mà thôi. Trên thực tế, người ở đây không biết chân tướng cũng đã hoàn toàn đem cái gọi là ‘người bạn tốt’ nào đó cho là nổi bất hạnh của chủ nhân khi có một con chó nhỏ hay một con mèo nhỏ như vậy.

Cô khinh, Amuro chết tiệt, vào lúc nào thì nhà người đã thông đồng với tiền bối? Cứ nhiên ngay cả cô cũng đều không biết? Còn có, Shikura thôi tha, khi còn ở Nhật Bản chị đây đã thiệt thòi, chân thành cởi mở cùng nhà người, nhà người cứ nhiên vì cái gì mà không nói với chị, chứng kiến kế hoạch của chúng ta, vì biết Amuro là nhân tố không xác định được nên mọi người rất sốt ruột, khi đó nhà người cũng không hề rảnh, ngay cả chính em trai mình cùng mẹ mình cũng đều lừa gạt. Tâm cơ thủ đoạn của nhà người cũng đủ thâm a!

Bất quá, càng làm cho Tiểu Văn học máu còn có ở phía sau cơ. Người anh trai vừa rồi mới hiện ra một mặt dịu dàng, bình tĩnh cứ nhiên đã bị gần mực thì đen rồi.

“Shikura-chan, người ta cũng rất nhớ cậu mà. Nhưng là do BOSS đã đưa ra rất nhiều nhiệm vụ cho tớ, căn bản là vậy nên tớ mới không trở về Nhật Bản. Nếu không phải là do Shikura đến Trung Quốc, chúng ta còn phải xa cách một đoạn thời gian rất là dài mới được gặp nhau đâu.”

“Cái gì? BOSS lại đưa ra rất nhiều nhiệm vụ cho cậu? Quả thực rất đáng giận. Amuro đáng thương, lại gầy đi rồi.” Shikura lúc này vẫn như trước treo ở trên người Amuro, một tay nâng cằm Amuro lên lo lắng hỏi.

“Nôn —” Vô số tiếng động nôn mửa, ngoại trừ người đại diện và Tiểu Văn, những người khác đều nhìn không được chạy về hướng toilet. Mặt trận này quả thực rất là..... Chắc chắn, thật sự không nghĩ tới, nữ thần trong cảm nhận của mọi người — Kudo Shikura, bộ mặt thật sự cứ nhiên chính là cái dạng này. Điều này đã nghiền nát bao nhiêu trái tim của chàng trai rồi a.

Tiểu Văn nhìn Shikura đúng với tiêu chuẩn là du côn, lưu manh, động tác đùa giỡn con gái nhà lành, thật sự không thể nhìn nổi nữa.

“Khụ khụ —” — “Khụ khụ —” Hai tiếng ho khan đồng thời vang lên, hóa ra, người đại diện ‘thần kinh bách chiến’ nào đó cũng đã không chịu nổi.

“Chán ghét, mỗi lần như vậy chị Murasaki đều như thế, vừa nhìn thấy Amuro nhà người ta thì yết hầu liền ngứa lên cơ.” Shikura không tình nguyện từ trên người Amuro đi xuống, hướng tới người đại diện của mình oán giận một câu.

Xoa trán — không phải là người ta muốn ngứa yết hầu bị ngứa, thật sự là vì hành vi của nhà người..... Người đại diện được gọi là Murasaki nghiêng đầu liếc Shikura một cái, lại nhìn Amuro, quay đầu đi. Tên nam sinh không dễ chọc, chính mình vẫn nên trốn xa một chút.

“Cái kia, tôi.....” Tiểu Văn thật sự không nghĩ bị người ta không thèm nhìn tới, ra tiếng tưởng tỏ vẻ chính mình tồn tại một chút, ai biết lời còn chưa nói ra khỏi miệng thì đã bị người ta đánh gãy.

“Ê? Nữ sinh này là ai vậy? Cứ nhiên không bị cảnh tượng gặp mặt tôi cùng Amuro làm cho sục đổ, thật là lợi hại a!”

“Phốc —” Tiểu Văn hoàn toàn bị nội thương, hóa ra tiền bối xuyên không còn biết ‘tự mình biết mình’, thế nhưng có ai lại đi ‘tự mình biết mình’ như vậy chứ? Bội phục bội phục! Lợi hại hãn chính là lão tiền bối đây.

Amuro Tooru cũng giống như vừa mới nhớ đến sự tồn tại của Tiểu Văn, lôi kéo Tiểu Văn làm lời tự giới thiệu cơ bản. Không gì khác nói cho Shikura biết đó là em gái luôn luôn ở bên ngoài của anh, bởi vì vô cùng thích bài hát của Shikura, cho nên đòi đến đây xin chữ ký, làm quen một chút, rồi làm bạn bè.

Vốn tưởng rằng Shikura đồng ý thì còn chưa tính, cứ nhiên còn nhiệt tình quá mức quan tâm chính cô đến hơn một giờ, đem sở thích, tuổi tác, thậm chí còn có số đo ba vòng của chính mình đều nói ra ngoài, thật sự không còn gì để nói. Xem ra, lúc trước khi cô nhìn thấy Shikura ở Nhật Bản chính là đã được bảo lưu lại. Quả nhiên bởi vì không có em trai cùng mẹ giám thị thì liền bắt đầu muốn làm gì thì làm sao? Hay vẫn là do, Amuro Tooru đã giữ thủ đoạn đặc thù gì?

Ban đêm, ở đầu đường thành phố Nam Kinh vẫn ồn ào như trước, người đến người đi, không cần biết ban ngày thua kém bao nhiêu. Tiểu Văn lại nhìn chăm chăm Amuro Tooru một chút, cuối cùng vẫn là dời đi ánh mắt. Mặc kệ anh ta có cái bí mật gì, cũng không phải là chuyện chính cô nên đi quan tâm. Chính mình đã cùng với cái thế giới Conan tràn ngập nguy hiểm, cùng với trò chơi phù thủy đáng sợ kia nói lời tạm biệt. Hiện tại chính cô là một học sinh trung học bình thường, bình thường đến bây giờ, cùng với người gọi là anh trai đi dạo quanh của hàng.

Được rồi, bộ mặt thật của Shikura cứ nhiên là người cuồng mua sắm! Tiểu Văn bị phần. Không sai, vốn là chính cô cùng Amuro Tooru có thể lập tức thông qua mặt gương trở về nhà, sau đó chính cô lại có thể thẩm vấn hai câu một chút, lại có thể nhào lên chiếc giường lớn thân ái đầy chiêm bao của mình, cùng Chu Công đi đánh cờ. Thế nhưng, cái người tiền bối xuyên không đáng giận kia khi nghe nói chính mình

vô cùng thích đá quý, trang sức thạch anh các loại xong, thì liền mạnh mẽ lôi kéo chính cô cùng Amuro Tooru đi đến cửa hàng, nói là muốn đưa cho cô một phần quà tặng. Cho dù cô đã tìm mọi cách để từ chối thì cũng đều vô dụng. Kết quả chính là, Shikura bị chị Murasaki kéo đi trang bị toàn bộ, mà cô cùng với Amuro Tooru đi tới đại điểm đã được chỉ định trước chờ Shikura.

Ông trời ơi, con thật sự không biết nhìn người thực a!!! [Thực trong chữ ‘thực nữ’]

———— Ta đây là đường phân cách trả lời —————

Amuro Tooru quay đầu nhìn thoáng qua người bên cạnh mình, kể từ khi bắt đầu mọi chuyện thì đều hiện lên vẻ mặt buồn bực, anh bắt đầu đi lắc đầu. Hiện tại, trong lòng cô nhất định có rất nhiều chuyện muốn hỏi, cứ một mực không nguyện ý nói ra, một mình miên man suy nghĩ.

“Haizz—” Amuro Tooru thở dài, cô em gái này.

“Anh nhìn thấy Tiểu Văn dường như rất bối rối, nhân lúc tâm tình của anh trai đang tốt, có chuyện gì thì tranh thủ hỏi đi. Qua xóm nhỏ này là đã đến cửa hàng rồi.”

“Ôi!!!” Amuro Tooru thẳng thắn làm cho Tiểu Văn trong một lúc không kịp phản ứng, nghi hoặc người này làm thế nào mà đột nhiên lại trở nên dễ nói chuyện đến như vậy, bình thường thế nhưng là thích giả bộ thần bí, giả bộ thâm trầm. Chẳng lẽ bởi vì gặp được Shikura ‘yêu dấu’ của anh ta, tâm tình trở nên cực tốt? Hừ! Sắc lang! Tiểu Văn cảm giận nghĩ. Tôi đây thật sự đúng là muốn hỏi anh cùng tiền bối xuyên không đến cùng là đã xảy ra chuyện gì, bất quá, vào thời gian hiện tại như thế này, anh có thể nói rõ ràng sao? Cho dù anh có thể nói nhanh, nhưng tôi còn không nhất định có thể tiếp thu được. Nhưng cơ hội tốt như vậy mà không lợi dụng, chẳng phải là đã quá lời cho anh rồi sao? Không được, cô nhất định phải hỏi cho rõ vấn đề. Tốt nhất vẫn là có thể một mắt một còn trong cái đồng lớn tể bào não của anh ta. Đúng, đúng, cứ làm như vậy đi!

Vài giây trôi qua, trong lòng Tiểu Văn cũng đã vòng vo thành vài đường cong. Cô ngẩng đầu nhìn người đi đường đi tới đi lui, đột nhiên nghĩ tới một vấn đề đã được suy nghĩ cẩn thận.

“Cái kia, thật ra tôi luôn nghi hoặc, rõ ràng hiện tại nhìn đến đều thế giới bình thường, cùng với thế giới Conan hoàn toàn bất đồng, vì sao anh cùng Shikura còn có thể nhanh như vậy liền nhận ra nhau đâu? Tựa như tôi, thời điểm khi vừa tỉnh lại cũng không thể phát hiện ra bộ dáng của anh là ‘Amuro Tooru’. Ở Nhật Bản là một không gian hai chiều, đến Trung Quốc thì đã biến thành không gian ba chiều, người ở thế giới này đều sẽ không nghi ngờ sao?” Đây là một vấn đề có tính kỹ thuật, vấn đề một người bay đến một khoảng không. Tiểu Văn tự mình cảm giác, vấn đề này yêu cầu độ cao đủ để khiến cho Amuro Tooru trầm tư một lát.

Ai biết được.

“Trẻ con chính là trẻ con, hỏi ra vấn đề không có kín đáo hay đắn đo gì cả. Thân thể của em là thân thể ở thế giới thực, ánh mắt cũng là ánh mắt của thế giới thực, nhìn đến sự vật đương nhiên đều là vật ảnh của thế giới thực. Căn bản không hề tồn tại thay đổi hay không thay đổi, có nhận ra hay không nhận ra vấn đề. Có phải là em đã xem nhiều phim điện ảnh của nước Mỹ hay không vậy, cho rằng người ở thế giới hiện thực có thể cùng nhân vật hoạt hình có thể chung sống hài hòa.” Amuro Tooru không có một tia tạm dừng hỏi đáp, còn nhân tiện lấy một ánh mắt hèn mọn nhìn Tiểu Văn, làm cho Tiểu Văn vô cùng khó chịu, ở ngay tại chỗ rống lên:

“Anh lại không có nhắc việc này với tôi, tôi làm sao có thể biết chứ? Nói nữa, thời điểm lúc trước khi tôi tỉnh lại anh có biết là tôi không biết anh hiện tại là cái bộ dáng này, thời điểm kia sao anh liền không giải thích cho tôi một chút? Bằng không thì tôi cũng sẽ không hỏi anh cái vấn đề ‘ngu ngốc’ này. Suy cho cùng, cũng là do anh không có làm hết sức mình với nghĩa vụ là anh trai này, ngàn lần sai, vạn lần sai, đều là lỗi của anh!” Nói xong, ngọn lửa nhỏ nào đó hừ một tiếng, quay đầu đi, nhìn người cách đó không xa toàn thân đều bọc màu đen.

“Được được được, là do anh sai. Em là người vô tội nhất, được rồi chứ? Anh nói này, em dù sao thì cũng là con gái, có thể dịu dàng một chút được không? Cẩn thận về sau không thể lấy chồng!” Amuro Tooru vội vàng giơ đồng hồ lên bày tỏ xin đầu hàng. Trong miệng lại còn không quên chề nhạo.

“Chán ghét! Anh cùng Kyoko cũng không phải là thứ gì tốt. Mờ đường hầm thời không đều cũng chỉ có mờ một nửa, biến nơi này thành hiện thực nhưng lại không giống hiện thực, thế giới Conan nhưng lại không giống thế giới Conan, thật sự là một thất bại!” Ánh mắt Tiểu Văn vẫn như trước nhìn chằm chằm người kỳ quái mặc đồ đen kia, ngoài miệng cũng không buông tha cho người ta.

Mới là lạ! Năng lực của Kyoko thế nhưng là được thế giới ‘Tân U’ công nhận, thế giới này cùng thế giới hiện thực, ngay cả một chút quan hệ cũng đều không có, là thế giới Conan thật sự. Nếu như không phải vì giúp anh giấu diếm nguồn gốc của khối thân thể này của em, anh mới sẽ không bịa đặt, đâm đường một lời nói dối mà ngay cả chính mình cũng đều không tin. Thật sự là, theo đuổi bạn gái làm thế nào mà lại khó như vậy chứ, đã vậy còn phải chăm sóc đứa em gái đều cáng, còn phải trợ giúp cho em về tương lai, mạng của anh thật sự quá khổ. Sắp xếp oán giận không ngừng tăng lên thật tốt trong lòng mình, một bụng ủy khuất cũng không dám thể hiện ra ngoài, chỉ có thể thật rầu rĩ không để ý tới Tiểu Văn, ánh mắt cũng nhìn về người mặc đồ đen cách đó không xa.

“Haizz—” Một lát sau, tại thời điểm hai người chỉ còn cách người mặc đồ đen kia vài bước xa, ánh mắt Tiểu Văn lóe lên, rốt cuộc lại mở miệng. “Chị Murasaki kia có cần phải đem Shikura biến thành cái dạng này không chứ? Liếc mắt một cái thì có thể nhận ra đó chính là quả trứng thối giấu đầu lòi đuôi.”

“Ừ—” Lúc này Amuro Tooru cũng thật sự quan sát Shikura trang bị thành người mặc toàn đồ đen, trầm ngâm một lát. “Anh dự đoán là thương nghiệp châu báu nhà người ta không dám tiếp đãi cô ấy. Bất quá, anh trai đây thật thương thức. Nhớ kỹ, thời gian có mặt Shikura

vẫn phải kêu anh là anh trai, đừng để bị lộ tẩy.”

“Vâng, thưa anh trai đại nhân thân mến của em.” Tiểu Văn bấu môi. Chỉ biết nhân cơ hội chiếm tiện nghi của cô. Cũng không biết anh ở trong thế giới ‘Tân U’ có địa vị như thế nào, cư nhiên dám để cho công chúa là cô đây gọi anh là anh trai, cẩn thận có một ngày cô trở về được, tìm ‘Tứ tỷ tỷ kỳ’ chinh chết anh. Dù thế nào thì Tiểu Văn cũng không thể nghĩ đến, trong tương lai khi người anh trai này trở về thế giới ‘Tân U’, vẫn là có thể cười ở trên đầu mình, khi dễ chính mình.

———— Ta đây là đường phân cách trốn ————

Một người đi đến Nhân nhất đẳng, ba người liền hướng về phía cửa hàng đi đến. Tuy rằng Tiểu Văn ở sau lần gặp mặt uyển chuyển nói ra suy nghĩ của mình, nhưng người ta căn bản không để ý tới mình, cũng liền buông tha cho. Dù sao chờ chút nữa người bỗng nhiên bị người ngăn cản không thể vào trong cửa hàng cũng không phải là mình. Cùng lắm thì như thế này, làm bộ như không quen biết hai người bọn họ.

Cửa hàng ở thành phố Nam Kinh này thật sự rất lớn, tổng cộng có năm tầng cùng với một tầng hầm có cửa hàng tổng hợp trong đó. Cửa hàng trang sức được xây dựng ở tầng bốn. Bởi vì mục tiêu chính là trang sức, ba người cũng không ở lại các tầng quá lâu, trực tiếp vào thang máy đi đến tầng bốn. Tiểu Văn cũng bởi vì vậy mà mất đi cơ hội gặp mặt cùng với bạn học mới của mình. Nếu gặp, không biết sau này còn có thể sẽ không dễ dàng như vậy bị cuốn vào cuộc tranh chấp Pandora đầy sóng gió kia.

Ở thế giới hiện thực Tiểu Văn cũng không giàu có. Cha mẹ đều là những công nhân đi làm bình thường, sớm đi chiều về trễ, ngay cả một giai cấp tư sản dân tộc cũng không được tính vào. Chỉ có thể nói là kinh tế gia đình đạt ở một mức dư dả. Tất nhiên, Tiểu Văn cũng không nhân cơ hội này mà đi dạo ở những nơi dành cho kẻ có tiền. Về phần ở Nhật Bản, đó dù sao cũng là vật ảnh ở thế giới hai chiều, nào có tính chân thật của thế giới ba chiều? Cho nên khi vừa mới tiến vào, đối mặt với đủ loại châu báu có nhiều kiểu dáng, ánh sáng bạc lấp lánh, Tiểu Văn đã thật sự bị ánh sáng làm cho mù mắt. Cái cảm giác không tình nguyện lúc đầu dần dần biến mất. Đương nhiên, nếu không có người nào đó truy đuổi như lời nói, toàn bộ sẽ hoàn toàn biến mất.

“Tiểu Văn Tiểu Văn, nhẫn cưới bạch kim này nhìn thật tốt, em thử xem?” Shikura theo dưới miếng vải đen vươn ra một bàn tay trắng nõn, giờ một chiếc nhẫn lên đối với Tiểu Văn. Kết quả, thật không ngoài ý muốn, mọi người ở trong cửa hàng đều dùng một loại ánh mắt phức tạp nhìn về phía Tiểu Văn.

“Chắc chắn, vật đổi sao dời, không nghĩ tới đứa trẻ nhỏ như vậy liền làm tình nhân của xã hội đen.”

“Ài, nhìn thì đứa trẻ này cũng chỉ mới có mười sáu, mười bảy tuổi, làm thế nào liền sa đọa đâu?”

“Nhìn cái người xã hội kia được phái tới giám thị người con gái mặc đồ đen kia, vừa nhìn thấy chính là một người nham hiểm. Nói không chừng đây chính đang ép đứa nhỏ này kết hôn đấy.”

“Đáng thương, đáng thương a —” Một trận thổn thức, làm cho Tiểu Văn có một loại xúc động muốn giết người. Sẽ có người tặng quà tặng có giá trị cao đến như vậy sao? Vẫn chính là đưa một chiếc nhẫn cưới cho một học sinh trung học, Shikura, nhà người sẽ không phải là cô ý dĩ? Còn có anh, Tiểu Văn hung tợn nhìn về phía người con trai nào đó đang tựa tiểu phi tiểu, anh ngăn cản một chút thì sẽ chết sao? Còn đứng xa như vậy? Anh cũng là biết dọa người quá đấy?

Toàn thân Tiểu bắt đầu tỏa ra lãnh ý âm trầm. Đáng tiếc, nụ cười của Shikura tựa như ánh mặt trời, sở hữu ánh sáng ấm áp.

“Không nên không nên, nhẫn cưới này giống như rất chín chắn, không thích hợp với Tiểu Văn.” Shikura nhìn nhẫn suy nghĩ một lát, tự nhủ rồi lại đem nhẫn cưới để lại vào trong. Tiểu Văn đang thầm nghĩ Shikura rốt cuộc cũng đã nghĩ thông suốt, người kia hiện lên một mặt tươi cười, cư nhiên từ từ bày trang sức khác cầm một vòng ngọc bích viên vàng vô cùng quái quỷ chạy tới.

“Tiểu Văn, vòng ngọc này cũng không sai lắm, chị nhìn thấy trên tivi Trung Quốc, các bà bà thường xuyên lấy loại vòng này đưa cho cháu dâu trẻ tuổi gì đó!”

“Cộp cộp —” Âm thanh xương cốt của Tiểu Văn phát ra khi nắm tay lại, bình tĩnh, cô nhất định phải bình tĩnh, nói như thế nào thì người ta cũng là tiền bối xuyên không, không thể động thủ. Tiểu Văn nhắm mắt lại, ở trong lòng cố gắng hết sức an ủi ngọn lửa đang muốn phun trào lên. Thế nhưng, khi mở mắt ra, nhìn đến cái người kia vẫn như trước cầm vòng tay, Shikura vô lương tâm đi tới về hướng chính cô, Tiểu Văn thật sự không thể nhịn được nữa.

Ông cụ non nhà người, cô không thể trêu chọc vào, đã vậy còn không thể trốn không xong? Nghĩ vậy, cô mạnh mẽ liếc Amuro Tooru một cái, dường như đang lên án hành vi phạm tội của anh, sau đó xoay người chạy về hướng thang máy. Không biết có phải là ông trời cũng thích đối nghịch với cô hay không, không biết vì sao, mặc kệ cô làm thế nào thì cũng đều không chạy ra khỏi đại sảnh này, quay đầu, cô vẫn có thể nhìn thấy mặt Shikura.

“A!” Rốt cuộc, vào lúc Tiểu Văn lại một lần nữa quay đầu xác định vị trí của Shikura, cô liền đụng phải bức tường người.

“Thực xin lỗi, thực xin lỗi!” Tiểu Văn cũng không quan tâm mình đụng vào người nào, chính là cúi đầu luôn luôn nói lời xin lỗi, sau đó lại hướng về phía thang máy chạy tới. Bỏ Shikura lại phía sau mới việc cấp bách, cho dù có đụng vào trai đẹp cũng không có thời gian bắt chuyện. Tiểu Văn không biết, cô thật sự đúng là đã đụng vào một anh chàng đẹp trai, một anh chàng đẹp trai đội mũ lưỡi trai.

“A — Gặp gỡ rồi!” Amuro Tooru vẫn luôn luôn ở trong trạng thái đẹp trai, lộ ra một chút mỉm cười vì đã đạt được gian kế. Sau đó quay

đầu nháy mắt Shikura: Nhiệm vụ hoàn thành, lần sau mời cậu ăn cơm!

Nhớ được là tốt rồi, nhân tình này sẽ không để cho cậu mời một bữa cơm liền hoàn thành. Shikura hướng về phía Amuro Tooru quơ quơ vòng tay, lại chỉ chỉ bản thân trang điểm vô cùng quái dị, dùng khẩu hình hỏi đáp.

Một hồi lâu, nhìn Tiểu Văn nghiêng ngả lão đảo, rốt cuộc đứng đến thang máy. Sau khi đi xuống dưới lầu, hai người cười ra tiếng.

“Hợp tác vui vẻ!” Shikura hoạt bát thè lưỡi.

“Hợp tác vẻ!” Amuro Tooru cũng sửa sang lại mũ. Hướng đi đến về phía thang lầu.

Lùi bước sao? Thực xin lỗi, làm một công chúa của thế giới ‘Tân U’, em đó Tiểu Văn, em không có cơ hội lựa chọn đâu.

Bạn đang đọc truyện [Đông Nhân Conan] Áo Thuật Và Hoa Lửa Kỳ Diệu được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ebook Full(cham)Net.

Chương 54: Âm thanh của thời gian

Trời dần dần trở lạnh, mặc dù ở phía Nam, nhưng cũng có thể cảm nhận được nắng ấm vào mùa đông không có năng lượng, chính là đang miễn cưỡng nằm ở giữa tầng mây, làm một bóng đèn ánh sáng lạnh. Tiểu Văn đeo cặp sách, cầm giẻ đi ra khỏi cửa, trong miệng là nỗi oán giận không ngừng nghỉ.

“Tức chết tôi, tức chết tôi! Đây là cái trường học rách nát gì vậy, mình chỉ mới nhập học được vài ngày, cư nhiên sẽ được đón nhận kỳ thi giữa kỳ, còn không để cho người ta có được cơ hội sống nữa! Còn có cái tên Amuro Tooru chết tiệt kia, thằng cha kia thường ngày đều lôi kéo cô đi chơi, bài tập đều để cho Kyoko làm cho, làm hại mình cái gì cũng chưa học. Được lắm, chín môn đều phải mắc phải khoa thi! Mình thật sự nên bắt đầu vẽ truyện tranh Conan treo ở đầu giường đi, như vậy liền treo Conan [việc treo lên gặp phải khó khăn].....” Tiểu Văn vừa đi vừa nói lảm nhảm, một chút cũng không phát hiện hai người đuổi kịp theo cô.

Thảo Mai (là bạn nữ đầu tây) lôi kéo quần áo của Hoa Sam (là bạn nữ có tóc đuôi sam), nhỏ giọng hỏi: “Cái kia, không phải chỉ là kỳ thi giữa kỳ thôi sao, Tiểu Văn có cần phải kích động như vậy không. Tốt xấu gì thi cũng là học sinh năm hai, cuộc thi cử thi hẵn là đã có lực miễn dịch rồi mới đúng chứ!” Từ tiểu học liền bắt đầu bị một đồng bài thi ném bom, đối với Thảo Mai mà nói — không, hẵn là đối với bất luận một học sinh ham học người Trung Quốc mà nói thi đều tập mãi thành thói quen, đối với kỳ thi không có một chút xa lạ nào.

Hoa Sam ngẩng đầu nhìn về phía trước, Tiểu Văn vẫn như trước là bộ dáng lải nhải, lắc đầu. Cô đang muốn nói gì đó, lại bị hai cái âm thanh quen thuộc gọi lại:

“Thảo Mai, Hoa Sam, bọn tớ ở chỗ này!” Kính Nam (là bạn nam sinh đeo mắt kính) vẫn như trước là một thân áo blouse trắng, ở trên đường lớn cổng trường, ngay sân ga giao thông công cộng vẫy tay hô, rước lấy vài ánh mắt nghi hoặc. Tiểu Văn chính là đang ân cần hỏi thăm mười tám đôi mắt của Amuro Tooru cũng bị tiếng la này hấp dẫn. Ngẩng đầu, nhìn Kính Nam cùng Kê Nhất (là bạn nam có kiểu tóc mào gà trên đầu) ở phía đối diện, lại quay đầu, cô nhìn thấy được Thảo Mai cùng Hoa Sam, có thể này cô mới ý thức được chính mình vừa rồi đã làm ra hành vi đáng ghê tởm ở trước bạn học mới của mình, nhất thời hối hận không thôi. Chỉ có thể miễn cưỡng cười cùng với các cô ấy chào hỏi.

Dường như là biết Tiểu Văn xấu hổ, bốn người tập hợp ở sân ga cũng không có nhắc tới hành vi vừa rồi của Tiểu Văn, chỉ nói áp lực của kỳ thi giữa kỳ này quá lớn, sau buổi thi cứ muốn dẫn Tiểu Văn đi đến một chỗ để thả lỏng tâm tình. Bốn người thần bí cười hề hề, làm cho Tiểu Văn cảm thấy không rét mà run. Cuối cùng mất một lượng sức mạnh lớn, đi bộ đến chỗ cửa hàng tổng hợp như phía Đông và phía Tây mà Thảo Mai dẫn đường để nhìn này nọ J□J.

Cửa hàng tổng hợp này sao? Đây không phải là cửa hàng lần trước mà Shikura đã dẫn cô cùng đi đến sao? Nơi đó có cái gì đẹp mắt kia chứ? Đẹp mắt nhất cũng chỉ liền có vàng ngọc châu báu phát sáng lấp lánh thôi! Đợi chút, lần trước Amuro Tooru hình như có nói là Kuroba Kaito muốn đến Trung Quốc để trộm đá quý, trộm thì vẫn chính là đá quý của ông bác Suzuki Jirokichi. Nghe nói ông bác Suzuki đã nhiều lần đưa ra thư khiêu chiến, còn chỉ đích danh hỏi siêu đạo chích Kid có dám đến Trung Quốc thách đấu với ông một chuyến không. Nếu như không tính toán sai như lời nói, cũng vào mấy ngày liên tiếp này. Tin tức này ở Nhật Bản được truyền bá độc quyền rất là mạnh mẽ, số người Trung Quốc biết được tin tức này rất ít, nếu đã biết, tám phần đều là ở sân bay đem ông bác Suzuki chạy về nhà. Chẳng lẽ là vài người này đã thông qua thủ đoạn không rõ biết được tin tức này? Nếu thật sự là như thế này, vậy thì chính mình có khoảng chừng trăm nghìn vạn vạn lần không thể đi. Hiện tại chính cô đang là rùa đen rút đầu, người ở nơi nào ít thì liền chạy sang chỗ khác trốn. Đúng, cô phải về nhà hỏi Amuro Tooru thư báo trước thời gian và địa điểm của Kuroba Kaito.

Tiểu Văn ngồi ở trên xe giao thông công cộng, âm thầm làm tính toán. Thở phào nhẹ nhõm, Tiểu Văn quay đầu nhìn về phía ngoài cửa sổ, phía sau cây nhãn cổ thụ thơm mát ven đường có một chút màu vàng nhạt, một mùi hoa mơ hồ thoảng qua. Có được một ngày bình tĩnh yên ổn như vậy thật sự hạnh phúc đâu.

Tất cả đều dựa theo kế hoạch ban đầu mà tiến hành. Tiểu Văn vẫn như trước là đem cặp sách ném về phía bên cạnh, ngã người trên ghế

sofa, sau đó liền bắt đầu thu hoạch tin tức từ cái tên Amuro Tooru bùng cả phê đi ra kia.

“Cái này sao, nghe nói là vào thứ bảy, địa điểm thì, hình như nghe nói là viện bảo tàng. Vài ngày trước Kyoko từ chỗ Akako biết được tin tức tình báo như vậy, bắt quá anh khuyên em ngày đó vẫn là nên đứng ngồi ở trong nhà thôi, giống như nói đến việc.....” Amuro Tooru nhảm nháp cả phê, lấy một giọng nói có nhịp điệu nói cho cô nghe.

Phỏng chừng là Amuro Tooru sẽ bắt đầu nói không ngừng nghỉ, cộng thêm lời lải nhải giáo dục Tiểu Văn, vào thời gian là ngày thứ bảy, địa điểm là viện bảo tàng, thì cô đã bắt đầu không nghe lọt tai những lời sau đó nữa rồi, cô nhắm mắt lại bắt đầu ngủ. Một ngày chín môn, cộng thêm sáng sớm đọc lễ thêm mười tiết nữa, mệt chết cô. Trước hết thì ngủ một giấc đi, bài tập cái gì chứ, dù sao cũng có Kyoko ở đây.

Hừ, cuộc thi này làm ăn không được, còn không biết nên trách móc ai mới ghê áy chứ! Giữa phòng khách, Kyoko ở trong lòng nói thầm.

—— Ta đây là đường phân cách thất sách ——

Kết quả, cuộc thi đã đến vào ngày nào đó, Tiểu Văn vẫn là vô cùng đáng xấu hổ mượn năng lực của Kyoko để gian dối. Không thể không nói, năng lực của Kyoko là có thể lợi dụng mặt gương để thu thập toàn bộ tin tức, phải nói là vô cùng mạnh mẽ, đáp án bài thi cái gì kia chứ, đó chỉ là một bữa ăn sáng mà thôi. Làm học sinh ở hai thế hệ [lúc đầu là ở trong thế giới hiện thực, sau này là ở trong thế giới Conan], đột nhiên làm loại chuyện đáng giận như vậy giữa ban ngày ban mặt, Tiểu Văn quả nhiên là có cảm giác áy náy. Hạ quyết tâm, sau kỳ thi giữa kỳ này cô nhất định phải học tập thật tốt, không thể cứ tiếp tục lại dựa vào Kyoko. Có thể chính là vì để giảm bớt tội lỗi trong lòng, mang đến cảm giác áp lực này, Tiểu Văn chủ động cầu xin một việc từ trên người giám hộ tạm thời Amuro Tooru của mình, theo đoàn người của Thảo Mai đi đến cửa hàng để nhìn sự vật thần bí.

Đường phố tối như đường như vô cùng đông đúc, nhất là một đường đi đến cửa hàng tổng hợp này, một đường không ngừng vang lên tiếng kèn xe, mà đoàn người Tiểu Văn chen chúc ở trong một chiếc xe taxi nho nhỏ đã bắt đầu từ tràn đầy hăng hái thay đổi thành ngáp liên tục. Không có biện pháp, kể từ lúc bọn họ đem cặp sách để lại trong nhà, lấy ra tiền xe để hướng tới một mục đích, một con đường đã là ba giờ sau rồi đó chứ. Mắt thấy kim đồng hồ đã chỉ về con số chín, Thảo Mai bắt đầu ‘nửa đường bỏ cuộc’. Đáng tiếc, hiện tại trên con đường này chính là không thể tiến lên cũng không thể lui lại, nếu muốn về nhà, trừ phi bạn nguyện ý xuống xe, ở giữa dòng xe đi về nhà. Mà hiển nhiên, điều này không có khả năng. Mà Kê Nhất càng kích động hơn, tự nhiên mở cửa sổ xe ra, lộ đầu ra ngoài cửa sổ hô to:

“Tôi là con trai của người bán bánh ngọt đấy, mau nhường đường cho bốn thiếu gia!!!”

Mặc kệ lời này có dùng được hay không, dù sao thì chờ năm người đến được khu mua sắm thì cũng đã gần mười giờ. Vốn cho rằng đi vào nhìn là có thể chạy lấy người, ai ngờ đầu khu mua sắm không biết là làm cho cửa hàng hoạt động như thế nào, người ta vẫn tấp nập chen lấn vào khu ‘ngay cả một con kiến cũng không thể chui lọt được’. Thang máy, thang lầu đều là chật ních, làm cho Tiểu Văn không khỏi nhớ lại lúc trước, cái cảnh tượng cửa hàng gần nhà mình khai trương, giảm giá toàn bộ mặt hàng đều 50%, nơi kia tuyệt đối tập trung hơn phân nửa đại tỷ bác gái ở trong thành phố.

Lại trải qua nửa giờ gian khổ phấn đấu, mục đích của năm người rốt cuộc cũng đã đi tới được dưới lầu, sau đó đã bị ngăn cản. Tiểu Văn đã đến tận đây mới biết được, mục đích thật sự của bọn họ chính là lầu bốn, nơi mà cô đã từng ghé qua chơi – khu vực đá quý. Thời điểm khi cả bọn bị ngăn lại thì mới phát hiện ra, lầu bốn thế nhưng đang được đưa vào viên kim cương mà ngày mai sẽ bắt đầu tiến hành triển lãm — viên kim cương “Blue Birthday”. Điều này thực ra cũng khá tốt, nhưng điều khiến cho Tiểu Văn không thể chịu nổi là “Blue Birthday” kia tự nhiên chính là do ông bác Suzuki mang đến Nam Kinh, chờ Kuroba Kaito đi trộm. Cô khinh, có cần phải khéo đến như vậy không kia chứ!

Nhìn đến bị ngăn lại, Tiểu Văn vỗ ngực, thở dài nhẹ nhõm một hơi. Hoàn hảo sẽ không thật sự đi vào. Về lại mọi thứ ở thế giới Conan, chính mình cũng không nguyện ý lại tiếp xúc với bọn họ. Ngay tại lúc Tiểu Văn cho rằng có thể có chút thất vọng, lại vô cùng may mắn khi đi trở về, thì Hoa Sam, cái người trong thời gian một đường đi đến đây rất ít nói, cậu ấy rất có khí phách từ trong túi lấy ra một tập thẻ nhỏ giấy chứng minh tương tự giống như của phóng viên, những người ngăn cản bọn họ nhìn thoáng qua. Sau đó, liền vô cùng khí phách vẩy tay một cái, dẫn dắt đoàn người của Tiểu Văn đi lên trên lầu bốn.

Cô cắt, cô cắt, cô cắt bánh! Ai có thể nói cho cô biết đây là có chuyện gì không? Tiểu Văn đi vào lầu bốn, đứng ở trước mặt “Blue Birthday” không nói gì, hỏi ông trời.

“Thì No Âm, quân ga ya ttsu to đến ta. [Bạn tác giả tên Văn nào đó phiên dịch ra: Cổ Âm, rốt cuộc cháu cũng đã đến.]” [1] Đúng lúc này, một câu Nhật ngữ lại đem Tiểu Văn đánh nhót vào trong lòng đất. Trên thực tế, hiện tại căn bản là cô không nghe hiểu được tiếng Nhật, cô chỉ có thể đứng nhìn một ông bác với bộ quần áo giàu kinh nghiệm để lộ khí tức quý tộc của mình đang hướng về phía đoàn người của cô đi đến. Mà câu nói tiếng Nhật này Hoa Sam có thể nghe hiểu được. Trong lòng Tiểu Văn lại có một loại suy đoán miêu tả sinh động.

[1] Đây là câu tiếng Nhật ở trong bản raw: (時の音, 君がやっと来た.)

Cách đọc của nó là đây, bạn nào rành tiếng Nhật hơn thì giúp mình nha, mình tra được trên google: (Toki no oto, kimi ga yatto kita.)

“Su mi ma se n, Suzuki o ji sa n, sấp trệ no ta me, đến ru no ga trì i. [Thực xin lỗi, chú Suzuki. Vì trên đường kẹt xe, cho nên đã tới chậm]” [2] Làm cho Tiểu Văn càng kinh ngạc hơn chính là, Hoa Sam tự nhiên dùng tiếng Nhật rất thông thạo cùng với ông bác trước mắt trao đổi. Tiểu Văn nghe không hiểu tiếng Nhật, lúc này trong lòng cô chỉ có thể âm thầm sốt ruột. Đồng thời lại không khỏi bắt đầu oán trách Amuro Tooru cùng Shikura bọn họ, thứ tiếng mà bọn họ nói luôn luôn đều là tiếng Trung, căn bản không để cho cô ý thức được chính mình đã không nghe hiểu được tiếng Nhật. Bằng không thì chính mình còn có khả năng bởi vì chút nguyên nhân này mà đi học, cho dù không thể lập tức tiếp thu, ít nhất cũng sẽ không giống như bây giờ, một chữ cũng nghe không hiểu.

[2] Đây là câu tiếng Nhật ở trong bản raw: (すみません, 鈴木 おじさん, 渋 滞 のため, 来 るのが 遅 い)

Cách đọc của nó là đây, bạn nào rành tiếng Nhật hơn thì giúp mình nha, mình tra được trên google: (Sumimasen, Suzuki ojisan, shibu 滞 No tame, rairu no ga oso i)

Vẫn là Kính Nam có tính người nhất, cậu nhìn ra được sự nghi hoặc cùng sốt ruột của Tiểu Văn, thâm mình đại nghĩa bắt đầu vì Tiểu Văn phiên dịch ra ý nghĩa, điều này cũng làm cho Tiểu Văn ý thức được, bạn học mới ở bên cạnh mình có lẽ cũng không giống với những gì mình đã thấy, chỉ biết là thêm phiền phức. Cũng là từ theo giữa màn phiên dịch, Tiểu Văn cũng đã chứng minh suy đoán của mình là đúng, người trước mắt này chính là ông bác Suzuki ở thế giới Conan. Xem ra ông ấy cùng Cổ Âm, cũng chính là Hoa Sam quen biết đã lâu. Chính là không biết bọn họ quen biết như thế nào, nhân duyên trong đó là như thế nào. Hoa Sam cùng ông bác Suzuki đang nói chuyện, hiện tại Tiểu Văn cũng không tiện đề hỏi rõ ràng, chỉ có thể tạm thời áp chế sự ngạc nhiên của chính mình cho thật tốt.

Lại qua một hồi lâu, ông bác Suzuki cùng Hoa Sam ân cần hỏi thăm về đề tài gì đó đã kết thúc, bởi vì Thảo Mai cùng Kê Nhất cũng chưa hỏi ra câu ‘Cái gì vậy’, Tiểu Văn khi nghe được Kính Nam phiên dịch hai câu trước đó thì cũng không kêu Kính Nam phiên dịch thêm gì nữa. Nếu mà cô biết Thảo Mai cùng Kê Nhất không có ra tiếng hỏi ‘Cái gì vậy?’ là vì hai người bọn họ cũng biết tiếng Nhật, không biết sẽ lại là dạng tâm tình gì. Sau đó, Hoa Sam lại đem Tiểu Văn giới thiệu với ông bác Suzuki, đương nhiên, đây không phải là do Tiểu Văn tự nguyện. Mà đám người Kính Nam kia hiển nhiên là đã quen biết với ông bác Suzuki. Nhìn ông bác Suzuki chỉ đối với chính cô dùng một loại ánh mắt đánh giá miệt mài nghiên cứu, trong lòng Tiểu Văn vô cùng khó chịu. Cô cũng có nghĩ nhiều đến việc hiên ngang lăm liếm kêu một tiếng, cháu cũng có quen biết với bác đấy!

Được rồi, xuất phát từ việc lo lắng đối với hạnh phúc tương lai, Tiểu Văn vẫn là miễn cưỡng đem câu nói kia nuốt vào. Muốn nhìn thì cứ nhìn đi, nhìn nhiều hay liếc mắt một cái cũng sẽ không thiếu mất một miếng thịt. Dù sao thì hiện tại cũng đã nhìn kim cương, tiếp đón cũng đã làm, không sai biệt lắm là có thể về nhà thôi! Tiểu Văn khờ dại nghĩ như thế, không chút ý thức được một khi bánh xe số phận đã chuyển động, thì sẽ không dễ dàng dừng lại như thế.

Bạn đang đọc truyện [Đồng Nhân Conan] *Ảo Thuật Và Hoa Lửa Kỳ Diệu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 55: Cửu Cung Bát Quái Trận [1]

Thời gian từng chút một trôi qua, kim phút theo đuổi bước chân của kim giây, tiến nhanh đến con số mười hai. Lại là nửa giờ đi qua, tiếng chuông mười một giờ vang lên, trong khu mua sắm dần dần thưa thớt bớt tiếng ồn ào. Tiểu Văn cầm chiếc gương trang điểm tránh ở trong góc, miệng đi chuyển không ngừng, người ở bên cạnh nhìn thấy dường như chính là đang làm bầm láp bầu cái gì đó. Chỉ có chính Tiểu Văn hiểu được chính cô đang làm cái gì.

“Kyoko, cậu đi ra đây ngay cho tôi, tôi biết cậu nhìn thấy được. Mau gọi chủ nhân cậu tới cứu tôi với!!!” Âm thanh đè nén trôi qua là mặt kính vẫn tĩnh lặng như trước.

“Kyoko thôi tha, cậu đang giả ngu với tôi có phải không? Có tin là khi trở về tôi sẽ đập nát cái gương chủ được đặt ở chính giữa phòng khách không J□J, sau đó mài nhò tâm kính của cậu, làm cho cậu vĩnh viễn vẫn duy trì hình dạng phòng ờ, không thể biến trở lại!!!” Tiểu Văn biết, đối với việc Kyoko là loại tiểu quý thấy gió đổi là lo nịnh nọt, thì chiều này hoàn toàn có thể dùng được. Quả nhiên khi cô vừa dứt lời, mặt gương tựa như làn nước bắt đầu dao động, bộ dáng của Amuro Tooru xuất hiện tại trong gương.

Amuro Tooru xoa xoa mái tóc rối loạn, còn buồn ngủ nói: “Làm gì vậy, hơn nửa đêm rồi đó. Tiểu Văn em lại có chuyện gì vậy?”

“Anh —” Tiểu Văn đặc biệt uốn éo nịnh bợ một câu. “Anh trai — anh trai thân ái nhất của em — Anh mau tới đây, tới cứu em gái đáng yêu của anh đi!”

Bộ dáng không tỉnh ngủ mới vừa rồi của Amuro Tooru, ngay lập tức đã bị tiếng kêu như vậy của Tiểu Văn làm cho tỉnh thần tỉnh táo hơn, được rồi, là run rẩy vì đã nổi hết da gà lên. Con bé Tiểu Văn này, không có việc gì để làm hay sao mà lại phát bệnh thần kinh như vậy kia chứ, không phải chỉ là hỏi thăm việc cô cùng Thời Cổ Âm đi chơi thôi sao? Hiện tại đây là có chuyện gì xảy ra vậy?

“Ày ya, em làm sao biết hôm nay sẽ kẹt xe chứ, kết quả còn gặp ông bác Suzuki. Nói, không phải là anh đã nói là ông bác Suzuki là để vật triển lãm ở bảo tàng sao? Làm sao có thể để ở trong khu mua sắm kia chứ? Chẳng lẽ là để đó ngày mai mới dời đi qua?”

Suzuki? Khu mua sắm? Chẳng lẽ? Amuro Tooru hậu tri hậu giác cảm lấy đi động để ở trên đầu tù, nhìn thời gian cùng với ngày, sau đó lấy giọng điệu vô cùng đáng đánh đòn nói với Tiểu Văn:

“A, anh quên nói với em, thời gian mà siêu đạo chích Kid báo trước thật ra chính là mười hai giờ đêm nay, bởi vì qua mười hai giờ chính là thứ bảy, cho nên anh liền dứt khoát nói là thứ bảy!”

Đùng đoàng! Sét đánh trên đỉnh đầu, Tiểu Văn bị sét đánh tới. Mười hai giờ đêm nay? Thế nhưng hiện tại đã là mười một giờ, nếu như nói

như vậy, vì sao ‘Blue Birthday’ còn ở trong khu mua sắm chứ?

“Cái kia, anh trai, anh đang nói là bọn họ chờ thêm một chút nữa sẽ dời viên kim cương đi?” Hiển nhiên, Tiểu Văn còn đang chuẩn bị an ủi chính mình.

Đáng tiếc, người ta không cho cô cơ hội này. “Dời đi? Ai nói là muốn dời đi? Địa điểm mà bọn họ nói trước chính là nơi hiện tại mà em đang đứng ngốc đấy. Không là anh đã nhắc với em rồi sao? Anh còn tưởng rằng em đã nghĩ thông suốt rồi hay không, còn chuẩn bị trở về thế giới Conan đâu!”

“Lộp cộp—” Âm thanh xương cốt ma sát khi nằm lại. “Anh nói cái gì? Khi nào thì anh có nhắc qua điều này với em chứ!!!” Tiểu Văn quyết đoán rống lên, đưa tới ánh mắt kỳ quái của mọi người dành cho cô, bao gồm cả một đám người vừa mới đi tới cửa kia. Đáng tiếc, hiển nhiên vào lúc này Tiểu Văn không hề ý thức được.

Amuro Tooru cũng không nói lời vô ích, trực tiếp để cho Kyoko hiện ra hình ảnh vào khoảnh khắc ấy.

[Tiểu Văn vẫn như trước là đem cặp sách ném về phía bên cạnh, ngã người trên ghế sofa, sau đó liền bắt đầu thu hoạch tin tức từ cái tên Amuro Tooru bùng cả phê đi ra kia.

“Cái này sao, nghe nói là vào thứ bảy, địa điểm thì, hình như nghe nói là viện bảo tàng. Vài ngày trước Kyoko từ chỗ Akako biết được tin tức tình báo như vậy, bắt quả anh khuyên em ngày đó vẫn là nên đứng ngồi ở trong nhà thôi, giống như nói đến việc thư thông báo của siêu đạo chích Kid là do Kogoro Mori phá giải, nghĩ thì cũng không đáng tin cậy cho lắm. Tin tức chính xác mà Kyoko truyền tới hẳn là nằm ở lầu bốn trong khu mua sắm, chính là nơi mà chúng ta vốn đã đi đến trước đó đấy.” Amuro Tooru nhảm nháp cả phê, lấy một giọng nói có nhịp điệu nói cho cô nghe.

Phóng chừng là Amuro Tooru sẽ bắt đầu nói không ngừng nghỉ, cộng thêm lời lải nhải giáo dục Tiểu Văn, vào thời gian là ngày thứ bảy, địa điểm là viện bảo tàng, thì cô đã bắt đầu không nghe lọt tai những lời sau đó nữa rồi, cô nhắm mắt lại bắt đầu ngủ. Một ngày chín môn, cộng thêm sáng sớm đọc lễ thêm mười tiết nữa, một chết cô. Trước hết thì ngủ một giấc đi, bài tập cái gì chứ, dù sao cũng có Kyoko ở đây.]

Ken kết — Tiểu Văn không phản đối. Có video clip thì có chân tướng a. Muốn trách thì chỉ có thể tự trách chính cô vì đã ngủ quá nhanh!

A — Ông trời muốn diệt vong cô a!!! Tiểu Văn đóng gương lại, ngửa mặt lên trời hét dài!

“À này — Tiểu Văn, cậu... cậu không sao chứ?” Không biết từ khi nào thì Thảo Mai đã đứng ở bên cạnh Tiểu Văn, lôi kéo quần áo Tiểu Văn.

Kít — Tiểu Văn cứng đờ, máy móc quay đầu lại, có thể này thì cô mới phát hiện ra Kê Nhất, Kính Nam, Hoa Sam, chú Suzuki, còn có một đám người xa lạ đều nghi hoặc nhìn chính cô. Trong mắt bọn họ rõ là đang xen lẫn ý cười trong đó!

Lúc này Tiểu Văn thực hận chính mình không thể tìm cái động để đi vào!!! Giống như biến thành nữ phù thủy như lúc ban đầu, như vậy là có thể ngay lập tức, dịch chuyển đi sang chỗ khác!

“Tớ, tớ không sao, không có việc gì. Chính là có chút đau đầu, ha ha, có chút đau đầu.” Tiểu Văn làm bộ xoa xoa đầu mình, gian nan kéo dài khoe miệng.

“Vậy là tốt rồi.” Tuy rằng nghe ra là nói cho có lệ, nhưng Thảo Mai cũng không tiếp tục truy vấn, hiện tại cô đang muốn đem Tiểu Văn giới thiệu cho mọi người, miễn chờ thêm chút nữa sẽ có người hiểu lắm.

Kết quả, Tiểu Văn đã bị kéo đi đến chỗ đám người vừa mới đi vào kia, lên tiếng chào hỏi. Sau đó Tiểu Văn bị thương phát hiện ra đám người kia đều nói tiếng Nhật, nói nửa ngày, ngay cả một chữ chính cô cũng không thể nghe hiểu. Cho dù như vậy, ở dưới sự phiên dịch nhiệt tình của Kính Nam, Tiểu Văn vẫn vô cùng bị thương khi phát hiện ra đám người xa lạ kia căn bản chính là người quen lại không thể quen hơn — Sonoko, Ran, Conan, Mori Kogoro.

Tiểu Văn đã phân chia, không rõ ràng lắm là chính cô đã ở trong lòng máng máy tiếng ‘Cô khinh’ mấy lần rồi. Tóm lại là hôm nay là một ngày không hay ho nhất kể từ ngày cô sống lại. Vì vậy cố gắng hết sức để giảm bớt cơ hội tiếp xúc với mấy người trong thế giới Conan, sau khi qua màn chào hỏi xong, Tiểu Văn quyết đoán lựa chọn về tới trong góc nhỏ của mình, làm con rùa đen rút đầu. Khiến cho đoàn người Thảo Mai không hiểu gì hết, còn tưởng rằng là Tiểu Văn đang lo lắng thành tích ở trong cuộc thi.

————— Ta đây là đường phân cách trận pháp —————

Đã như thế, Tiểu Văn cũng không có gì hay để phản kháng. Loại tình huống này, nghĩ muốn về nhà thì cũng không có khả năng xảy ra. Đoàn người Thảo Mai xác định vững chắc là muốn cho cô nhìn màn biểu diễn hoa lệ của siêu đạo chích Kid thôi. Chính mình cứ nhiên còn hồn nhiên cho rằng xem xong viên kim cương là có thể về nhà, thật sự rất khờ. Quên đi, cùng lắm thì từ đầu đến đuôi cô đều co đầu rút cổ ở trong này, như vậy thì cuối cùng sẽ không xảy ra chuyện gì hết.

Khuôn mẫu ở lầu bốn rất lớn, ngoại trừ nơi vòng tròn xuất hiện để viên kim cương ‘Blue Birthday’ kia, xung quanh vẫn như trước là một đồng tử hàng trưng bày. Ngay cả trang sức trong quầy cũng không có lấy đi, đều được đặt hết ở tại nơi này, tiếp tục ở dưới ánh đèn màu trắng tranh nhau phát sáng lóng lánh. Tuy rằng đây không phải là lần đầu tiên cô đến đây, nhưng Tiểu Văn cũng là lần đầu tiên ở nơi này

đánh giá bố cục thật kĩ càng, cũng là ở ngay trong lúc này, Tiểu Văn mơ hồ có cảm giác không được thích hợp lắm. Tuy rằng trước kia chính cô không có xem qua cảnh tượng này nhiều lần, nhưng khu mua sắm trang sức châu báu ở trong thế giới Conan thì vẫn là đi dạo qua không ít nơi, bố cục nơi đó cùng với nơi này đều không giống nhau. Bình thường thì tủ trưng bày ở trong cửa hàng được bày biện ra để ở mặt phẳng nằm ngang cùng với lồng kính dựng thẳng, vẽ ra từng khu vực. Nhưng là nơi này, rất nhiều tủ trưng bày đều được sắp xếp nghiêng lệch đi, hơn nữa, còn có tủ trưng bày từ đầu đến cuối được xếp lồng vào nhau, căn bản thì rất bất tiện cho đoàn người đi lại. Hơn nữa, kiểu dáng của đồ trang sức ở trong tủ trưng bày đều là ở giữa, vị trí đều là gần như giống nhau, toàn bộ cư nhiên là một cái mê cung. Trách không được lần trước cô đã bị lạc đường.

Đợi chút, nếu nói chính cô sẽ bị lạc đường, có phải là nói người khác cũng sẽ bị lạc đường sao? Thế nhưng lấy việc vừa rồi ra xem, mặc kệ trước đó Hoa Sam mang chính cô đi vào, hay vẫn là đoàn người Sonoko đi vào, đều không chịu sự ảnh hưởng này, đến cùng thì đang xảy ra chuyện gì?

Cách thời gian thông báo còn nữa giờ, Hoa Sam luôn luôn cùng ông bác Suzuki lại nghiên cứu thảo luận cái gì rốt cuộc bị rối lại phía sau. Tiểu Văn vội vàng chạy tới, hỏi ra nghi hoặc của chính cô, cuối cùng hỏi ra được một đáp án làm cho chính cô kinh sợ không thôi. Tủ trưng bày này nọ, cư nhiên chính là dựa theo ‘Cửu Cung Bát Quái Trận’ của Trung Quốc địa thế mà sắp hàng, mà người sắp xếp ma trận này chính là Hoa Sam — Cổ Âm.

Trách không được Hoa Sam có thể dễ dàng như vậy đưa đoàn người đi vào đây, trách không được ông bác Suzuki sẽ khách khí như vậy với Hoa Sam, hóa ra là như thế này. Lần này Tiểu Văn bắt đầu thật sự quan sát đoàn người bạn học mới của mình. Ở ngoài mặt nhìn qua thì mơ mơ màng màng, điên điên ngây ngốc, nhưng trên thực tế cũng chính là ‘thâm tàng bất lộ’ (không để lộ tài năng). Hoa Sam không chỉ có cùng ông chủ tập đoàn tài chính lớn nhất Nhật Bản quen biết, còn hiểu biết sâu sắc về trận pháp cổ xưa. Thảo Mai, Kính Nam thì đều biết tiếng Nhật, tám chín phần thì Kê Nhất cũng sẽ biết. Cô đã nói nhóm người học sinh chỉ biết gây thêm phiền phức này làm thế nào mà ở trường học hồ đồ như vậy, thì ra mọi chuyện là như thế. Tiếp tục so sánh xuống dưới, chỉ sợ Thảo Mai, Kính Nam, Kê Nhất cũng có chuyện gì đó mà cô không biết đi.

“A, đúng rồi, Cổ Âm, ‘Cửu Cung Bát Quái Trận’ của cậu phải phá giải như thế nào vậy? Vì sao thời điểm chúng ta đi vào không có bị lạc đường?” Tiểu Văn tò mò hỏi, nhưng thật ra là cô đang lo lắng cho Kuroba Kaito. Một học sinh trung học Nhật Bản dù thế nào thì cũng không có khả năng đi đến Trung Quốc nghiên cứu trận pháp cổ xưa đi, đừng nói đến việc cậu ta không nhận thức được chữ Hán, cho dù có nhận thức, cũng không nhất định là sẽ biết được nó có nghĩa gì. Vốn là lần này cô đã chuẩn bị không đi giao du với người xấu, nhưng lúc trước, chính cô thật sự đã làm chút chuyện có lỗi với người ta, lúc này đây, coi như là cô đáp lại tấm lòng của cậu ấy đi.

“Trận pháp này được sáng tạo ra trong thời kỳ Chiến Quốc, có tám cánh cổng, trong thời kì tam quốc chí, chính giữa trong đó là có Gia Cát Lượng ở trên đài chỉ huy, do cung binh cùng hộ binh bảo vệ, chỉ huy có thể biến hóa mặt trận. Bát quái trận ứng với tám cánh cổng Hưu – Sinh – Thương – Đỗ – Cảnh – Tử – Kinh – Khai. Từ mặt chính phía Đông ở “Sinh môn” thì bị đánh nhốt vào, đi “Hưu môn” ở Tây Nam thì bị lộ diện, phục từ cổng “Khai môn” ở mặt chính phía Bắc thì bị sát nhập, thì trận này có thể phá được.” Hoa Sam cũng không che giấu, vô cùng chuyên nghiệp giải thích một lần cho Tiểu Văn. Nói xong còn đáp ứng với yêu cầu của Tiểu Văn, giúp Tiểu Văn chỉ ra chỗ của tám cánh cổng, làm cho Tiểu Văn đi lần một lần rồi chỉ phương pháp phá giải.

“Thật ra, bởi vì trận pháp chỉ mới được lập từ mấy ngày hôm trước, thế nhưng mấy ngày hôm trước cũng không thể ngăn cản người dân vào đây tiến vào mua này nọ, cho nên trận pháp này đã được tó thay đổi, cải biến lại, chỉ có thể đứng ở “Tử môn”, từ “Tử Môn” đi ra mới có thể bị nhốt ở bên trong. Nếu không phải, thì sẽ không bị nhốt lại, nhiều lắm thì chỉ xoay quanh vài vòng.” Hoa Sam cười giải thích nói.

Tiểu Văn theo địa điểm mà Hoa Sam chỉ điểm nhìn lại, phát hiện ‘Blue Birthday’ đúng là được đặt ở vị trí ‘Tử Môn’. Quả nhiên là âm hiểm nha. Tuy rằng cảm thấy ông bác Suzuki cùng Conan đều mắc nợ với Kaito Kid, sẽ không có khả năng thật sự sẽ bắt cậu ta vùng lên, nhưng làm cho siêu đạo chích Kid xấu mặt nhận thua cũng có khả năng.

Tốt lắm, việc có thể làm tôi đều làm hết rồi, kế tiếp liền nhìn theo vận may của cậu. Tiểu Văn quay đầu nhìn một bóng đen ở ngoài cửa sổ, cười cười.

“Tích –” Trong tiếng máy móc thì không thể điều tra ra được tiếng vang. Kaito xoa bóp dụng cụ nhỏ nhỏ trong tay, cảm lấy tai nghe. Đây là một dụng cụ phiên dịch cầm tay, có thể đem tiếng Trung phiên dịch chữ suốt cả ngày. Tuy rằng không có khả năng giao lưu trao đổi ngay lập tức cùng với người khác, nghe hiểu người khác nói chuyện cũng là đủ lắm rồi. Chính là, Kaito đội mũ lưỡi trai đứng ở lầu năm, ánh mắt nhìn dưới lầu. Người nữ sinh mà cậu đã từng đụng qua vì sao phải giúp chính cậu? Chỉ là trùng hợp thôi sao??

***Lời editor: E hèm, cách giải thích trên là mình giải thích theo những gì tác giả ghi thôi, vì đây là mình dịch bằng QT nên không chắc là sẽ đúng 100% nên nếu ai muốn hiểu rõ hơn thì xem phần nguyên lý mình để ở dưới nhé!

[1] Nguyên lý Bát trận đồ

Người xưa thường gọi phương pháp bày binh bố trận là “bát trận”. “Bát trận đồ” vốn không phải là sáng chế của riêng Võ Hầu Gia Cát Lượng. Đây là một loại trận pháp cổ, chỉ việc bố trí binh lực và xác định phương pháp tác chiến dựa trên địa hình và địch tình.

Nhật Bản thời Chiến quốc cũng có Bát trận của Võ Điền Tín Huyền, gồm Ngư Lân, Hạc Dực, Nhạn Hành, Loan Nguyệt, Phong Thi, Hàm Ach, Trường Xà, Phương Viên. Bát trận đồ là tâm pháp sở đắc về binh pháp của Gia Cát Lượng, đúng như “Tam Quốc chí Thục thư” viết: “Lượng giỏi ở suy nghĩ khéo lạ, làm ra nỏ liên châu, trâu ngựa bằng gỗ, suy diễn trận pháp làm thành Bát trận đồ”.

Trong trận lấy 5 người làm 1 ngũ (ngũ hành), 55 người thành 1 đội (số sinh thành của trời đất, trời 25, đất 30), 8 đội thành 1 trận (440 người), 8 trận thành 1 bộ (3.520 người) là trận tiểu thành. 8 bộ thành 1 tướng (28.160 người) là trận trung thành. 8 tướng là 1 quân

(225.280 người) là trận đại thành. Từ bát quái biến ra trùng quái (64 quẻ), lấy 8 làm cơ sở mà nhân lên, càng đông người thì trận càng lợi hại, chính như Hàn Tín nói “Đa đa ích thiện” càng nhiều càng tốt. Bát trận đồ căn cứ theo bát quái (8 quẻ) Càn, Khôn, Cấn, Chấn, Tốn, Ly, Khảm, Đoài mà bày thành 8 trận chính: Thiên phúc, Địa tài, Long phi, Xà bàn, Hồ dục, Điều tường, Phong tán, Vân thù, được án theo 8 cửa. Trong đó cửa Sinh, Cảnh, Khai là cửa sinh, còn Hưu, Thương, Đổ, Tử, Kinh là cửa tử. Nếu không hiểu trận pháp mà đi lầm vào cửa tử thì không thể nào ra được.

Bạn đang đọc truyện [Đồng Nhân Conan] Áo Thuật Và Hoa Lửa Kỳ Diệu được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ebook Full(cham)Net.

Chương 56: Thu hoạch

Ba ngày trước, thế giới Conan — Tokyo.

“Tích tích — tích tích —” Đèn xanh đèn đỏ ở ngã tư đường, âm thanh tiếng còi xe vang lên không dứt ở bên tai. Đây là trung tâm thành phố đêm. Ở trên tòa nhà cao tầng giữa trung tâm, chỉ có tầng cao nhất là nơi duy nhất không có đèn sáng được bật lên. Cho dù có cẩn thận quan sát, cũng khó có thể phát hiện ra có ánh sáng đỏ lộ ra mờ mờ.

The Spider, đeo mắt kính tam giác hiện lên ba vòng tròn ánh sáng đỏ, yên tĩnh chờ đợi ở một bên. Vị trí chủ trì, là “Hakuba” thay đổi thành một thân quần áo màu đen, có lẽ hiện tại hẳn là nên gọi là “Xử Nữ” — Một trong mười hai ngôi sao của ‘Âm U Điện’.

“Thùng thùng —” Tiếng gõ cửa rất nhỏ, Vermouth với một đầu tóc vàng chậm rãi đi đến, treo nụ cười trên mặt không tí mảy may nào nhìn ra được dấu vết bị thương.

“Chuyện đã được làm tốt sao?” Tiếng nói trầm thấp, không có chút độ ấm nào. Tựa như bộ quần áo màu đen trên người hẳn, không có chút ấm áp nào.

“Ừ. Cậu bé thám tử nhỏ kia đã uống thuốc ‘lý giải’, tự cho mình là đúng loại trừ được mật mã ở khu đất cấm chạy đi. Không hề phát hiện được thân thể mình có gì đó không thích hợp.” Vermouth lắc lắc mái tóc dài của mình, nhìn Xử Nữ báo cáo mọi chuyện. “Chính là, cái kia Kudo Shikura.....” Vermouth đột nhiên quay đầu nhìn chăm chăm vào The Spider. “Hình như không phải dựa theo kế hoạch của chúng ta, mà để cô ta chạy đi đâu.”

“Hừ!” Ánh sáng ánh mắt màu đỏ tối sầm lại, The Spider ngẩng đầu, đón nhận ánh mắt của Vermouth. Đột nhiên ánh mắt choáng váng lên, Vermouth vội vàng chột lảng tránh thân mình đi, tránh thoát khỏi đòn tấn công thôi miên.

“Người dám ra tay với ta?” Vermouth ổn định thân thể, tuy rằng trên mặt vẫn là tươi cười như trước, nhưng lời nói lại lộ ra sát ý.

“Được rồi!” Xử Nữ giơ một tay lên, một đường ánh sáng trong suốt được dựng lên ngăn cách Vermouth cùng The Spider trong lúc đó. “Chuyện của Kudo Shikura, các người không cần phải xen vào. Cho các người thời hạn trong vòng một tuần, phải tìm được tung tích đứa trẻ gọi là ‘Kyoko’ kia.”

BOSS phát lệnh, ai dám không nghe theo? Vermouth cùng The Spider tuy rằng chán ghét nhau, nhưng cũng sẽ không bối vì vậy mà cùng với người cùng phe với mình dùng dao súng chém giết lẫn nhau. Rầu rĩ lên tiếng nói ‘Vâng’, rồi lui đi ra ngoài.

Xử Nữ chuyển qua ghế dựa, nhắm mắt lại, khoe miệng gọi lên một tia bất đắc dĩ. Mỗi bất hòa trăm ngàn năm, đến tốt cùng khi nào thì mới là kết thúc?

———— Ta đây là đường phân cách thu hoạch ————

“Thật nhàm chán quá đi —” Thảo Mai lười kéo Tiểu Văn ngồi ở một bên, chống tay vui đùa oán giận nói.

Cậu cũng biết buồn chán rồi à, thật không biết vì sao phải muốn đến nơi này. Không phải chỉ là một siêu đạo chích thôi sao, có gì đặc biệt hơn người chứ. Là do đáng về sao, được rồi, tuy nhiên đáng về chính là có chút đẹp trai. Tiểu Văn oán thầm. Khoảng cách thời gian báo trước còn mười lăm phút, nói không khẩn trương thì đó chính là giả. Tổng cảm thấy, ngoại trừ sợi dây ấy nấy kia ra, nhưng nguyên nhân làm cho bản thân cô sốt ruột còn có mặt khác. Chính là, điều đó, đến tốt cùng là cái gì chứ???

“[Tiếng Nhật] Văn Onee-chan, Văn Onee-chan!” Âm thanh vô cùng uốn eo kia của Conan kia vang lên, cô quay đầu lại, Tiểu Văn phát hiện ra Conan cư nhiên lười kéo quần áo của cô, giả bộ đáng yêu, nhất thời mặt cô đầy vạch đen. Tuy nhiên trước kia khi còn là Hirota Ryoko, cô đã được lĩnh giáo qua rất nhiều lần.

Thảo Mai thấy Tiểu Văn một mặt xanh xao, cho rằng là vì chính mình nghe không hiểu tiếng Nhật mà xấu hổ, cô vội vàng đi ra giúp Tiểu Văn giải vây.

“[Tiếng Nhật] Thực xin lỗi em, Conan-kun. Chị gái Văn Văn này không hiểu tiếng Nhật. Nếu Conan có chuyện gì cần nói thì liền nói với

chị đi.”

Cô khinh, các người đang cười nói huyền thuyên (Huyền thuyên: nói về cách nói năng nhiều lời và lan man, chưa hết chuyện này đã sang chuyện kia) gì đó? Tiểu Văn nhìn Thảo Mai cùng Conan nói chuyện qua lại, buồn bực! Cô thề, hôm nay sau khi trở về cô nhất định phải hỏi xin Amuro Tooru là mình muốn dụng cụ phiên dịch.

“[Tiếng Nhật] Ôi — em còn tưởng rằng mọi người đều sẽ biết tiếng Nhật chứ.” Conan thật thất vọng nói. Nhưng trên thực tế, ở trong lòng cậu, kinh ngạc lại vượt qua sự thất vọng, người nữ sinh này cư nhiên sẽ không biết tiếng Nhật. Nhưng mà khi này vừa mới..... Conan nhớ tới cảnh tượng lúc Tiểu Văn cố ý hỏi Thời Cổ Âm về cách phá giải ‘Cửu Cung Bát Quái Trận’, cùng với cái nhìn không tự giác về phía cửa sổ kia. Loại ánh mắt này không có khả năng là giả được. Nhưng mà, nếu như không biết tiếng Nhật, làm sao có thể...

“[Tiếng Nhật] Này, Conan có chuyện gì thì phải nhanh hỏi đi nha, chờ một chút nữa là siêu đạo chích Kid sẽ đến đó.” Thảo Mai tươi cười sáng lạn, vô cùng tốt bụng nhắc nhở.

“[Tiếng Nhật] Ôi? Dạ.” Conan gật đầu, lấy cớ, nói chính mình chính là muốn đi toilet, nhưng lại không biết toilet ở nơi nào.

Không biết toilet nam nằm ở nơi nào, nhưng lại cố tình tới hỏi Tiểu Văn với tư cách là nữ sinh sao? Cái cớ này rõ ràng là trăm ngàn chỗ hở đầu. Bất quá, dường như dây thần kinh của Thảo Mai rất là thô, một chút cũng không ý thức được. Cuối cùng Kính Nam xưng phong nhận việc, đã chạy tới đây mang Conan toilet.

Tới gần thời điểm thư báo trước thời gian còn có năm phút cuối cùng, Conan cùng Kính Nam mới trở về. Chính là, người ở đây tuy rằng không nhiều lắm, nhưng cũng không ít, điều này cũng không có người chú ý tới chi tiết này.

Ánh trăng không biết khi nào thì đã treo lên điểm cao nhất, ‘Đinh đông —’ âm thanh đồng hồ vang lên trong không khí bay bổng một cách mơ hồ.

“[Tiếng Nhật] Ba phút.” Thảo Mai nhìn đồng hồ, đứng dậy đưa tin.

“[Tiếng Nhật] Hai phút.” Kê Nhất hai tay ôm ngực, ung dung nhìn ở chỗ ‘Tử môn’.

“[Tiếng Nhật] Một phút.” Cổ Âm đứng ở ‘Hư môn’, nhắm mắt lại.

“[Tiếng Nhật] Mười, chín, tám, bảy.....” Kính Nam chậm rãi đi về hướng bảo thạch, trong miệng cũng là đang tính toán thời gian.

“Bốn, ba, hai...” Hai tay Tiểu Văn nắm chặt, trái tim đập thình thịch như nhịp trống không ngừng vang.

“[Tiếng Nhật] Một!” Ông bác Suzuki hưng phấn hô to một tiếng, trên quầy, một làn khói trắng xuất hiện, vài giây yên tĩnh trôi qua, bắt đầu tan thành mây khói, một thân ảnh quen thuộc màu trắng xuất hiện tại trước mặt mọi người. Mà Kính Nam vốn có mặt ở đây giờ không biết tung tích.

“Ladies and Gentlemen, [Tiếng Nhật] Tôi rất cảm ơn mọi người đã đứng đây chờ đợi, lúc này đây cũng sẽ không để cho mọi người thất vọng, đã đến giờ trình diễn.” Khóe miệng vĩnh viễn là nụ cười tự tin kia, chính là, vì sao, ở trên khuôn mặt Poker Face ngàn năm không đổi kia lại nhìn thấy được một chút bi thương?

Tiểu Văn yên lặng người siêu đạo chích mà cô đã từng bộ phục qua, thường thức qua, sùng bái qua, hoài nghi qua, có một loại cảm giác không rõ nhảy lên trong lòng cô.

“[Tiếng Nhật] A.” Kaito lấy viên bảo thạch ra, “Bảo thạch tôi đây đã lấy. Sau này còn gặp lại.” Nói xong, lại là một trận sương khói, khi khói đã tán đi bớt, đã không còn thấy bóng người đâu.

“Hừ! Tới dễ dàng, đi cũng sẽ không dễ dàng như vậy đâu.” Cổ Âm cười, mở hai mắt sáng trong như gương, tay đặt lên tại trên quầy bên cạnh, trong lúc nhất thời giống như sở hữu những tù trưng bày sống, bắt đầu thay hình đổi vị.

Chỉ trong nháy mắt, vị trí ‘Kính môn’ liền hiện ra một thân hình. Kaito một tay cầm bảo thạch, một tay cầm cây súng bắn lá bài, hoàn toàn cảnh giác.

“[Tiếng Nhật] Giờ tay chịu trời đi, siêu đạo chích Kid.” Cổ Âm lại hướng tới trên quầy ấn một cái, tù trưng bày xung quanh Kaito trong lúc nhất thời nhanh chóng xoay vòng lên, đưa cậu ta vây quanh trong tầng tầng lớp lớp.

“[Tiếng Nhật] Cho rằng một người Trung Quốc dùng trận pháp cô thì có thể bao vây được tôi sao? Đừng quên, siêu đạo chích Kid không chỉ là một tên trộm, mà còn là một nhà ảo thuật vĩ đại có thể bước đi trên không trung, thay đổi vị trí trong nháy mắt.” Dứt lời, thân hình loan truyền vào giữa quầy hàng xoay tròn.

Cái gì? Trên người Kuroba còn có nhãn dịch chuyển sao? Loại đạo cụ ma pháp duy nhất này?

Không, cậu ta không có ma pháp. Chỉ chốc lát sau, Tiểu Văn nhìn ra siêu đạo chích Kid chính là đang dựa vào phương pháp mà ngay từ đầu Cổ Âm đã nói ra mà thôi. Quả nhiên, vừa rồi cậu ta đã ở bên ngoài cửa sổ nhìn xem. Cứ như vậy, Cổ Âm hẳn là không thể ngăn được cậu ta thôi. Chính là do cô còn nợ cậu ta, mối liên hệ cùng với thế giới Conan cũng nên cắt đứt.

Chính như những gì Tiểu Văn suy nghĩ, không tới một phút, thân ảnh của siêu đạo chích Kid hoàn toàn biến mất ở trong tầm mắt của mọi người.

Nhưng mà, trò chơi thế nhưng còn chưa có kết thúc.

Gần như là vào lúc siêu đạo chích Kid biến mất, Kinh Nam bị người thay đổi trở thành một thân quần áo nhân viên kinh doanh chính là đang đi đến. Tổ bốn người không có bắt lấy được kẻ trộm đã lấy viên bảo thạch cần phải bảo vệ, nhưng mà lại không hề có chút biểu cảm nhục chí nào, liền ngay cả đám người ông bác Suzuki cũng là bộ dáng đang chờ đợi cái gì đó.

“Tớ đã nói rồi, chỉ dựa vào trận pháp của Cổ Âm thì không rất xong.” Kinh Nam nâng mắt kính lên, đối với Thảo Mai nói chuyện.

“Vâng vâng, ông già như cậu là người lợi hại nhất. Cậu là ai chứ, cậu thế nhưng là hậu duệ của thích khách Kinh Kha trứ danh thời kỳ Chiến Quốc – Kinh Dực, ai có thể so với cậu được chứ!” Thời Cổ Âm lắc lắc tay, xen mồm nói. Hiển nhiên có chút rầu rĩ không vui. Như là bị trời cao làm cho tủi thân.

“Tiểu tử nhà cậu ở nơi nào mà nhiều lời vô nghĩa như vậy, chuyện ra làm sao rồi?” Kê Nhất không kiên nhẫn hỏi.

“Tớ Kinh Dực nếu như đã xuất ngựa, kia tuyệt đối chính là một mũi tên trúng hai đích! Kế tiếp còn phải nhìn xem Ngũ Yên.” Kinh Nam lại nhìn về phía Thảo Mai, trong mắt có nhảy nhót.

Đợi chút, này, đến cùng là đang xảy ra chuyện gì, bọn họ, bọn họ đang nói cái gì? Là tiếng Trung đi, vì sao cô nghe không hiểu chứ? Tiểu Văn vô đầu, tổng cảm thấy có chút không ổn đầu.

Bạn đang đọc truyện [Đồng Nhân Conan] Áo Thuật Và Hoa Lửa Kỳ Diệu được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ebook Full.Net.

Chương 57: Ẩn sĩ

“Ha ha — muốn bắt được siêu đạo chích Kid là tôi đây, đợi đến kiếp sau đi!” Kaito điều khiển tàu lượn lướt đi, ở giữa bầu trời bay qua bay lại. Cậu ta ở lại là vì tự cho là mình đã thành công nên đắc ý.

———— Ta đây là đường phân cách ẩn sĩ —————

“Chờ một chút, các cậu không thể nói rõ ràng chút được sao, đầu tớ đều muốn căng to lắm rồi.” Tiểu Văn ôm đầu, phiền chán hô lên. Đến cùng là đang có chuyện gì xảy ra vậy chứ, một đoàn quân bạn học mới của cô, mỗi người đều không được bình thường, cô đây vẫn là người Trung Quốc sao??

“Ai nha! Chúng ta được đón tiếp để đi bắt người, quên mất Tiểu Văn còn chưa có biết đầu.” Thảo Mai vỗ đầu, hiện lên một mặt thật có lỗi. Mặc dù Tiểu Văn không cảm thấy cậu ta có ý thật tình xin lỗi. “Chuyện này nói ra thì rất là dài, nhân tiện Tiểu Văn cứ tiếp tục nhìn màn biểu diễn đẹp mắt tiếp theo của bọn này đi.” Thảo Mai đối với Tiểu Văn cười cười, quay đầu đi, nhìn về phía Kinh Nam Kinh Dực cùng với Hoa Sam Cổ Âm. Ba người đối với nhau gật đầu.

Đoàn người Suzuki, Conan tự động lùi về đến ‘Huru Môn’, đương nhiên, Tiểu Văn cũng bị Kê Nhất kéo vào ‘Huru Môn’. Trong lúc đó, Cổ Âm lại lắc lắc tay, hai tay đồng thời đặt lên trên tủ trưng bày, tủ kính trưng bày vốn trong suốt cư nhiên nổi lên một bảng hiệu trong suốt hình vuông, trên bảng hiệu có hơn mười đường kẻ ngang dọc màu đen, có chút tương tự cùng với bàn cờ vây. Xem ra, thứ mà Cổ Âm ẩn khi nãy chính là dấu ô vuông ở trên bảng hiệu này. Chỉ thấy cô ấy dùng hai tay để ở trên bàn, lẳng lặng đứng vài giây, sau đó liền giống như đánh bàn phím chữ cái, mười ngón đánh vào các điểm ô vuông tương ứng, theo điểm ô vuông ấn xuống rồi bật lên, tủ trưng bày ghép lại thành ‘Cửu Cung Bát Quái Trận’ cũng thay đổi, chỉ trong chốc lát liền khôi phục thành vị trí hàng dãy mà lúc đầu mọi người tiến đi vào.

“Ok!” Cổ Âm thở phào nhẹ nhõm, hai tay ngừng lại, sau đó mới nâng lên, Mà chiếc bàn trong suốt hình vuông cũng chậm rãi rơi xuống, rút lại vào bên trong tủ trưng bày, giống như bình thường không khác gì nhau.

“Không hổ là Cổ Âm, nhanh chóng như vậy. Tớ đây cũng không thể rút lại phía sau như vậy được.” Kinh Dực nhìn ‘Bát Trận Đồ’ khôi phục lại nguyên dạng, cười cười, đồng thời đưa tay trái vào trong túi áo, tay phải ở trong không trung xuôi ngược tung bay, dường như là đang miêu tả một hình vẽ nào đó. Sau đó, tay phải bỗng nhiên ngừng lại trong nháy mắt, tay trái rút ra một bột phấn màu trắng, vung về phía hình vẽ mà cậu đã miêu tả ra.

“Bụp bụp—” Âm thanh nổ tung có chút giống như miếng thịt bò được thả vào trong nồi, hình vẽ mà mắt thường không thể nhìn thấy ở trong không trung kia dường như đang thấm hút thuốc bột vào trong, thuốc bột theo không trung lay động hóa thành vô hình.

“Thu phục!” Tay phải Kinh Dực từ trong túi áo lấy ra một chiếc khăn tay màu trắng, lau chùi tay trái. Một bên dùng ánh mắt ra hiệu cho Thảo Mai, tựa hồ như đang muốn nói ‘Đến lượt cậu’.

Không nói đến việc Thảo Mai đang chuẩn bị làm cái gì, bên cạnh là Tiểu Văn đang đứng ở ngoài quan sát, nhưng nhìn cô giống như đã bị sét đánh, bên ngoài khét nhưng trong lại sống nhẩn. Có nhầm lẫn hay không vậy, đây là học sinh sao, có thật hay không vậy? Bạn đã gặp qua được một người học sinh thần thông quảng đại như vậy chưa? ‘Cửu Cung Bát Quái Trận’, thuốc bột thần bí, đây là điều nên xuất hiện trong cuộc sống hiện thực hay sao? Có thật hay không vậy?

Đáng tiếc, nhóm bốn người cao thủ chỉ mới có hai người thể hiện, còn lại hai người nặng như trái bom đang chờ Tiểu Văn nữa đó chứ.

“Ông ong ong –” Một trận côn trùng kêu vang, âm thanh có chút tương tự với tổ ong xuất động đã lôi kéo Tiểu Văn từ trong suy nghĩ rít gào của mình trở về. Trong lúc đó, Thảo Mai không biết khi nào thì đã lấy ra một tấm màn plastic khổng lồ đóng kín bình thủy tinh lại, bên trong là hình như là vài con côn trùng có cánh màu vàng bị đánh thuốc kích thích nên bạo động.

“Đây là cái gì?” Cô không tiếp tục nhìn xuống nữa, Tiểu Văn ra tiếng hỏi ra khỏi miệng.

“Truy Ảnh Phong, một trong những côn trùng độc nhất vô nhị của Mạc gia. Phối hợp với bột phấn mà Kinh Dược đã để lại, năng lực theo dõi dấu vết của tội phạm đang chạy trốn có thể so sánh được với cả GPS của thời đại bây giờ.” Kê Nhất đứng ở bên cạnh tốt bụng giải thích, nói cho cô biết. Chính là phản ứng của Tiểu Văn cũng không phải là cảm động đến rơi nước mắt.

“Tớ khinh, có làm hay không vậy chứ! Đây là cái thể loại phản nghịch trời đất gì đó kia!” Tiểu Văn cảm khái còn chưa có xong, chỉ thấy Thảo Mai đã thả ra ‘Truy Ảnh Phong’ đi. Côn trùng điên cuồng này đó nhất thời mất đi giam cầm, liền phóng về phía phương hướng mà Kinh Dược đã lưu lại phần ở nơi đó.

“Ông ong ong –” Mọi người có mặt ở đây đều ngừng hô hấp lại, chỉ nghe đến âm thanh chiếc cánh dao động của ‘Truy Ảnh Phong’. Giờ phút này, Tiểu Văn rất cuộc biết, cái gì gọi là nghiêm nghị chứng kiến kỳ tích. Chỉ thấy ong vàng ở một bên bay đi, một bên ở trong không trung lưu lại một đường đầy vết màu vàng nhàn nhạt, chỉ hai phút thì giữa trung tâm ‘Cửu Cung Bát Quái Trận’ đã miêu tả ra một bức tranh tuyến đường đi. Mà bức tranh này, hiển nhiên chính là đường đi của siêu đạo chích Kid đã phá đồ trận chạy trốn.

Nhìn ‘Truy Ảnh Phong’ càng ngày càng bay xa đi, Tiểu Văn có chút hiểu được nhóm người này đang làm cái gì. Nếu cứ còn tiếp tục như vậy, Kuroba Kaito rất nhanh sẽ bị người đuổi theo. Thời điểm mọi người chuẩn bị đi ra để đi theo ong vàng, thì Tiểu Văn dứt khoát, kiên quyết giang rộng hai tay ra, ngăn cản lại ở cánh cửa ‘Hư Môn’.

“Tiểu Văn, cậu đây là muốn làm cái gì?” Cổ Âm nhíu mày hỏi.

“Tớ...” Tiểu Văn cúi đầu, dù sao đi nữa thì chính mình cũng không thể nói là vì muốn ngăn cản các cậu đi truy tìm kẻ trộm được. Nên biết rằng, chính cô hẳn là không quen biết với tên siêu đạo chích Kid này mới đúng, thế nhưng lại đột nhiên nhảy ra giúp đỡ cậu ta, thật sự sẽ không thuyết phục được bọn họ. Nhưng mà, cứ mặc kệ để cho các cậu ấy đi bắt người, chính cô lại không thể làm được, chỉ có thể...

“Tớ, cái gì tớ cũng không muốn làm, nên làm chút chuyện gì đó thì chính là nhóm người các cậu. Bạn học tuyệt vời ghê vậy đó, cứ nhiên có nhiều bí mật như vậy, nếu không đem tất cả chuyện vừa mới xảy ra khi này giải thích hết ra cho tớ, tớ sẽ không để cho các cậu bước ra cánh cửa này.” Được rồi, cái cố này dù thế nào đi nữa thì cũng đều có chút gượng ép, nhưng hiện tại cô không quan tâm nhiều đến như vậy, có thể có thêm được một phút thì một phút đi. Một lúc sau, Kuroba Kaito có thể nghĩ ra được biện pháp thoát khỏi đây.

“[Tiếng Nhật] Cổ Âm, vị Văn tiểu thư này muốn làm cái gì?” Suzuki Jirokichi nhìn thấy có người ngăn cản nhóm người của mình lại, ông không vui hỏi.

Cổ Âm nhìn Tiểu Văn che chắn ở trước mặt mình hiện ra một mặt kiên quyết, thờ dài. Quay đầu đối với ông bác Suzuki nói:

“[Tiếng Nhật] Không có gì, chỉ là có chút chuyện muốn nói, ‘Truy Ảnh Phong’ còn có một con ong chúa, chỉ cần ong chúa còn sống, đàn ong truy tìm tung tích sẽ không mất đi. Trên người siêu đạo chích Kid còn lưu lại bột phấn trước khi biến mất, chúng ta còn có thời gian là ba ngày để đuổi bắt hắn, không cần phải ở tại đây vội vàng như vậy. Hiện tại, xin phép cho chúng cháu một ít thời gian. Ngài cũng biết, ‘Tứ Thế Gia’ chúng cháu chỉ cần nhìn trúng người, đều không phải là tùy tiện.”

“[Tiếng Nhật] Vậy được rồi, ta cho các cháu nửa giờ ta, có đủ hay không?” Ông bác Suzuki dường như đối với cái gọi là ‘Tứ Thế Gia’ thật là tôn kính, vẻ mặt lập tức liền ôn hòa.

“[Tiếng Nhật] Cảm ơn. Trước hết mọi người nghỉ ngơi một lát đi.”

Nói xong, Cổ Âm xoay người lại, hướng về phía ba người Kinh Dược, Mạc Ngữ Yên, Kê Nhất ném cho một ánh mắt, ba người lập tức tiến lên, đem Tiểu Văn kéo đi đến ‘Cảnh Môn’. Sau đó thật thẳng thắn, cũng thật ngắn gọn đem tất cả mọi chuyện đều nói cho Tiểu Văn.

Tóm lại, bốn người các cậu ấy cũng không phải là con cái của một gia đình bình thường, mà là nhân tài thế hệ thứ tư của nhà làm quan. ‘Tứ Thế Gia’ được phân chia ra thành các phần, như ‘Cổ gia’ tinh thông về kinh độ, ‘Kinh gia’ am hiểu về dược lý, ‘Mạc gia’ có thể hiểu biết hết toàn bộ ngôn ngữ của muôn vật, cùng với « vạn phu mạc địch » (Vạn người không chống lại được) ‘Hạng gia’. Tứ gia cụ thể là đang làm gì, mấy người không có nói cận kề, chỉ là nói thật lâu trước kia có một ít danh nhân ẩn thế sáng tạo và phát triển. Ẩn núp ở trong đoàn người, không hỏi thế sự.

Chính là, công nghệ cao của xã hội và thời đại hiện nay nhanh chóng phát triển, cách mạng công nghiệp đem lại những nhịp điệu sinh hoạt quá nhanh chóng, làm cho xã hội ngày càng không ổn định. Tứ thế gia ngàn năm đã ngắm nhìn triều đại hưng suy thay đổi liên tục, cũng đã

thành thói quen, cho nên mơ hồ có thể nghe thấy được một chút khí tức nguy hiểm. Cho nên đã phái ra một ít người bắt đầu xâm nhập vào các nơi trên thế giới, để an ổn lòng người, phòng ngừa các vũ lực chiến tranh được nhóm lửa lên. Nói đơn giản hơn một chút, chính là duy trì và bảo vệ hòa bình.

Tại đây, trong quá trình này, hiển nhiên là có người muốn cùng giao tiếp qua lại, ông bác Suzuki chính là một trong số đó. Nghe nói siêu đạo chích Kid đã càn rỡ thế giới đã lâu, cho nên bốn người các cô vừa mới xuất đạo nghĩ muốn xây dựng một chút công lao, cho nên sẽ đi đến nơi này, cùng với ông bác Suzuki thương lượng thật tốt, bày ra tình hình này.

Kỳ thật ngay từ đầu, các cô đã nghĩ qua các loại phương pháp mà siêu đạo chích Kid sẽ tiến vào khu mua sắm, cuối cùng tổng kết ra một chút điều chính là, nếu bảo thạch đặt ở lầu bốn nơi mà trên dưới tầng trệt đều chật ních khách hàng, siêu đạo chích Kid sẽ không có thể giống như lúc trước mà ở trên trần nhà làm ra một lỗ thủng, hoặc là ở trên mặt đất đào đường để lên xâm nhập vào. Cứ như vậy, tất nhiên cậu ta là phải thông qua thuật cải trang của mình để trà trộn vào trong hội trường. Cho nên, trước đó Cổ Âm đã mời ông bác Suzuki làm mọi chuyện thuận lợi, tạo thành tình huống khu mua sắm chật ních người, dồn ép siêu đạo chích Kid đi lên con đường dịch dung này. Nhưng mà, nếu siêu đạo chích Kid cải trang thành người mà mọi người không quen biết, như vậy thì bọn họ vẫn khó có thể phòng bị cậu ta. Cho nên, Cổ Âm lại khiến cho ông bác Suzuki phát hành mệnh lệnh, không cho phép một cảnh sát bảo vệ nào vào đây. Kể từ đó, muốn tới gần cũng chỉ có thể thay đổi thành giữa một trong những người này.

Mọi người vốn dự định là để cho cậu ta lợi dụng giữa đám người chú Mori, Ran, Sonoko để cải trang, đây cũng là một trong những nguyên nhân mời bọn họ đến đây. Chính là không nghĩ tới ba người bọn họ nghe xong ý kiến của Conan, sợ bị lợi dụng, âm thầm đổi xong ám hiệu, cùng dấu hiệu, hơn nữa từ đầu đến cuối đều đều cùng đi chung một chỗ, làm cho siêu đạo chích Kid không có cơ hội bắt kịp. Ngay tại lúc mấy người lo lắng siêu đạo chích Kid tìm không được người thích hợp để cải trang, sẽ lỡ hẹn, Ngũ Yên phát hiện ra tình huống Conan đến hiện trường nói là muốn đi toilet, vì thế tiếp đó, Ngũ Yên đã dùng tay ra hiệu tín tức cho Cổ Âm cùng Kinh Dược, liền tính toán kế hoạch, cải biến kế hoạch vốn có chút phức tạp, để cho Kinh Dược đi làm người sẽ bị siêu đạo chích Kid hoán đổi. Đối chiếu theo tính cách của siêu đạo chích Kid, thì cậu ta làm sao có thể buông tha cho Kinh Dược, người thay thế tự động dâng lên tới cửa, tất nhiên cậu ta sẽ nhân cơ hội Kinh Dược cùng Conan đi vào toilet, sau đó sẽ đánh thuốc mê Kinh Dược, tiếp đến sẽ cải trang thành bộ dáng của Kinh Dược trà trộn vào trong hội trường.

Chính là cậu ta sẽ không nghĩ đến, Kinh Dược là cao thủ dùng hóa chất thuốc, căn bản không có bị gây mê choáng váng, ngược lại thừa dịp cậu ta cởi áo khoác của mình ra, Kinh Dược liền lấy ra một ít bột phấn ở trong túi áo mình, vung một ít lên trên người siêu đạo chích Kid. Cứ như vậy, cho dù siêu đạo chích Kid có may mắn trốn ra được khỏi ‘Cửu Cung Bát Quái Trận’, thì cũng không thể tránh thoát được khỏi sự truy tìm của đàn ông.

Quả nhiên âm hiểm. Nghe xong nguyên nhân hậu quả, Tiểu Văn liền run rẩy lên. Bạn học bên cạnh mình quả nhiên không phải thuộc cùng đẳng cấp. Xem ra, vận khí nữ chủ xuyên không của mình còn chưa kịp tới thì đã liền biến mất. Chỉ là, các cậu ấy hẳn là không có phát hiện ra chính bản thân cô, ngoài ý muốn chính là đồng lõa của siêu đạo chích Kid đi.

Bạn đang đọc truyện [Đồng Nhân Conan] Áo Thuật Và Hoa Lửa Kỳ Diệu được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ebook Full(cham)Net.

Chương 58: Nơi xuất phát

Cuối cùng thì Tiểu Văn vẫn ở lại, không có đi cùng bọn họ truy tìm tung tích của Kid, bởi vì cô biết cho dù có đi theo thì cũng không giúp được gì hết. Chính cô đã không còn là nữ phụ thủy không có gì là không thể làm được nữa rồi, hiện tại, thậm chí ngay cả tiếng Nhật mà bọn họ nói, cô cũng đều nghe không hiểu, làm sao có thể ở tại đây, dưới tình huống có nhiều cao thủ như vậy cứu Kuroba Kaito mà không bị người phát hiện chứ? Cho nên, cô chỉ có thể đưa ra một lựa chọn, đó chính là ở lại đây. Ở lại, có nghĩa là đã thoát khỏi sự giám sát của các cậu ấy, có cơ hội để đi cứu binh. Về phần đi người được cô đi cứu binh là đi, đã quá rõ ràng rồi.

Ở giữa vùng ngoại ô trợ trợ có một căn biệt thự nằm đó, hiện ra một chút ánh đèn giữa đó. Chủ nhân của căn biệt thự lúc này chính là đang bùng cà phê, vô cùng đáng yêu nhìn cảnh tượng ở giữa chiếc gương.

“Chủ nhân, công chúa đang cầu cứu với tôi. Tôi nên làm cái gì bây giờ?” Âm thanh của Kyoko ở giữa phòng khách vang lên, lại không phân rõ được là đến từ phương hướng nào.

Cầu cứu? Anh chỉ biết là em sẽ không bỏ người kia lại. Amuro Tooru uống một ngụm cà phê, cười khê. Lần này là do chính em tự mình giao du với kẻ xấu, sau này cũng không nên oán trách anh.

“Kyoko, mở đường thông đạo trò chuyện ra!”

“Vâng!” Hiểu được chủ nhân lại muốn làm bộ dáng như là đang ngủ, Kyoko phủ một lớp mỏng màu bạc ở ngay giữa phòng khách, có thể nói chuyện, nhưng lại không thể nhìn thấy hình ảnh của nhau. Đường dẫn ngay lập tức được chuyển đi, bất chợt nghe được âm thanh vô cùng lo lắng ở bên kia của Tiểu Văn.

“Kyoko tôi tệ, nhà người có tin hay không, nếu nhà người lại không cho chủ nhân gặp ta, ta chẳng những đem tâm của người mài thành bột

phần, mà còn đi đốt phòng ở của người!!!"

Đốt phòng ở? Thật đúng là cái gì em ấy cũng đều có thể nói ra. Tính tình này thế nhưng cùng với lúc ban đầu đều như nhau. Amuro Tooru buông cả phê xuống, trong lòng mỉm cười. Bất quá, anh cũng biết, nếu như anh không hé răng, Kyoko nhất gan nhà mình sẽ không chống đỡ được mất.

Amuro Tooru điều chỉnh trạng thái, nhắm mắt lại, khi mở mắt ra, đã là bộ dáng y hệt như đang buồn ngủ lơ mơ. Chính là, biểu cảm này phối hợp cùng với trang phục chỉnh tề cùng với dáng ngồi ngay ngắn vô cùng quái dị.

“Chuyện gì vậy? Đêm khuya khoắt như vậy, Tiểu Văn em có thể kết thúc chuyện quái rối này được hay chưa?”

Ờ thì..... Tiểu Văn ngồi ở trong toilet nhìn đồng hồ, nghe âm thanh ở phía đầu gương bên kia tràn ngập âm thanh buồn ngủ, trong lòng khó có được chút áy náy, khí thế vừa mới bùng cháy khi nãy trong nháy mắt liền rơi xuống. Cô cúi đầu báo cáo nguyên nhân hậu quả cho Amuro Tooru.

“Anh mau nghĩ biện pháp đi, bằng không thì Kuroba Kaito nhất định sẽ bị mọi người truy đuổi tới.” Trong âm thanh của Tiểu Văn có hơn một tia cầu xin. Lúc này, cô cũng không phân chia được rõ ràng là bản thân làm chuyện này có phải là do chính mình có một phần áy náy đối với Kuroba Kaito có hay không.

Amuro Tooru ở phòng khách tất nhiên cũng nghe ra được một tia do dự, ánh mắt lóe lên, cuối cùng khước miêng lại gương lên. Như vậy cũng tốt, sớm đi hoàn thành nhiệm vụ, thì chính là sớm đi lĩnh thù lao của mình. Chính mình dù lợi hại đến đâu cũng chỉ là một người, chỉ có một trái tim, không thể thỏa mãn yêu cầu của mỗi người. Vì người trong lòng, chỉ có thể để cho em rể tương lai sau này có được nhiều phương diện hơn một chút.

“Biện pháp, thế nhưng anh lại không có. Thứ anh có, chính là một phần quà tặng. Về phần cái khác, cũng là do chính em tự mình nhìn xem mà làm đi. Người là do em muốn cứu, tất nhiên cũng phải là do chính em ra tay.” Dứt lời, nâng tay, hướng về phía gương to bắn ra một đường ánh sáng màu xanh.

Tiểu Văn đang bối vì câu nói không có cách nào của Amuro Tooru mà cảm thấy sốt ruột, chỉ thấy có một đường ánh sáng màu xanh từ trong gương xuyên thẳng qua, quấn quanh một vòng, hướng về phía cổ tay cô bay đến. Một lát sau, ánh sáng biến mất, chỉ thấy trên tay trái của cô có một lắc tay quen thuộc, chính là đang sáng lấp lánh. Cô sững sờ, chờ người trong thời gian ngắn, âm thanh của Amuro Tooru lại truyền đến.

“Lắc tay kia, tuy rằng nguyên nhân bởi vì em đã mất đi ma lực nên không thể có lại được ma lực, nhưng về bộ phận toàn năng thì việc phiên dịch còn rất là dư dả. Giải quyết về vấn đề ngôn ngữ, đối với em mà nói coi như là một trợ giúp rất lớn đấy. Bất quá, chuyện tiếp theo sẽ do chính em nghĩ biện pháp.” Vừa dứt lời, lớp mỏng màu bạc ở trên chiếc gương to kia liền biến mất, chiếu rọi lại hình ảnh sự vật trong phòng khách như ngày thường.

Bên kia, Tiểu Văn cũng phát hiện cuộc trò chuyện bị cắt đứt, dù cho cô lại có la to uy hiếp như thế nào, đầu bên kia cũng không có bất kì phản ứng nào.

“Kyoko thôi tha, Kyoko tội tệ. Suốt ngày làm kẻ chặn đường cướp của, thật sự là, ta thấy nhà người có gì đáng để sử dụng chứ?” Tiểu Văn khép gương lại, cảm giận nhét vào trong túi, sờ sờ lắc tay, đi ra khỏi toilet. Nếu sớm biết rằng người anh trai tiện lợi này có chỗ không đáng tin cậy như vậy, thì chính cô vẫn nên đi cùng với tổ bốn người bọn họ đi, hiện tại cô nên đi đến chỗ nào để tìm người đây! Bộ phận phiên dịch vạn năng, làm sao cũng không phải là công cụ vạn năng truy tìm dấu vết chứ!

Dọc theo đường đi, Tiểu Văn nói nhỏ, đầy bụng oán giận. Cúi đầu, cũng không nhìn người, trực tiếp xông thẳng ra ngoài cửa, nghĩ đến việc trước hết ra khỏi khu mua sắm, rồi tìm người hỏi thăm một chút. Lại không biết, chính là vì thói quen đi đường mà không ngẩng đầu này của cô, lại khiến cho vận mệnh đã được định trước của cô lại nói đường ray.

“A!” Một tiếng thở nhẹ, Tiểu Văn thẳng tiến đụng vào một bức tường.

“Ai vậy?” Cảm xúc chị đây đang rất là bất xúc! Chỉ là, khi cô vừa ngẩng đầu lên, phần sau của câu nói đều nghẹn ở tại trong cổ họng cô. Trước mắt làm sao có thể là một nam sinh chứ, một đầu tóc màu đen hiện ra, có vài sợi tóc mái được phân chia ra che khuất lông mày. Xuống tiếp là phần lông mi dài mà hơi xoắn, hai mắt đen nhánh thâm thúy ở dưới ánh đèn của khu mua sắm phát sáng ra rạng rỡ, còn có chiếc mũi cao thẳng kia, độ dày vừa phải của đôi môi đỏ mọng, tổ hợp cùng nhau, như một hình ảnh của vị hoàng tử trong thế giới truyện tranh đi ra.

Đẹp trai, thật sự rất là đẹp trai. Ngoại trừ ở trong truyện tranh, cho tới bây giờ chính cô còn chưa nhìn thấy qua một người nam sinh tốt đến như vậy. May mà đã thay đổi thân thể, ánh mắt khi nhìn thấy chính là hình ảnh ba chiều, nếu không thì bây giờ khi gặp được trai đẹp, lại nhìn thấy đường nét vẽ hai chiều của người ta, chẳng phải là đã quá thiệt thòi cho cô rồi hay sao.

“Ha ha –” Trên đỉnh đầu truyền đến một tiếng cười khẽ kéo suy nghĩ của cô về. Có thể này Tiểu Văn mới phát giác ra chính mình thế nhưng nhìn người ta chằm chằm, không chớp mắt đến nửa ngày, ngay lập tức liền đỏ mặt. Vội vàng cúi đầu liên tục nói “Thực xin lỗi”, cảm thấy lại nghi hoặc vì chính mình từ trước tới nay đối với người đẹp trai thì không quan tâm cho lắm, chính cô làm thế nào lại đột nhiên sẽ phát động ra tính mê trai đẹp ra kia chứ.

“[Tiếng Anh]: Lại là thực xin lỗi, đây chính là lần thứ hai cậu nói lời xin lỗi với tớ rồi đấy!” Nhìn nữ sinh trước mắt đỏ mặt, trong mắt Kaito

hiện lên một ý cười. Không sai, cậu ta chính là người lần trước ở khu mua sắm mà Amuro Tooru cùng Kudo Shikura thiết kế đi dựng vào Tiểu Văn. Hiển nhiên, Amuro Tooru là vì để cho Tiểu Văn cùng Kuroba Kaito lại tiếp xúc chạm mặt thêm một lần nữa, tốt nhất là nên nhất kiến chung tình, nhị kiến khuynh tâm. Ai ngờ lúc đó Tiểu Văn bị dồn ép đi quá nhanh, ngay cả người cũng chưa ngẩng đầu lên nhìn thì liền bỏ chạy đi. Uống phí một phen tâm tư của anh. Không có biện pháp, anh chỉ có thể lại thiết kế, bày ra cục diện này. Kaito cùng Suzuki Jirokichi khiêu chiến với anh, anh không có tham dự, anh chỉ là giặt giũ mồm miệng của mình, mời vài đứa nhỏ của ‘Tứ gia tộc’ hỗ trợ mà thôi. Hơn nữa lần này, anh còn động tay động chân một chút vào dụng cụ phiên dịch vạn năng, bằng không thì Tiểu Văn — người ghét sắc đẹp kia chẳng thể phân biệt được tường tận, thật đúng là đối với diện mạo của người đối diện có quan tâm đến. Về phần Kaito, lần đầu tiên chạm vào nhau đối với cậu ta mà nói cũng thật sự là cuộc gặp mặt ngẫu nhiên, mà lần thứ hai này cũng là do cậu tự mình cố ý vì điều này. Nguyên nhân vì sao, tất nhiên là vì vừa rồi, cậu không biết Tiểu Văn là có ý hay vẫn là vô tình hỗ trợ cho cậu.

Tiểu Văn còn không biết chính mình vào lúc bất tri bất giác đã bị người ta tính kế. Nhìn người nam sinh ở trước mắt mình, cô nghi hoặc hỏi: “Lần thứ hai?” Lời vừa nói ra khỏi miệng, như là đột nhiên phát hiện ra cái gì, chạy nhanh lại hỏi một lần, chẳng qua lần này dùng tiếng Anh để hỏi. Ngày ấy ở lầu bốn, bộ dáng Tiểu Văn không thông thạo ngôn ngữ, tất nhiên Kaito nhìn thấy được. Cho nên, nếu muốn tiếp xúc với người nữ sinh này thì nhất định phải giải quyết vấn đề ngôn ngữ trước. Chính mình mang dụng cụ phiên dịch nghe đối phương nói chuyện thì có thể, ngay lập tức trao đổi với nhau thì không thể được. May mà cậu phát hiện ra người nữ sinh này là học sinh trung học, mà học sinh trung học Trung Quốc có phổ biến về chương trình học tiếng Anh, cho nên vừa rồi nói ra câu kia, Kaito chỉ dùng tiếng Anh nói ra khỏi miệng. Mà Tiểu Văn đang nói chuyện cũng là bỗng nhiên hiểu được điểm này, cảm thấy anh chàng đẹp trai trước mắt này có khả năng là người ngoại quốc, sẽ không nói tiếng Trung, vội vàng âm thầm sử dụng lắc tay thay đổi ngôn ngữ.

Kaito nhìn nhìn bộ dáng không hiểu ra sao kia của Tiểu Văn, cũng không để ý. Biết được lúc đó là do cô đi đứng khẩn cấp, hẳn là không có chú ý đến chính mình. Bằng không, nhìn xem bộ dáng vừa rồi, sợ là lúc đó sẽ không đi nhanh như vậy. Vì thế liền đem chuyện đơn giản xảy ra vào ngày đó nói qua. Có thể này Tiểu Văn mới nhớ được lúc đó đã đụng vào người ta. Chính là không nghĩ tới sẽ lại đụng vào cùng một người. Lần này, không tránh khỏi lại là một trận nói lời xin lỗi.

“[Tiếng Anh] Không sao cả, tớ chỉ là cảm thấy hai người chúng ta có duyên với nhau mà thôi. Đúng rồi, làm sao cậu có mặt ở đây? Một mình đi dạo ở khu mua sắm?” Kaito vội vàng đi vào chủ đề, không biết làm thế nào mà người nữ sinh này lại thích nói xin lỗi đến vậy. Lại không biết đó chính là một loại tiềm thức giữa một tầng tâm lý bóng ma. Mà ngọn nguồn chuyện đó lại chính là cậu ta.

Tiểu Văn ngay thẳng nói xin lỗi đến mức nghiêm, chợt nghe Kaito nhắc tới chuyện này mới tỉnh lại, rồi nhớ tới mục đích ban đầu của chính cô. Không khỏi ư ư kêu lên hồng hồng, vội vàng vàng đã nghĩ tới việc lao thẳng ra khỏi khu mua sắm. Lại cất bước đi về phía trước, thì cô nghe được vài âm thanh quen thuộc. Vô cùng nhỏ yếu, tiếng người ồn ào ở ngay tại khu mua sắm này rất dễ bị người bỏ qua, nhưng lại không thể trốn thoát được đôi tai của Tiểu Văn, vì Amuro Tooru đã cải tạo ngũ cảm vô cùng bình thường của Tiểu Văn nên cô mới có được như ngày hôm nay.

“Ông ơng —” Từ xa lại gần, âm thanh càng ngày càng rõ ràng, cũng khiến cho cô cuối cùng cũng đã khẳng định được nguồn gốc của âm thanh. Là tổ bốn người sử dụng ông truy đuổi. Chỉ là đám ông này làm thế nào đã trở lại đây? Nếu đã đuổi kịp người ta, Thảo Mai hẳn là đã bắt nó thu hồi rồi mới phải. Cho nên, bọn họ hẳn là không đuổi kịp người ta. Mà hiện tại, đám ông này — chẳng lẽ nói.....

“Kuroba Kaito còn ở nơi này!” Tiểu Văn đâm một đâm vào lòng bàn tay, bỗng nhiên hiểu ra. Kích động hô ra khỏi miệng, Kaito còn chưa có bị bắt, chính mình còn có cơ hội cứu cậu ấy!

Tiểu Văn ở tại đây vui vẻ quá mức, lại đem Kaito đứng ở bên cạnh dọa sợ quá mức. Cậu thậm chí còn hoài nghi có phải là do dụng cụ phiên xây xây ra vấn đề gì hay không, vừa rồi người nữ sinh này vừa mới nhắc đến tên của cậu. Nhưng mà, làm sao có thể, chính cậu căn bản không hề biết cô ấy, hơn nữa trên mặt cô ta cũng không có dấu vết cải trang, không giống như người quen cải trang. Hơn nữa cũng không biết tiếng Nhật, càng là vào lúc cậu gặp khó khăn đồng thời xuất hiện. Huống hồ, chính mình ở ngay tại trước mắt cô ấy, cô ấy cũng không nhận ra được, hay vẫn là cái đồ mặt thẹn thùng khi nãy thật ra chính là vì che giấu kinh ngạc khi nhìn thấy cậu? Trong lúc nhất thời, Kaito lâm vào trầm tư.

Tiểu Văn một lòng dốc sức vào trên đàn ông truy đuổi, tất nhiên cũng không có thời gian để đi lo lắng do dự về phản ứng của Kaito. Chỉ nghĩ đến chờ đợi đến lúc cùng với tổ bốn người bọn họ, đi theo tùy cơ ứng biến.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, âm thanh của ông truy đuổi càng ngày càng lớn, dần dần hiện ra thân hình, hướng về phương hướng của Tiểu Văn bay thẳng tắp đến. Phía sau, lần lượt chạy tới còn có tổ bốn người, hai người họ Suzuki, ông chú Mori cùng con gái và Conan.

Cẩn biệt ở vùng ngoại ô, trên bàn trà trong phòng khách, tách cà phê đã dần dần thấy đáy, người đội mũ màu xanh thần nhiên nhìn ngôn ngữ cùng hình ảnh từ giữa chiếc gương to truyền đến, cuối cùng đứng dậy hướng đi ra ngoài.

Saki, anh hi vọng em biết, đây không phải là điểm kết thúc, mà là điểm xuất phát.

Bạn đang đọc truyện [Đông Nhân Conan] Áo Thuật Và Hoa Lửa Kỳ Diệu được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 59: Chạy trốn

Tung hoành ngang dọc khắp nơi đến cầu vượt, ô tô di chuyển qua lại như nước chảy, ánh đèn đường đầy những màu sắc đa dạng, đô thị hiện đại vào ban đêm vẫn luôn phồn hoa náo nhiệt như thường ngày. Chỉ có cái kia, không hiểu sao mạch nước ngầm trong khu mua sắm bắt đầu khởi động phần giảm giá ưu đãi.

Gần, càng gần hơn. Tiểu Văn thẳng tắp nhìn chăm chăm vào đàn ong truy đuổi càng ngày càng bay lại gần hơn, cả trái tim càng đập thình thịch không ngừng. Là vì đối mặt với nguy hiểm cho nên khẩn trương, hay vẫn là do màn khiêu chiến sắp bắt đầu nên cảm thấy hưng phấn? Một lần nữa đeo ‘Tứ Liên’ trên tay, cô sẽ thức tỉnh trái tim của một nữ phù thủy bình tĩnh cùng với nỗi niềm không cam lòng sao.

“Ong mật?” Kaito phục hồi tinh thần lại, nhìn về phía đàn côn trùng màu vàng trắng tấp bay về phía cậu, không hiểu gì thì thảo tự hỏi.

Ba mét..

Hai mét..

Một mét..

.....

Dự đoán trước sẽ ở giữa trung gặp thoáng qua không có xảy ra, đã chuẩn bị tốt phần xoay người ở một trăm tám mươi độ, nhưng thời điểm xoay được chín mươi độ thì dừng ngay lại việc cô đã dự định làm. Tiểu Văn kinh ngạc nhìn cảnh tượng quý dị trước mắt, trong lúc nhất thời nói không ra lời.

Chỉ thấy đàn ong truy đuổi này đem người nam sinh trước mắt bao vây quanh lại, vốn là bay qua lưu lại dấu vết màu vàng này dần dần càng sâu thêm, một vòng lại thêm một vòng, như là đang dệt thành một người thành một cái kén, muốn đem cậu ta vây chặt ở trong đó.

“Lạch bạch—” Một trận tiếng bước chân dồn dập, làm bừng tỉnh Tiểu Văn đang sững sờ dờ mắt ở giữa điều đó. Tiểu Văn quay đầu nhìn tổ bốn người vội vàng chạy đến, chà chà chân, thăm kêu hồng bét. Dù thế nào thì cô cũng không nghĩ đến, người nam sinh mà cô ngoài ý muốn đụng vào chính là Kuroba Kaito mà cô vẫn luôn tìm kiếm.

Hiện tại, tình huống này.....

Tiểu Văn cắn chặt răng, quên đi, về sau lại nghĩ biện pháp giải thích cùng với tổ bốn người bọn họ đi. Nghĩ, kéo Kaito còn đang tò mò với đàn ong truy đuổi, hướng về phía ngược lại ở bên trái chạy đi.

Kaito đột nhiên bị kéo qua liền phát hoảng, vừa định hỏi người nữ sinh trước này đang làm gì, chợt nghe đến phía sau truyền đến âm thanh tức giận của ông bác Suzuki:

“Đứng lại, đừng chạy!”

Quay đầu, quả nhiên thấy được đoàn người Suzuki, còn có bốn người học sinh Trung Quốc kia. Lại quay đầu nhìn nhìn nữ sinh một mặt khùng hoảng, lôi kéo chính mình ở trong khu mua sắm chạy thẳng về phía trước, nhất thời hiểu được tất cả. Như vậy, người nữ sinh này quả nhiên chính là muốn giúp chính cậu chạy trốn. Chỉ là, vì sao chứ?

“[Tiếng Anh] Cái kia, cậu.....”

Lời còn chưa nói dứt, thì đã bị âm thanh hàm chứa không vui của Tiểu Văn đánh gãy:

“[Tiếng Nhật] Được rồi, đừng nhiều lời. Trước hết nhanh chóng nghĩ biện pháp cầu xin nhóm người bọn họ đi.”

“.....” Kaito nghẹn lại, một lát, như là phát hiện vùng đất mới kêu lên:

“[Tiếng Nhật] Cậu sẽ nói tiếng Nhật!!” Chắc chắn, người nữ sinh này thật sự không đơn giản, cư nhiên che giấu sâu như vậy. Ngay cả chính cậu đều bị lừa gạt.

Tiểu Văn trợn trừng mắt, không lại để ý đến cậu ta. Thật ra cho dù cô muốn đi quan tâm thì cũng không có khí lực. Thân thể của Ryoko ở thế giới Conan kia thể nhưng đã được trải qua màn gia tăng về thể chất của nhân vật lợi hại nhất trong trò chơi do ‘Tứ tỷ tự kỷ’ ban hành, mà thân thể chân chính của cô là một sự thất bại về thể chất, vĩnh viễn không thể chạy nổi tám trăm mét, tên anh trai tiện lợi kia của cô chỉ cải thiện cho cô về ngũ quan (năm khí quan: tai, mắt, miệng, mũi và thân mình), không có cải thiện thể lực cho cô a! Chạy một lát như vậy, cô cũng đã cảm thấy không kịp thở. Hướng chỉ còn phải lôi kéo một tên nam sinh phản ứng siêu tri độn. Thật sự đúng là không có sức lực để đi hỏi ông trời!

“Tiểu Văn, đừng chạy! Tên đó là siêu đạo chích, là kẻ trộm kia đó!” Âm thanh vội vàng của Thảo Mai từ phía sau truyền đến.

“Đúng vậy, Tiểu Văn, cậu mau dừng lại.” Kính Nam cũng giúp đỡ hô.

Đáng tiếc, đương sự vẫn cứ cố chấp làm theo ý mình, đem tiếng kêu gọi này trở thành gió thổi bên tai, vẫn như trước làm theo ý mình là chạy đi, chính là hiện tại là đang chạy sóng vai cùng với Kaito thôi.

“Ai –” Cổ Âm chạy ở phía trước lắc lắc đầu, hướng về phía Kê Nhất ném một ánh mắt. Gần như là ở trong nháy mắt, thân ảnh của Kê Nhất đã biến ở tại trước mắt đoàn người Suzuki. Khi lại ngẩng đầu lên, Tiểu Văn cùng Kaito đã bị Kê Nhất ở phía trước chặn đầu ngăn lại.

Một bàn tay Tiểu Văn vẫn như trước lôi kéo Kaito, tay kia còn lại thì chống đỡ ngực không thở được của mình, trong lòng âm thầm kinh ngạc, đây chính là ‘Hạng gia’ không có gì không thể làm được sao? Tốc độ mới vừa rồi kia, hẳn đã là cực hạn của người siêu việt đi.

“Lạch bạch –” Chỉ chốc lát sau, đoàn người Conan cũng theo đi lên, rốt cuộc đoàn người đối với Kaito cùng Tiểu Văn hình thành bao vây tứ phía, mà lối thoát duy nhất chính là do Kê Nhất canh gác. Vài người cứ liên như vậy giăng co qua lại, chờ Tiểu Văn bình phục hơi thở.

Cổ Âm là người thứ nhất đứng ra, không nói gì, nhưng nghi vấn trong mắt lại hiện ra rõ ràng.

Tiểu Văn thấp cúi đầu, không biết đang suy tư về cái gì, nhưng cuối cùng vẫn là ưỡn ngực, kiên định nhìn Cổ Âm. Chính mình sẽ không buông tay. Đây là..... Hứa hẹn.

Conan đứng ở bên cạnh, lúc này đang ẩn giấu ánh mắt trí tuệ ở sau mắt kính của mình, không biết đang suy nghĩ cái gì.

“Buông tở ra đi, cậu không cần phải làm như vậy.” Kaito nhìn nhìn này đàn ong mật này lại bắt đầu lượn vòng ở xung quanh cậu, nhất thời hiểu được gì đó. Bất đắc dĩ nói chuyện với Tiểu Văn, cũng có ý định tranh thoát khỏi tay Tiểu Văn.

Đáng tiếc, lúc này Tiểu Văn so với trâu bò còn quật cường hơn, lại làm sao có thể để cho cậu dễ dàng đạt được mục đích? Cô biết rất rõ ràng, đôi mắt tổ bốn người, tại đây, giữa khu mua sắm thì Kaito không có cách nào dùng tàu lượn để đào tẩu, tình huống này rất khó trốn thoát được. Huống chi, còn có một tên nhóc Conan ở bên cạnh như hổ rình mồi? Cô cũng sẽ không tin tưởng Conan là sẽ không có chuẩn bị mà đến đây.

“[Tiếng Nhật] Cậu câm miệng lại cho tở. Không nghĩ bị bắt được thì liền ngoan ngoãn đứng ở đó đi.”

Kể từ ngày chuyển trường đầu tiên cho đến tận bây giờ, tổ bốn người vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy Tiểu Văn nghiêm chỉnh như vậy. Lại nghe được một ngụm tiếng Nhật thuần túy đầy lưu loát kia, tập thể bốn người không khỏi cười khổ lắc đầu. Hóa ra, từ đầu đến cuối, cô ấy liền không có chân chính hòa nhập vào tổ bốn người bọn họ. Mà Conan ở một bên cũng là lộ ra tươi cười quả nhiên là như thế.

Tất nhiên Tiểu Văn không có xem nhẹ trong mắt tổ bốn người bọn họ chột lóc qua bị thương, cô nghĩ giải thích, cũng không có thể.

Bàn tay giấu ở trong tay áo nắm lại thật chặt, cảm nhận được cái kia làm cho ‘Tứ Liên’ có biến hóa, Tiểu Văn nhìn lướt qua mấy người, thờ dài nói:

“Niệm tình vì chúng ta là bạn học trong vài ngày với nhau, thả cậu ấy đi đi, có được không?”

“Cậu biết rất rõ là điều đó không có khả năng.” Không lưu một con đường sống, Cổ Âm cự tuyệt nói.

“A –” Tiểu Văn cúi đầu, cười khổ. Phần tóc mái trước trán che khuất thần sắc trong mắt cô. Đúng vậy, không có khả năng. Ông bác Suzuki cùng cảnh sát Nhật Bản liền khiến cho các cậu không có khả năng buông tha cho việc lùng bắt Kuroba Kaito, chính là số phận làm cho tở không có khả năng không thêm đếm xỉa đến được, đi qua cuộc sống của một người bình thường.

Chỉ nháy mắt, Tiểu Văn liền nghĩ thông suốt hết tất cả. Tất nhiên, cũng nghĩ đến quỷ kế của người anh trai tiện lợi kia. Cô đôi khi cô nhìn qua thì thật là ngốc, nhưng không có nghĩa là nội tâm cũng thật sự ngốc, mặc kệ nói như thế nào, cô cũng là công chúa chuyển thế có đúng không? Cứ như vậy, Tiểu Văn đưa ra quyết định, lựa chọn một điều không thể quay đầu, một con đường tràn ngập nước mắt.

“Kỳ thật, tở thật sự rất thích rất thích rất thích các cậu đấy Cổ Âm.” Âm thanh rất nhỏ, từ cái cuối đầu xuống của cô truyền ra khỏi miệng, vừa vặn có thể để cho mấy người ở trước mắt nghe rõ được.

“Tuy rằng, có đôi khi các cậu có những mặt thật vô lý, thật hồ đồ, luôn luôn nhào đầu vào rất nhiều tai họa, thậm chí còn liên lụy đến tở gặp tai họa cùng chung với các cậu. Thế nhưng, những ngày được ở cùng với các cậu là những ngày vui vẻ nhất trên đời, kể từ ngày tở được sinh ra.”

“Không có âm mưu, không có tính kế. Không cần lo lắng là mình sẽ bị thương, cũng không cần lo lắng là sẽ bị rơi vào trong sự phản bội.”

“Cho nên, tở thật sự.. Thật sự.. Không nghĩ muốn rời đi khỏi các cậu đâu!” Nói xong lời cuối cùng, trong lời nói đã rõ ràng mang theo âm thanh tiếng khóc. Nước mắt một giọt một giọt, giống tuyết trần châu bị cắt đứt, rơi trên đất, nhặt lên thì đầy sự bị thương.

Ngẩng đầu, Tiểu Văn xuyên thấu qua ánh mắt đầy sương mù nhìn xem Cổ Âm nghi hoặc, lại một lần nở nụ cười. Chính là, cười đến bất lực, cười đến bị thương.....

“Tạm biệt, Cổ Âm. Tạm biệt, Ngũ Yên. Tạm biệt, Kinh Dục. Tạm biệt, Hạng Linh.....” Ánh mắt Tiểu Văn từng đợt lướt qua mọi người, ngừng lại ở trên bầu trời được ánh đèn đường chiếu sáng lên.

“Còn có, tạm biệt, đất nước an bình này.” Dứt lời, cô ở dưới ánh mắt không thể tưởng tượng nổi của mọi người lôi kéo Kaito đi vào trong mặt đất.

Thật đúng là muốn cảm ơn người vệ sinh của khu mua sắm này đâu, đem gạch men có ánh sáng phản chiếu này lau chùi sạch sẽ đến như vậy, đều có thể phản chiếu ra được bóng người. Quả thật như một mặt gương vậy đó. Cũng bởi vậy, cho nên Tiểu Văn thừa dịp có cơ hội. Ngay tại lúc Kê Nhất ngăn cản cô lại thì trong nháy mắt, cô liền lấy được liên hệ với Kyoko, lợi dụng gạch men ở trên mặt đất thoát đi cũng chính là phương pháp mà Kyoko đề xuất. Chính là, cô cũng biết, như vậy thì chuyện chính mình có ma pháp sẽ bị bại lộ, cho dù chuyện chính mình là Hirota Ryoko đã chết đi có thể che giấu chắc được, nhưng cũng không thể trốn thoát vận mệnh trở về Nhật Bản, tiếp tục cùng với tổ chức áo đen đối đầu với nhau. Huống chi, dùng ma pháp mặt kính rõ ràng như vậy, Akako hẳn là rất nhanh sẽ đoán được chân tướng đi. Ai — thật là phiền não quá đi! Thật sự không nghĩ muốn rời đi.

Bên kia, tổ bốn người nhìn xem nơi Tiểu Văn biến mất, trầm ngâm không nói. Chỉ có Thảo Mai trong chớp mắt chợt hiện lên ánh sáng ám chỉ ám chỉ chân tướng.

Bạn đang đọc truyện [Đồng Nhân Conan] *Ảo Thuật Và Hoa Lửa Kỳ Diệu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 60: Về nhà

Hai mươi lăm, về nhà

Trên đường chân trời, vầng thái dương chậm rãi dâng lên cao, chiếu sáng lên thành phố này, nhưng lại vĩnh viễn không thể chiếu sáng được lòng người tối tăm.....

Một ngày này, thành phố Nam Kinh xảy ra ba sự kiện làm cho ai cũng biết đến.

Thứ nhất, Khu mua sắm A ở tại thời điểm đó nhất đột nhiên đóng cửa, biến mất ở trong tầm nhìn của mọi người.

Thứ hai, tổ bốn người học sinh trung học nào đó gây nên sóng gió vô có thôi học, từ đó trở đi không thấy bóng dáng.

Thứ ba, căn biệt thự xa hoa xuất hiện ở vùng ngoại ô được vài tuần lễ, liền biến mất hoàn toàn chỉ ngay trong một đêm.

Cuộc sống còn đang tiếp tục hoạt động, chính là số phận của người nào đó có chút không được an bình nữa rồi.....

—— Ta đây là đường phân cách Nhật Bản ——

Thời điểm Tiểu Văn tỉnh lại đã là ở trong thế giới Conan. Nằm ở trên giường, nhìn trần nhà quen thuộc, cô vô lực giật giật khoe miệng của mình. Vẫn như trước là ở lại trong đồng biệt thự của Hirota Ryoko, bởi vì liên quan đến người anh trai tiện lợi kia, chính cô lại đến nơi này trọ lại đây. Tất cả giống như trở về nơi bắt đầu, dường như bữa tiệc Pandora kia căn bản không hề xảy ra, ngoại trừ mái tóc đen dài trước ngực cô ám chỉ tất cả đã bất đồng.

Kuroba Kaito hẳn là đã từ chỗ Kyoko đuổi về nhà thôi, cũng chính là chỗ hiện tại cách vách nhà cô. Bất quá, đối chiếu theo tính cách của cậu ta, hẳn là khi tỉnh lại, việc trước tiên cần làm chính là đi tìm Akako hỏi cho rõ ràng. Như vậy Akako thì sao? Anh trai tiện lợi, không, hẳn là Kyoko mới đúng, liệu tên nhóc đó có đi nói rõ chân tướng mọi chuyện không?

Tiểu Văn suy nghĩ nửa ngày, cuối cùng là thở ra một hơi. Quên đi, nghĩ nhiều như vậy để làm gì, ‘kỳ lai chi, tắc an chi’. Chính cô còn phải dùng thân phận mới này để một lần nữa đi tiếp cận nhóm người Conan bọn họ đâu. Chính là, lúc này đây, không thể tự cao như vậy. Chỉ có thể che dấu thực lực, thì mới có thể ở ngay thời điểm cần thiết, cho kẻ địch một đòn trí mạng. Xử Nữ, một đạo kia, ta sẽ hoàn trả lại cho người gấp trăm gấp nghìn lần!

Ngay tại lúc Tiểu Văn đứng dậy, chuẩn bị sửa sang lại này nọ, chuẩn bị sửa soạn để ngày mai đến trường thì chuông cửa vang lên.

“Kỳ quái? Anh trai tiện lợi qua đây gõ cửa để làm gì vậy? Hôm nay Kyoko được nghỉ phép sao?” Gãi gãi đầu, Tiểu Văn hướng về phía dưới lầu đi đến.

“Mao Nam, anh có cần phải lễ phép như vậy.....?” Tiểu Văn một bên vừa mở cửa, một bên vừa oán giận nói, một từ ‘Sao’ chưa kịp nói ra, khi nhìn đến người trước mắt cô thì đột nhiên nó bị nghẹn ở trong cổ họng. Sera ? Làm sao có thể là cô ta? Trong lòng nghi hoặc, ngoài mặt thì cô cũng cố ý biểu hiện ra.

Ai ngờ đâu, cái người nữ sinh tâm tư kín đáo nhưng lại biểu hiện ra ngoài là một người tùy tiện ở mấy ngày qua này, một chút cũng đều chưa biến, vẫn như trước là lên tiếng hỏi thăm một cách quen thuộc, tự nhiên thay đổi dép lê, lại tự mình chạy đến phòng bếp rót ly nước, uống trước một cách ừ ực. Sau đó mới bắt đầu giải thích mọi chuyện.

“A, cậu là Amuro Văn đi, Shikura đã từng nói với tớ về cậu. Bởi vì tớ vốn ở cùng với một người bạn trong nơi này, cậu đột nhiên chuyển sang đây nên tớ chưa kịp tìm được nhà ở, cho nên cũng chỉ có thể tạm thời tập trung ở đây cùng với cậu. Cậu hẳn là sẽ không để ý đi?”

Sera nói chuyện vô cùng thoải mái, trên mặt cũng mang theo tươi cười vô tâm vô phách, nhưng vào lúc, khi nói đến vốn ở cùng với một người bạn thì Tiểu Văn vẫn là từ trong ánh mắt của cô ấy bắt giữ được một tia bi thương. Xem ra, chính mình ở trong này, một ít ngày kết thân bạn bè cũng không phải là những người tuyệt tình tuyệt nghĩa. Bất quá, người nữ sinh này chỉ đơn giản là thật sự bối vì không tìm thấy được nhà ở thôi sao? Theo như cô nhìn thấy, thì cô ta đối với việc Kuroba Kaito rất giống Kudo Shinichi cảm thấy rất là hứng thú đi. Quên đi, nhìn các cậu còn đang lo lắng một phần về tôi, tôi sẽ không vạch trần cậu.

Nghĩ như vậy, tâm tình của Tiểu Văn tốt hẳn lên. Bắt đầu cùng Sera lôi kéo đi làm việc nhà.

Anh trai tiện lợi đem chính cô an bày đến lớp học của Mori Ran, hiển nhiên cũng vì vậy mà trở thành bạn cùng lớp với Sera. Ngày thứ hai cô liền cùng với Sera cùng nhau đi học. Đến phòng học, không thể tránh được lại là một màn tự giới thiệu về mình, cũng thật dễ dàng liền gặp mặt với Ran cùng Sonoko. Chỉ là, lần gặp mặt này cũng không như lúc trước, là lấy thân phận Hirota Ryoko gặp mặt rồi thân quen đến như vậy. Nói trắng ra, vẫn là bối vì chuyện chính cô giúp siêu đạo chích Kid chạy trốn, thắng lợi ở ngay trước mắt, nửa đường chiến đấu tự nhiên xuất hiện một Trình Giảo Kim là cô đây, làm cho cô trong lòng cũng không được thoải mái cho lắm. Nhưng mà, Tiểu Văn liền buồn bực, bản lĩnh của anh trai tiện lợi có thể làm cho tất cả mọi người chứng kiến cảnh tượng ở khu mua sắm quên đi mọi chuyện xảy ra vào ngày hôm đó, nhưng mà anh ấy làm sao có thể không muốn đem trí nhớ của nhóm người Mori Ran cùng nhau xóa sạch chứ? Hại chính cô còn muốn phải thu dọn một cục diện rối rắm như thế này.

“Ai –” Ngồi ở trong phòng học nhận lấy ánh mắt tìm tòi nghiên cứu của Ran cùng Sonoko, Tiểu Văn chỉ có thể bất đắc dĩ thờ dài. Thật hy vọng vĩnh viễn không cần phải tan học, như vậy chính mình sẽ không cần phải đi nhận màn thẩm vấn của Sonoko cùng Ran. Đáng tiếc, ông trời không hề chấp nhận ước nguyện của bất kỳ người nào, Tiểu Văn cảm thấy chỉ vừa mới trôi qua được vài phút, tiếng chuông trường liền vang lên. Nhìn xem bên ngoài, trời vẫn còn sớm đâu! Đây là sự khác nhau giữa trường học Nhật Bản cùng trường học Trung Quốc sao!

“Này! Cậu làm sao có thể ở tại đây! Kid-sama đâu?” Sonoko cũng không thực nữ giống như Ran, lúc này đây Tiểu Văn còn chưa có chuẩn bị sẵn sàng đâu, vậy mà cô ấy đã bắt đầu chất vấn rồi. Âm thanh cực lớn làm cho toàn bộ mọi người ở trong lớp học cũng không tự giác, tập trung nhìn vào trên người Tiểu Văn.

“Đúng vậy, Tiểu Văn, vì sao cậu phải trợ giúp cho siêu đạo chích Kid chạy trốn? Hẳn ta là tội phạm đang bị cảnh sát truy đuổi đấy!” Trái tim của Ran chính nghĩa hơi bị quá, cũng gia nhập cuộc chiến, chính là khẩu khí ôn hòa hơn mà thôi. Tiểu Văn đang chuẩn bị đáp lại lời, thì Sera Masumi ở bên kia phát hiện động tĩnh ở bên này cũng chen chân vào đây nói:

“Siêu đạo chích Kid, chẳng lẽ Tiểu Văn chính là nhà ảo thuật Trung Quốc kia? Áp dụng màn biến cố hoa lệ, mang siêu đạo chích Kid rời đi?”

Nhà ảo thuật? Tiểu Văn không rõ chân tướng nghi hoặc, trừng mắt nhìn.

“Hừ! Không phải là cậu đã lợi dụng màn thủ thuật che mắt sao, so sánh với Kid-sama của tớ thì đó quả thực là một màn múa rìu qua mắt thợ. Nhất định là Kid-sama đã cho cậu một cơ hội để luyện tập, anh ấy chắc chắn sẽ không cần cậu hỗ trợ đâu. Nói, khối bảo thạch kia ở đâu? Nếu như cậu dám độc chiếm, thì tớ sẽ đi đến cục cảnh sát tố cáo cậu!” Sonoko cảm giận nói, rốt cuộc cũng làm cho Tiểu Văn hiểu rõ được một chút chuyện. Bởi vậy nên cô mới nói, tên anh trai này làm sao có thể yên tâm để cho người khác nhìn thấy ma pháp được chứ, cảm quang đều kết luận ra đó là màn ảo thuật. Được rồi, cùng với siêu đạo chích Kid ở cùng nhau, thì ma pháp thật sự cũng đã biến thành màn ảo thuật gạt người. Nhưng mà..... Cô nhớ Sonoko biểu hiện như thế là làm sao vậy? Còn biết đi đau lòng cho viên bảo thạch sao?

Tiểu Văn còn đang buồn bực vì điều này, trong phòng học này vốn chính là một đám nữ sinh trông ngóng, thế nhưng đột nhiên tập thể cả đám liền vọt đi lại đây.

“Cái gì? Cậu chính là nhà ảo thuật Trung Quốc đã trợ giúp siêu đạo chích Kid chạy trốn?”

“Thật sao thật sao? Cậu chính là người đã giúp đỡ cho siêu đạo chích Kid? Quan hệ của các cậu là gì? Cậu có nhìn thấy được bộ mặt thật của siêu đạo chích Kid hay không?”

“Có phải Kid-sama đối xử rất tốt với cậu không? Cậu có thể giúp tớ hỏi Kid-sama về việc ký tên hay không?”

.....

Ngoài dự đoán của Tiểu Văn, chính mình ngay cả một câu cũng đều chưa nói, vốn nên là màn thẩm phán trang nghiêm nay chỉ trong chớp mắt, đã trở thành màn đặt câu hỏi của FAN siêu đạo chích Kid. Sonoko, Ran, Sera bị một nữ sinh trong lớp đụng trúng đi ra một bên. Rất nhanh, liền ngay cả nữ sinh của lớp khác cũng nghe thấy tin tức mà chạy đến.

“Này! Các cậu có làm hay không vậy, tớ là người quen biết với cậu ấy đầu tiên, muốn ký tên thì tớ cũng phải là người đầu tiên!” Sonoko ở một bên dùng hai tay chống lên trên thất lưng, lòng đầy cảm phẫn nói, lập tức cũng gia nhập cuộc chiến tranh đoạt. Nhìn Ran một đầu đầy vạch đen, đứng đó đỡ trán, cảm khái khí thế của cô.

Làn sóng hò hét của FAN càng ngày càng cao hơn, làm cho màn tan học này, cổng trường chỉ có người đi vào, không có người đi ra.....

Chương 61: Ma pháp

Ban đêm, nơi ngoài cửa sổ an tĩnh, chỉ có âm thanh tuyết đọng ở trên cây rơi xuống lá chĩa.

Tiểu Văn rón ra rón rén tới gần phòng của Sera, thật cẩn thận thăm dò, phảng phất như một kẻ trộm. Nhìn thấy cửa phòng Sera đóng chặt lại, trong phòng không nghe thấy có bất kỳ âm thanh nào, sau đó cô lại rón ra rón rén đi trở về phòng của mình. Hiện tại cô có một chuyện vô cùng quan trọng muốn xác nhận! Tuyệt đối không thể để cho Sera phát hiện được!

Đóng cửa lại, hết lần này đến lần khác xác định là cánh cửa đã được khóa xong, Tiểu Văn mới thả lỏng người ra, lặng lẽ chuồn vào trong ổ chăn.

“Xích Quang Đăng!” Tiểu Văn ấn vào lắc tay ‘Tứ Liên’ trên cổ tay trái mình, nhắm mắt lại thăm dò vài từ! Từ giữa ổ chăn tối đen trong nháy mắt liền bị một đường màu đỏ cắt ngang qua. Tuy rằng đã từ từ nhắm hai mắt lại, nhưng Tiểu Văn lại vẫn như cũ, cảm nhận được đường ánh sáng lỏng lẻo kia. Cả trái tim càng ngày càng đập nhanh hơn. Rất sợ hãi tất cả những điều này không phải là sự thật, rất sợ hãi cảm giác của chính mình là sai. Ôm ngực, Tiểu Văn không dám mở mắt ra. Đây chính là sự thật sao? Ma pháp, ma pháp đã bị mất đi, nay đã trở lại!

Phải biết rằng, một kiếm kia của Xứ Nữ không chỉ có giết chết Hirota Ryoko, quan trọng hơn chính là làm phân tán ma lực mà cô sở hữu đi ra ngoài. Anh trai tiện lợi nói, Xứ Nữ là thông qua thân thể của Hakuba, vào thời điểm hôn mê lúc đó, đã nói được ma lực đường thông đạo, hợp lại từng chút từng chút một, ở sau lưng từng bước xâm chiếm ma lực của cô. Mà vào lúc khi ma lực của cô sắp tiêu tán hết, Xứ Nữ lại sử dụng kiếm hoàn toàn nghiền nát nguyên khí ma lực của cô, dựa theo lý thuyết để giải thích, cho dù linh hồn của cô có bất tử, cũng không có khả năng sử dụng ma pháp thêm một lần nữa. Thế nhưng, ngay tại ngày hôm nay, thời điểm khi bị một đám FAN của Kuroba Kaito vây quanh, cô lại có thể tỉnh cờ phát hiện ra chính cô lại có được ma lực thêm một lần nữa!

Khi đó, cô còn đang lo lắng phải đuổi bắt người như thế nào, còn nghĩ rằng nếu có ma pháp thì tốt rồi. Chính cô liền trực tiếp có thể đem bản thân bao bọc ở giữa ánh hào quang, làm một màn dịch chuyển một cách hoa lệ. Ai ngờ đâu, cô chỉ là nghĩ như vậy thôi, toàn thân thể nhưng thật sự sáng đỏ lên. Cuối cùng, tuy không có dịch chuyển đi, nhưng cũng đã đem đồng FAN này hù dọa sững sốt, khiến cho cô có cơ hội thành công trốn đi. Căn cứ theo sách ma pháp ban đầu mà cô xem đến, chính cô vào lúc đó hẳn là màn ma pháp xúc tiến cấp độ thấp nhất — Xích Quang Đăng. Tuy rằng là cấp độ thấp nhất, nhưng mà này đó cũng là ma pháp a! Một người vô dụng đột nhiên có được ma pháp, cũng đột nhiên mất đi như cô mà nói, tâm tình căn bản không thể nào ngừng kích động được. Cho nên, khi cô vừa mới về nhà liền quyết định chứng thực chuyện này. Không biết làm sao khi Sera cứ liên tục nhìn chằm chằm vào chính cô, cô chỉ có thể đành phải nhẫn nhịn cho đến khi cô ấy đi ngủ thì mới bắt đầu thí nghiệm.

Mà hiện tại, kết quả của cuộc thí nghiệm ở ngay tại trước mắt. Chỉ cần cô mở mắt ra thì có thể chứng thực được rồi.

‘Làm ơn! Nếu như tôi thật sự là công chúa của thế giới ‘Tân U’, nếu như tôi thật sự phải nhận trọng trách cứu vớt thế giới này, vậy thì hãy làm cho tôi có được ma pháp thêm một lần nữa đi!’

Hai tay tạo thành chữ thập, Tiểu Văn mặc niệm. Tiếp tục kìm nén trái tim lại, mở to hai mắt ra.

“A!” Tiểu Văn phản xạ tính lấy tay che mắt, thở nhẹ một tiếng. Đột nhiên nhận đến ánh sáng mạnh mẽ kích thích đến ánh mắt của cô đang bắt đầu chảy nước mắt vì đau. Thế nhưng, sự đau đớn nho nhỏ này làm sao có thể so được với nội tâm vui sướng của Tiểu Văn?

Rốt cuộc cô lại có thể sử dụng ma pháp rồi! Cô lại trở thành phù thủy! Cô có thể báo thù! Cô có thể bảo vệ thế giới Conan thật tốt!

“A a a! Quá tuyệt vời!!!” Tiểu Văn không kìm nén nổi tình cảm hô to ra ngoài, xóc chăn lên, nhảy dựng lên! Ngay lập tức, toàn bộ căn phòng tràn ngập ánh sáng màu đỏ.

Màu sắc vui sướng chiếu rọi lên vẻ mặt hồng hào của Tiểu Văn, cặp mắt kia lại tràn ngập hi vọng cùng tin tưởng thêm một lần nữa, trong đôi mắt màu đen ấy như có những vì sao lấp lánh tỏa sáng.

“Xứ nữ! Ngày mà người đặc chí sắp kết thúc rồi!”

—— Ta đây là đường phân cách lời đối thoại ——

Tòa kiến trúc màu đen vẫn như trước dựng thẳng đứng xuyên tận trời cao, cùng với màu sắc đẹp đẽ xung quanh hình thành sự đối lập rõ nét. Trên tầng cao nhất, giữa văn phòng rộng rãi kia, một thân ảnh quen thuộc được giấu ở sau lưng ghế dựa.

“Róc rách—” Tựa như âm thanh dòng nước, lại tựa như âm thanh phá vỡ gì đó mà ra. Trong bóng đêm, đột nhiên xuất hiện một mảnh ánh sáng xanh da trời, từ giữa đi ra, cũng chính là Amuro Tooru hai ngày nay không thấy bóng dáng.

“Thế nào? Còn chưa có xuất phát?” Tiếng nói trầm thấp vang lên, thuộc loại địa ngục.

Thân ảnh màu lam không nhanh không chậm chuyển qua một bên, theo tay vung lên, ngay tại trong bóng đêm vẽ ra một ghế tựa thủy tinh dễ chịu. Từ từ nằm đổ người lên ghế tựa, lơ mơ thanh nhàn xong rồi anh mới bắt đầu động miệng.

“Không vội, chỉ là trước khi đi đến đây nói cảm ơn người!”

“Cảm ơn?” Bóng người màu đen tựa như nghe xong được một chuyện hài buồn cười, hừ một tiếng. “Không cần phải, chúng ta chính là theo như nhu cầu. Không có hai người nhóm người, ta mới có thể buông tay độ sức!”

Lời nói không khách khí, lạnh nhạt chẳng những không có làm cho người đối diện lộ ra sắc mặt giận dữ, ngược lại khiến cho anh nở một nụ cười như.

“Nga? Chúng ta đây vẫn là nên nhanh chóng rời đi thì vẫn tốt hơn, bằng không thì chẳng phải là sẽ trở thành người không đáng tin? Cái này thì không thể được, về sau nói không chừng có thể có cơ hội hợp tác nữa!” Nói xong, thân hình màu lam của anh càng lúc càng mờ nhạt. Chính là vào lúc trước khi biến mất, để lại một câu khiến người ta suy nghĩ sâu xa, vang lại ở giữa không gian to như thế này:

“Người thật sự là vô tình sao?” | “Vô tình sao — vô tình sao — vô tình sao —”

Tiếng vang yếu bớt đi, gõ tại trên ngực bóng đen kia, thật lâu không đi...

Vô tình? Nếu không có tình trước, thì làm sao nói đến chuyện vô tình? Khi nào thì, ngay cả người cũng đã nhìn ra?

—— Ta đây là đường phân cách tòa thành Tarot ——

“Thật sự phải đi sao?” Lần đầu tiên, Akako giống như một đứa trẻ sắp bị bỏ rơi, ủy khuất nói.

Người con trai sờ sờ đầu Akako Lam, sững sờ cười nói:

“Ừ, nếu không đi thì sẽ không thể đuổi kịp công chúa của các người đâu! Không nghĩ về sau trở lại thế giới ‘Tân U’ tham gia hôn lễ của ta sao?”

“Nhưng là...” Akako lười kéo một ít tóc dài tới lưng của Thiếu Kiệt, muốn nói gì đó nhưng lại vẫn không mở miệng ra.

Kyoko ở một bên nhìn rồi đi, chạy tới kéo tay Akako ra.

“Được rồi được rồi, Thiếu Kiệt chủ nhân phải đi rồi, lại muốn biến thành cái gương không thể di chuyển, tôi đây cũng không nói gì, Tiểu Xích Ma nhà cô đến cùng còn rồi rắm cái gì chứ, cũng không phải không còn nhìn thấy được. Hơn nữa, Đại công chúa cũng đều đi qua, lại không đi, nữ chủ nhân tương lai của tôi sẽ chạy mất!!”

“Xi —” Akako, không, hẳn là Tiểu Xích Ma mượn thân thể của Akako bật cười một tiếng. “Chỉ có người là cấp bách nhất!”

“Được rồi, Kyoko người lại khi dễ Xích Ma, cẩn thận coi chừng cô ấy nói Akako chính nhà người đấy!” Nói xong, Thiếu Kiệt thật thâm sâu nhìn Akako liếc mắt một cái, nhàn nhạt biến mất thân hình. Một khắc kia, Kyoko cùng Xích Ma đều có thể nhìn thấy trong mắt anh có một chút hạnh phúc.

Đúng vậy! Ngàn năm chờ đợi rốt cuộc cũng đã sắp có kết quả, không phải sao? Như vậy thì còn công chúa nhỏ thì sao? Tình đời nghìn kiếp của cô ấy thì phải vào lúc nào thì mới có thể kết thúc?

Bạn đang đọc truyện [Đồng Nhân Conan] Áo Thuật Và Hoa Lửa Kỳ Diệu được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ebook Full(cham)Net.

Chương 62: Tái nhậm chức

Từ ngày này sang ngày kia, ma lực của Tiểu Văn đã khôi phục được một nửa. Vài ngày nay, anh trai tiện lợi không có xuất hiện. Kyoko cũng đã khôi phục lại bộ dáng lúc đầu. Akako hẳn là đã biết đến thân phận thật sự của cô rồi, chỉ là không biết vì sao còn chưa có tới đây tìm cô. Bởi vì trong lòng cô có rất nhiều nghi vấn không chiếm được lời giải đáp trong một lúc nhất thời, tâm tình trở nên phiền chán buồn bực vài ngày. May mà ‘Tứ tỷ tự kỷ’ còn có chút tính người, vào dịp này có xuất hiện qua một lần, đem sự tình nói rõ ràng ra cho cô nghe.

Có thể này phát hiện ra cuộc thí nghiệm ma pháp thành công vào ngày đó không phải bởi vì ông trời nghe được lời cầu nguyện của cô, mà nguyên nhân là do cái người cướp đi ma lực của cô đã làm chuyện tốt. Hình như anh trai tiện lợi cùng Tứ tỷ đã làm giao dịch gì đó với hắn, nên ‘Tứ Liên’ mới không bị phá hủy, ngược lại khiến cho cô dựa vào nó khôi phục ma pháp thêm một lần nữa. Mà anh trai tiện lợi cùng Tứ

tỷ cũng bởi vì cuộc giao dịch này nên không thể rời khỏi đó. Hiện tại ở thế giới này, liền chỉ còn lại có mình cô mà thôi.

Bất quá chính cô vẫn là không hiểu được, vì sao cái kẻ Xứ Nữ kia lại muốn đi làm chuyện uống công vô ích, tự nhiên đi đâm ngang kiếm chuyện phá đám. Đợi được vài ngày sau thì ma lực của cô sẽ hoàn toàn khôi phục, mọi chuyện không phải là sẽ giống y như lúc đầu sao? Chỉ là vì muốn đuổi anh trai tiện lợi cùng Tứ tỷ đi thôi sao? Tổng cảm thấy có chỗ nào đó có chút không được thích hợp, đáng tiếc còn chưa có thể nói được. Sau vài lần nỗ lực không có kết quả xong, Tiểu Văn cũng chỉ có thể buông tha cho việc này.

Hiện tại, mỗi ngày ngoại trừ mỗi việc cô đi đến trường thì chính là đứng ngồi ở trong nhà, lên mạng sưu tầm tin tức về Pandora. Khi Tứ tỷ rời đi có nói, chỉ cần tìm được Pandora thì được tính là đã hoàn thành nhiệm vụ. Xứ Nữ bọn họ tự nhiên sẽ biến mất, chính cô cũng có thể được trải qua cuộc sống yên tĩnh như mong muốn. Đáng tiếc, cho dù mỗi ngày cô đều sưu tầm tin tức như vậy, hiệu quả vẫn rất là thấp. Xem ra, hiện tại cô chỉ có thể đi tìm hàng xóm để cầu xin sự giúp đỡ thôi.

“Đình đông — đình đông —” Hôm nay sau khi tan học, Tiểu Văn liền bỏ chạy, đi đến nhà Kaito nhấn chuông cửa.

“Đến đây, đến đây.” Âm thanh quen thuộc của bác quản gia vang lên, tâm tình của Tiểu Văn cực kỳ tốt.

Lạch cạch — cửa được mở ra.

“Xin hỏi cô là —”

“A! Chào bác, cháu là Amuro Văn ở nhà bên cạnh, cháu đến đây là để tìm bạn Kuroba Kaito.” Giọng điệu của Tiểu Văn được trả lời theo cách bình dị gần gũi. Bác Jii là một ông lão lương thiện, chỉ cần chính cô không có địch ý thì ông ấy nhất định sẽ không làm cô khó xử.

Kaito từ trên lầu đi xuống dưới phát hiện hình như có người đến nhà hỏi thăm, cậu vừa sửa sang lại quần áo, vừa hỏi: “Bác Jii — là ai vậy?”

“Là khách của cậu chủ.” Jii trả lời. Nói xong đem Tiểu Văn mời vào nhà.

Kaito còn đang buồn bực hôm nay mới trở về thì ai liền đến tìm cậu, liền nghe thấy tiếng bác quản gia mời người ta vào nhà rồi. Cậu ngồi ở trên ghế sofa mang theo nghĩ hoặc, ngẩng đầu lên nhìn. Mà khi nhìn đến Tiểu Văn thì trong mắt cậu hiện lên vẻ kinh ngạc vô cùng rõ ràng.

Mấy ngày nay, không phải là cậu không nghĩ đến việc muốn đi tìm Tiểu Văn, chính là bởi vì không hiểu vì sao Akako đưa ra lời cảnh cáo nên cậu mới không có đi tìm. Không nghĩ tới hôm nay, Tiểu Văn sẽ tự mình sang đây viếng thăm gặp mặt. Biết được thân phận của cậu, biết được địa chỉ gia đình cậu. Người nữ sinh đến cùng còn cái gì không biết?

Kuroba Kaito kinh ngạc, Tiểu Văn tất nhiên là nhìn thấy nhưng chính là cố ý giả ngu, không trả lời. Mục đích của cô khi tới nơi này cũng không phải là thay cậu ta giải quyết nghi vấn, mà là tìm cậu ta để hợp tác.

“Sao cậu lại tới đây?” Đúng là vẫn là nhện không được, Kaito hỏi xuất ra ngoài. Bất quá cậu đã chiếc mặt nạ Poker Face lên, giả bộ đối phó cái gì đó đều không thể nói là bộ dáng lạnh nhạt. Cậu ta không biết bộ dạng này của cậu sẽ chỉ làm cho Tiểu Văn nhớ tới cái đêm mà cô đã tử vong, cái đêm mà trên mặt cậu ta đã xuất hiện sự kích động cùng thống khổ.

Trong mắt hiện lên một tia áy náy, Tiểu Văn vội vàng bưng tách trà mà bác Jii đã pha, nhấp một ngụm, che giấu đi qua.

Dù sao Kaito cũng là siêu đạo chích tiếng tăm lừng lẫy, tất nhiên cũng không đổ kị, hành động kỳ quái của Tiểu Văn cậu đều nhìn thấy hết ở trong mắt. Chính là bởi vì do sự hiểu biết của cậu đối với người trước mắt này rất ít, cho nên mới không có cách nào biết được tâm tư của đối phương trong một phút kia.

Che giấu tốt tâm tư, Tiểu Văn mới chậm rãi mở miệng ra, nói rõ mục đích mà cô đến đây.

“Cậu cũng phải tìm Pandora đúng không? Đến tốt cùng thì cậu là loại người nào?” Kaito đề phòng hỏi, một chút không có bởi vì Tiểu Văn đã cứu cậu mà thả lỏng cảnh giác. Ở giây phút mà Hakuba phản bội Ryoko kia, cậu đã định trước là sẽ không lại dễ dàng đi tin tưởng người khác.

“Vì sao tớ đi tìm Pandora cậu không cần phải biết. Về phần tớ là ai, đến lúc đó cậu sẽ biết. Tớ thậm chí muốn hỏi cậu, cậu có đồng ý hợp tác hay không, cùng nhau đi tìm Pandora?” Tiểu Văn ôm ngực, nhàn nhạt nhìn Kaito.

Kaito nhìn vẻ mặt hiện tại của Tiểu Văn, trong lòng hiện lên một tia quen thuộc. Thật ra khi còn ở Trung Quốc, lúc cô ấy kéo tay cậu chạy trốn cũng đã có loại cảm giác này. Thế nhưng, cậu biết rõ Tiểu Văn không phải là cô ấy, cũng không có khả năng chính là cô ấy. Chính là, chính là bởi vì sợi dây liên kết quen thuộc này, cậu đã đồng ý với cô rồi. Về phần bí ẩn này, cậu nhất định sẽ tìm được lời giải.

Đã đồng ý cùng nhau hợp tác, Kaito cũng không lại che giấu, nói ra kế hoạch sắp tới của cậu.

“Cuối tuần này, giám đốc công ty ô tô XX của nước Mĩ — Mike sẽ ở viện bảo tàng Tokyo mở cuộc triển lãm viên bảo thạch mà ông ta đã cất giấu ở mười năm trước — ‘Vương Phi’. Nghe nói đây khối bảo thạch may mắn, bởi vì “nàng”, Mike mới có thể may mắn, có được địa vị như ngày hôm nay một cách nhanh chóng như vậy. Mà vợ của Mike đã từng mắc phải một căn bệnh nặng, cũng bởi vì lấy được khối bảo thạch này, sau đó như xuất hiện kì tích khôi phục lại bình thường. Theo như tớ được biết, Pandora có năng lực khôi tử hồi sinh, cho nên, không thể loại trừ khả năng ‘Vương Phi’ chính là Pandora. Tớ đã chuẩn bị đi phát bức mật hàm báo trước, ở tại cuối tuần này đi

chứng thực một chút.”

Tiểu Văn nghe xong lời nói của Kaito, chống cằm cúi đầu trầm tư một lát. Vương phi? Sẽ là “nàng” sao? Quên đi, vẫn là chính cô đi nhìn một chút đi.

“Được, cảm ơn về phần tin tức của cậu. Cuối tuần này tớ sẽ tự mình đi nhìn một chút. Đến lúc đó, cậu sẽ biết tớ là ai.” Nói xong, cũng không quay đầu lại nhìn phản ứng của Kaito, xoay người rời đi.

Cuối tuần này? Được, tớ đây thật chờ mong được nhìn thấy bộ mặt thật của cậu. Kaito cầm lấy chén trà, đặt ở bên môi, thổi nhẹ.

Tiểu Văn vừa ý tính toán tiến hành nhãn hiệu của mình cho thật vang dội. Ma lực của cô đã khôi phục được tám phần, tuy rằng một ít ma pháp cao thâm còn không có cách nào sử dụng ra được, nhưng những ma pháp bình thường như trôi nổi, dịch chuyển, hóa trang thì không thành vấn đề gì. Không sai, cô chuẩn bị sử dụng thân phận ‘Đôi cánh thiên sứ màu tím’ để xuất hiện. Thân phận ‘Tiểu Văn’ này cũng không thích hợp để cô ra mặt tìm kiếm Pandora, nhưng thân phận của ‘Đôi cánh thiên sứ màu tím’ thì lại rất là tốt. Hơn nữa lúc trước, những người đó như Conan tuy rằng hoài nghi, nhưng không thể xác định được ‘Đôi cánh thiên sứ màu tím’ là Hirota Ryoko. Chuyện về Pandora, chính cô không thể lại tiếp tục liên lụy đến nhóm người Conan nữa, một nhóm người thường cho dù thông minh lợi hại đến cỡ nào đi chăng nữa, cũng không thể đấu lại Xứ Nữ thần thông quảng đại. Mọi chuyện vốn là do chính cô gây ra, để cho chính cô tự mình âm thầm kết thúc là được rồi.

Nhưng mà, anh trai tiện lợi đã quên nói cho Tiểu Văn biết về chuyện cô bị mất trí nhớ, hiển nhiên Tiểu Văn sẽ quên đi việc Kaito đã sớm biết chuyện chính cô — Hirota Ryoko là ‘Đôi cánh thiên sứ màu tím’. Nụ hôn kia, đã sớm theo phần ký ức này mà tan biến.

Cứ liên như vậy mang theo phần cảm giác không biết gì, Tiểu Văn chuẩn bị tốt hết tất cả, chờ đợi đến cuối tuần.

Bạn đang đọc truyện [Đông Nhân Conan] Áo Thuật Và Hoa Lửa Kỳ Diệu được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ebook Full(cham)Net.

Chương 63: Hủy thạch

Khí trời không tốt, cuối tuần này thế nhưng sẽ có cơn mưa nhỏ, từng giọt tí tách, tung bay ở giữa bầu trời trong thành phố.

Càng làm cho Kaito không nghĩ tới chính là, mưa tuy nhỏ nhưng gió lại rất lớn, mà trận gió lớn này làm cho cậu không có cách nào có thể dùng tàu lượn để lướt đi. May là bởi vì cha của Aoko là sĩ quan cảnh sát phụ trách hành động lần này, cho nên cậu mới có cơ hội lên vào đây. Cái tên giám đốc người Mĩ kia biết cậu sẽ đến, không hề có chút cảm giác khẩn trương nào, tự phụ đến mức từ chối thanh tra Nakamori bố trí cảnh sát đứng canh gác, chỉ là sắp xếp mười gã vệ sĩ đứng ở xung quanh bảo thạch được để trên đài triển lãm. Hắn ta cho rằng cái tủ chứa đầy dòng điện cao thế có thể ngăn cản được cậu hay sao?

Dựa vào kỹ thuật hóa trang xuất quỷ nhập thần, Kaito liền dễ dàng tiếp cận được tủ chứa đựng đá quý. Nhìn xem ‘Vương Phi’ dễ như trở bàn tay, khoe miệng hơi giương lên một tia đắc ý, phải nên biết rằng, cái này so với ‘Bát Trận Đồ’ kỳ quái ở Trung Quốc còn đơn giản hơn nhiều.

Nhưng mà, ngay tại lúc Kaito đem nanh vuốt của mình hướng về phía ‘Vương Phi’ thì có một âm thanh quen thuộc vang lên:

“Thế nào? Không đợi tớ đến liền chuẩn bị động thủ sao? Cậu đấy, đều người hợp tác với nhau mà cũng thật không có chút thành ý nào!”

Tiểu Văn một thân váy hoa màu tím, lụa trắng trên mặt lướt nhẹ, xuất hiện ở trong đại sảnh, trong giọng nói có hơi trách cứ. Người vệ sĩ này càng hoảng sợ hơn khi nhìn thấy Tiểu Văn đột nhiên xuất hiện, nghe xong lời nói của Tiểu Văn, vội vàng nhìn về phía “ông chủ” lúc này đang đứng ở bên cạnh đài triển lãm, kết quả toàn thể ngây người.

Ông chủ ở bên cạnh đài triển lãm không biết từ khi nào thì đã biến thành một tay cầm bảo thạch, cùng với hình dáng màu trắng.

Hóa ra, Kaito nghe ra được âm thanh của Tiểu Văn, cũng không vội vã quay đầu lại, vẫn như trước, không chút hoang mang nào đem viên bảo thạch nắm ở trong tay. Lời nói mới vừa rồi của Tiểu Văn, đã vạch trần được thân phận của cậu, cho nên, cậu cũng không tiếp tục che giấu nữa, vung tay lên, khôi phục lại bộ dáng của chính cậu.

Lúc này, thanh tra Nakamori nghe được động tĩnh cũng chạy lại đây, đi theo phía sau còn có ông giám đốc ô tô một thân chặt vật. Xem ra là có người vô tình cứu ông ta khi bị nhốt trong toilet ra.

Nghe được tiếng bước chân, Kaito vốn còn tưởng rằng sẽ nghe được âm thanh hô to phẫn nộ của thanh tra Nakamori giống như trước đây là “Kid! Đừng chạy!”, cậu cũng đã chuẩn bị xong đoạn mở đầu một cách hoa lệ. Lại không nghĩ rằng cậu sẽ nghe được một cái tên mà chính cậu không thể nào tưởng tượng đến: “Đôi cánh thiên sứ màu tím?”

Đôi cánh thiên sứ..... Màu tím? Đó không phải là..... Chẳng lẽ..... Sự khiếp sợ trong nháy mắt vây quanh lấy Kaito, trong đầu cậu chỉ

toàn là trống rỗng chậm rãi quay đầu.

Là cô ấy! Thật sự là cô ấy! Là hình dáng quen thuộc kia, quen thuộc đến mức chính cậu khi ở trong mơ, cũng có thể miêu tả ra được cái từng nụ cười, từng cái nhăn mày của cô ấy. Nhưng mà, làm sao có thể chứ? Người con gái ấy là do cậu tự tay đưa đi bệnh viện, tận mắt nhìn thấy cô ấy tắt thở. Lễ tang kia tuy rằng cậu không có đi tham dự, nhưng cũng luôn đứng ở phía sau, yên lặng chú ý hết tất cả. Ryoko, người con gái đã từng cướp đi trái tim của cậu, căn bản không có khả năng cô ấy còn sống. Chỉ là, nếu như mọi chuyện là như thế này, vậy thì người trước mắt này là ai??

Tiểu Văn vốn là muốn nhìn thấy biểu cảm khiếp sợ của Kuroba Kaito khi nhìn thấy cô hóa trang thành như thế này, lại không nghĩ rằng, biểu cảm xuất hiện ở trên mặt Kaito không phải là sự khiếp sợ bình thường, mà là sự thống khổ, bi thương dày đặc đến mức không thể nào tin được. Tại sao có thể như vậy? Loại cảm giác này..... Chẳng lẽ cậu ta nhận ra cô?

Trong lúc nhất thời, hai người đều đắm chìm ở trong ánh mắt của đối phương, không chú ý đến xung quanh. Mà đây cũng chính là cơ hội tốt cho kẻ địch. Cái tên giám đốc ô tô cảm thấy chính mình đã chịu nổi nhục nhã vô cùng lớn, ngay sau đó cũng không mềm lòng, từ trong túi lấy ra một cái điều khiển từ xa, vội càng ấn xuống. Ngay lập tức, theo dưới đây từ bắt đầu phun ra một lượng nước lớn, trần nhà cũng bắt đầu tung tóe đầy nước. Vài gã vệ sĩ kia dường như đã sớm biết mọi chuyện, di chuyển thân mình chạy ra khỏi phạm vi chứa nước, thuận tiện còn lôi kéo theo thanh tra Nakamori còn đang đứng đó sững sờ.

Chỉ một hồi, trên không trung liền bắt đầu xuất hiện âm thanh “Xoẹt xoẹt—” của dòng điện, Tiểu Văn cùng Kaito cũng phục hồi lại tinh thần. Mới đầu, thanh tra Nakamori mang theo Kaito cùng Aoko, được giám đốc ô tô dẫn đi tham quan toàn bộ công trình, khi đó cũng không có giới thiệu qua về điểm này. Nhìn bộ dáng của thanh tra Nakamori thì biết ngay, ông ấy cũng đã bị lừa không biết gì cả. Kaito không nghĩ tới người kia lại có tâm cơ sâu đến như vậy, mấy ngày này cũng không tin tưởng cảnh sát, âm thầm ở lại đây giờ thủ đoạn như thế này. Càng không nghĩ tới, chính cậu sẽ bởi vì sự xuất hiện của Tiểu Văn, mất đi cảnh giác, làm cho người ta có cơ hội lợi dụng, nhất thời chưa kịp né ra.

Theo dòng nước, cường độ dòng điện ở trong không trung càng ngày càng mạnh, mà toàn thân Kaito ướt đẫm đã có thể rõ ràng cảm giác được dòng điện đang mang đến sự tê tái. Chính là bởi vì trong lòng kiên trì muốn xác định Tiểu Văn có phải là Ryoko hay không, mới miễn cưỡng kiên trì đến lúc này. Cậu không thể ngã xuống, cậu sợ tất cả mọi chuyện này đều chỉ là một giấc mơ, đợi đến khi cậu mở to mắt ra thì không còn nhìn thấy người mà cậu ngày đêm mong nhớ.

“Ryoko — Ryoko —” Kaito chịu đựng sự đau đớn cùng đau nhức truyền đến trên người cậu, ở trong nước nhẹ nhàng gọi Tiểu Văn. Ánh mắt cậu đã không thể mở ra bởi vì trần nhà liên tục đổ nước xuống, thấy không rõ phía trước.

Tiểu Văn cũng bị tình huống xảy ra bất thành linh này làm cho hoảng sợ, cô vốn chính là muốn lợi dụng cơ hội này để cho Kaito thấy thân phận của cô, thuận tiện ở trước mặt mọi người, nói cho bọn họ biết ‘Đôi cánh thiên sứ màu tím’ đã trở lại. Thuận tiện để cho cô có cơ hội, về sau lợi dụng thân phận này để tìm kiếm Pandora. Không nghĩ tới sẽ gặp loại tình huống này. Không kịp thi triển ma pháp cách thủy, cô chỉ có thể từ trong không gian ‘Tứ Liên’ lấy ra một cái ô rất to màu hồng nhạt che khuất lượng nước lớn chảy ra từ trên trần nhà, cũng đồng thời nhìn thấy được Kaito một mặt thống khổ, cố gắng mở to mắt ra để tìm kiếm chính cô.

Tuy rằng không biết vì sao Kaito khi nhìn đến bản thân cô thì liền khẳng định cô chính là Ryoko, Tiểu Văn vẫn chính là chuẩn bị, trước hết cứu Kaito ra khỏi nơi này cái đã. Cô dịch chuyển đến bên người Kaito, để cho ô che khuất nước chảy xuống trên đầu Kaito, lấy khăn tay ra lau khô nước trên mặt Kaito, nếu chỉ là nhiều đây thì không thể khiến cho Kaito không đến mức không mở ra được. Trong nước đang chảy ra này đó căn bản không phải là nước trong bình thường, bên trong nước có thể có trộn lẫn mê dược có thể làm cho người ta bất tỉnh. Thân thể Kaito đã tiếp nhận đòn công kích của dòng điện, hiện tại lại bị nước này đó xâm nhập vào trên người, chỉ sợ thanh tỉnh không được bao lâu. Chính cô phải lập tức dẫn cậu ta rời đi.

“Siêu đạo chích Kid, mau tỉnh lại!”

Kaito vốn đã có chút choáng váng hoa mắt, nghe được Tiểu Văn la lên, miễn cưỡng mở to mắt, nhìn Tiểu Văn, nhìn khuôn mặt của ‘Đôi cánh thiên sứ màu tím’ không có thay đổi kia, thỏa mãn nở nụ cười một chút, sau đó là hoàn toàn hôn mê bất tỉnh. Cho dù Tiểu Văn có lai kêu gọi như thế nào thì cũng đều không tỉnh lại.

Âm thanh xoẹt xoẹt ở trên không trung đã chuyển hóa, càng ngày càng trở thành tiếng nổ đom đóm, Tiểu Văn biết, chỉ cần dừng chân ở lại đây chỉ nhiều thêm một chốc lát, thân thể Kaito sẽ không chịu nổi, suy nghĩ xong xuôi hết, cô vội vàng dịch chuyển, thoát khỏi chỗ này.

Ôm Kaito dịch chuyển đi đến nhà, cô chỉ cảm thấy trong đầu có một trận đau đớn. Trong lòng xuất hiện chỗ trống, dường như đang bị cái gì đó lấp đầy.

Mà giờ phút này, giám đốc ô tô cùng thanh tra Nakamori đã rời khỏi phòng khách, ở trong mắt Mike, Tiểu Văn cùng Kaito không có khả năng chạy thoát, chính hắn chỉ cần đợi đến khi hai người đều hôn mê bất tỉnh thì có thể đi vào. Hắn sợ ở lại nơi đó sẽ bị dòng điện gây ra thương tích. Nhưng hắn lại không biết loại hành vi này của mình càng khơi dậy sự phẫn nộ trong lòng Tiểu Văn.

Sera bởi vì chuyện của siêu đạo chích Kid nên còn ở tại hiện trường, không có về nhà, cho nên Tiểu Văn tạm thời đem Kaito an bày ở tại trong phòng cô. Sau đó lại dịch chuyển đi đến viện bảo tàng. Giám đốc ô tô nước Mĩ sao? Hừ! Lại có thể muốn lợi dụng dòng điện cao thế để đưa người khác đi vào chỗ chết, như vậy thì không nên trách cô cũng ‘tâm ngoan thủ lạt, bất cận nhân tình.’ (Thủ đoạn độc ác, không hợp với đạo làm người.)

Dịch chuyển vài cái, Tiểu Văn liền đến hiện trường. Chẳng qua lần này cô không có xuất hiện ở trong viện bảo tàng, mà là trôi nổi ở trên

bầu trời viện bảo tàng. Chỉ thấy cô dùng một tay chống đỡ một cây dù màu hồng nhạt, một tay cầm ‘Vương Phi’, ở không trung, từ trên cao nhìn xuống, giống như nữ thần giáng trần, kiêu ngạo nhìn mọi người. Đem quần chúng ở trên hiện trường kinh hãi, hét ra từng tiếng thét chói tai.

Lúc này Mike vừa vận phát hiện ra chuyện siêu đạo chích Kid cùng ‘Đôi cánh thiên sứ màu tím’ đã chạy thoát, chính là ở giữa lúc giận dữ thì liền phát hiện ra bên ngoài ồn ào náo động. Bên ngoài có rất nhiều người mà hắn mới tới để tạo thế lực, lúc này đã hoàn toàn mất đi khống chế, bọn họ ngẩng đầu lên chỉ trở ở trên bầu trời, cùng với tiếng than sợ hãi. Máy chụp hình này chính là do hắn dùng tiền để phát xuống cho mỗi người, bọn họ cũng không nghe lệnh đưa lên không trung chụp lóe đèn flash.

Hắn đi ra viện bảo tàng, đang muốn quát lớn vài tiếng, chợt nghe đến trên đỉnh đầu truyền đến âm thanh lạnh lùng.

“Ông hắn là Mike ư? Nghe nói ‘Vương Phi’ này là viên bảo thạch may mắn của ngươi! Không biết sau khi ta hủy ‘nàng’ thì không biết ngươi có còn có thể tiếp tục có được may mắn hay không!”

Mike bị âm thanh xuất hiện bất ngờ của Tiểu Văn làm cho phát hoảng, vội vàng ngẩng đầu lên nhìn, đúng lúc nhìn thấy tay trái Tiểu Văn vung lên một hình ảnh ‘Vương Phi’ bị một ngọn lửa đốt cháy. Ngay lập tức nổi trận lôi đình.

“Ngươi là ai kia chứ, lại có thể dám hủy bảo thạch của ta. Ta sẽ cho ngươi chết không được tử tế!” Dứt lời, Mike một mặt âm ngoan dùng tay ra hiệu, ở góc tối, một đường súng ngắm, nhắm ngay Tiểu Văn đang ở trong không trung.

“Dừng tay!” Thanh tra Nakamori tình cờ phát hiện ra tình huống, lúc này vội vàng vàng chạy từ trong viện bảo tàng ra ngoài, đối với Mike nói nửa ngày, phần lớn ý tứ chính là Mike không thể ở tại đây, ngay tại nơi này giết người được. Đáng tiếc, lúc này Mike đã tức giận đến mức hôn mê đầu óc, còn có nơi nào nghe được thanh tra Nakamori nói gì đó, lại là dùng tay ra hiệu, khiến cho mấy tay súng ngắm ở góc tối đồng thời ra tay.

“Chiu-” | “Chiu-” | “Chiu-”

Viên đạn được bay ra có âm thanh như thế là vì trên súng bắn tia được trang bị ống giảm thanh, tuy rằng tiếng mưa rơi vẫn nhỏ như trước nhưng lại ở trong tiếng mưa dao động ra âm thanh.

Tiểu Văn vẫn dùng một bàn tay như trước đốt ‘Vương phi’, cô hừ lạnh một tiếng, buông tay đang cầm ô ra, để cho ô trôi lơ lửng ở phía trên cô, tay phải vẽ ra một lớp che đầy bảo vệ, đem viên đạn trong nháy mắt chặn ở bên ngoài.

“Quả nhiên là kẻ bụng dạ nham hiểm, vì một viên bảo thạch cư nhiên liền như thế ngang nhiên giết người, ngươi thực sự cho rằng là một giám đốc ô tô nước Mĩ thì rất là giỏi sao?” Nói xong, ở trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người, tay trái khẽ nhúc nhích, chỉ thấy ánh lửa vốn đang cháy liền biến mất. Lưu lại một mảnh hình như là ‘Vương Phi’ cháy đen như than, ở trong gió hòa tan, hóa thành bột mịn.

“Ôi, trời ạ-” | “Trời ạ-”

Mọi người im lặng vài giây rồi sau đó kêu la sợ hãi. ‘Đôi cánh thiên sứ’ biến mất ở một đoạn thời gian, vừa xuất hiện chính là một mảnh làm ra việc mà người ta không thể tưởng tượng được. Ở giữa trong mắt người bị mất của hủy đi bảo thạch..... Cái này, cũng quá mức ở mạnh mẽ thôi!

Mike thấy viên bảo thạch may mắn của chính mình thế nhưng thật sự bị người hủy đi, trong lúc nhất thời mất đi lý trí. Cư nhiên lấy ra súng lục mang theo bên mình ra, liền bắt đầu hướng về phía không trung bắn.

“Bàng bàng” Tiếng súng ngay lập tức làm cho hiện trường trở nên lộn xộn. Những người vốn đứng để xem kịch vui bắt đầu ôm đầu chạy loạn xạ ở xung quanh, sợ bị ngộ thương. Tiểu Văn vẫn như trước có lớp che đầy bảo vệ, nhìn Mike điên cuồng, cô cười lạnh một tiếng, tay phải bung dù, xoay người rồi đi.

Ngu ngốc, cư nhiên nổ súng, cho dù ngươi có là giám đốc ô tô của nước Mĩ, làm trái pháp luật, cái này cũng không thể ăn hết.

Mưa vẫn như trước rơi xuống, từng giọt tí tách xen lẫn tiếng thét chói tai của mọi người. Người bình thường không chú ý đến trong một góc tối, có một ánh mắt màu đỏ chậm rãi biến mất.

—— Ta đây là đường phân cách nhà cao tầng ——

Trung tâm thành phố Tokyo, trên đỉnh của tòa nhà cao ốc hắc ám. Xứ Nữ vẫn như trước, ngồi ở trên chiếc ghế làm việc kia. Phía sau, The Spider giận đỏ mặt, chính là đang báo cáo tình hình.

Đã xuất hiện sao, xem ra ma lực đã khôi phục không sai biệt lắm, như vậy thì trí nhớ của ngươi có phải hay không cũng nên khôi phục? Không nói tiếng nào, Xứ Nữ đưa lưng về phía The Spider, nhìn một khối bảo thạch màu đỏ trong tay suy nghĩ.

Bạn đang đọc truyện [Đồng Nhân Conan] Ảo Thuật Và Hoa Lửa Kỳ Diệu được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 64: Giải thích

Ánh mặt trời xuyên thấu qua cửa sổ, chiếu vào khuôn mặt của người nằm trên giường, yên tĩnh mà bình yên. Nụ cười nhàn nhạt kia dường như ám chỉ chủ nhân đang nằm mơ thấy một giấc mộng ngọt ngào.

Quả thực, ở trong giấc mơ của Kaito, cậu nhìn thấy Ryoko chẳng những sống lại, còn khôi phục trí nhớ. Bọn họ cùng nhau đánh bại tổ chức áo đen, sau đó hạnh phúc sống bên nhau.

“Ryoko —” Có lẽ là do quá mức hạnh phúc, Kaito đang ở trong mộng khẽ gọi ra tiếng. Mà tiếng vang của âm thanh rất nhỏ này lại làm cho Tiểu Văn đang nằm ở bên giường giật mình thức giấc.

Ngày hôm qua, sau khi Tiểu Văn trở về, vốn nghĩ rằng sẽ sử dụng ma pháp trị liệu để cho Kaito lập tức khôi phục lại sức khỏe. Thế nhưng ma lực của cô chỉ mới khôi phục được tám phần, thuật trị liệu cấp cao không thể phát ra. Thân thể Kaito đã phải cam chịu hai phương diện là dòng điện cao thế cùng với mê dược tập kích, căn bản không có biện pháp bỗng chốc liền chữa khỏi. Dưới loại tình huống này, Tiểu Văn đành phải làm hết sức. Trải qua một buổi tối trị liệu, thân thể Kaito mới có chuyển biến tốt đẹp lên, nặng nề ngủ đi. Vì Tiểu Văn sử dụng tinh thần và sức lực quá độ nên cũng không tiếp tục chống đỡ được nữa, cứ như vậy nằm ngủ ở bên giường.

Cô đã vốn ngủ không quen chỗ, bị Kaito đột nhiên kêu lên một tiếng như vậy, thật dễ dàng liền bừng tỉnh. Tiểu Văn vội vàng đứng dậy quan sát tình huống thân thể của Kaito, khi phát hiện Kaito chính là nói mơ một câu thì cô mới thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Chỉ là, Tiểu Văn đỡ ngực nhìn xem Kaito ngủ say suy nghĩ, vừa rồi cậu ta mới kêu Ryoko đi! Cho dù trước kia, chính cô bởi vì hoài nghi cậu ta nên không có phát hiện ra, trải qua nhiều chuyện như vậy, chính cô cũng phát hiện ra, người con trai tên là Kuroba Kaito này, có lẽ có khả năng chính là thích Hirota Ryoko, cũng chính là chính cô.

Nhưng mà, có một chút điều khiến Tiểu Văn không rõ. Quan sát theo cột mốc thời gian, người này thích cô nhưng vào thời điểm đó chính cô còn chưa có quen biết cậu ta. Như vậy, đến cùng là cậu ta đã xuất hiện vào đoạn thời gian nào? Chẳng lẽ là nhất kiến chung tình?

Nghĩ, Tiểu Văn nhịn không được tiến lên, cẩn thận quan sát Kaito. Nói thật, bộ dạng trước mắt của người này thật sự rất là khôi ngô tuấn tú. Cho dù là nhắm mắt lại, chiếc mũi cao thẳng kia, đôi môi không tự giác chu lên kia, góc cạnh khuôn mặt rõ ràng đều tản ra hơi thở mê người. Nhìn nhìn, Tiểu Văn không tự giác được, càng dựa vào gần hơn, khuôn mặt của hai người gần như muốn dính lại vào nhau.

Ai biết, giờ phút này, Kaito đang ngủ say dường như cảm giác được có hơi thở nóng rực đang phả trên mặt cậu, liền mờ mắt ra.

Trong lúc nhất thời, hai mắt của hai người giao nhau, tạm dừng ở tại chỗ.

Có khả năng chính là vài giây, cũng có khả năng là qua vài phút, dù sao đương sự cũng không có khái niệm về thời gian, thì Tiểu Văn mới phản ứng lại đây. ‘A —’ một tiếng kêu sợ hãi vang lên, cô nhảy ra thật xa.

“Cậu — tớ —” Tiểu Văn đỏ mặt, chỉ vào Kaito ngôn ngữ hỗn loạn. Trời ạ, chính vô vừa rồi làm sao có thể làm ra tư thế kia, thật giống như, giống như — a a! Cô đã điên mất rồi, cô tuyệt đối đã điên mất rồi!

Tiểu Văn ở bên này âm thầm ảo não, trên giường Kaito cũng là một mặt đắc ý tươi cười, dường như đối với tất cả chuyện vừa mới xảy ra vô cùng vừa lòng.

Tiểu Văn tỉnh táo lại, rốt cuộc cũng phát hiện ra trên mặt Kaito đang nở nụ cười đáng đánh đòn. Ngay lập tức cô càng tức giận hơn:

“Này! Cậu cười cái gì mà cười, có cái gì đáng cười sao? Tớ nói cho cậu biết, tớ vừa rồi cũng không có — không có —” Tiểu Văn chưa đến nửa ngày, thật sự cũng không có nói ra nội dung ở phần sau.

Kaito nhìn thấy Tiểu Văn như vậy, nở nụ cười ha ha. Kể từ ngày Ryoko qua đời cho tới nay, một tia đau thương ở trên mặt cậu cũng đã tan biến trong nháy mắt.

Kaito thấy Tiểu Văn đã đứng dậy không thèm nhìn cậu mà phần nộ, cậu cười ngây ngô một chút, cô giận hờn một tiếng, xoay người lập tức sẽ rời đi. Thế nhưng, Kaito làm sao có thể sẽ dễ dàng như vậy để cho cô rời đi, cậu vội vàng thu lại nụ cười trên môi, kêu Tiểu Văn dừng lại.

“Ryoko —”

Lại là Ryoko, Tiểu Văn dừng lại. Vì sao cậu ta sẽ khẳng định chính cô là Ryoko, chính là nhờ vào việc cô lấy thân phận của ‘Đôi cánh thiên sứ màu tím’ xuất hiện sao? Làm thế nào mà cô cũng không có nhớ rõ việc mình có nhắc với cậu ta về chuyện Hirota Ryoko là ‘Đôi cánh thiên sứ màu tím’? Vẫn là do Akako nói sao?

Ngay lập tức, nghi ngờ che kín trái tim cô, Tiểu Văn cũng quên ngay chuyện vừa rồi, quay người lại đi tới hỏi:

“Vì sao cậu lại gọi tớ là Ryoko? Hình như tớ đã có nói qua, tớ gọi là Amuro Văn.”

Amuro vẫn? Trong lòng Kaito gọi tên này. Làm sao có thể, cậu rõ ràng chính là Ryoko mà! Chính cậu là người đã kéo tay tớ chạy trốn, cậu chính là người đã ôm ngực kiểu ngạo nhìn tớ, còn có chính cậu sẽ bình tĩnh xuất hiện trong bộ váy hoa màu tím, tất cả đều là cảm giác của Ryoko. Tớ sẽ không nhận sai người.

Tiểu Văn thấy Kaito đắm chìm ở giữa suy nghĩ trong lòng cậu, cô lại tiến lên thêm một bước, truy vấn nói:

“Này, Kuroba Kaito, cậu còn chưa có trả lời tớ đâu. Vì sao cậu lại gọi tớ là Ryoko?”

Kaito bị lời nói của Tiểu Văn làm cho búng tỉnh, ngẩng đầu nhìn chằm chằm vào Tiểu Văn, ánh mắt phức tạp.

Bởi vì cậu chính là Ryoko, là ‘Đôi cánh thiên sứ màu tím’ bị tớ cưỡng hôn ở ngay trước mặt mọi người. Kaito thật sự rất muốn liền nói ra như vậy, đem từng chút, từng chút một đều nói cho Tiểu Văn đang bị mất trí nhớ biết, nói cho cô biết bọn họ đã từng ở cùng nhau, nói cho cô biết bọn họ đã hòa nhịp đập trái tim vào đêm trăng, lời hứa hẹn vào đêm trăng đó. Thế nhưng, cậu không thể. Không chỉ có bởi vì những lời Akako đã nói qua, ký ức bị ma pháp xóa đi không thể dùng phương pháp bình thường để khôi phục lại, mà còn là vì lời cảnh cáo của người kia — Cho dù có xảy ra bất cứ chuyện gì, cũng không thể để cho Tiểu Văn khôi phục trí nhớ, cũng không thể để cho Tiểu Văn lại yêu bất kỳ người nào. Bằng không, Tiểu Văn sẽ biến mất, lần này chính là vĩnh viễn biến mất. Trong giấc mơ, Thiếu Kiệt đã nói đỡ chừng như thế. Mặc dù Kaito không biết người đàn ông màu xanh kia, nhưng mà, cậu lại nhận thức được Kyoko ở bên cạnh người đó. Chuyện của thế giới ma pháp không phải là chuyện cậu có khả năng có thể hiểu được, chuyện mà cậu chỉ có thể làm, chỉ có thể nghe theo mỗi một lời cảnh báo kia, chỉ là vì lưu giữ lại người con gái mà cậu yêu nhất.

“Kuroba Kaito, nếu như cậu lại duy trì sự im lặng như vậy, tớ lập tức liền đem cậu quảng quay về nhà của mình!” Hình như Tiểu Văn bị thái độ thủy chung im lặng của Kaito làm cho tức giận, xoa thất lưng quát.

“Không cần!” Nghe được Tiểu Văn muốn đuổi chính mình đi, Kaito vội vàng trả lời. “Tớ nói, như vậy còn không được sao. Tất cả mọi chuyện đều là Akako nói cho tớ biết, cô ấy đã sớm biết cậu là Ryoko. Thuận tiện cũng nói cho tớ biết.”

“Phải không? Vậy ngày đó khi ở nhà cậu, vì sao có cảm giác như cậu không biết tớ là ai? Ngược lại khi nhìn thấy tớ cải trang thành ‘Đôi cánh thiên sứ màu tím’, thì mới hiện ra một mặt khiếp sợ, dường như đã đánh mất linh hồn?” Tiểu Văn nhìn thẳng Kaito, hoài nghi nói.

“Đó là bởi vì..... Bởi vì ngay từ đầu tớ không thể xác định được cậu có phải là Ryoko hay không, dù sao thì cũng là vì chúng tớ đã nhìn Ryoko chết đi. Khi biết được cậu lấy thân phận là ‘Đôi cánh thiên sứ màu tím’ để xuất hiện thì tớ mới khẳng định được. Trước kia Akako có nhắc qua với tớ chuyện Ryoko chính là ‘Đôi cánh thiên sứ màu tím’.” Kaito tránh thoát ánh mắt tìm tòi nghiên cứu của Tiểu Văn, lấp bắp giải thích nói.

“Thật sự?” Tiểu Văn lại truy vấn, không biết vì sao cô tổng cảm thấy Kuroba Kaito có chuyện gì đó gạt cô.

“Đương nhiên là thật. Không tin thì cậu có thể đi hỏi Akako!” Kaito gặp Tiểu Văn đã có chút tin, vội vàng lại khẳng định.

Tuy rằng Tiểu Văn như trước cảm thấy có chỗ nào đó không thích hợp, nhưng nhìn đến bộ dáng Kaito làm ra lời thề son sắt như vậy, lại có Akako làm chứng, chính mình cũng liền không có việc gì để hoài nghi nữa. Hồi rõ ràng nguyên nhân, Tiểu Văn mới lại một lần nữa, khôi phục bộ dáng hồn nhiên bình thường của một học sinh trung học:

“Tớ biết ngay là Akako nói cho cậu biết. Bằng không với tài kỹ thuật cải trang cao siêu như vậy của tớ, cậu làm sao có thể nhận ra được chứ? Tốt lắm, cậu lại nằm thêm một lát đi. Tớ đi làm chút gì đó cho cậu ăn.” Nói xong, cô đi ra khỏi phòng.

“Hô —” Sau khi nhìn xem Tiểu Văn rời đi xong, Kaito mới thở phào nhẹ nhõm. Chỉ là, về sau lại nên làm cái gì bây giờ? Chính cậu thật sự có thể đem phần tình cảm này đó che giấu tốt được sao? Nhìn ánh mặt trời ngoài cửa sổ lóe ánh bạc trên phân tuyết đọng, Kaito thờ dãi.

Bạn đang đọc truyện [Đồng Nhân Conan] Áo Thuật Và Hoa Lửa Kỳ Diệu được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 65: Trước lúc.....

Tuyết rơi vài ngày nay rốt cuộc cũng đã ngừng, nắng ấm vào đông, lay động sau thời gian giữa trưa nhàn rỗi. Trên đường, các học sinh nói chuyện líu ríu với nhau, giống như một loài chim nhỏ vui đùa quanh quẩn, cùng thống nhất với nhau một đề tài câu chuyện, liên tục nói với nhau.

Tiểu Văn đeo cặp sách đi theo phía sau ba người không ngừng phần kích Sonoko, Ran cùng Sera kia, cô thì cuối đầu, nhàm chán dậm bước chân lên gạch đá. Không có biện pháp, cô hoàn toàn không hề có tiếng nói chung cùng với ba người kia. Bạn nói cho dù Sonoko có ồn ào, thì ngay cả Ran cùng Sera cũng đang bàn về ngày tận thế Maya. Cô hoàn toàn không hiểu được, loại tiên đoán giả đến mức không thể giả hơn này sẽ còn có người tin tưởng chứ, thật là!

Không biết là do Tiểu Văn biểu hiện ý nghĩ mất hứng quá rõ ràng, hay vẫn là do sức quan sát của Sera quá mạnh mẽ. Tiểu Văn ở bên này vừa biểu đạt xong nội tâm bức tức, thì Sera ở bên kia liền xoay người đem Tiểu Văn kéo đi lên:

“Thế nào? Thế nào? Tiểu Văn, cậu có tin tưởng ngày mai sẽ là tận thế sao?”

Tiểu Văn này bị Sera đột nhiên kéo đi qua, tinh thần còn chưa có trở lại bình thường, Sera liền trực tiếp ném cho cô một vấn đề như vậy, cô thật sự suýt chút nữa liền đem câu ‘Thiên tài tin tưởng’ liền tuôn ra khỏi miệng. May mà, cô kịp thời phát hiện ra gương mặt khủng bố kia của Sonoko. Sau khi xem xét tình hình xong, Tiểu Văn liền vội vàng dùng một mặt tươi cười ngơ ngẩn trả lời:

“Tin tưởng, đương nhiên tin tưởng! Hôm nay tớ liền chuẩn bị trở về dọn dẹp một chút này nọ, đi nghênh đón tận thế.”

Ngữ khí này là muốn có bao nhiêu chân thành, thì liền có bấy nhiêu chân thành a! Ai mà biết, hôm nay mặt trời cố tình mọc lên từ hướng Tây. Sonoko vốn hẳn là sẽ thật dễ dàng triển khai câu chuyện, ai ngờ khi xong câu trả lời của Tiểu Văn lại có thể cho rằng đó là không đúng. Mà ngược lại chính là lắc đầu qua lại, quay đầu sang chỗ khác, khinh thường nói trở về một câu — “Hừ! Đứa trẻ ngây thơ!”

Sặc! Tiểu Văn đầy vạch đen. Cái kia..... Vừa rồi ai là người đầu tiên tỏ thái độ vô cùng tin tưởng tận thế?

—— Ta đây là đường phân cách Shikura ——

Ngày hai mươi tháng mười hai, vào đêm trước lúc ngày tận thế trong truyền thuyết.

Shikura một thân quần áo bó màu đen, đứng ở trước gương đánh giá về trang phục của chính mình không giống với người bình thường, khoe miệng giương lên một tia cười lạnh. Bò Cạp? Một trong mười hai chòm sao cung hoàng đạo! Hóa ra đây mới chân chính là mình.

Mấy ngày trước, trước khi Amuro Tooru rời đi đã đối với cô làm một sự kiện, đó chính là côi bỏ bí mật mắt xích màu xanh đen trên tay cô. Rốt cuộc, cũng để cho chính cô biết được mình cũng chẳng phải bởi vì không may nên mới có thể vào ngày tân hôn xuyên không đến địa phương xa lạ này, mà là mệnh trung chú định. Vào một thời gian thật lâu thật lâu ở trước kia, trong một không gian khác, chính cô cũng đã bị người khác uy hiếp, ném đến nơi này để hoàn thành nhiệm vụ. Nguyên nhân chính là bởi vì nguyên tắc của không gian, cho nên cô mới có thể bị mất đi trí nhớ, giống như một người con người bình thường. Hiện tại, Amuro Tooru, cũng chính là Thiếu Kiệt, bởi vì ước định nên sắp rời đi, người quản lý của công chúa nhỏ biến thành cô. Suy nghĩ, Shikura từ trong túi lấy ra một khối bảo thạch màu đỏ.

Khối Ruby này chính là vào khoảng thời gian mọi người tranh nhau cướp đoạt Pandora. Ai cũng sẽ không nghĩ đến, khối bảo thạch như vậy thật ra luôn luôn ở tại trong tay Amuro Tooru. Làm người của thế giới ‘Tân U’, có thể không thèm nhìn tới nguyên tắc không gian ở thế giới Conan hoạt động, nguyên nhân cũng bởi vì là Pandora. Thiếu Kiệt đi rồi, Pandora liền đến trong tay Shikura. Như vậy, Shikura khôi phục ma lực cùng trí nhớ mới có thể đủ khả năng tiếp tục sinh tồn trong không gian.

Nhìn xem ừ giữa ca từ lời bài hát tiên đoán đó, ngày mai hẳn là thời hạn cuối cùng của đoàn quân ma pháp sư bọn họ ở thế giới này. Trước đó, chính cô phải bảo vệ công chúa nhỏ thật thật thật tốt, cùng với bảo vệ Pandora

—— Ta đây là đường phân cách Xử Nữ ——

Dưới ánh trăng, cánh cửa tòa cao ốc hắc ám lại một lần nữa mở ra, Xử Nữ một thân áo khoác màu đen đi từ giữa từ giữa cánh cửa ra. Không để mắt tới ánh mắt như ngàn người kinh dị của người qua đường, hướng về một phương hướng đi đến.

Bởi vì sự cản trở của Thiếu Kiệt cùng Tứ công chúa, hành động trước đó luôn không thể triển khai. Vì thế, Xử Nữ đành phải để bại lộ con cờ Hakuba này ra, trộm đi nguồn gốc ma lực của Tiểu Văn, giết chết Hirota Ryoko. Bởi vì khi chuyện xảy ra, chính hắn đã để cho The Spider cùng đoàn người Gin dẫn Thiếu Kiệt cùng Tứ công chúa rời đi, cho nên đợi đến thời gian, khi hai người bọn họ tới nơi thì Hiroa Ryoko được giết thành công. Mà Thiếu Kiệt cùng Tứ công chúa vì muốn cho Tiểu Văn sống lại sẽ không thể không cùng hắn thỏa thuận hiệp nghị.

Sau khi Thiếu Kiệt cùng Tứ công chúa đồng ý rời đi thế giới này, phong ấn ma lực của Akako cùng Kyoko xong, hắn mới đem ma lực trả lại cho Tiểu Văn, cũng hứa hẹn là sẽ không làm tổn hại đến Tiểu Văn. Có lẽ đúng là bởi vì chính hắn, cho tới nay đã lưu lại ấn tượng nhân từ với bọn họ, cho nên mới có thể khiến cho bọn họ không có hoài nghi liền rời khỏi.

Thế nhưng, làm sao có thể? Cho dù chính hắn có lại nhân từ, sẽ lại không còn tàn nhẫn, nhưng đừng quên chính hắn cũng một trong mười hai cung hoàng đạo — Xử Nữ! Hắn làm sao có thể phản bội người kia được? Bọn họ thật sự rất hiểu biết tính cách của hắn, nhưng cũng không hiểu biết rõ về mối quan hệ của người kia cùng với hắn, càng không có hiểu rõ được nguồn gốc của trận chiến này.

Hiện tại, người ở thế giới này sẽ còn có ma pháp cũng chỉ còn lại chính hắn cùng Tiểu Văn. Hắn cùng cô ấy có thể chân chính bắt đầu cuộc chiến đấu một chọi một.

À, không, chính mình chẳng phải chân chính là một chọi một, mà là muốn hơn nữa...

Xử nữ lấy viên Ruby từ trong túi ra, mà là gia tăng thêm phần thắng cho hắn nữa — Pandora!

—— Ta đây là đường phân cách Akako ——

Tòa thành Tarot, Akako đứng ở trên tầng cao nhất tòa thành, ngẩng đầu nhìn lên ánh trăng màu đỏ trên bầu trời, một mặt lo lắng.

Ngày mai chính là tận thế. Cũng chính là một ngày cuối cùng mà Shikura tiên đoán. Chỉ cần qua ngày mai thì tất cả đều có thể khôi phục lại nguyên trạng, không có tổ chức áo đen, không có ma pháp, không có công chúa, không có Pandora. Thế nhưng, công chúa, cô ấy có thể sống sót được qua ngày mai chứ?

Lại nói tiếp, tất cả mọi chuyện này đều phải tự trách mình, nếu lúc trước chính cô không có lỡ tay làm tiêu tan trí nhớ của công chúa nhỏ thì tốt rồi, như vậy liền sẽ không làm tăng nhanh tình thế phát triển.

Ý nghĩa tồn tại của chính cô vốn chính là không để cho công chúa nhỏ ở tại thế giới này sinh lòng yêu một người. Bởi vì nếu sinh lòng yêu một người, cuối cùng nhất định sẽ bị thương rơi lệ. Mà nước mắt của cô ấy đúng là mục tiêu của đám người tổ chức áo đen kia.

Nơi phát ra năng lượng Pandora chính là lựa chọn giọt nước mắt của người tình đời nghìn thế! Mỗi một thời đại chỉ có mỗi một giọt, mà mỗi một giọt đều phải rót vào Pandora chi tâm. Bằng không sẽ mất đi hiệu lực, cuối cùng Pandora sẽ bởi vì không đủ năng lượng nên không thể mở ra kỷ nguyên mới, do đó làm cho thế giới ‘Tân U’ bị sập đổ. Trước khi đi, Thiếu Kiệt đại nhân đã nói như thế.

Bây giờ, bởi vì chính cô đã đánh tiêu tan trí nhớ của Tiểu Văn, khiến cho phần tình yêu kia bị đè nén. Hơn nữa sau tất cả những gì đã xảy ra, nếu để cho Tiểu Văn khôi phục trí nhớ, hẳn là sẽ bùng nổ đi. Lúc này, nếu Xử Nữ áp dụng các loại hành động gì, giọt nước mắt kia sẽ thật dễ dàng xuất hiện. Nói cách khác, giờ phút này, ai có được Pandora, người đó liền thắng. Bởi vì chỉ khi có được Pandora, người kia có thể quyết định giọt nước mắt của Tiểu Văn có thể nhập vào Pandora chi tâm hay không.

Tuy rằng Thiếu Kiệt đã nói qua, Pandora đã được đưa cho một người tuyệt đối có thể tin tưởng. Thế nhưng, không biết vì sao, trong lòng chính cô vẫn bất an như trước.

Nghĩ, tay Akako cầm lấy lan can không tự giác nắm lại thật chặt, cả trái tim không yên ổn.

“Akako!” Tiếng gọi dịu dàng bỗng nhiên xuất hiện tại sau lưng, giống như một trận gió mát xoa nhẹ trái tim đang bị thắt chặt lại, khiến cho cô dần dần đi theo chiều hướng bình tĩnh lại.

Akako chậm rãi xoay người sang chỗ khác, khi nhìn đến người đã đến, cô lộ ra một nụ cười tràn đầy hạnh phúc.

“Cậu đã đến rồi, Saguru!”

“Ừ.” Hakuba tiến lên đem Akako nắm lấy kéo vào trong lòng, thấp giọng an ủi nói. “Đừng lo lắng, mọi chuyện đều sẽ đi qua.”

Trong phút chốc, nước mắt làm mờ hai mắt cô. Akako gất gao ôm lấy người trước mắt, thật lâu không buông ra.

Đúng vậy, tất cả đều sẽ đi qua, liền giống như bọn họ, trải qua gian khổ, rốt cục bắt được lẫn nhau.

Bạn đang đọc truyện [Đồng Nhân Conan] Ảo Thuật Và Hoa Lửa Kỳ Diệu được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 66: Tận thế

Ngày 21 tháng 12 năm 2012, là ngày tận thế trong truyền thuyết. Thời tiết vô cùng tươi đẹp.

Sau khi Tiểu Văn tan học liền đem chính bản thân cô khóa lại ở trong phòng, gia tăng thêm kết giới, cuối cùng bắt đầu khôi phục ma lực. Chỉ cần qua hôm nay, ma lực của cô có thể hoàn toàn khôi phục, đến lúc đó, cô còn có thể cùng với Xử Nữ quyết định cao thấp khả năng thắng bại. Giải quyết được Xử Nữ, cô mới có thể yên tâm đi tìm Pandora, hoàn thành nhiệm vụ đã được đề ra, thì mới có được cuộc sống bình yên ổn thỏa.

Đồng thời trong cùng khoảng thời gian đó, nhà Kaito lại xuất hiện thêm một vị khách không mời mà đến. Xử Nữ một thân áo khoác màu đen. Im hơi lặng tiếng xuất hiện, Kuroba Kaito mang theo vẻ mặt đề phòng.

Lúc này, Kudo Shikura đã dẫn Sera Masumi rời đi. Cô đứng ở trong phòng Sera, chú ý động tĩnh trong phòng Tiểu Văn, trong tay nắm thật chặt Pandora.

Tiếng chuông tích tắc, thời gian rất nhanh đã đến giữa khuya, lại tiếp tục thêm nửa giờ, ngày tận thế trong truyền thuyết đã đi qua, mọi người sẽ nghênh đón một ngày mới với ánh sáng lúc rạng đông. Nhưng mà, đúng lúc này, kết giới của Tiểu Văn đang nhận được sự tấn công. Một lần sóng lại rồi thêm một lần sóng khí hắc ám, bắt đầu càng không ngừng đập lên trên vách tường kết giới.

Đáng tiếc, Tiểu Văn đã lâm vào trong suy tưởng sâu nhất của bản thân, căn bản không thể đi ứng phó với sự tập kích đến từ bên ngoài, chỉ có thể bị động thừa nhận đòn công kích. Rất nhanh, bởi vì thống khổ mà mồ hôi chảy ra từ từ ẩm ướt vạt áo.

Ngay tại lúc Tiểu Văn sắp không duy trì được nữa, một trận ma lực màu lam đúng lúc truyền sinh khí vào trong kết giới, giúp Tiểu Văn ngăn cản đòn tấn công hắc ám. Nhưng mà, làn hắc ám bị cản trở đó dường như cũng không có biểu hiện điên cuồng khi gặp khó khăn, mà là khi gặp được ánh sáng màu lam kia liền rời khỏi kết giới xung quanh, ở một bên dần dần tụ lại, cuối cùng biến ảo thành một thân áo khoác màu đen quen thuộc.

Đồng thời, một cái âm thanh âm lãnh vang lên: “Bò Cạp? Xuất hiện đi!”

“Ken két –” Giọng của người áo khoác đen vừa nói xong, liền vang lên âm thanh lấp rập của thủy tinh. Một lát sau, một người con gái mặc trang phục đen nửa trong suốt xuất hiện tại giữa tầm mắt, bộ dáng đúng là Kudo Shikura.

“Xử Nữ, người cư nhiên dám vi phạm ước định? Sẽ không sợ lọt vào sự trừng phạt của Pandora sao?” Shikura vừa hiện thân lên liền cảm tức chất vấn với Xử Nữ.

“Ước định?” Xử Nữ châm biếm: “Người cảm thấy ta sẽ sợ sao? Huống chi.....” Xử Nữ nhìn thoáng qua Tiểu Văn chính là đang nhú chọt này, đang khép lại cánh cửa cuối cùng, ung dung nói: “Ta có làm tổn hại đến cô công chúa nhỏ nhà người sao?”

“Người!” Bò Cạp hụt hoi, sau đó như là phát hiện cái gì, bỗng nhiên hiểu ra nói: “Người chính là muốn dẫn dụ ta đi ra? Người đến cùng là muốn làm gì?”

Xử Nữ cũng không để ý đến chuyện Bò Cạp chất vấn mình, tay trái vung lên, thả Kaito bị hắc bắt đi khi nãy. Sau khi Kaito xuất hiện, cậu ta cũng không có như trong dự kiến là bước tới quan tâm Tiểu Văn hoặc là đánh giá hoàn cảnh xung quanh mình, mà là cúi đầu, tự giác đứng ở một bên. Xem ra là bị người không chế. Sắp xếp xong vị trí của Kaito, Xử Nữ mới xoay người lại, không nhanh không chậm trả lời vấn đề của Shikura:

“Tục ngữ nói rất đúng, ‘mình thương dễ tránh, ám tiền khó phòng’. Huống chi ám tiền này là một trong mười hai cung hoàng đạo nhỉ? Không đem người bức ép ra đến, ta lại làm sao dám buông tay ra làm việc?”

Dứt lời, hai tay Xử Nữ tung bay, triệu hồi ra một đường hắc khí đột nhiên đánh úp về phía kết giới của Tiểu Văn, mà đòn tấn công này có chứa năng lượng. Rõ ràng còn cao hơn năng lượng tấn công lúc đầu dẫn dụ Shikura đi ra.

“Keng keng –” Tuy rằng bị lời nói của Xử Nữ làm phân tâm, dời đi lực chú ý, nhưng suy cho cùng, Bò Cạp dù sao vẫn là Bò Cạp. Khi ở dưới đòn công kích của Xử Nữ tới kết giới, Shikura có thể chịu đựng được để chặn hắc khí.

Trong lúc nhất thời, hai đường ánh sáng thể lực đen xanh ngang nhau, chiếu sáng toàn bộ không gian.

“Đùng đoàng –” Một tiếng sấm phụ họa cho hai đường ánh sáng giao nhau vang lên, làm cho người đi trên đường liền hoảng sợ. Rõ ràng ban ngày là ngày nắng gắt, buổi tối làm sao đã có sấm sét đến rồi.

Sau vài phút giằng co, ánh sáng màu đen rõ ràng đã ngăn chặn ánh sáng màu lam, trên trán Shikura bắt đầu toát ra một trận mồ hôi thật lớn. Không được, nếu cứ còn tiếp tục như vậy nữa, kết giới của công chúa nhỏ sẽ bị phá. Không có biện pháp, chỉ có thể dùng đến ‘nó’.

Nghĩ, Shikura một tay tiếp tục chống đỡ ánh sáng lam, tay kia thì lấy Pandora trong lòng mình ra, đọc lên câu thần chú triệu hồi, đem năng lượng Pandora rót vào giữa ánh sáng màu lam.

Thoáng chốc, ánh sáng màu lam lớn mạnh lên.

“Quả nhiên!” Khi Xử nữ nhìn đến kia khối bảo thạch Pandora thì không có kinh ngạc, ngược lại là có chút cảm giác như bên trong dự kiến. Hẳn chỉ biết Thiệu Kiệt không thèm đếm xỉa gì đến không gian pháp tắc, ở tại đây trong thế giới này hoạt động là dựa vào ‘nó’. Mà hiện tại hẳn đã đi rồi, nhất định hẳn liền sẽ đem Pandora giao lại cho một người đáng tin tưởng nhất. Thượng Cổ quy định, người thân không thể trực tiếp trợ giúp cho lịch kiếp người nào, cho nên hẳn không thể trực tiếp đưa cho cô công chúa nhỏ, Akako bị phong ấn ma lực, không có cách nào sử dụng được Pandora, cũng không thể đưa cho cô ta. Kia vậy thì hẳn chỉ có thể cởi bỏ phong ấn của Bò Cạp, để cho Bò Cạp bảo quản Pandora.

Đáng tiếc, Bò Cạp là người sẽ không phản bội hẳn ta, nhưng mà, hẳn đã xem thường Diệt Linh đối với nguyên lực ăn mòn của Bò Cạp! Nghĩ, Xử Nữ vung khối Ruby ở trong lòng hẳn ra. Khối Ruby kia khi ra tay thì liền tỏa ra hắc khí quỷ dị, thẳng tắp đánh úp về phía Pandora.

“Không tốt!” Bò Cạp quát khê, nhưng đã quá muộn, hắc khí này đã vây quanh Pandora, cũng rất nhanh đem cắn nuốt, ánh sáng đỏ trong nháy mắt bao phủ tất cả. Không trung, Xử Nữ tung viên Ruby ra, ở giữa rõ ràng hiện ra một viên bảo thạch nhỏ. Mày cái này, mới chân chính là ma thạch Pandora!

“A –” Hết thắm một tiếng, mất đi năng lượng Pandora rồi, Bò Cạp rất nhanh duy trì không được, bị hắc khí của Xử Nữ đánh sâu vào, tung ra ngã xuống trên đất. Không nhìn đến tình huống của Bò Cạp, tay phải của Xử Nữ lại vận động hắc khí lên, hướng về hắc khí bất ngờ đánh chiếm, lúc này đây không có Shikura đứng ra ngăn cản, hắc khí thật dễ dàng liền đập nát kết giới, hóa thành một thanh kiếm từ vong đâm về hướng Tiểu Văn.

“Ryoko –” Đột nhiên, một âm thanh dứt khoát quyết liệt vang lên, Kaito không biết khi nào thì đã thanh tỉnh, chạy về hướng thanh kiếm đang bay về hướng Tiểu Văn kia.

Shikura ở một bên nhìn tất cả mọi chuyện đang xảy ra, trong nháy mắt liền hiểu được ý đồ của Xữ Nữ, cô vội vàng hô to với Kaito: “Không cần qua đó!”

“Phập —” Âm thanh kiếm đâm vào da thịt, sự nhắc nhở của Shikura đúng là vẫn còn chậm hơn một bước.

Đồng thời, tiếng chuông gỗ “Loong — cong —” vang lên, một phút cuối cùng của ngày tận thế đi qua. Tiểu Văn còn không biết đã xảy ra chuyện gì, rốt cuộc mở hai mắt ra.

“Phập —” Tay phải Xữ Nữ lại vung lên, thanh kiếm từ vong trong nháy mắt bị rút ra, mang theo dòng máu tươi phun ra ngoài. Ở tại trên sàn, Tiểu Văn càng khiếp sợ khi nhìn tất cả đang xảy ra trước mắt mình, trên mặt, trên tay, trên người... Lắm lắm nhiều điểm, hóa thành một mảnh đỏ tươi nở rộ.

Tiểu Văn ngơ ngác đỡ lấy Kaito ngã xuống, nhất thời chân tay luống cuống. Chính là âm thanh thăm thỉ của phần máu tươi tùy ý phun trào ở trước ngực Kaito kích thích màng tai cô. Lúc này, nguyên tố ma pháp xung quanh bắt đầu bạo động. Đây là tượng trưng cho việc Tiểu Văn khôi phục toàn bộ ma lực.

Ngay tại vừa rồi, Kaito dùng sinh mệnh của cậu vì Tiểu Văn ra sức thực hiện đến một giây cuối cùng. Ma lực của cô muốn khôi phục!

Nhưng mà, vốn hần là cứ như vậy, nguyên tố ma pháp sẽ dựa theo trạng thái lúc đầu dừng mảnh tiến vào trong thân thể Tiểu Văn, cứ nhiên lại tự động dựa theo quỹ đạo nào đó sắp xếp thành tổ hợp. Chỉ chớp lát sau, một phiến đoạn phim tựa như ký ức xuất hiện ở trong không khí, cũng theo ma lực chảy vào hướng ngực Tiểu Văn bay đi.

Trên đất, bị Xữ Nữ dùng ma pháp cầm giữ, Shikura đã không thể đứng dậy nhìn trận cảnh này, thống khổ xoay đầu đi, nhắm hai mắt lại. Đây mới là âm mưu lớn nhất của Xữ Nữ. Ăn cắp ma lực vốn không chỉ đơn giản là làm điều kiện trao đổi đỏi Thiểu Kiệt cùng Tứ công chúa đi, thế nhưng lại lợi dụng thời gian hơn một tháng kia, đem phần trí nhớ đã bị đánh nát này tụ tập lại thành một nhóm, dung nhập vào giữa nguyên tố ma lực, khiến cho Tiểu Văn khôi phục ma lực đồng thời cũng sẽ khôi phục trí nhớ.

Không được, nếu cứ tiếp tục như vậy, công chúa nhỏ, cô ấy sẽ...

Shikura không để ý tới phần giam cầm khi động một chút sẽ mang đến phần mũi khoan đau nhức, đi về phía phương hướng của Tiểu Văn, khó khăn hô:

“Công chúa nhỏ, không cần! Trăm ngàn đừng khóc! Không cần!”

“A —” Toàn thân kêu thảm thiết, trên đất, Shikura lại bị một đường hắc khí của Xữ Nữ tầng tầng lớp lớp ném đi ra trên mặt đất. Lúc này đây, đòn công kích là mang theo năng lượng từ vong.

Trong không khí, ma lực còn đang tiếp tục dao động. Mà Tiểu Văn, ánh mắt dần dần chết đi cứng đờ, ám chỉ tất cả mọi chuyện sắp tới.

Bạn đang đọc truyện [Đồng Nhân Conan] Áo Thuật Và Hoa Lửa Kỳ Diệu được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull(chấm)Net.

Chương 67: Kết cục

“A a a a a ——”

Ngày 22 tháng 12 năm 2012, rạng sáng, một tiếng khóc tê tâm liệt phế quanh quẩn ở trên không tháp Tokyo, Nhật Bản.

Trong phòng Tiểu Văn lúc này đã không còn nhìn thấy thân ảnh của Xữ Nữ. Chỉ còn lại hơi thở hỗn hển của Bò Cạp, đứng tại chỗ dựa lưng vào trên tường.

Công chúa nhỏ của các cô — Saki, cũng chính là Tiểu Văn vào hiện tại, cuối cùng vẫn thua cuộc. Cũng phải thôi, dưới loại tình huống này làm sao có thể không khóc được chứ? Xữ Nữ quả nhiên không hô danh là Xữ Nữ, tâm tư kín đáo an bày mọi chuyện, vừa ra quân liền nắm chắc thắng lợi. Bất quá, tuy rằng Xữ Nữ đã suy đoán đúng đa số các hoạt động của bọn họ, nhưng cũng có một chút sai lầm rồi. Thì đó chính là phần nguyên nhân đem Diệt Linh đến không gian này. Có thể lấy được Pandora tuyệt đối không chỉ có mình cô, nhưng mà, có thể làm đến sự kiện kia thì chỉ có người đó — Thiểu chủ Tinh Linh Hoa Viên.

—— Ta đây là đường phân cách ——

Tòa thành Tarot, trong căn phòng ma thuật sư.

Kaito không còn sinh khí nằm ở trên giường, máu tươi chảy một hàng. Đúng vậy, miệng vết thương do thanh kiếm từ vong tạo thành

không thể khép lại, cho dù có là thuật trị liệu cấp cao cũng không có hữu dụng. Máu sẽ luôn luôn chảy như dòng nước, thẳng cho đến khi đến giọt cuối cùng. Phương pháp duy nhất, chính là dùng cách thanh lọc khỏi tử hồi sinh của thế giới ‘Tân U’. Nhưng mà, vào tình huống hiện tại, đừng nói đến việc không có khỏi tử hồi sinh, cho dù có, cũng đã quá muộn.

Tiểu Văn nằm ở bên giường, nắm tay Kaito thật chặt. Trong mắt không thể nhìn thấy được nguồn nguồn của sự nản lòng cùng tuyệt vọng. Kaito đã chết, vào một phút cô khôi phục trí nhớ kia liền rời khỏi. Mà tất cả mọi chuyện này đều do cô làm hại, là do cô làm hại đến cậu ấy!!!

“Công chúa!” Ở cửa, Akako cầm một mặt gương do dự. Kết cục như vậy thế nhưng đã chứng minh về sự bất an mà cô cảm thấy. Bất quá trong cái rủi còn có cái may, Xử Nữ hoàn thành nhiệm vụ, rốt cuộc cũng đã rời khỏi đây. Thế giới này cũng không có tổ chức áo đen, không có loại nhân tố Hắc Ma Pháp không ổn định ở đây. Mọi người rốt cuộc cũng có thể trải qua cuộc sống an bình. Về phần nước mắt, tổ chức cấp cao thế giới ‘Tân U’ hẳn là sẽ xử lý. Bây giờ, việc quan trọng nhất vẫn là công chúa nhỏ. Theo trên lý thuyết mà nói, công chúa nhỏ là người xuyên không, đã không thể tiếp tục ở thế giới Conan này dùng chân nữa, nhưng nhìn vào tình hình hiện tại này, cô ấy sẽ nguyện ý rời đi sao?

Ngay tại lúc khi Akako đang ở trong tình thế khó xử, tiếng thủy tinh lấp rập vang lên, Bò Cạp đã biến thành diện mạo vốn có của mình, một đầu tóc dài màu lam xuất hiện tại trước mặt Akako.

“Bò Cạp?” Akako cả kinh nói.

“Ừ.” Bò Cạp nhàn nhạt lên tiếng. Sau đó lấy ma kính trong tay Akako ra: “Cái này giao cho tôi đi.” Nói xong, cô hướng về Tiểu Văn đang ở bên giường đi tới.

Gian phòng ma thuật sư của bản thân Akako liền tương đối rộng rãi, hơn nữa âm thanh nói chuyện của Bò Cạp cùng Tiểu Văn không lớn, Akako đứng ở ngay cửa ra vào cũng không có nghe thấy các cô ấy nói gì, cô chỉ biết, cuối cùng công chúa nhỏ đi vào gương thông đạo. Mà Bò Cạp đem gương đặt ở trên tủ đầu giường, một tiếng kêu gọi mang theo Kaito đang nằm ở trên giường cùng nhau biến mất.

Có lẽ, chỉ có vào thời điểm làm cô cho trở lại thế giới ‘Tân U’, thì mới có thể biết được kết cục của bọn họ đi.

—— Ta đây là đường phân cách Trung Quốc ——

Nam Kinh, trong căn phòng thí nghiệm hóa học của trường cao đẳng nào đó, ở thời gian một tháng yên ắng lặng tiếng sau lại phát sinh tiếng nổ mạnh quy mô nhỏ. Đương nhiên, kết quả giống như mọi ngày — không có thành viên nào bị thương.

“Kính Nam — cậu đừng có chạy! Có gan thì mau đứng lại đó cho bà! Lại có thể đi đốt cháy mái tóc của tớ, cậu không muốn nữa chẳng!” Thật xa, chợt nghe đến bên kia phòng thí nghiệm truyền đến âm thanh của Hoa Sam. Tiểu Văn đang cầm sách bài tập, đi ở trên đường ngồi trường Sakura lắc đầu cười khẽ.

Cuối cùng, cô vẫn là về tới trường học này, cùng với nhóm bốn người ở cùng nhau. Đương nhiên cô biết, nhóm bốn người vốn là đã rời khỏi đây, chính là bởi vì nghĩ làm bạn với chính cô, mới có thể trở về một lần nữa. Không nghĩ tới, cuối cùng, vẫn là nhờ vào hai tuần lễ mà thành lập lên tình hữu nghị sâu xa và lâu dài nhất.

“Tiểu Văn! Cứu mạng a! Hoa Sam muốn ám sát chồng!” Ngay tại lúc Tiểu Văn chuẩn bị mặc kệ hai người, trước hết đem bài tập chuyển về phòng học, Kính Nam một thân áo blouse trắng chạy về hướng cô một cách vội vàng. Ai — xem ra, chính cô lại phải làm lá chắn một lúc nữa rồi. Bất quá, cô thật sự không nghĩ tới, Kính Nam cùng Hoa Sam (Kính Dược & Cổ Âm) sẽ có thể đi đến với nhau, còn có thêm Thảo Mai cùng Kê Nhất (Ngữ Yên & Hạng Linh). Nhóm bốn người bỗng chốc liền trở thành nhóm hai cặp uyên ương. Hiện tại xem ra, cô có chút hiểu rõ được mưu đồ của gia tộc ‘Tứ Thế Gia’ khi đề cho vài người trong tổ đội đi ra để rèn luyện này. Vài gia tộc chắc chắn đã nghĩ đến việc kết thành mối quan hệ thông gia, để mỗi quan hệ hợp tác về sau càng thêm khăng khít đi.

Tuy rằng trong suy nghĩ sẽ có chút sai sót, trên tay Tiểu Văn lại không có rãnh rồi, một tay cô cầm sách bài tập, tay kia thì lại vung ra một lá bài Tarot, hóa thành một tấm khiên lớn, ngăn cản Hoa Sam đang chạy tới với khí thế hùng hục:

“Cổ Âm, Kính Dược chỉ là lừa giỡn cùng với cậu thôi. Cậu đừng đuổi theo nữa. Nhìn cậu ta mệt chết đi kia.”

“Hừ! Ai kêu tên đó lại có thể đem tóc của tớ đi làm thí nghiệm. Bây giờ Tiểu Văn cậu lại đi giúp hắn ngăn cản tớ, lần tới tớ liền thừa dịp cậu không có ở đây, mở một pháp trận chính tên đó đến chết!” Hoa Sam trừng mắt nhìn Kính Nam trốn ở phía sau uy hiếp nói.

“Không, không cần mà! Người ta, người ta chính là nghĩ muốn... muốn nghiên cứu... cái kia... cái kia ở trên tivi... ‘Nước nhất kiến chung tình’ thôi!” Kính Nam cúi đầu, hai cái tay để ở trước ngực, ngón trở chạm vào nhau làm trạng thái nàng đầu bị ủy khuất.

Sặc! Tiểu Văn xuất hiện vạch đen. Kính Dược này thật đúng là..... Đa tình!

Ngay tại lúc Tiểu Văn thở dài, tiếng chuông vào lớp đột ngột vang lên, ba người vội vàng thu thập hiện trường, các loại dấu vết, được rồi, chủ yếu là dấu vết ma pháp của Tiểu Văn, hướng về phía phòng học chạy tới.

“A —” Một tiếng thở nhẹ, Tiểu Văn đứng phải một bức tường người, sách bài tập trong tay liền phân tán ở trên đất.

“Thực xin lỗi, thực xin lỗi —” Tiểu Văn cúi đầu liên tục nói xin lỗi, ngay cả việc ngẩng đầu lên nhìn người ta cũng chưa làm, liền vội vàng

cúi người xuống nhặt sách bài tập lên. Ai — thói quen cúi đầu chạy đi của chính cô vẫn không thể bỏ được a!

Bỗng nhiên, Tiểu Văn tựa hồ nhớ tới cái gì đó, đứng dậy, nổi giận đùng đùng ngửa đầu về phía sau nhìn lại. Không phải phía sau cô còn có hai người nào đó sao, làm sao sẽ không thức thối như vậy, sẽ không giúp cô nhặt lên, bọn họ không thấy cô đang thực vội vàng sao?

Nhưng mà, khi nhìn đến biểu cảm của Cổ Âm cùng Kinh Dược, cô không khỏi ngẩn ngơ. Cho dù có là Kinh Dược, thì vì sao Cổ Âm sẽ là một mặt háo sắc, biểu cảm chảy nước miếng chứ?

“Tớ nói Cổ Âm cậu này —” Tiểu Văn vừa định mở miệng chất vấn một phen, lại bị một cái âm thanh tràn ngập từ tính đánh gãy:

“Biểu cảm của cô ấy so với biểu cảm lúc trước của cậu còn khoa trương hơn!”

“Phách —” Tiểu Văn vừa mới nhặt được một nửa sách bài tập lại rơi xuống trên đất tiếp. Âm thanh này.....

Tiểu Văn không thể tin được quay đầu lại, thấy được một khuôn mặt có ý cười quen thuộc.

“Ryoko —”

Kêu gọi, dường như cách nhau vài cái thế kỷ, theo thời không xa xôi truyền đến. Một trận gió nổi lên, cánh hoa anh đào bên đường tuôn rơi, ở trong không trung hóa thành một cánh bướm hồng nhạt, nhẹ nhàng khiêu vũ. Trong phút chốc, thế giới của hai người chỉ còn lại lẫn nhau.

“Tớ đã trở về —”

Tớ đã trở về, đã trở lại, đã trở lại —

Bốn chữ, giống như một cơn gió mùa xuân, hòa tan mấy tháng lạnh như băng ở trong lòng Tiểu Văn, ấm đến tận xương tủy.

Bốn chữ, vào thời tiết này, còn hơn tất cả lời ngon tiếng ngọt ở trên thế gian này.....

“Lưỡi hái tử thần được giấu trong đóa hồng đỏ,

Ngọn lửa địa ngục thiêu đốt kẻ sát nhân.

Thiên sứ lương thiện sẽ xả thân cứu giúp,

Bầu trời bị đốt cháy khiến cho phần ký ức bị lãng quên.

Tòa thành Tarot, màn ảnh thế giới,

Hai mắt trống rỗng tuyên bố bóng dáng người xa lạ.

Thành tâm che đậy hoài nghi, khiến cho tình yêu ở chân trời xa xăm,

Người bị lãng quên ký ức đều hát ca khúc điên dại.

Thiếu nữ tấn công bằng vũ khí được giấu dưới làn váy màu trắng,

Phép thuật bóng tối mất đi nhân tâm.

Bóng dáng màu trắng xả thân cứu giúp,

Bầu trời bị đốt cháy khiến cho phần ký ức bị lãng quên.

Tòa thành Tarot, màn ảnh thế giới,

Hai mắt đau thương chứa chan đầy nỗi tuyệt vọng chùn bước.

Trái tim chân thành gặp phải sự phản bội, khiến cho tình yêu ở chân trời xa xăm,

Người bị lãng quên ký ức rút cuộc thức tỉnh. — — —”

***

“Mây đen u ám, bóng dáng màu đỏ,

Quần áo màu trắng, tóc dài màu lam.

Tranh đoạt Pandora, nghênh đón kết cục.

Một đường tia chớp, một hồi sấm chớp mưa bão,

Ngày thế giới bị diệt vong là một thế kỷ mới bắt đầu.

Không gian ẩn giấu bị nghiền nát, nguyên tố ma pháp biến mất,

Kỹ thuật khoa học thế giới êm ả thật sự đã tới.

Mùa yêu đương, trình thám vui vẽ ca hát,

Nguyệt lão sửa sang lại một dây tơ hồng.

Xuyên qua thời không, hoa anh đào khiêu vũ,

Ngày nào đó dưới trời xanh, tìm được lẫn nhau!”

Ngày nào đó dưới trời xanh, tìm được lẫn nhau —

— Chính văn hoàn —

Bạn đang đọc truyện [Đồng Nhân Conan] Áo Thuật Và Hoa Lửa Kỳ Diệu được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 68: [Phiên ngoại] Quà tặng năm mới

Ngày đầu tiên năm 2014, nhà của những người bình thường đã sớm giăng đèn kết hoa, vui mừng chào đón ngày hội, mà nữ chính của chúng ta — Tiểu Văn lại chính là có hai mắt quầng thâm bị người ta kéo lên máy bay.

Cô khinh! Thật vất vả mới có thêm được ngày nghỉ, cô còn nghĩ đến việc lười biếng ngủ cho đã cái người. Ai mà biết vào lúc trời còn chưa sáng lên thì đã bị người kéo đứng lên, chẳng biết tại sao đã đi ra khỏi cửa rồi liền lên máy bay. Cô rất muốn hỏi một tiếng, vé máy bay này đã được mua vào lúc nào? Cô đã nói rồi đó chứ, về việc hộ chiếu của cô đột nhiên mất tích hai ngày, hóa ra là nó đã bị cầm dừng vào việc này! Câu nói kia thật sự rất là đúng, ‘ngày phòng đêm phòng, cướp nhà khó phòng!’

Tiểu Văn híp mắt buồn ngủ, nghiêng đầu nhìn thoáng qua Kaito đang hăng hái, vẻ vang đầy mặt kia, hối hận về việc làm lúc trước a! Nói về lúc đó, Bò Cạp đã sử dụng đường thông đạo bí mật của ‘Tĩnh Linh Hoa Viên’, mạnh mẽ mang Kaito về thế giới ‘Tân U’, sau khi sử dụng phần thanh lọc để cứu trở về một mạng xong, nguyên nhân bởi vì Bò Cạp đã bị hấp ám ăn mòn mà sắp rơi vào giấc ngủ say, nên đã ném người trả xuống dưới. Hơn nữa còn là vô cùng chính xác và tinh ranh, ném người đến trước mặt Tiểu Văn.

Như vậy, tuy rằng bởi vì trên tay Kaito còn lưu lại dấu ấn thanh lọc của Bò Cạp, mà cứ như đã lột xác mà biến thành một học sinh trung học người Trung Quốc vô cùng đẹp trai, nhưng cũng đã xóa đi thân phận Kuroba Kaito của cậu ấy. Làm cho cậu ấy ở thế giới này, trở thành người dân lang thang không có nhà để về. Vì thế, trong lúc suy nghĩ nhất thời, Tiểu Văn đã không bình tĩnh, ở một thời gian hợp lý, ở một địa điểm hợp lý đưa ra một quyết định sai lầm, để cho Kaito ở nhà anh trai trước khi tiến vào nhà cô ở. Kết quả là, cuộc sống sinh hoạt chung của hai người liền bắt đầu.....

“Ha —” Tiểu Văn đứng ở phía sau hậu trường của một rạp hát nào đó ở Nhật Bản, ngáp đến lần thứ N. Không có biện pháp, cô thật sự rất là buồn ngủ, rất là buồn ngủ đó!

“Tớ nói này Kaito, khi nào thì cậu đã tiếp nhận buổi biểu diễn này vậy! Tớ nhớ được bây giờ cậu còn là nhà ảo thuật chưa có tiếng tăm gì mà, làm sao có người sẽ tới tìm cậu chứ. Hay đây chính là đi ra nước ngoài trình diễn?”

“Tất nhiên là tớ có sẽ có biện pháp của mình.” Kaito sửa sang lại trang phục biểu diễn thật tốt, đi đến trước mặt Tiểu Văn, cung chiêu xoa đầu Tiểu Văn, làm cho tóc lộn xộn vài phần. “Hơn nữa, tớ thế nhưng là mang theo nhiệm vụ đến đây. Là phần thù lao gửi gắm cho Shikura.”

“Ôi —” Tiểu Văn lười biếng lấy tay chống đầu, luôn kéo dài âm cuối tỏ vẻ tò mò.

Trong lòng Kaito biết Tiểu Văn là muốn để cho cậu tiếp tục nói tiếp, nhưng mà, nếu nói, sao có thể còn là sự ngạc nhiên chứ. Đây chính phần quà tặng năm mới mà chính cậu đã chuẩn bị từ rất lâu rồi. Tặng cho Shikura đang ngủ say, tặng cho tên Kudo không biết tình hình nội bộ bên trong, cũng chính là tặng cho cô ấy — người con gái mà cậu yêu.

“Đi đến trước sân khấu ngồi đi. Có người quen đang chờ cậu đấy.”

“Người quen?” Tiểu Văn nghi hoặc. Sẽ là ai chứ? Nhóm người ở thế giới Conan kia hẳn là đều đã quên toàn bộ mọi chuyện về cô. Chỉ sợ gặp lại sẽ không quen biết. Nhớ tới mấy chuyện xảy ra cách đây không lâu, Tiểu Văn vẫn rầu rĩ như trước. Thế nhưng không nói nhiều gì, trao cho Kaito nụ hôn tạm biệt vốn đã thành thói quen của cô, hướng về phía trước dài đi đến.

Vừa mới tiến vào ngôi, cô chợt nghe đến một trận âm thanh quen thuộc.

“Ai-chan, Ai-chan, đợi tớ với.” Kyoko lấy lòng, truy đuổi Ai-chan ở phía sau. Từ sau lúc cậu thể hiện vẻ xuất sắc của mình ở trước mặt Ai-chan, thông qua đường hầm thời gian, thoải mái cứu chị gái của Ai-chan về xong, Ai-chan liền không thèm để ý gì tới cậu nữa.

“Ha ha. Shiho, em cũng đừng khi dễ Kyoko-kun nữa.” Miyano Akemi bị Shuichi ôm vào trong ngực, ôn nhu nói với Ai-chan.

“Hừ, đó là do tên đó tự làm tự chịu.” Rõ ràng chính hắn có thể thoải mái làm được, lúc trước lại lừa chính cô, nói cái gì đó không đến đúng thời điểm thì không thể được, còn nói phải đi tìm giúp đỡ. Cứ coi như là hắn muốn cho cô thường xuyên đến nhà của Koizumi Akako tìm hắn thì cũng không được.

Tiểu Văn đứng ở giữa hàng lang đi ra, nghe tiếng động liền nhìn lại đó, quả nhiên thấy được thân ảnh quen thuộc, Haibara một mặt lãnh đạm xông pha đi đầu, Kyoko như trước là gương mặt vui vẻ cuồng nhiệt theo sau đó. Phía sau còn có Miyano Akemi mà cô không quen biết rõ cùng với Akai Shuichi. Lại nhìn tiếp về phía sau, còn có thể nhìn thấy Sonoko đang cười hi hi ha ha, Ran dịu dàng nhã nhặn lịch sự, còn có Conan trí tuệ siêu lớn với thân hình của một đứa trẻ, thậm chí còn có Sera Masumi, ông chú Mori Kogoro, Kyogoku Makoto, đoàn thiếu niên trinh thám, ba cảnh sát ba thành phố khác nhau cùng người yêu, các thành viên khác của FBI. Đường như mọi người ở thế giới Conan đều đến đây, chật kín ở khối ghế chính giữa hàng thứ nhất.

Tuy rằng, chỉ có một mình Kyoko còn nhớ rõ cô, nhưng cô vẫn thật vui mừng, có thể được nhìn thấy mọi người mà cô đã từng ăn ở với nhau, nhìn được đến giấc mơ xuyên không mỹ lệ kia. Đây là quà tặng năm mới mà cậu cố ý muốn tặng cho tớ sao?

“Phách phách phách —” Tiểu Văn đang cảm động thì bị một trận vỗ tay nhiệt liệt đánh gãy, cô ngồi xuống, ngẩng đầu nhìn đi thì mới phát hiện ra buổi biểu diễn của Kaito đã bắt đầu.

Ngon đèn lấp lánh, sân khấu màu đen làm cho một thân quần áo trắng toát của Kaito càng thêm chói mắt. Chỉ thấy người trước mặt nâng tay lên, một đàn bồ câu trắng như mộng, như ảo bay lượn trên tại không trung, cùng với hoa anh đào trái ngược với thời tiết hiện tại, làm cho người ta chìm đắm trong trong đó.

Vòng thứ nhất “Mùa hoa lãng mạn”: Kết thúc, liền khiến cho người xem ở dưới khán đài vỗ tay không ngừng, cả đoàn người đều là vẻ mặt không thể tưởng tượng nổi. Có một chút thiếu nữ, ví dụ như Sonoko, thậm chí đã bị dung nhan vô cùng đẹp trai hiện tại của Kaito mê hoặc, bắt đầu xôn xao.

“[Tiếng Nhật] Vô cùng cảm ơn sự cổ vũ của mọi người, đây chính là một màn khai vị, kế tiếp mới là bữa tiệc lớn quan trọng nhất trong năm mới này. Chỉ có điều, tôi nghĩ muốn mời một đứa trẻ đáng yêu giúp tôi, cùng nhau hoàn thành màn biểu diễn này, không biết, có ai nguyện ý?” Tiếng Nhật lưu loát, khẩu âm tiêu chuẩn Tokyo, không chút bối vì đã nói tiếng Trung một thời gian mà không còn thông thạo tiếng Nhật. Vẻ bề ngoài đẹp trai, thân sĩ phong độ, lại dẫn đến một màn nhóm nữ sinh điên cuồng thét chói tai. Mọi người đều đang tiếc nuối vì sao chính mình không phải là một đứa trẻ đáng yêu.

Trên mặt Kaito vẫn là nụ cười ấm áp như trước, ánh mắt đảo qua trên hàng ghế thứ nhất, dường như đang thật nghiêm túc tìm kiếm đứa trẻ đáng yêu như trong cảm nhận của mình.

Tiểu Văn không biết trong hồ lô của Kaito đã mua loại thuốc gì, nhưng theo như cô nghĩ, đã đưa ra yêu cầu là đứa trẻ, phỏng chừng là muốn kéo vị “đại nhân nhỡ” nào đó lên sân khấu. Quả nhiên, ý nghĩ này của Tiểu Văn vừa mới được hình thành lên, Conan đã bị mời lên sân khấu. Nhìn vẻ mặt tự tin đến mức không cần thiết của Conan, cô chỉ biết, nhất định Conan lại suy nghĩ giải mã được đáp án của nhóm nhà ảo thuật. Bất quá, nếu như đối thủ là Kaito, có khả năng sẽ có chút khó khăn. Bởi vì hiện tại, trò ảo thuật của Kaito căn bản đã không còn phải là trò ảo thuật chính gốc nữa, Bò Cạp để lại cho cậu ấy dấu ấn trong veo, không biết nó là cái gì, cư nhiên có thể làm cho cậu ta có được một chút ma pháp. Thật không biết Bò Cạp đã nghĩ như thế nào nữa.

Trên sân khấu, Kaito có ý liếc nhìn Tiểu Văn một cái, cho cô một nụ cười ‘ý vị thâm trường’. Sau đó mời Conan vào một ngăn tủ màu đen.

Biến đổi người sống à? Phạm vi trò ảo thuật này có vẻ cũng không phải là một màn hiếm thấy gì đó mà, làm cái gì mà cười thành cái bộ dáng đó chứ. Cho dù cậu đem tên đó biến mất thì cũng không có gì hay ho, không cần ma pháp cũng có thể làm được. Trừ phi cậu đem hắn ta biến thành người lớn, để cho tên đó cùng Ran có tình ý sẽ trở thành thân thuộc. Hai tay Tiểu Văn khoanh lại để ở trước ngực, đối với chuyện sắp sửa xảy ra kế tiếp dường như vô cùng thích thú.

Chỉ là, làm cho cô khác người thường đó là thánh giá hơn hẳn người thường, cô nghe được âm thanh kinh hô của Ran, làm cho cô kinh hãi đến.

“Shinichi —” Ran run rẩy hô lên.

Giương mắt đến trên sân khấu nhìn lại, trong chiếc rương ảo thuật, đứa trẻ vừa rồi đã nhanh chóng biến hóa thành thám tử học sinh trung học tiếng tăm lừng — Kudo Shinichi.

Dưới đài, trong nháy mắt liền yên tĩnh. Tại đây, những khán giả không có ai là không biết đến Kudo Shinichi, không có người sẽ không nhận ra Kudo Shinichi. Vào ngày thứ hai khi tổ chức áo đen bị tiêu diệt, Koizumi Akako cùng Hakuba Saguru liền đem vụ án trước kia Conan phá án công bố cho mọi người, để cho cái tên Kudo Shinichi vốn đã có chút bị phai mờ, trong nháy mắt liền truyền khắp toàn bộ Nhật Bản. Chính là, không có người biết cậu ta ở nơi nào, cũng không có người nhìn thấy cậu ta. Mọi người cũng giống như Ran, cho rằng cậu đang ở nước ngoài vội vàng giải quyết một vụ án khó khăn nào đó, ai cũng không nghĩ đến, người đã mượn thanh danh của Kuroba Toichi — nhà ảo thuật nổi tiếng thế giới biểu diễn một màn ảo thuật nhỏ nhoi, sẽ đưa người anh hùng trong cảm nhận của bọn họ đến trước mắt như vậy.

Mọi chuyện phát triển đến nơi đây, Tiểu Văn đã hiểu được tất cả. Cái thùng màu đen kia hẳn là ngoại trừ một bộ quần áo cùng tờ giấy giải thích tất cả thì cơ quan nào cũng không có. Kaito sử dụng ma lực mà Bò Cạp đưa cho đem Conan biến đổi trở về, xem như thay thế Shikura tạm thời hoàn thành tình nghĩa chị em mười mấy năm trời.

Hóa ra, đây mới món quà mà cậu tặng cho tớ, món quà mà cậu dành tặng cho mọi người.

Tiểu Văn nhẹ nhàng cười, nhìn Ran liền chạy lên sân khấu, nhìn mọi người ở trên chỗ ngồi cũng là vẻ mặt vui mừng. Tiểu Văn cảm thấy, buổi sáng hôm nay bị lôi kéo tình ngữ cũng coi như không có phí công rồi.

Cuối cùng, đương nhiên là màn kết cục đại viên mãn. Mọi người tìm về được Kudo Shinichi, Kaito cũng tìm về được danh hiệu nhà ảo thuật nổi tiếng đầy kiêu ngạo.

“Này, Kaito. Có phải cậu đã sớm chuẩn bị làm như vậy?” Trở về trong nhà, Tiểu Văn ăn đồ ăn Kaito làm, hỏi cậu.

“Ừ. Đây là chuyện mà tớ đáp ứng với Shikura. Chỉ là, liên lạc với bác Jii, lại an bày xong hết tất cả mọi chuyện, cần chút thời gian.” Kaito một bên thân mật gấp một miếng thịt đưa cho Tiểu Văn, một bên trả lời. “Ryoko cảm thấy thế nào?”

“Ừ ừ, ăn ngon lắm. Tay nghề của Kaito lại tiến bộ.” Cô cho rằng Kaito hỏi đồ ăn cậu làm có ăn được không, Tiểu Văn kẹp miếng thịt nướng kia lên, cẩn thận cắn một ngụm.

“Cô bé lơ mơ. Tớ là đang hỏi cậu món quà có được không, không phải hỏi đồ ăn có ăn được không.” Kaito bắt đầu đi nói. Thật không biết cô ấy có phải cố ý hay không.

Lấy một ngụm cơm cuối cùng ở trong chén cho vào miệng, Tiểu Văn thỏa mãn ợ một tiếng, sau đó mới vui vẻ trả lời: “Tốt lắm. Mặc kệ là quà tặng, đồ ăn, hay vẫn chính cậu, tớ đều thật vừa lòng.”

“Cậu đó —” Trong mắt Kaito dường như hòa tan một thành nước mùa xuân, dịu dàng làm cho người ta mềm yếu. Chính là vì ánh mắt như vậy, Tiểu Văn cũng là không dám nghehnh đón. Về phần nguyên nhân, rất nhanh sẽ biết.

“A! Cậu làm gì vậy! Mau thả tớ xuống dưới!” Tiểu Văn bị chặn ngang ôm lấy hoảng loạn hô. Cô chỉ biết, cô chỉ biết ánh mắt kia của Kaito không phải là chuyện tốt gì hết.

“Không cần. Nếu như tớ đã tặng lễ vật cho Ryoko, hơn nữa Ryoko cũng vừa lòng, vậy thì Ryoko có phải là nên tặng lại cho tớ sao?” Kaito hơi chơi xấu nói, dưới chân càng không ngừng đi đến gian phòng nghỉ.

Nghe được lời nói ái muội kia, nhìn trước mắt càng ngày càng đến gần cửa phòng. Chuông báo động trong lòng Tiểu Văn càng phát ra mãnh liệt hơn.

“Mau buông tớ xuống. Không thể, không thể. Chúng ta vẫn còn là học sinh, cậu không cần — Ừm —” Những lời còn lại đều bị nuốt vào trong bụng. Nụ hôn triển miên rất nhanh khiến cho Tiểu Văn yếu đuối ở trong lòng Kaito, khí lực gần như một chút cũng không ra.

Kaito mở cửa, đem Tiểu Văn nhẹ nhàng đặt ở trên chiếc giường mềm mại, thân mình thuận thế đè ép đi lên.

“Không, không cần, không thể. Chúng ta còn chưa có, không — ừm —” Tiểu Văn vô lực kháng nghị ở thời điểm Kaito khẽ cắn vành tai cô, hóa thành tiếng rên rỉ ngượng ngùng.

“Ryoko, cậu đã quên, hôm nay, chúng ta đã trưởng thành.” Âm thanh nỉ hoặc vang lên ở bên tai, hơi thở từ miệng hợp lại, khi phun ra đều rơi vào trên lỗ tai Tiểu Văn, làm cho cô không tự giác lại sợ run một trận.

Một phút kia, dường như có một ngọn lửa được nhóm lên, theo những nơi Kaito đụng chạm qua, nhanh chóng lan tràn đến toàn thân. Lần này, dường như cô không thể kháng cự được nữa, thật sự phải ở cùng nhau sao?

“Kaito —”

“Phanh —” Kết quả, đi kèm với tiếng kêu lộ vẻ đáp ứng của Tiểu Văn, đó không phải là lời đáp lại mừng rỡ như điên dành cho Kaito, mà là âm thanh cửa phòng đã bị Hạng Linh đá văng ra.

Kaito cùng Tiểu Văn vẫn còn duy trì tư thế nam trên nữ dưới, liền như vậy xấu hổ nhìn người đang hùng hùng hổ hổ xuất hiện. Quả nhiên, dường như thông đạo không gian cái gì đó, đều không thể tùy tiện làm thông được mà! Tiểu Văn đỡ trán, lại hối hận về chuyện lúc trước đáng lẽ ra không nên làm.

“Ách—” Cổ Âm ở phía sau Hạng Linh đi đến, không dự đoán được là sẽ nhìn thấy trường hợp bất ngờ và đầy mạnh mẽ như vậy, trong lúc nhất thời cũng không biết nói cái gì, đành phải sờ sờ cái mũi, làm tư thế ‘Các cậu cứ tiếp tục’, lúi cúi kéo Hạng Linh quay về đường thông đạo cửa nhà mình. Ngữ Yên cùng Kinh Dược theo sau mà đến cũng là sững sốt một chút. Ngữ Yên do dự một chút, vẫn là mở miệng nói:

“Chúng tớ đến đây là nghĩ muốn nói cho cậu biết, ấn ký trên tay Vũ [tên Tiếng Trung của Kaito] chúng tớ đã nhớ ra rồi, cùng với ‘Khuyết Tâm Thạch’ từ ngàn năm trước có thể khởi tử hồi sinh rất là giống nhau. Ách.... Đã quấy rồi, các cậu cứ tiếp tục.” Nói xong, Ngữ Yên thật bình tĩnh xoay người, nhấc chân, sau đó lấy tư thế ‘sét đánh không kịp che tai’ chạy về phía đường thông đạo không gian. Để lại Kinh Dược một mình ở tại chỗ không biết làm sao.

Kaito lạnh lùng nhìn bóng đèn Kinh Dược vô cùng to lớn này, trên mặt hiện ra vẻ khó chịu vô cùng rõ ràng.

“Cái kia, tớ giúp các cậu khóa cửa.” Nói xong, Kinh Dược đi đến cửa, nhanh như chớp, đuổi theo Ngữ Yên.

Bóng đèn đều đi rồi, Tiểu Văn cũng không có dũng khí ‘bằng bất cứ giá nào’ như vừa rồi nữa. Để cho cô, một người với danh hiệu là học sinh đi làm loại chuyện này, cô thật sự không thể tiếp thu được. Dù sao ngày còn dài mà. Cô có thể dùng cả đời nhìn người trước mắt này, cũng có thể chờ cả đời.

Đúng rồi, cả đời này, em sẽ nắm lấy tay anh thật chặt, không bao giờ tách ra nữa.

THE END

Bạn đang đọc truyện [Đồng Nhân Conan] Áo Thuật Và Hoa Lửa Kỳ Diệu được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.